

Giới thiệu Bá Tước

Bá Tước là thể loại truyện ngôn tình vừa là tình cảm vừa có cái gì đó ghê sợ, huyền bí. Vì một chuyện ngoài ý muốn mà Tô Lị trở về thế kỷ thứ mười chín của Anh Quốc. Chuyện đầu tiên mà cô cần làm là bảo vệ tốt cô của mình; chuyện thứ hai, vẫn là bảo vệ cô; chuyện thứ ba, đó là giải mã bí ẩn của bức tranh kia để trở về nhà.

Bá tước cao quý, huyết tộc thần bí cho đến bức tranh quý dị. Ở nơi này, tất cả đều là một đám sói đói lột cừu. Ai sẽ thật lòng yêu thương cô, chờ cô qua khổ nạn này. Bức tường thần bí kia liệu có được lời giải chăng, hay cô sẽ đắm chìm mãi trong cái thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ban đêm, bốn phía chỉ là một mảnh yên tĩnh, ánh trăng mỏng manh xuyên thấu qua từng tán cây trụi lụi, phân tán ra trên mặt đất, rất hiếm khi có người dám đi lại ở đây vào thời điểm này. Thế nhưng, đột nhiên lại vang lên tiếng bước chân “Sàn sạt”.

Một cô gái bước ra, trên tay cầm một cái đèn pin, tay còn lại đang cố kéo vạt áo khoác lại gần nhau hơn. Hiện tại đã vào thời điểm cuối thu, từng đợt gió lạnh thổi qua, làm cho bầu không khí âm trầm xung quanh càng thêm khủng bố.

Xuyên qua rừng cây, một tòa thành đã trải qua bao tháng năm lịch sử hiện lên trước mắt cô. Tòa thành sừng sững nhưng cũng đầy vẻ hoang phế do thời gian này chính là Tòa thành Gothic.

Tòa thành này đáng lẽ phải hiện lên vẻ nguy nga, tráng lệ, nhưng hiện tại chỉ còn lại một phế tích cũ kỹ. Trên tường thành màu đen quần đầy những dây mây xanh thẫm, thỉnh thoảng điểm trên đó là vài bông hoa tường vi màu trắng. Bên trên thi thoảng còn xuất hiện một vài con dơi bay ra từ phía trong tòa thành, lao thẳng ra mảnh rừng rậm bao quanh bốn phía bên ngoài.

Đột nhiên có một trận gió lạnh thổi qua, nhất thời bốn phía đều tràn ngập một không khí vô cùng quỷ dị.

Tô Lị không khỏi nuốt nước miếng, mặc dù từ nhỏ đến giờ, đối với những chuyện thần kỳ hay ma quỷ, cô cũng chẳng có ham mê gì lớn. Nhưng là vào ban đêm không một bóng người, một nữ sinh vì lòng hiếu kỳ, mà chạy đến một tòa thành hoang vắng để tầm bảo, nếu như nói không sợ thì chính là gạt người.

Tháng chín vừa qua, Tô Lị vừa mới thi đậu vào một trường đại học, nhưng là đột nhiên trường học lại gọi cho cô một thiệp mời về những sự kiện kỳ quái. Trong đó, cái kỳ quái nhất là cách trường học không xa có một tòa thành cổ, mà trong đây nghe đồn lại có rất nhiều báu vật.

Không có ai biết tòa thành này là của ai? Cũng không ai biết nó được xây dựng từ khi nào? Và cũng không có ai biết được vì sao lại xây dựng ở nơi này? Chỉ nghe nói, trước kia có rất nhiều quý tộc sống ở trong này, và họ cũng để lại ở đây một số lượng báu vật lớn. Vì vậy có rất nhiều người vì lòng hiếu kỳ, mà đến nơi đây thám hiểm. Nhưng mà nghe nói, những người đó sau khi đi ra khỏi tòa thành này, thì không phải đột nhiên sinh bệnh nặng, thì cũng đột ngột tử vong. Nhưng, tất cả cũng chỉ là nghe nói mà thôi...

Trong lúc đó, những lời đồn nhất thời làm cho nhân tâm con người trở nên hoảng sợ, mọi người đều nói đây là một tòa thành bị nguyền rủa, cho nên liền phong tỏa lối vào xung quanh tòa thành này. Từ đó, không có một ai dám tiến đến gần tòa thành này nữa.

Nhưng Tô Lị là một người luôn tràn đầy lòng hiếu kỳ, sau khi xem xong thiệp mời kia, thì trong tâm liền ngứa ngáy khó chịu. Vì vậy, cô nhân lúc mọi người trong ký túc xá đã đi ngủ hết, dứt khoát quyết định đêm nay mình sẽ đi đến tòa thành đó một mình.

Tô Lị dùng hết sức đẩy ra cánh cửa nặng trĩu ở bên ngoài. Cánh cửa này làm bằng gỗ, được điêu khắc tinh xảo, hoa lệ, nhưng vì đã có niên đại lớn, cho nên phát ra những tiếng vang nặng nề.

Cửa vừa mở ra, một đàn dơi ồ ạt bay ra từ bên trong. Tô Lị đưa tay ôm lấy đầu mình, cố gắng rẽ bụi bặm đang tung bay đi vào bên trong.

Trong căn phòng, khắp nơi đều phủ một lớp tro bụi thật dày. Trên trần nhà, góc tường, đều bị những mạng nhện giăng kín mít. Một chùm đèn cổ điển treo trên trần nhà lung lay như sắp rơi xuống, bên cạnh tường có một lò sưởi cũ kỹ không chịu nổi.

“Thật sự là hoang tàn nha!” Tô Lị che miệng nói thầm, lại tiếp tục hướng trên lầu đi lên.

Tòa thành này mang theo phong cách Châu Âu, thì chắc chắn những vách tường trên cầu thang sẽ phải treo đầy những bức tranh Châu Âu. Nhưng điều làm Tô Lị ngạc nhiên, đó là cả một cầu thang dài như vậy, chỉ có duy nhất một bức tranh mà thôi.

Tô Lị cầm đèn pin đi sát vào bức tranh đó để nhìn rõ hơn, thì thấy được trong đó có một cô gái đang ngồi ở ghế dựa, quay lưng về phía cửa sổ, mà đằng sau cửa sổ lại là một mảnh rừng rậm âm u. Vì trải qua rất nhiều năm tháng cho nên bức tranh chỉ còn một màu xám, càng khắc họa nên làn da tái nhợt

của cô gái kia, khiến cho cả bức tranh càng thêm quý dị.

Cô gái trong tranh có một mái tóc dài đến ngang eo, có một phần thả xuống trước mặt, che mắt một bên mắt. Nhưng ánh mắt bên kia hình như có màu đỏ của huyết, tản ra hơi thở yêu dã.

Đôi môi của cô gái đó cũng mang màu đỏ tươi y như đôi mắt vậy, còn lộ ra vẻ mỉm cười quý dị. Một tay của cô gái đặt trên một cuốn sách để trên bàn, tay còn lại đặt ở trước ngực.

Mà Tô Lị nhìn kỹ, lại phát hiện được trên mu bàn tay đặt ở trước ngực của cô gái, có một ấn ký giống như số bảy, tựa hồ như bị một vật gì đó khắc vào.

Số bảy? Một chữ số quý dị, trong một bức tranh quý dị, nhưng lại càng khắc họa lên một cô gái có dung nhan đẹp không gì sánh nổi.

Ma xui quỷ khiến, Tô Lị bỗng dưng đưa tay chạm vào mu bàn tay để lên trước ngực của cô gái, nơi có cái ấn ký kì lạ.

Một lát sau, Tô Lị khẽ cười một cái, cô còn tưởng rằng khi mình chạm vào, thì bất ngờ sẽ có một cô gái bò ra từ bức họa này chứ!

Trong lúc Tô Lị xoay người người thu tay lại, thì bên trong bức họa, chính xác là ở chỗ ấn ký kia bỗng nhiên xuất hiện một đạo bạch quang, càng ngày càng lớn. Theo bản năng, Tô Lị dùng tay che đi đôi mắt, nhưng cho dù dùng sức như thế nào cũng không thể thu tay về.

Mà cái ấn ký kia càng ngày càng giống như một cái hắc động, đem cả người cô hút vào trong đó.

“A...a...a!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Dọc theo bờ sông Thames nằm trong trung tâm Luân Đôn của nước Anh, bỗng nhiên mơ hồ truyền đến thanh âm báo giờ của tháp đồng hồ Big Ben.

Tiếng chuông chậm rãi vang lên mười hai tiếng, giống như đang hướng mọi người nhắc nhở một điều gì đó.

Một phụ nữ mặc một bộ đồ quý tộc thời kỳ Victoria, trên đầu là một mái tóc màu vàng kim, làn da trắng nõn, đang thả chậm bước chân trên con đường xám ngắt.

Người phụ nữ này đang trên đường đi về nhà, thì bất ngờ thấy được một cô gái có mái tóc quăn màu đen, nằm trên bậc thềm của cửa nhà mình. Đưa tay nâng cô gái đó dậy, phát hiện cô gái này có một gương mặt xinh xắn trắng nõn, tuy không phải tinh xảo, nhưng lại cực kỳ thuận mắt.

Người phụ nữ đột nhiên giương khóe miệng lên, thấp giọng nói: “Coi như cô gặp may mắn, cô gái xinh đẹp à!”

Xuất phát từ bệnh nghề nghiệp, cô vẫn dìu cô gái đó đi vào trong nhà, lại kiểm tra thân thể cho cô một hồi.

Hôm sau.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe cửa, lọt qua rèm cửa sổ chiếu vào trên giường. Tô Lị giật giật mí mắt, khẽ mở mắt ra, giờ tay che đi những tia nắng mặt trời chiếu vào mắt.

Sau khi đầu óc Tô Lị trống rỗng khoảng 1 phút, thì trong đầu cô đột nhiên hiện lên một nghi vấn.

Đây là nơi nào a?

Tô Lị đứng dậy, nhìn xung quanh với một vẻ mặt nghi hoặc. Xung quanh chiếc giường cô nằm lúc này được phủ bởi một màn ren mềm mại, căn phòng được trang trí theo phong cách của Châu Âu, mà cạnh góc tường đằng kia còn có một lò sưởi hiện lên những ngọn lửa lập lòe yếu ớt.

Ngay lập tức, Tô Lị ý thức được, đây không phải căn phòng trong kí túc xá của cô.

Tiếp tục hướng dưới lầu đi xuống, trong phòng khách mang theo phong cách kiến trúc đậm chất Phương Tây nhưng lại vô cùng vắng vẻ, yên tĩnh đến dọa người.

Tô Lị đi lại chung quanh, nhưng lại phát hiện không có người nào, liền xoay người trở lại trên lầu. Trong đầu cô đang hồi tưởng lại tình cảnh tối qua, lúc đó, cô còn nhớ rõ chính mình bị hút vào cái hắc động đó, theo như tình hình hiện tại, chắc chắn đã có chuyện gì khác thường xảy ra với cô rồi.

Trong lúc trở lại căn phòng lúc này, thì Tô Lị lại thoáng nhìn thấy còn một căn phòng ở tận cùng hành lang. Mang theo nghi hoặc trong lòng đi tới, do dự

đứng trước cánh cửa đồ sầm một lúc, rồi mới đưa tay đẩy nhẹ cửa ra.

Cửa không có khóa. Tô Lị đẩy mạnh cánh cửa bước vào, trong phòng chỉ có ánh sáng âm u chiếu vào, rèm cửa màu đen buông xuống che phủ kín mít cửa sổ, để ngăn những tia nắng chiếu vào, trên giá sách được sắp xếp gọn gàng.

Ở bên cạnh, là một chiếc giường có khắc hoa văn xinh đẹp ở trên đầu giường, và một người phụ nữ đang nằm giữa giường. Tô Lị rón rén tiến lại gần, đây là một người phụ nữ ngoại quốc, cả người nằm thẳng, còn hai tay đặt chéo để trên bụng. Bộ dáng ngủ thật sự rất bình thản. Nhưng là người này có một làn da trắng bạch, làm cho Tô Lị không khỏi có cảm giác người này là một khối tử thi.

Tô Lị vươn tay, định xem người này còn hơi thở hay không, thì người phụ nữ đột nhiên mở đôi mắt ra.

“A!” Người phụ nữ đột nhiên mở mắt, làm cho Tô Lị hoảng sợ, té ngã ngồi trên mặt đất.

Người phụ nữ đứng dậy một cách tao nhã, ánh mắt nhìn thẳng về cô gái đang ngồi trên mặt đất, trên mặt còn mang theo vẻ mặt kinh hoàng.

“A! Cô đã tỉnh rồi sao?” Người phụ nữ phương tây đó bước xuống giường, nâng Tô Lị từ dưới đất lên, mỉm cười nói: “Tự tiện vào phòng của người khác mà không xin phép, không phải là hành vi lễ phép a!”

Tô Lị được người phụ nữ nâng dậy, cảm giác lạnh lẽo truyền từ tay người phụ nữ làm cho cả người Tô Lị run lên. Bất giác, đưa hai tay đến chỗ tiếp xúc da thịt lúc này để làm ấm người lại.

Tựa hồ chú ý đến hành động này của Tô Lị, người phụ nữ mỉm cười giải thích: “Thời tiết đã dần chuyển sang mùa đông, nên hai tay của ta cũng trở nên lạnh hơn bình thường, cô đừng để ý.”

Lúc này Tô Lị mới ý thức được, từ đầu đến giờ người phụ nữ này đều nói bằng tiếng anh, nhưng mà thế nhưng nàng nghe lại hiểu hết ý tứ trong lời nói đó! Tuy rằng với trình độ của bản thân mình, miễn cưỡng lắm mới có thể cùng giao tiếp với người ngoại quốc. Nhưng khi nghe hiểu được lời nói mà không gặp bất cứ trở ngại gì, thì đây là lần đầu tiên.

“Xin hỏi, đây là chỗ nào? Tôi sao có thể ở trong này?” Lời nói từ trong miệng Tô Lị vừa thốt ra, liền lập tức đem chính bản thân mình dọa cho hoảng sợ. Cô không chỉ có thể nghe hiểu lời nói của người phụ nữ Phương tây này, mà chính mình còn có thể nói ra lưu loát những lời nói bằng tiếng anh!

“Đây là phòng ngủ của tôi, nếu như ý của cô muốn hỏi đây là địa phương nào, thì đây là Luân Đôn. Ngày hôm qua là cô té xỉu ngay trước cửa nhà tôi.”

Luân Đôn? Luân Đôn của Anh Quốc? Sao trong nháy mắt mà mình có thể từ Trung Quốc mà đi tới Anh Quốc? Chẳng lẽ bức tranh kia có thể làm người dịch chuyển tức thời sao?

“Hiện tại đương kim Nữ hoàng có phải là Elizabeth II không?”

“Không, đương nhiên là không phải! Là nữ hoàng Victoria, hiện tại nữ hoàng đã tại vị được 51 năm rồi!”

Tô Lị càng nghe lại càng giật mình, nếu ở thời đại của nàng, thì hiện tại phải là nữ hoàng Elizabeth đang tại vị mới đúng. Nếu như đúng theo lời người phụ nữ này nói, hiện tại là nữ hoàng Victoria, vậy thì nàng đang ở thế kỷ 19 sao?

Cô nhớ tới đề tài mà mấy ngày hôm trước lão sư của cô bắt đám sinh viên bọn cô phải làm, đó là viết về lịch sử của các quốc gia khác, nhằm mục đích làm cho sinh viên biết được lịch sử phát triển của các quốc gia hùng mạnh. Mà quốc gia mà Tô Lị viết lại chính là Vương Quốc Anh, tuy lúc đó cái đề tài này làm cho cô vô cùng đau đầu, cô còn có suy nghĩ mình nên bài của các đồng học khác. Nhưng là dù sao ở trong mắt các lão sư cô là một sinh viên chăm ngoan, cho nên cô đành phải an phận mà mất mấy đêm không ngủ, lên mạng tìm hiểu về lịch sử của Anh Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hiện tại trong hoàn cảnh này, Tô Lị thật sự phải cảm tạ đại ân của vị lão sư đó khi bắt nàng phải tìm hiểu về những lịch sử của Anh Quốc này.

Nữ hoàng Victoria bắt đầu chấp chính từ năm 1837, mà hiện tại nữ hoàng đã tại vị được 51 năm, vậy có nghĩa hiện tại là năm 1888 ở Anh Quốc.

Và nói một cách đơn giản hơn, chính là cô đã xuyên không..

“Có thể là lúc tôi ngất xỉu, đã ảnh hưởng đến não bộ, cho nên mới nhớ lầm!” Tô Lị nói xong còn giả bộ day day lên hai huyệt thái dương.

“Không thể nào, tối hôm qua tôi đã giúp cô kiểm tra kỹ, tôi cũng không có phát hiện cô có ngoại thương gì hết!”

... Thật sự là đem mình bỏ vào trước họng súng a!

“Thật xin lỗi phu nhân! Điều vừa rồi tôi nói chính là đang lừa gạt phu nhân. Thật ra tôi chỉ là một cô nhi bị người Thanh Quốc bắt trộm tới đây. Hôm qua tôi trốn ra ngoài, có thể là trong lúc chạy trốn kiệt sức cho nên mới ngất xỉu ở trước cửa nhà phu nhân!”

Nếu như cô nhớ không lầm thì vào thời kỳ Victoria, Trung Quốc do triều đình nhà Thanh đứng đầu. Mà khi đó Trung Quốc cũng chưa có cái tên gọi này.

“A! Thì ra là vậy, thật sự là một đứa trẻ đáng thương, cầu mong thượng đế bảo vệ cho cô! Vậy thì bắt đầu từ bây giờ cứ ở lại chỗ của ta đi!” Người phụ nữ Anh quốc tỏ vẻ thương tiếc cho số phận của cô, lúc nói xong còn in xuống trán cô một nụ hôn.

“Vậy thì tốt quá, Tôi xin cảm ơn phu nhân!”

Tô Lị không chút do dự nào mà đồng ý ngay, hiện tại đối với cô, có được một chỗ ở là vô cùng trọng yếu.

“Tôi gọi là Mia Bergen – Carat Luân Tur, trước kia làm thầy thuốc. Tôi vẫn còn chưa được biết tên của cô, tiểu thư xinh đẹp?”

“Tôi tên là Lily”

Mia Bergen sau khi nghe tên của Tô Lị liền có chút kinh ngạc, nhưng vẫn mỉm cười như cũ: “Trước kia tôi cũng có một cô con gái, cũng gọi là Lily!”

Trước kia...?

Lời nói của Mia Bergen làm cho Tô Lị có chút khó hiểu: “Con gái của phu nhân Mia Bergen...”

“Con gái tôi đã mất rồi, nó gọi là Emily, là một cô gái rất đáng yêu!”

Ánh mắt của Mia Bergen mang theo một chút thương cảm nhìn về phía xa, nhưng khóe miệng lại mỉm cười có chút ảm đạm. Tô Lị cũng ý thức được lời nói vừa rồi của mình không đúng, cho nên lập tức xin lỗi: “Thật là có lỗi, phu nhân Mia Bergen!”

“Cô không cần phải xin lỗi. Đêm nay ta muốn đến dự tiệc tối của Bá Tước Louis đại nhân, Lily hãy đi với ta đi!”

Nghe lời mời của Mia Bergen, Tô Lị thiếu chút nữa gật đầu đáp ứng. Tiệc tối của Bá Tước Anh Quốc, không cần phải nói cũng đủ biết bữa tiệc đó xa hoa sang trọng cỡ nào.

Nhưng cô kịp thời suy nghĩ đến một vấn đề, ở thời điểm này, quan hệ của Anh Quốc với Trung Quốc cũng không phải tốt lắm. Một cô gái Trung Quốc, lại đến dự dạ tiệc của một quý tộc Anh Quốc, không biết có phải đưa mình vào học súng của địch mà bị bắn chết hay không?

Mia Bergen thấy biểu cảm của Tô Lị do dự, liền đoán được suy nghĩ trong đầu của cô: “Đừng lo lắng, tuy rằng chúng tôi có xâm lược quốc gia của cô hai lần, nhưng chúng tôi cũng không vì cô là người Trung Quốc mà lại có hành vi vô lễ đối với cô đâu!”

Quả nhiên, Thân sĩ của Anh Quốc nổi tiếng là có tính tình lễ độ, điểm này cô cũng phải gật đầu thừa nhận. Nhưng còn một điểm nữa, có thể tham gia tiệc tối của một Bá Tước Anh quốc, vị phu nhân Mia Bergen tự hồ cũng có thân phận không đơn giản như vậy!

“Vậy thì vô cùng cảm tạ phu nhân!”

“Không, là tôi nên cảm ơn cô nguyện ý đi cùng tôi đến bữa tiệc mới đúng. Lúc trước, những lúc chồng của tôi bận việc, đều là do Emily đi dự tiệc với tôi!”

Mia Bergen còn ôn như vuốt ve đầu của Tô Lị, nói: “Nhưng mà Lily, quần áo của cô có chút kỳ quái. Trước đây tôi cũng đã gặp qua người Thanh quốc, tuy rằng bọn họ cũng giống như cô, đều có tóc đen mắt đen. Nhưng là quần áo cùng với kiểu tóc của bọn họ cũng không có giống với cô !”

Tô Lị cúi đầu nhìn quần áo đang mặc trên người, vẫn là bộ quần áo cô mặc ngày hôm qua, có chút xấu hổ gãi gãi mái tóc xoắn trên đầu, cười ngượng nói: “Đây là đồ ngủ mà Thanh quốc chúng tôi mặc khi đi ngủ!”

Tô Lị phát hiện, mình cũng có thiên phú về khả năng nói dối nha, không cần suy nghĩ mà có thể bịa đại một lý do vô cùng thuyết phục như vậy.

“Vậy thì tôi sẽ giúp cô chuẩn bị quần áo cho buổi tiệc tối nay, tôi rất mong cô sẽ trở thành tiêu điểm của bữa tiệc nha!” Khóe miệng Mia Bergen có chút giương lên, lộ ra một nụ cười thâm trường với Tô Lị.

*****

Xe ngựa chạy chậm trên đường cái, hiện tại trên đường cũng không có nhiều người, chỉ là thỉnh thoảng xuất hiện một kẻ say rượu làm cho Tô Lị hoảng sợ.

Đàn ông Anh quốc xem ra không phải người nào cũng là thân sĩ a!

Tô Lị quay đầu nhìn vị phu nhân Mia Bergen đang ngồi chợp mắt bên cạnh, cẩn thận giơ chiếc lắc tay bằng bạc đeo trên cổ tay mình ra cẩn thận nhìn lần

nữa.

Đây là một trang sức bằng bạc, bên trên còn có điểm nhấn bằng mấy bông hoa tường vi, ở giữa còn có một cây thánh giá, mặc dù đơn giản nhưng cũng không mất đi vẻ tao nhã.

Nhưng điều làm Tô Lị cảm thấy tò mò không phải vì ngoại hình của chiếc vòng tay, mà bởi vì trước khi đeo cho cô, phu nhân Mie Bergen còn nhắc đi nhắc lại, cho dù cô gặp phải chuyện gì, thì tuyệt đối không thể tháo vòng tay này ra!

Khi Tô Lị đang cân nhắc ý tứ lời nói kia của phu nhân Mia Bergen, cùng với nguyên nhân vì sao phải đưa cho nàng cái lắc tay này, thì trong lúc vô ý, Tô Lị lại cúi xuống nhìn bộ trang phục đang mặc trên người mình – là một chiếc đầm Lolita màu hồng nhạt!

Tuy rằng hiện tại Tô Lị cũng là một thiếu nữ mười tám tuổi. Nhưng là cô đã sớm trải qua giai đoạn ngây thơ đáng yêu này rồi. Hiện tại phải mặc một chiếc đầm Lolita làm cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng bởi vì phu nhân Mia Bergen kiên quyết nói cô phải mặc chiếc váy này. Tô Lị cũng không thể cự tuyệt được, nên đành phải chấp nhận mặc lên người. Cuối cùng, trên người Tô Lị mặc một chiếc váy Lolita màu hồng nhạt, trên đầu còn đội một mũ ren màu trắng lệch sang một bên. Hình ảnh quý tộc nước Anh thường xuất hiện trên tivi, thì hiện giờ lại xuất hiện ngay ở trên người cô.

Xe ngựa từ từ dừng lại trước cửa một tòa thành hoa lệ. Mia Bergen cầm lấy tay Tô Lị, đỡ cô xuống xe ngựa, rồi đưa cho phu xe vài đồng xu.

Mia Bergen kéo tay Tô Lị đi vào bên trong tòa thành, xung quanh nổi lên những giai điệu tuyệt đẹp, bốn phía là ánh đèn sáng trưng. Trên trần nhà còn có một chùm đèn thủy tinh không lồ xa hoa.

Tô Lị bỗng nhiên cảm thấy may mắn mình chỉ xuyên không đến thế kỷ XIX mà thôi, hiện tại đang là thời đại công nghiệp, cho nên không phải chịu cảnh dùng đèn dầu hay là nến gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Trong đại sảnh là những chàng trai mặc trên người bộ âu phục Tây âu, hoặc là kiểu áo bành tô, bộ dáng cực kỳ thân sĩ. Còn những cô gái hay quý bà đều mặc lễ phục dạ hội cao quý. Trên tay mỗi người đều cầm một chiếc cốc chân dài hoặc là cây quạt nhỏ, đang đứng thành từng tốp trò chuyện với nhau.

“A! Đã lâu không thấy. Xin chào phu nhân Carat Luân Tư.”

Một người phụ nữ quý tộc vui mừng đến bắt chuyện với bọn họ. Mia Bergen cũng tiến lên ôm lấy người phụ nữ đó, rồi lại còn trao cho nhau một nụ hôn nhẹ vào má đối phương.

“Đã lâu không thấy, thân thể của phu nhân Hầu tước Á Lợi Tư vẫn khỏe chứ?”

“Cảm tạ thượng đế, tất cả đều khỏe mạnh!” Phu nhân Hầu tước Á Lợi Tư còn đang muốn nói thêm, thì đột nhiên phát hiện đằng sau Mia Bergen còn có một cô gái, hơi ngạc nhiên hỏi: “Vị tiểu thư này là?”

Mia Bergen mỉm cười, kéo tay Tô Lị tiến lên phía trên: “Đây là một cô gái người Thanh Quốc mà ta mới nhận làm con nuôi, cũng gọi là Lily.”

Tô Lị vừa nghe thấy lời nói của Mia Bergen, bỗng nhiên có chút ngây ngốc, khẽ quay đầu nhìn khuôn mặt đang tươi cười của người phụ nữ đang nói về mình.

“Thật sự là quá tốt đi!. Xem ra ngươi cũng đã vượt qua nỗi bi thương khi mất đi con gái. Ta thật sự cảm thấy cao hứng thay cho ngươi a!”

“Cám ơn!”

Phu nhân Hầu tước Á Lợi Tư khẽ nâng váy của mình lên nhìn nàng cười nói: “Thật vui khi được quen biết tiểu thư Lily.”

“Tôi mới là người phải cảm thấy vinh hạnh, Phu nhân Hầu tước Á Lợi Tư.” Tô Lị cũng học theo bộ dáng của vị phu nhân, khẽ nhắc lần váy của mình lên cúi đầu chào hỏi.

Phu nhân Hầu tước Á Lợi Tư còn lấy tay nhẹ nhàng vén lên vài sợi tóc quăn rủ xuống tai của Tô Lị, khẽ cười nói: “Tóc của Tiểu thư Lily thật xinh đẹp, hơn nữa màu tóc cũng giống như màu tóc của Bá tước Troy Trask, thật sự là làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn a!”

Tô Lị bỗng nhiên không biết phải làm sao, mặc dù cô cũng thực vừa lòng với bộ tóc quăn của mình, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên mà cô nhận được lời

khen về mái tóc này như vậy: “Tôi đến từ một quốc gia phía đông, vị bá tước đại nhân mà phu nhân nói cũng là người phương đông sao?”

Tô Lị vừa nghĩ rằng mình sẽ gặp được một người giống như cô, có lẽ sẽ giúp cô tìm hiểu được những chuyện kỳ lạ xảy ra trên người cô. Nhưng là câu nói kế tiếp của Phu nhân Hầu Tước Á Lợi Tư lại làm cho hy vọng đang chuẩn bị nảy mầm của Tô Lị ngay lập tức bị bóp chết.

“Đương nhiên không phải! Bá Tước Troy Trask đại nhân là người Luân Đôn, ngài còn có được huyết thống quý tộc thuần khiết nhất, cũng chính là nam tử đẹp nhất Anh Quốc của chúng tôi.”

“Quả thật Bá Tước Troy Trask đại nhân rất đẹp, nhưng lại là một thân sĩ vô cùng nguy hiểm, không phải sao? Thật xin lỗi Phu nhân Hầu Tước Á Lợi Tư, hai chúng tôi không thể cùng phu nhân nói chuyện được. Xin phép!”

Mia Bergen vẫn duy trì nụ cười tao nhã. Vừa nói xong liền khẽ nhấc váy lên cúi đầu, rồi kéo tay Tô Lị đi đến chỗ khác.

Dùng từ “đẹp” để miêu tả một nam tử, mà người Anh Quốc chính gốc lại có cùng màu tóc giống cô. Cho nên nhất thời, Tô Lị lại càng sinh ra hứng thú với người gọi là Bá Tước Troy Trask kia.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, rất nhiều thân sĩ đã dắt tay của một vị nữ sĩ đi ra chính giữa, trong giai điệu nhẹ nhàng mà có uy luật đã nhanh chóng khiêu vũ với nhau.

Cùng lúc đó thì Mia Bergen cũng được một người mời đi, mà lúc này cũng có một vị thân sĩ vô cùng điển trai đến lời Tô Lị ra khiêu vũ.

“Không biết tôi có vinh dự được mời tiểu thư xinh đẹp này ra nhảy một bản hay không?”

Nam nhân khẽ khom người, một tay chấp sau lưng, còn một tay để tới trước mặt Tô Lị, mái tóc màu vàng quấn nhẹ ngang vai, ngũ quan trắng nõn tinh xảo, xinh đẹp làm cho Tô Lị phải cảm thấy mặc cảm.

“Thật xin lỗi, tôi không biết khiêu vũ.”

“Đừng lo lắng, tôi có thể chỉ cho cô, tiểu thư xinh đẹp.” Trên mặt nam tử tràn đầy ý cười, ngón tay trắng trẻo thon dài chủ động kéo tay của Tô Lị, nhưng khi nhìn đến chiếc vòng tay đeo trên tay của cô, thì vẻ tươi cười trên mặt lại có chút biến hóa.

Giây tiếp theo, nam tử liền buông tay của Tô Lị ra, rồi lại để tay lên trước ngực trái của mình, hơi khom người nói: “Thật có lỗi với tiểu thư, xem ra lần này tôi không thể chỉ tiểu thư khiêu vũ được rồi. Hy vọng lần sau gặp mặt ta có thể cùng tiểu thư khiêu vũ một bản. Tôi xin phép.”

Nam tử tóc vàng vừa nói xong, liền quay người đi mời một cô gái khác. Cô gái quý tộc kia được nam tử tóc vàng mời, liền lập tức mừng rỡ đồng ý như điên.

Tô Lị khẽ thở dài, tốt xấu gì hẳn ta cũng là một vị soái ca siêu cấp đẹp trai, cô thế nhưng cứ như vậy mà bị hất bỏ qua một bên.

Không biết là do cô không quá hiểu biết về con người Anh Quốc, hay là do nam tử kia là một người lỗ mãng. Nhưng theo những gì cô biết từ trên phim hay trên Internet, thì Thân sĩ Anh Quốc bình thường sẽ không bao giờ cầm tay nữ sĩ mà không được sự cho phép của nữ sĩ đó. Bất quá, nếu như đó là một nam tử đẹp trai đến bất chuyện, cho dù là lễ tiết hay không lễ tiết, nữ sinh tinh mắt cũng sẽ vui vẻ nhận lời. Mà cô cũng không ngoại lệ. Nhưng là vị thân sĩ tóc vàng kia cũng chạy quá nhanh đi, cô với hẳn còn chưa kịp bồi dưỡng tí tình cảm nào, thật buồn a!

Nhưng điều làm Tô Lị cảm thấy nghi hoặc là, bọn họ thân là quý tộc Anh Quốc, thì sẽ không thích người có mái tóc màu đen mới đúng. Mặc dù từ đầu bữa tiệc đến giờ có không ít người nghị luận về màu tóc của cô, nhưng phần lớn biểu cảm của bọn họ sẽ là kinh ngạc giống như Phu nhân Hầu Tước Á Lợi Tư, bọn họ cũng không hề bày ra bộ dáng chán ghét. Chính là không có người nào đến mời cô khiêu vũ mà thôi.

Tô Lị nhàm chán đi về một hướng không có người đi đến, tựa vào tường xem đám người bọn họ khiêu vũ.

Đột nhiên trong góc tường truyền đến thanh âm nho nhỏ. Theo bản năng, Tô Lị trốn sang một bên, hí mắt len lén nhìn xem đang phát sinh chuyện gì.

Không thấy thì thôi, nhưng vừa thấy thì làm cho Tô Lị nhất thời bị thất kinh...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ở trong góc tường, Tô Lị nhìn thấy một nam nhân tóc vàng đang chôn đầu mình xuống chỗ cổ của một cô gái, với tư thế như vậy không biết sẽ làm cho người khác mơ tưởng tới bao nhiêu chuyện hão huyền. Nhưng dưới góc độ của Tô Lị, cô có thể rõ ràng thấy được khóe miệng của nam tử kia lộ ra cái răng nanh nhọn hoắt. Mà nơi giao nhau giữa răng nanh của nam nhân tóc vàng với cổ của cô gái đó còn chảy ra một tia máu đỏ tươi.

Tô Lị kinh ngạc trừng mắt, mang theo sự hưng phấn dị thường, hai tay che miệng mình lại.

Cái gì... là Ma cà rồng a!

Nam nhân tóc vàng vừa mới mời cô khiêu vũ, lại chính là một ma cà rồng trong truyền thuyết a!

Nếu như lúc này cô đáp ứng lời mời khiêu vũ của tên tóc vàng đó, vậy người mà hần ta đang hút máu, không phải chính là cô sao?

Tô Lị khẽ vỗ nhẹ lên trên trái tim của mình, cũng không rõ bản thân quá mức hưng phấn hay là quá mức kinh ngạc. Cô bất ngờ xuyên không đến thế kỷ XIX, thế nhưng lại còn có thể chứng kiến Ma cà rồng chỉ có thể ở trên phim hay truyền tranh!

Tuy rằng cô cảm thấy việc này làm cho mình cảm thấy vô cùng hưng phấn, nhưng là bản thân cô cũng không muốn hiến dâng máu của mình cho ma cà rồng chút nào, cũng không muốn mình biến thành ma cà rồng vĩnh viễn không thể thấy được ánh mặt trời, cho dù đó là một anh chàng ma cà rồng vô cùng điển trai.

Nên Tô Lị đành phải trở thành một con người không có nhân nghĩa, bỏ mặc cô gái đang bị hút máu, sau khi xem đủ thì nhanh chóng xoay người trở lại đại sảnh náo nhiệt, mà đúng lúc này thì âm nhạc cũng đã dừng lại.

Tô Lị làm bộ lạnh nhạt, giống như không có chuyện gì xảy ra, đi đến bên cạnh bàn lấy một ly rượu đế cao, đưa lên môi nhấp một ngụm rượu đỏ như máu. Thuận tiện đưa mắt nhìn bốn phía để tìm vị trí của phu nhân Mía Bergen.

“Shere, sao đến muộn vậy? Ta còn tưởng ngươi sẽ không đến chứ!”

“Bữa tiệc xa hoa như vậy, ta làm sao có thể vắng mặt được chứ.”

Cách chỗ Tô Lị không xa, đột nhiên truyền đến hai thanh âm dễ nghe, những người bên cạnh cô đều quanh lại nhìn về phía nơi phát ra âm thanh ấy. Tô Lị cũng hiếu kỳ, quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của mọi người. Đó là ba vị nam sĩ đứng cách cửa ra vào không xa.

Một vị nam sĩ có mái tóc màu nâu, đang giơ tay vỗ lên vai của một nam sĩ đối diện hần. Răng nanh trắng bóc hơi lộ ra ngoài, hai con mắt thâm thúy giống như người phương tây, cùng với khuôn mặt xinh đẹp mà có chút đáng yêu hòa quyện vào nhau. Nhìn qua chắc cũng cùng tuổi với cô, đại khái khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Nhưng làm cho người khác kinh diễm, thì phải nói đến vị nam sĩ đứng đối diện với hần. Vị nam sĩ này có một đầu tóc đen nhánh giống như tóc của cô vậy. Ngũ quan lập thể, nhưng không lỗi lổm giống như những người phương tây bình thường, hai tròng mắt tím nhạt như thạch anh tím trong suốt mà sáng ngời, làm cho Tô Lị cảm thấy có vài phần mờ mịt. Nếu muốn Tô Lị đứng trên góc độ khoa học mà hình dung vị nam sĩ này, thì cô chỉ có thể thốt lên rằng: Phu bạch mạo mỹ. (Đại loại là rất đẹp, ta không biết dùng từ nào thay thế, ai có từ nào hay thay dùng ta với)

Cử chỉ tao nhã, thanh âm trầm ổn, trên khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ còn hiện lên ý cười như có như không. Làm cho những nữ nhân chứng kiến một màn này hết sức kinh diễm.

Mà đứng đằng sau nam tử tóc đen tuấn mỹ còn có một nam tử mặt không chút biểu cảm. Tuy rằng hần ta không thể đem đến cho mọi người sự kinh diễm như hai nam tử kia, nhưng thần thái của hần so với những người bình thường ở đây thì không thể nào hòa hợp được.

“Người đó chính là Bá tước Troy Trask đại nhân. Shere . Ander . Clark . Troy . Trask.”

“Ồ!”

Thanh âm của Mía Bergen đột nhiên truyền đến từ phía sau lưng Tô Lị, làm cho cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

“Nhìn thấy vị thân sĩ có tóc màu đen đằng kia không? Người đó chính là người mà lúc này phu nhân hầu tước Á Lợi Tư vừa nhắc đến, là nam tử đẹp nhất Anh Quốc – Bá tước Troy Trask. Nghe nói Bá tước đại nhân đời trước qua đời quá sớm, cho nên lúc hần mười lăm tuổi đã kế thừa tước vị Bá tước nhà Troy Trask, trở thành Bá tước đại nhân trẻ tuổi đầy triển vọng nhất. Mà bên cạnh hần chính là Bá tước Josie Germany Louis đại nhân. Lily, con cách xa bọn họ một chút, hiểu chứ? Nếu không thì rất nguy hiểm a!”

Hai câu nói cuối cùng của Mía Bergen dường như mang một hàm ý khác. Mía Bergen khẽ vỗ nhẹ lên vai cô nói tiếp: “Mẹ đi gặp một vài người bạn nữa. Lily, con không nên chạy loạn nha!”

Tô Lị khẽ gật đầu, tuy cô cũng không hiểu rõ hết ý tứ lời nói của Mía Bergen, nhưng cô vẫn quyết định nên nghe lời. Bởi vì buổi yến hội này làm cho cô cảm giác như đây là một bữa tiệc bình thường của Ma cà rồng.

“Shere, ngươi tới quá muộn rồi. Nhìn xem, khiêu vũ cũng đã xong hết! Ryan Lane, ngươi đừng có trưng mãi một bộ mặt lạnh lùng như vậy có được không?”

“Còn không phải do Alar quán lấy sao? Clever đâu?”

“Cleves đã sớm đi kiếm ăn rồi. Ngươi không biết chứ, những con mồi thom ngon tối nay đều bị hần đoạt hết rồi!”

“A...” Shere cười khẽ. Bỗng nhiên hần quay đầu lại nhìn, vừa vặn bắt gặp cặp mắt trong suốt của Tô Lị lẫn trong một đám người, vẫn nhìn chằm chằm

vào hân.

Tô Lị gạt mình, nhanh chóng quay đầu đi, giả bộ như không có việc gì, cầm ly rượu đỏ trên tay nhấp một miếng.

Những vị tiểu thư khác để ý thấy ánh mắt khác thường của Shere, cho nên cũng rất nhanh chóng xác định được tầm mắt của hân. Vì thế, ngay lập tức, Tô Lị đã trở thành tiêu điểm dò xét của mọi người.

Đang uống, thì Tô Lị lại cảm giác được rất nhiều ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm vào mình. Mía Bergen nói không sai, quả nhiên cô đã trở thành tiêu điểm của bữa tiệc rồi à!

Đang trong lúc Tô Lị không biết nên giải quyết trường hợp xấu hổ này như thế nào, thì Shere lại khẽ cười một tiếng rồi nói: “Ryan Lane, đi thôi!”

Shere đột nhiên rời khỏi, vì vậy ánh mắt của mọi người lại một lần nữa chuyển từ người Tô Lị lên trên người Shere. Tô Lị thăm hồ một tiếng, vội vàng đặt cốc rượu xuống bàn, lặng lẽ trốn ra ngoài.

Shere dừng bước chân lại, quay đầu chăm chú nhìn về phương hướng mà Tô Lị vừa mới ly khai. Ryan Lane thấy thế không khỏi nghi hoặc: “Có chuyện gì sao, đại nhân?”

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy một nhân loại có chút quen thuộc mà thôi. Đi thôi!” Shere quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tô Lị đi ra bên ngoài, cả người dựa vào một cái cột, tay thì đặt trên lan can, thở dài một hơi. Quả nhiên đối với một người từng trải qua cuộc sống nghèo khổ như cô thì không thể nào thích hợp với cuộc sống quý tộc ở Anh Quốc a!

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng đang phát ra ánh sáng nhu hòa lên trên người, nhưng điều làm cho Tô Lị kinh ngạc, chính là hiện tại nơi đây chắc hẳn cũng bị chịu ô nhiễm do cách mạng công nghiệp, thế nhưng lại có thể ngắm nhìn ánh trăng đẹp mắt như vậy. Mà xung quanh vầng trăng lại còn có quang mang hồng nhạt. Đây cũng chính là cảnh tượng mà Tô Lị chưa từng được chứng kiến qua khi còn ở Trung Quốc.

Tô Lị khẽ mỉm cười, đầu dựa trên cánh tay, nhưng lại không ngờ, bất giác cô đã chìm vào trong giấc ngủ.

Khi Tô Lị tỉnh lại, bởi vì cái mũi của mình có chút ngứa, mà cánh tay cũng truyền đến một cảm giác tê dại. Đưa tay lên đuổi đi thứ làm mũi của mình ngứa, hai mắt cũng mơ mơ hồ hồ mở ra, nhìn thứ nằm trong tay.

Là một sợi màu bạc, không, nếu như nói chính xác, thì chính là một sợi tóc trắng bạc a!

Tóc màu Bạc? Hân là người có sợi tóc này rất già đi. Nhưng là, vì sao sợi tóc này lại dài như vậy?

Tô Lị bĩu môi, tùy tay ném sợi tóc qua một bên, xoa nhẹ lên hai má. Cô cũng hông biết mình đã ngủ bao lâu, nếu như phu nhân Mía Bergen tìm không thấy mình thì chắc chắn sẽ rất lo lắng a! Tô Lị đứng dậy xoa cánh tay đang tê dại, vòng ra đằng sau cột, nhưng khi thấy cảnh tượng phía sau, thì ngay lập tức làm cho Tô Lị hoàn toàn tỉnh táo.

Khi thấy một người mà đầu tóc người đó bạc trắng, dưới ánh trăng còn phản chiếu ra quang mang nhàn nhạt, sẽ làm cho người ta kinh ngạc sao? Không! Bởi vì thế giới này vô cùng to lớn, luôn tồn tại những điều mới lạ, cho nên rất có khả năng là người đó vì ăn uống thiếu chất dinh dưỡng nên mới như vậy nha!

Khi nhìn thấy một ma cà rồng đang hút máu, sẽ làm cho người ta kinh ngạc sao? Không! Bởi vì lúc này chính mắt cô cũng đã chứng kiến qua.

Nhưng điều làm cho cô kinh ngạc, chính là nhìn thấy một ma cà rồng có đầu tóc dài bạc trắng, một vài sợi tóc tung bay dưới ánh trăng, đang hướng thụ hút máu người, và hân lại đang nhìn chằm chằm vào cô a...

Trong lòng Tô Lị cười khỏ, năm nay cô đã làm sai điều gì rồi sao?

“Hình như tôi đã quấy rầy ngài dùng bữa a?”

Tô Lị khẽ nghiêng người, nở một nụ cười ngượng ngạo nói.

“Không ngại, ta cũng vừa mới dùng bữa xong!” Nam tử tóc bạc thả cô gái trong tay ra, ngón tay thon dài của hân điểm nhẹ lên cái trán trơn bóng của cô gái, bạch quang từ chỗ đó nhàn nhạt nổi lên. Sau đó hân thu tay của mình lại, từ từ xoay người nhìn về phía Tô Lị.

Làn da trắng bóc, tái nhợt, hai mắt đỏ như máu, một đầu tóc bạc dài, ngũ quan giống như tác phẩm nghệ thuật được thượng đế điêu khắc tỉ mỉ. Khuôn mặt này làm cho Tô Lị cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhưng cô không thể nhớ nổi mình đã gặp qua người này ở đâu.

“Nếu không có việc gì, vậy tôi xin đi trước!”

Tay Tô Lị khẽ nhấc váy lên, cúi đầu, dùng tốc độ nhanh nhất để đi qua người hắn, nhưng không ngờ lại bị hắn kéo trở lại.

Hắn ta ôm sát người cô, đưa đầu đến gần cổ cô ngửi ngửi: “Hương vị của người cũng rất ngon a!”

Thân mình Tô Lị cương cứng lên, không dám động đậy. Lão yêu ngàn năm này sẽ không muốn hút máu cô đi!

“Vậy thì tôi xin cảm tạ lời khen ngợi của ngài rồi. Nhưng là ngài tựa hồ đã quên rằng ngài vừa mới dùng xong bữa rồi sao?”

“Người nói cũng đúng. Nhưng ta không ngại mang người thành bữa khuya của ta đâu!”

Tô Lị hít phải một ngụm khí lạnh, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì chẳng lẽ cô sẽ trở thành bữa tối của hắn sao?

Nếu như bình thường cô được gần gũi cùng với một đại soái ca siêu cấp đẹp trai như vậy, thì cô hẳn là đã đỏ mặt, tim đập như con nai nhảy loạn. Nhưng lúc này, Tô Lị hoàn toàn không có tâm trạng đi thưởng thức gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết này.

Hiện tại, cô thầm nghĩ mình có nên bắt chọt đánh thật mạnh vào đầu hắn, nhân lúc hắn choáng váng, mình sẽ tìm cách thoát thân. Nhưng vấn đề là, một cô gái mềm mại tay không tác sát như cô, có thể đánh thắng được cái lại tên yêu ngàn năm này sao?

Nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, Tô Lị giờ tay đẩy hắn qua một bên. “Nhưng tôi sẽ rất dễ ý a!”

Nam tử ý thức được cô sẽ phản kích, cho nên đã sớm lui về sau hai bước, nhưng khi nhìn đến chiếc vòng tay trên cổ tay Tô Lị, khẽ cười nói “Sắc vi chữ thập cũng không phải đồ có thể tùy tiện lấy ra chơi đùa nha!”

Giơ cánh tay của mình lên, Tô Lị ngẩng đầu nhìn chiếc lắc tay bằng bạc mà phu nhân Mía Bergen đưa.

A, đúng rồi, Vòng tay bằng bạc! Không phải Ma cà rồng sợ nhất là những đồ bằng bạc sao? chẳng lẽ lão yêu này sợ chiếc lắc tay trên cổ tay của cô sao?

Ha ha, vậy là cô đã biết được nhược điểm của lão yêu này rồi nha! Nhất thời Tô Lị không còn cảm thấy lo lắng nữa.

“Người sợ thứ này sao?” Tô Lị giờ cánh tay có đem chiếc lắc bạc ra, quơ quơ trước mặt nói.

Khi nghe thấy Tô Lị nói những lời này, nam tử lập tức buồn cười: “Thật sự là một cô gái phương đông thú vị a!”

Nam tử tóc bạc lại bất ngờ bước đến gần Tô Lị, đưa tay nắm chặt cánh tay của cô, tay còn lại lại bắt được cằm của Tô Lị: “Một nhân loại thú vị như vậy, nếu giết chết đi thì thật sự không có chút thú vị nào. Nữ nhân, ta có thể cho người một sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng với điều kiện là, người phải luôn ở bên ta.”

Tay Tô Lị bị hắn cầm, nhìn bề ngoài thì hắn không dùng bao nhiêu lực, nhưng lại làm cho Tô Lị hoàn toàn không thể động đậy được. Tại sao chiếc lắc tay bằng bạc này lại không hề có tác dụng gì với lão yêu quái này? Quả nhiên là do truyện tranh cùng ti vi đã độc hại cô rồi a!

“Thật sự có lỗi, tôi đối với hai cái răng nanh dài, mỗi ngày lại phải ở trong bóng tối hút máu người, thật sự không có hứng thú!”

“Con người chúng tôi quả thật hi vọng mình có thể đạt được sinh mệnh vĩnh hằng. Nhưng là nếu muốn tôi vì sinh mệnh vĩnh hằng mà từ bỏ đi ánh nắng mặt trời, thì tôi tình nguyện chịu chết chứ không bao giờ chấp nhận!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Tô Lị nói những lời như vậy, vốn là chỉ muốn hù dọa hắn, cũng thuận tiện muốn nhìn xem vẻ mặt đẹp trai của nam tử này có biến hóa gì khi cô nói những lời như vậy. Cô cũng thật không ngờ mình chỉ thuận miệng nói, nhưng lại nói ra những lời lẽ đầy quyết đoán như vậy. Trong nháy mắt Tô Lị đã vùng ra khỏi vòng tay của nam tử tóc bạc, một đợt tê dại từ cánh tay truyền đến không khỏi làm cho hắn lui về phía sau một bước.

Tô Lị thấy mình được tự do, thừa dịp hắn không chú ý, liền nhanh chân chạy thoát. Khi cô chạy ngang qua, nam tử khẽ nấp máy miệng, sau đó là khoe miệng khẽ nhếch lên, cố tình để cô chạy thoát.

“Đại nhân, ngài không sao chứ?” Một nam tử khác bỗng nhiên đi ra từ chỗ tối gần đó, cung kính nhìn về phía chủ nhân của mình.

“Không sao. Người biết không Ryan Lane, cô gái nhỏ kia cũng không có đơn giản a!”

“Sắc vi chữ thập trên tay cô ta, có phải là Huyết sẩn không?”

“Không, bộ dáng của đó chắc chắn không phải Huyết sẩn, ngay cả một chút chiêu thức đơn giản cũng không hề biết. Nhưng Cô gái nhỏ này cũng không phải là một nhân loại bình thường!”

Nam tử tóc trắng giờ một bên cánh tay của mình ra, nhìn vết thương ở trên tay, khước miệng lại một lần nữa cong lên.

“Đại nhân, tay của ngài...”

“Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi. Ta dù sao cũng là Thân vương Ventrue, một sắc vi chữ thập nho nhỏ như vậy có thể làm khó dễ ta sao?”

Nam nhân tóc trắng lại ngẩng đầu nhìn theo phương hướng mà Tô Lị vừa mới chạy trốn, trong lòng khẽ thì thầm: Cô gái nhỏ, ta rất hy vọng sớm được gặp lại cô nha!

Khi Tô Lị trở lại đại sảnh, thì mọi người đã cũng đã đi về hơn phân nửa. Lúc này đồng hồ treo trên tường cũng đã chậm rãi vang lên mười hai tiếng.

Tô Lị len lén quay đầu nhìn về phía sau, không thấy nam nhân ma cà rồng kia đuổi theo, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“A! Mới vừa rồi con đã đi đâu? Làm hại cho ta lo lắng gần chết?” Đột nhiên phu nhân Mia Bergen từ xa đi tới, ôm lấy cổ của cô, trên mặt cũng không hề che dấu vẻ mặt lo lắng cùng sốt ruột.

Ý thức được người đến là phu nhân Mia Bergen, thần kinh đang bị buộc chặt của Tô Lị rốt cuộc cũng được thả lỏng: “Thật xin lỗi phu nhân Mia Bergen, tôi cũng chỉ đi ra ngoài hóng gió một chút mà thôi. Xin đừng quá lo lắng.”

“Thân ái, con không cần phải xin lỗi, không có việc gì là tốt rồi! Cũng đã đến lúc chúng ta phải rời đi!”

Khi Tô Lị nghe được những lời nói này của phu nhân Mia Bergen, cô lập tức gạt đầu như giả vờ. Cô cũng rất muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này!

Tô Lị cùng phu nhân Mia Bergen đang định rời đi, như sự thật thì không bao giờ thuận theo ý của cô. Chân trước còn chưa có rời khỏi, thì đã có một bóng người xuất hiện trước mặt hai người.

“Hầu tước phu nhân – Carat Luân Tư, đã lâu không thấy.” Người chặn trước mắt hai người là một vị nam tử, hần lấy tay cầm chiếc mũ dạ đội ở trên đầu xuống, đặt ở trước ngực của mình, lại hướng phu nhân Mia Bergen hơi khom người.

Phu nhân Mia Bergen cũng cảm khẽ làn váy của mình lên, hướng nam nhân hành lễ: “Cũng đã lâu không thấy, Bá tước Louis đại nhân, rất cảm tạ hôm nay ngài đã mời ta đến bữa tiệc tối này.”

“Đó cũng là chuyện ta nên làm thôi!”

Trước mắt hai người chính là chủ nhân của bữa tiệc hôm nay – Bá tước Josie Germany Louis. Hiện giờ cô cũng không có để ý đến cuộc nói chuyện của bọn họ, mà là cô đem suy nghĩ của mình đặt trên xưng hô mà khi vị bá tước đại nhân kia nói với phu nhân Mia Bergen.

Nếu như thính lực của cô không có vấn đề gì, thì quả thật là cô vừa nghe thấy nam tử này gọi Mia Bergen là Hầu tước phu nhân.

Quý tộc của Anh quốc được phân làm năm cấp bậc, từ thượng đến hạ gồm: Công tước, Bá tước, Tử tước, Nam tước, mà phu nhân Mia Bergen là hầu tước phu nhân. Nói cách khác, Cấp bậc của Mia Bergen còn cao hơn một cấp bậc so với vị Bá tước đại nhân trước mặt.

Thế nhưng cô lại có thể được trở thành nữ nhi thân sinh của Hầu tước phu nhân, đây là phúc khí mà nàng phải ăn chay niệm phật mấy đời đây a?

Chờ cho Tô Lị khôi phục lại tinh thần của mình, thì đã thấy trước mắt mình đột nhiên xuất hiện một khóm hoa tường vi đỏ thắm.

Louis bá tước mỉm cười nhìn cô: “Xin chào, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Ta là Josie Germany Louis, cứ kêu là Louis là được rồi, tiểu thư gọi là Lily phải không? Đây là bằng hữu Shere của ta đưa cho tiểu thư, nếu tiểu thư không để ý thì ta thật sự hy vọng tiểu thư có thể nhận bông hoa này.”

Nhìn chùm hoa tường vi đỏ như máu trước mắt, Tô Lị hơi giật mình, khẽ đưa mắt nhìn xung quanh xem có nam nhân tên Shere hay không.

“Shere đã trở về trước, đây là hần muốn ta thay hần tặng cho tiểu thư, mong tiểu thư nhận lấy!”

“Vậy thì lại phải phiền ngài thay tôi nói lời cảm ơn rồi!” Tô Lị mỉm cười, đang muốn giơ tay nhận lấy bông hoa tường vi kia, thì đột nhiên Mia Bergen lại bắt lấy tay của cô.

Mia Bergen không nhìn đến biểu cảm kinh ngạc của hai Tô Lị, chỉ mỉm cười quay đầu nhìn về phía Bá tước Louis nói: “Tựa hồ lại đại nhân đã quên hoa Tường vi cũng có gai nhọn rồi. Ta cũng không muốn ngón tay xinh đẹp của Lily bị gai đâm, hoa này Lily không thể nhận! Xin đại nhân thay chúng ta nói

lời cảm tạ với Bá tước Shere. Hiện giờ cũng đã không còn sớm, chúng ta cũng cần phải trở về rồi!”

“Vây cũng được. Dù sao ta cũng rất cao hứng khi Phu nhân Carat Luân Tư cùng tiểu thư Lily đến tham gia tiệc tối của ta. Mong là lần sau chúng ta sẽ lại gặp lại!” Câu nói cuối cùng của nam nhân trước mặt, làm cho Tô Lị hơi giật mình.

Bá tước Louis để đóa hoa tường vi ra phía sau lưng, xoay người, vươn tay cầm lấy bàn tay của Tô Lị, lại đặt lên mu bàn tay của cô một nụ hôn. Vẻ tươi cười của nam nhân này làm cho Tô Lị sinh ra cảm giác không thể lý giải được, giống như là bọn họ nhất định sẽ lại gặp nhau vậy!

Điều làm cho cô cảm thấy nghi hoặc chính là, vị bá tước kia vì sao lại đưa cho cô một đóa hoa tường vi? Chỉ là đơn thuần muốn tặng hoa cho cô, hay là còn có ý tứ khác? Những chuyện này phát sinh làm cho cô cảm thấy có chút không giống sự thật, dường như không phải tình cờ, mà là có người cố ý sắp đặt hết thảy.

Nếu không phải những chuyện này xảy ra quá đột ngột, thì cô cũng rất muốn nghiên cứu thêm về cuộc sống của ma cà rồng bọn họ. Tuy là gan của cô cũng vô cùng lớn, nhưng là vẫn không thể thay đổi bản chất sợ chết của cô nha!

Cùng với một vài người nói lời tạm biệt, Tô Lị nhìn bốn phía xung quanh, mang theo một chút bất an trong lòng đi theo Mía Bergen phu nhân ly khai khỏi tòa thành.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đến Anh Quốc cũng được mấy ngày, một bên Tô Lị nghiên cứu làm thế nào để có thể trở về thế giới cũ của mình, một bên thì học tập những lễ nghi cơ bản ở nơi này. Vì vậy phần lớn thời gian cùng tinh lực của cô đều ở tiêu phí ở trong thư phòng.

Trong thư phòng của phu nhân Mía Bergen có rất nhiều ma pháp thư*, làm cho cô không khỏi cảm khái quốc gia này quả nhiên là có rất nhiều những điều thần bí. Mà thật đáng buồn là, thế nhưng cô còn tưởng tượng muốn trải qua những điều kỳ bí giống như trong sách viết.

(“Ma pháp thư” là loại sách viết về những điều kỳ bí, bí ẩn, không phải là sách viết về những phép thuật gì gì đó...)

Trong lúc vô tình, cô lại nhìn thấy một cuốn sách viết về Huyết tộc, lòng hiếu kỳ của cô trỗi dậy một cách mãnh liệt, thôi thúc cô mở nó ra xem.

Trong cuốn sách này có ghi lại, thời điểm con người được ra đời, cũng chính là lúc Thượng đế tạo ra Adam cùng Eva, nhưng lúc đó trên thế gian này còn có một nữ nhân khác tồn tại, người đó tên là Lilith.

Lilith có một tình tình cao ngạo, không muốn khuất phục trước người khác. Khi còn ở nhân thế, vì sa đọa cho nên trở thành một ma nữ của bóng đêm, cũng chính là thủy tổ của Huyết tộc.

Huyết tộc được chia làm ba phái: ma đảng, mặt đảng, cùng với trung lập đảng. Mỗi đảng phái đều có người đứng đầu gọi là Chúa Vương, cùng những người phụ tá cùng với các trưởng lão, dưới các đảng phái bị chia thành các thị tộc bất đồng, mà mỗi thị tộc đều có Thân Vương, cấp bậc cũng được phân chia rõ ràng.

Tô Lị nhớ tới những Ma Cà Rồng mà mình gặp mấy hôm trước, không biết bọn họ là thị tộc trong đảng phái nào a?

Cô nhớ ngày đó chạy trốn khỏi nam nhân ma cà rồng tóc bạc kia, hiện giờ câu nói của hắn vẫn còn phảng phất bên tai của cô.

---Ta sẽ tới tìm cô, bất kể cô ở nơi đâu.---

(Là lúc mà “Khi cô chạy ngang qua, nam tử khẽ mấp máy miệng, sau đó là khóe miệng khẽ nhếch lên, cố tình để cô chạy thoát.” Minh có sửa lại chỗ này một tí cho hợp với câu truyện hơn.)

Đúng vậy, hắn ta sẽ tìm được cô, sau đó sẽ cắn nát cổ của cô! Hắn sẽ làm cho cô trở thành một thành viên của Huyết tộc, hoặc là... biến cô trở thành đồ ăn khuya của hắn a!

Bởi vì phòng ngừa ngày mà điều đó sẽ xảy ra, cho nên Tô Lị cũng đã tìm hiểu tất cả những thứ mà làm cho Ma Cà Rồng sợ hãi, sau đó lúc nào cô cũng mang theo.

“Lily, hai ngày nay con đều ở trong thư phòng sao?”

“Vâng, phu nhân Mía Bergen, là vì tôi thích đọc sách mà thôi!” Sống ở đây mấy ngày nay, Mía Bergen luôn đối đãi với cô như con gái của mình, nhưng từ nhỏ Tô Lị là một cô nhai, cho nên không có thói quen nói từ “mẹ” ra khỏi miệng. Cũng may mà Mía Bergen cũng không để ý đến xưng hô của cô.

“Con tới Luân Đôn đã mấy ngày, nhưng cũng chưa có đi dạo xung quanh a! Nhưng mà thật là có lỗi, ta cũng không có thói quen xuất môn vào buổi sáng, hay là ta bảo Ada dẫn con đi ra ngoài dạo một chút?”

Tô Lị nhẹ nhàng mỉm cười: “Không cần đâu, tôi ở trong thư phòng đọc sách là được rồi!”

So với đi ra bên ngoài, cô vẫn cảm thấy ở nhà thì an toàn hơn rất nhiều. Huống hồ đối với chuyện làm cách nào mới có thể trở về thế giới của mình, một chút manh mối cô cũng không có.

Ada chính là người hầu duy nhất trong nhà Mía Bergen, cũng chỉ lớn hơn Tô Lị vài tuổi, nhưng là sự xuất hiện của Ada trong căn nhà này có cũng như không.

“Nhưng là con cứ mãi ở trong nhà cũng không tốt, ta cũng vừa mới dặn dò Ada đi ra ngoài giúp ta mua một vài thứ, con hãy theo Ada đi ra ngoài đi! Ada, tới đây.”

Ada mặc một bộ váy chỉ có hai màu trắng đen của người hầu, khi nghe thấy phu nhân Mía Bergen gọi thì từ từ đi tới. Sau khi Mía Bergen dặn dò vài chuyện, liền dẫn Tô Lị đi ra ngoài.

Cứ như vậy, bởi vì phu nhân Mía Bergen cứ cố chấp để cô đi ra ngoài, mà Tô Lị còn chưa kịp mở miệng từ chối, thì đã bị Mía Bergen đuổi ra khỏi cửa nhà.

Tô Lị ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u không có một tia nắng mặt trời, xem ra là sắp có mưa, quả là một thời tiết làm người khác chán ghét!

Loại thời tiết quỷ quái này ở Anh Quốc thế nhưng lại rất thích hợp cho việc sinh tồn của ma cà rồng nha!

....

“Hắc, người có biết không? Ta nghe một người cháu làm việc ở Scotland Yard nói, tối hôm qua có một kỹ nữ bị giết chết, mà lần này hình là bị giết ở ngay quảng trường giáo chủ. Mà nghe nói tình trạng rất là dọa người, cháu của ta thiếu chút nữa là đã hôn mê bất tỉnh. Nghe nói ruột của cô gái kia đều bị moi ra bên ngoài, thậm chí bị cắt mất đi, thật sự là quá khủng bố!”

“Thật vậy sao? Cái này thật sự là một tin tức xấu, không ngờ “Jack the Ripper” lại xuất hiện trở lại. như vậy ta thà cả buổi tối ở nhà ngồi dệt áo lông, chứ nhất quyết không chịu ra khỏi nhà! Đây cũng là người thứ tư bị hấn ta giết rồi phải không?”

“Đúng vậy! Ta nghe nói hấn ta còn gửi một bức thư lên Scotland Yard, đúng là một tên hung thủ có lá gan lớn!”

“Vậy tại sao lâu như vậy mà hấn ta còn không bị bắt?”

“Thì chính là bắt không được! “Jack the Ripper” rất giao hoạt, ta còn nghe nói hấn ta căn bản không phải là người, mà là... mà là linh hồn mang theo oán hận trở về tìm người báo thù!”

Câu nói cuối cùng bị người phụ nữ kia đè xuống mức thấp nhất, ghé vào tai nhau nhỏ giọng nói.

Người phụ nữ còn lại nghe vậy, cũng vô cùng hoảng sợ che miệng nói: “Vậy thật đúng là dọa người!”

....

Sau khi mua xong những thứ mà phu nhân Mía Bergen dặn dò, Tô Lị dẫn Ada đến một quán cà phê gần đó ngồi xuống, lại ngẫu nhiên nghe được câu chuyện của hai người phụ nữ gần đó, mà nội dung câu chuyện của bọn họ cũng thành công thu hút sự chú ý của Tô Lị.

Tô Lị che miệng lại, hướng Ada nói: “Ada, người có biết hai người bọn họ đang nói chuyện gì không?”

“Biết, đó là một sự kiện giết người liên hoàn.”

Nhất thời đầu Tô Lị đầy hắc tuyến, cái đó là tất nhiên, theo như lời nói của hai người phụ nữ kia thì người hôm qua bị giết chính là nam nhân thứ tư, không cần suy nghĩ cô cũng đoán được đây là một vụ giết người liên hoàn a!

“Ta cũng biết đây là một vụ giết người liên hoàn. Nhưng thứ ta muốn biết là đã xảy ra sự kiện gì, cùng với nội dung như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ada nghe Tô Lị hỏi vậy, cũng không nhanh không chậm đáp:

“Nghe nói đây là vụ án được gọi là “Huyết án liên hoàn của Bạch Giáo Đường”, đến giờ đã có vài người phụ nữ bị hung thủ sát hại.”

“Jack? Người nói hung thủ giết người chính là “Jack the Ripper”, có phải hắn đã giết liên tiếp năm người phụ nữ, mà sau đó lại biến mất không chút tăm hơi?”

“Không phải, nếu như theo lời hai vị thân sĩ kia vừa nói, thì “Jack the Ripper” mới chỉ giết tổng cộng bốn người, hơn nữa hắn ta không phải biến mất không một chút tăm hơi, mà chỉ là hành tung có chút xuất quỷ nhập thần mà thôi.”

Tô Lị nghe vậy, lập tức ngậm miệng, bây giờ cô mới ý thức được những điều mình nói chỉ là do trên Internet ghi lại tiểu sử về “Jack the Ripper”, mà vào thời điểm hiện tại thì hắn ta còn chưa có giết nạn nhân thứ năm.

“Vậy... có phải hắn còn được gọi là “Jack mổ bụng” đúng không?”

“Đúng vậy, nghe nói bức thư mà hắn ta gửi lên Scotland Yard có ký tên là “Jack mổ bụng”, hơn nữa cũng chính hắn thừa nhận là hắn đã giết những người phụ nữ đó.”

Cái này... Tô Lị phải nói là bản thân mình cũng quá may mắn, bởi vì lúc trước, khi cô viết luận văn, lại vừa vận viết về “Jack the Ripper”. Đây là một sự kiện khiến cho toàn bộ Anh Quốc chấn kinh cùng lâm vào khủng hoảng cực độ, bởi vì thủ pháp giết người của “Jack the Ripper” cực kỳ tàn nhẫn. Mà đây cũng chính là một nỗi nhục lớn nhất của Cơ quan cảnh sát Scotland Yard.

Nhưng chính điều này cũng làm cho Tô Lị ý thức được mình vừa vận xuyên không trở về năm 1888 ở Anh Quốc, mà đây cũng chính là thời kỳ thật không yên ổn chút nào ở đây.

Ngoại trừ vụ án “Huyết án liên hoàn của Bạch Giáo Đường”, thì còn có rất nhiều những vụ án lớn nhỏ khác nhau, mà trong đó có rất nhiều vụ án không có chút đầu mối nào cũng đang chuẩn bị xảy ra. Những vụ án khác, Tô Lị cũng không biết rõ ràng, nhưng duy nhất vụ án liên quan đến tên sát nhân hàng loạt “Jack the Ripper” này, thì cô biết vô cùng rõ ràng, lúc trước khi viết luận văn về đề tài này, cô cũng bỏ ra rất nhiều tâm tư cùng thời gian để lên mạng tra xét những sự tích về hắn.

Nạn nhân thứ tư chết vào lúc rạng sáng, mà hôm nay lại rất vừa vặn là ngày cuối cùng của tháng chín, nạn nhân cuối cùng chết vào ngày 9/11, tức là còn hơn một tháng nữa, và sau khi “Jack the Ripper” giết hại nam người phụ nữ, thì hắn cũng mai danh ẩn tích.

Cho đến thời đại của cô, vụ “Huyết án liên hoàn của Bạch Giáo Đường” vẫn không có lời giải, mà cũng không hề có ai biết được thân phận thật sự của “Jack the Ripper” là nam hay là nữ.

Nhưng là mọi người đều cho rằng “Jack the Ripper” là nam, và đương nhiên trong đó cũng bao gồm cả Tô Lị.

Từng có một khoảng thời gian, Tô Lị còn đem hắn trở thành thần tượng của mình mà sùng bái. Không chỉ bởi vì hắn ta có chỉ số thông minh cực kỳ cao, cùng với thủ đoạn giết người tàn nhẫn, mà hắn ta còn là một người có gan làm loạn vô cùng lớn.

Hắn không những viết thư khiêu khích cơ quan cảnh sát Scotland Yard, mà còn cực kỳ kiêu ngạo khi đem gửi dấu vân tay của mình cho Hãng thông tấn trung ương. Nhưng vẫn là không có ai có thể bắt được hắn. Cho đến tận thế kỷ XXI, “Jack the Ripper” trong lòng mọi người vẫn là một cái mê cung không lối thoát. Chỉ bằng vào những điểm này, thì đã đủ để cho Tô Lị đối với tên sát nhân này sùng bái không dứt như nước sông chảy cuộn cuộn ra biển khơi.

“Đúng rồi, tiểu thư Lily, hồi này phu nhân cũng đã căn dặn tôi, là tiểu thư không được ra ngoài một mình vào buổi tối.”

“Yên tâm, trong khoảng thời gian sắp tới, “Jack the Ripper” sẽ không có xuất hiện giết người nữa đâu. Mỗi lần hắn giết người xong, thì cũng phải có thời gian rất lâu sau mới lại xuất hiện để phạm tội.”

“Nhưng đây là phân phó của phu nhân. Tiểu thư Lily cứ nghe theo lời phu nhân là được rồi.”

Tô Lị nhún nhún vai, dù sao cô cũng không hề muốn đi ra ngoài, “Được, ta biết rồi.”

Hai người đứng dậy đi về, nhưng đang chuẩn bị đi ra đường cái, thì tiếng bánh xe lăn trên nền đất hòa cùng với tiếng vó ngựa đột nhiên truyền đến, sau đó là tiếng la hét của mã phu:

“Tránh ra... tránh ra!!!”

Tô Lị ngẩng mặt nhìn thì thấy chiếc xe ngựa đang hướng về phía chỗ cô đang đứng. Nhưng chờ cho Tô Lị phục hồi tinh thần, thì xe ngựa đã vọt ngang qua trước mặt cô.

Tô Lị vội vàng né vào trong, tuy rằng tránh thoát không bị ngựa tông phải, nhưng là vẫn bị thân xe phía sau quét phải cánh tay, làm cho cả người Tô Lị ngã xuống đất.

Mà tên mã phu kia tựa hồ cũng không có ý định dừng lại, vẫn như cũ vội vã đánh ngựa chạy thẳng về phía trước.

Xem ra người ngồi trên xe ngựa kia, không phải quan to hay quý tộc, thì cũng chính là Vương hầu Công tước. Làm cho Tô Lị mắng thầm trong lòng: Đừng là chủ nghĩa tư bản đại gian ác!

Tô Lị dùng hết sức để ngồi dậy, sau đó ôm lấy cánh tay trái của mình. Ada thấy vậy, vội vã chạy lại đỡ cô dậy, áy náy hỏi: “Tiểu thư không sao chứ?”

“Hình như cánh tay bị trật khớp. Nhưng là không có việc gì!” Tô Lị mỉm cười nói, giống như đang an ủi Ada.

“Nếu như tiểu thư có việc gì, chắc phu nhân sẽ giết tôi mất! Nhanh, chúng ta nhanh chóng trở về, để phu nhân xem vết thương cho tiểu thư.”

“Được rồi!” Tô Lị khẽ gật đầu, cau mày nói.

Mà ở phía bên kia đường, Shere cũng đã tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc.

Shere khẽ chau cặp lông mày lại, bên cạnh hắn là một tiểu hài tử tóc quăn vàng, tay đang cầm báo, mặt mày thì hớn hờ nói: “Anh! Anh mau nhìn đám cảnh sát sút đầu mề trán này! Thật sự là rất buồn cười. Nếu như bọn họ đem vụ án đó giao cho chúng ta, vậy thì cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này! Đám cảnh sát kia thật đúng là quá vô dụng.”

Shere: “...”

Người bên cạnh vẫn tiếp tục trầm mặc, Alar thấy vậy cũng không để ý chút nào, trái lại vẫn cứ thao thao bất tuyệt.

Cuối cùng, vẫn là Shere cau mày, cúi đầu nhìn về phía Alar nói: “Thời gian hôm nay cho người ra ngoài chơi kết thúc!”

Alar vừa nghe xong, thì liền bày ra một bộ mặt như ăn phải mướp đắng: “A... Chờ một chút... Anh...”

Shere vẫn mặc kệ Alar, đứng dậy đi thẳng.

***

Sau khi về nhà, Ada liền nhanh chóng đi đến phòng ngủ của phu nhân Mía Bergen, bởi vì lúc này đúng là thời điểm phu nhân đang ngủ.

Mía Bergen nghe Ada nói mọi chuyện xong, nhanh chóng chạy xuống dưới nhà xem vết thương trên cánh tay cho Tô Lị.

Sau khi giúp Tô Lị nắn lại khớp tay và băng bó xong, Mía Bergen cũng dặn dò cô trong thời gian tới không nên đụng vào nước. Mía Bergen cau mày, đưa tay khẽ vuốt lên tóc Tô Lị, sau đó đưa Tô Lị về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi Tô Lị trở về phòng của mình, liền nhanh chóng vùi mình vào ổ chăn ấm áp. Nghiêng người nằm để tránh đụng phải cánh tay bị thương, sau đó liền chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lúc Tô Lị tỉnh lại đã là buổi tối, đi đến phòng khách, trong nhà không có ai nên yên tĩnh đến dọa người. Nghĩ bụng rằng Mía Bergen hẳn là lại đi ra ngoài nên cô cũng không để ý gì nhiều.

Mía Bergen thường xuyên ra ngoài vào buổi tối, nên dần dần Tô Lị cũng thành thói quen, trên bàn ăn lúc nào cũng thường chuẩn bị sẵn đồ ăn.

Tô Lị im lặng ngồi xuống bàn ăn, bởi vì tay trái vừa bị thương, nên bữa cơm này cô ăn thật sự rất chậm. Mà chỉ vào thời điểm lúc này, cô mới có thể thấm rỗng giận trong lòng...

Xin hãy ban cho cô đôi đũa a!!!

Khê thờ dài, chưa ăn xong nhưng Tô Lị đã buông dao nĩa đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Cúi đầu nhìn cánh tay bị thương của mình, chợt kinh ngạc phát hiện chiếc lắc tay bằng bạc mà Mía Bergen phu nhân đưa cho cô lúc trước đã không còn đeo trên tay cô nữa

.

Tô Lị cố gắng hồi tưởng lại xem mình có đem nó để ở đâu hay không, nhưng nhớ mãi mà vẫn không nghĩ ra!

Lúc trước Mía Bergen đã dặn cô tuyệt đối không được tháo chiếc lắc tay ấy ra dù chỉ một khắc, cho nên từ đó đến giờ cô vẫn chưa từng tháo nó ra. Nghĩ đến chiếc vòng có thể ở trong phòng, nàng liền quay trở lại phòng tìm

Sau khi tìm kiếm một lượt khắp phòng như vẫn không thấy, Tô Lị mới nhớ ra có thể là do lúc ở ngoài đường bị xe ngựa đụng phải nên chiếc vòng tay đã rơi mất.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo, Tô Lị vội vã lấy áo khoác chạy ra khỏi nhà.

Anh quốc vào ban đêm yên tĩnh có chút dọa người, hơn nữa vì vụ án “Huyết án liên hoàn của Bạch Giáo Đường” nên càng khiến cho nhiều người không dám xuất hiện ra ngoài vào buổi tối.

Nhưng là Tô Lị cũng biết rõ vào thời điểm này “Jack the Ripper” sẽ không xuất hiện để gây án nữa, vì thế cô mang theo sự can đảm ít ỏi của mình ra ngoài tìm chiếc lắc tay.

Cũng may vòng tay của cô bằng bạc, dưới ánh sáng le lói cũng sẽ dễ dàng phát ra ngân quang, cho nên Tô Lị không cần tốn quá nhiều công sức đã tìm lại được, trong lòng cô thậm chí vui vẻ vì không bị người khác lấy đi.

Hưng phấn nhặt chiếc lắc tay lên, Tô Lị xoay người định trở về, thì đột nhiên cách đó không xa, trong một con hẻm nhỏ bỗng nhiên truyền đến âm thanh đánh nhau.

Tô Lị sợ hãi tưởng rằng mình đã phán đoán sai, chẳng lẽ “Jack the Ripper” lại xuất hiện để giết người? Nhưng là cái ý nghĩ đó lập tức bị cô ném ra sau đầu, rồi lại lặng yên đi đến gần con hẻm nhỏ đó.

Cẩn thận nhìn xung quanh, chỉ thấy một người có mái tóc dài màu bạc, đang đưa lưng về phía cô, mà phía đối diện hẳn còn có một nam tử trong tay đang cầm một cái roi, ở trên thắt lưng còn giắt một đoản kiếm.

“Lần này ta sẽ không để ngươi chạy thoát!”

Nam tử tóc bạc khẽ cười nói: “Vậy thì ta đành mời mắt mong chờ.”

Nam tử kia cảm roi quất thẳng đến chỗ nam tử tóc bạc, nhưng hẳn đã kịp thời tránh thoát, trên roi đã thấm đầy nước Thánh, nếu như bị đánh trúng, thì tất nhiên hậu quả cũng có thể tưởng tượng được.

Hai người cũng đã cùng nhau đấu trí, đấu dũng nhiều năm như vậy, làm sao hẳn có thể dễ dàng bị đối phương không chế như vậy, trong nháy mắt hẳn nhanh chóng dời thân mình ra phía sau đối phương, khẽ nhếch miệng nói: “An, tốc độ của ngươi cũng quá chậm đi.”

Nam tử tên An biết hẳn ta nhất định sẽ xuất hiện sau lưng mình rồi buông lời giễu cợt, cho nên không hề chân chừ lưu loát rút đoản kiếm bằng bạc ở bên hông ra hướng hẳn đâm tới.

Nhưng trong nháy mắt nam tử tóc bạc đã ở xuất hiện ở trước mặt: “An, nếu ngươi muốn thắng được ta, thì ngươi còn phải tu luyện thêm mấy ngàn năm nữa.”

“Hừ, ngươi bớt nói nhảm đi!”

Nam tử có chút tức giận, hai tay kết thành cây thánh giá, sau đó nhanh chóng biến hoá, trong miệng lại đang lầm bầm niệm chú ngữ, tất cả những đoản kiếm trên người nam tử đều bay lên không trung, lại giống có lắp đặt hệ thống radar, cho nên mặc kệ nam tử tóc trắng trốn nơi nào, đoản kiếm đều lần lượt hướng chỗ hẳn bay đến, cho dù hẳn có đánh bay mấy cây kiếm ra ngoài, thì một lúc sau nó lại vẫn bay đến.

Tô Lị nhìn màn đánh nhau trước mắt mà mê mẩn, cho nên khi phát hiện đột nhiên có một thanh đoản kiếm bay đến chỗ cô, làm cho cô nhất thời kinh hãi lấy che kín mặt, cô bị thương nơi nào cũng được, nhưng duy nhất khuôn mặt là không thể!

Đợi hồi lâu nhưng vẫn không thấy động tĩnh, Tô Lị hé hai tay ra nhìn tình huống trước mắt, thì thấy thanh đoản kiếm kia vẫn đang ở trước mặt cô, nhưng là còn có thêm một nam tử tóc trắng, bàn tay của hẳn đang bị thanh đoản kiếm xuyên qua vì thay cô chặn một kiếm.

Tô Lị buông cả hai tay xuống, giật mình nhìn nam nhân vẫn còn bị thanh kiếm găm ở trên bàn tay, nhìn cô mỉm cười: “Chúng ta lại gặp mặt rồi, Lily.”

Tô Lị ngờ ngác nhìn hẳn bàn tay của hẳn, thấy ánh mắt cô, nam nhân tóc bạc lấy một tay đem đoản kiếm trên tay kia rút ra, rồi lại đem một chiếc khăn tay băng lại. Bất ngờ vuron tay không bị thương kéo Tô Lị tựa vào trong lòng mình.

Trong ngực hẳn truyền đến một cỗ hàn ý lạnh như băng, còn phảng phất mùi thơm thân nhiên của loài hoa tường vi, làm cho Tô Lị đang lâm vào trạng thái thất thần hoàn hồn lại không ít.

Shere không thèm nhìn đến những thanh đoản kiếm suýt chút nữa đã làm Tô Lị bị thương, vừa bị mình đá bay ra, trực tiếp hướng nam tử kia nói: “An, vừa rồi ngươi suýt chút nữa đã giết con mồi của ta.”

An lấy trường tiên ra, chỉ vào Shere: “Shere, ngươi tốt nhất mau buông cô gái đó ra, bằng không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Shere nghiêng đầu cười: “Hôm nay ngươi đã làm ta bị thương khá nhiều, vậy thì đừng ở đây đi, lần sau chúng ta sẽ lại chơi tiếp.”

Nói xong, Shere liền đưa tay về phía trước, bỗng có vô số con dơi từ trong tay hẳn bay ra, An đành phải cầm lấy trường tiên chắn ở phía trước, khi nhìn

lại thì đã thấy hai người bọn họ biến mất không thấy.

“Đáng giận.”

An tức giận mắng một câu, rồi vung roi đánh lên trên vách tường, trên vách tường liền xuất hiện một vết thâm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho Tô Lị không nhận được khe rừng mình một cái, lấy tay thoát khỏi vòng tay của nam tử, lại phát hiện chính mình đang ngồi ngay trên trên nóc nhà, liền phát hoảng kéo tay hấn lại.

Shere lấy tay chỉ chỉ về phía sau lưng của mình: “Người mau giúp ta đem những thanh kiếm đang cắm sau lưng ra? Vẫn còn rất đau a!”

Tô Lị nhìn phía sau lưng hấn, liền thấy trên lưng hấn bị cắm đầy kiếm, tuy rằng rất đáng thương, nhưng khi cô nhìn thấy vẫn không nhận được mà bật cười. Cô biết những vết thương này là vì cứu cô, cho nên dù người này rất có khả năng sẽ hút cạn máu của cô, Tô Lị vẫn giúp hấn đem những thanh kiếm đó rút ra khỏi lưng hấn.

“Vì sao người lại cứu ta?” Tô Lị ngồi sau lưng hấn, không nhận được hỏi.

“Vì người là thức ăn của ta, nếu người chết như vậy, ta sẽ rất buồn.”

Tô Lị đã lấy xuống được một nửa số thanh kiếm trên lưng hấn, khi nghe thấy hấn nói ra câu đó, đột nhiên ngừng lại, nghĩ trong lòng xem cô có nên đem toàn bộ kiếm cắm trở lại lưng hấn hay không.

“Nếu người dám đem những thanh kiếm đó cắm lại, ta liền cho người rơi từ trên này xuống.”

“....”

Thật sự là lúc này Tô Lị khóc không ra nước mắt.

... ..

Tô Lị trở mình, mơ mơ màng màng mở to hai mắt, hai tay khẽ dụi lên hai mắt còn đang buồn ngủ, nhìn ngôi nhà xung quanh bốn phía, tuy căn phòng rất lớn nhưng lại trang trí vô cùng đơn giản, có vẻ khá trống rỗng.

Hồi tưởng lại chuyện tối qua, cô bị tên ma cà rồng tóc bạc mang đến một tòa thành, sau đó an bài phòng ngủ cho cô nghỉ ngơi, mà lúc đó hấn ta còn uy hiếp cô không được chạy trốn.

Tô Lị giật mình, vội vàng đưa tay sờ lên cái cổ của mình. Hoàn hảo... không có cảm giác đau, cũng không xuất hiện hai cái lỗ thủng đáng ngờ a...

Nhìn lại quần áo trên người, trừ bỏ áo khoác bên ngoài không thấy đâu, thì vẫn còn nguyên vẹn. Lúc này Tô Lị mới có thể thoáng yên tâm một chút.

Vươn tay lên vuốt cái thắt lưng mềm nhừ ra, Tô Lị quay đầu định xoa bóp lên cánh tay trái bị thương hôm qua, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện vải băng băng bó đã được tháo ra, mà vết thương trên tay cô đã biến mất hoàn toàn.

Là tên ma cà rồng kia đã giúp cô sao? Trong lúc Tô Lị đang mãi mê chìm đắm trong nghi hoặc của mình, thì cánh cửa đã bất ngờ bị đẩy ra, một tiểu nam hài có mái tóc màu vàng xõa trên vai, trên người mặc một bộ trang phục quý tộc nghênh ngang chạy vào.

“Anh Shere, anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

Tiểu nam hài mang theo vẻ mặt hưng phấn chạy vào, nhưng nhìn đến người đang ngồi trên giường không phải là người mình muốn tìm, thì lập tức cau mày lại, hai con ngươi màu xanh lam nhìn chằm chằm người ngồi trên giường: “Người là ai?”

“Tô Lị”

Tô Lị không hề nghỉ ngơi mà thành thành thật thật trả lời, nhưng là tiểu nam hài trước mắt cô thật sự nhìn rất đẹp mắt, làm cho Tô Lị không nhận được đi xuống giường, lấy hai tay nhéo lên mặt hấn.

Nhưng tay Tô Lị còn chưa chạm tới mặt hấn, nam hài kia đã nhanh chóng hất tay của cô ra.

Tiểu nam hài nổi giận đùng đùng, mang theo hai mắt giận giữ trừng Tô Lị, nhưng giống như vừa suy nghĩ ra điều gì đó, vẻ mặt nhanh chóng đổi thành hưng phấn. Cái này sẽ không phải là lễ vật mà Shere đưa cho hắn đi?

“Ngươi là Tô Lị? Vậy ngươi tới đây, đem tai ngươi lại gần đây, ta có lời muốn nói với ngươi!”

Tô Lị mang theo biểu cảm nghi hoặc, bán tín bán nghi, nhưng vẫn tới gần chỗ nam hài, nghiêng lỗ tai hướng lại gần hắn.

Alar thấy Tô Lị lại gần mình, cái cổ trắng nõn cũng lộ ra, khuôn mặt lập tức vui vẻ vì gian kế của mình đã thực hiện được, hai cái răng nanh trong miệng cũng dần dần dài ra.

Tô Lị chờ hồi lâu mà vẫn không thấy tiểu nam hài nói chuyện, cho rằng mình bị một đũa nhóc lừa gạt, cô liền tức giận đứng lên. Mà lúc này Alar cũng đã chuẩn bị xong việc hút máu cô, lại không ngờ Tô Lị bất ngờ đứng lên, làm cho hắn vô vào trong không khí một cách vô ích.

Tô Lị nhìn thoáng qua thấy trong miệng tiểu nam hài có hai cái răng nanh nhọn, hoảng sợ đập hắn một cước giống như phản xạ có điều kiện.

Tất nhiên Alar không ngờ một nhân loại lại dám có hành động như vậy, hắn ôm bụng, vẻ mặt tức giận nhìn trừng trừng Tô Lị: “Ngươi... một nhân loại chết tiệt như ngươi mà cũng dám đánh ta?”

Tô Lị thấy tiểu nam hài bị mình đập một phát đang ôm bụng đau khổ, nhất thời cảm thấy có lỗi: “Không, cũng không phải ta cố ý a! Ai bảo ngươi đột nhiên lộ ra hai cái răng nanh nhào tới ta, làm cho ta giật cả mình.”

Alar trừng mắt nhìn Tô Lị, chuẩn bị bỏ nhào về phía cô, thì một vị quân gia với mái tóc đã dần chuyển sang màu trắng đột nhiên xuất hiện, vội vàng gọi: “Alar thiếu gia.”

“Beucke, ngươi vào đây làm gì?”

Trên tay Beucke cầm một bộ váy dành cho nữ nhân, cung kính đi nhanh tới, để bộ quần áo lên bàn cạnh giường. “Alar thiếu gia, vị tiểu thư này không phải là đồ ăn của ngài.”

“Vậy cô ta là ai? Tại sao cô ta lại ở trong phòng của anh Shere?”

Beucke quay đầu nhìn về phía cánh cửa ra vào: “Shere đại nhân đã tới, thiếu gia tự đi hỏi ngài ấy đi.”

Vị quân gia vừa dứt lời, một nam tử đáng người cao gầy, ngũ quan rõ ràng, diện mạo vô cùng tuấn lãng, đẹp mắt tới mức tận cùng đột nhiên xuất hiện ngoài cửa.

Beucke cung kính đặt tay phải ở phía trước bụng của mình, xoay người hơi khom lưng nói: “Đại nhân.”

Shere khẽ gật đầu, chân bước về phía Tô Lị đã ngồi trở lại trên giường.

“Anh, cô ta là ai? Là lễ vật anh đưa cho em đúng không?”

Alar kéo tay Shere, nhìn hắn với một ánh mắt mong chờ.

“Cô ấy là con mồi của ta. Alar, cô ấy không phải đồ ăn của ngươi.”

“Hừ!” Alar bĩu môi, giận giữ trừng mắt với Tô Lị đang ngồi trên giường, sau đó lại nhanh chóng mang vẻ mặt mong chờ quay sang nhìn Shere: “Vậy anh chuẩn bị tặng em lễ vật gì thế?”

“Lễ vật? Sao ta không nhớ có lễ vật nào muốn đưa cho ngươi? Mà tại sao ta phải tặng lễ vật cho ngươi?”

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Shere, mắt Alar đã tràn ngập nước mắt, giận dữ nói: “Anh... hóa ra là anh không nhớ! Mỗi lần anh đều như vậy!”

Nói xong Alar bỏ tay Shere ra, khốc lóc chạy ra ngoài.

Về mặt Shere vẫn mờ mịt như trước, nhìn về phía phương hướng Alar vừa bỏ đi, quay đầu hỏi: “Alar làm sao vậy?”

“Hôm nay là sinh nhật của Alar thiếu gia, tựa hồ là ngài lại quên a...”

Shere gật gù: “Không sao, dù sao cũng không phải lần đầu tiên ta quên.”

“Alar thiếu gia lại đi ra ngoài rồi. Có khả năng hôm nay mặt trời sẽ lên cao.”

“Tí ánh nắng ấy không làm nó chết được đâu, dù sao nó cũng chỉ chạy đến chỗ Văn phòng luật mà thôi.”

“Vậy có cần gọi Ryan Lane đi đón thiếu gia về không?”

“Không cần, đợi một chút nữa ta sẽ đến đón nó, trước tiên ngươi cứ đi xuống trước đi.”

“Vâng.”

Beucke đi rồi, nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mà Tô Lị vẫn đang ngồi trên giường, yên lặng lắng nghe đoạn đối thoại của bọn họ, cùng với hoàn cảnh của bản thân, cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện.

Cô nhớ rõ rằng ngày hôm qua cô bị đưa đến đây là tên ma cà rồng tóc bạc, mà người đang xuất hiện trước mắt cô lại chính là Bá Tước Shere Troy Trask!

Hơn nữa, tiểu nam hài lúc này là một ma cà rồng, mà vị nam tử đứng trước mắt cô là anh trai của tiểu nam hài, như vậy Bá Tước Shere cũng chính là một ma cà rồng. Vậy nếu như cô đoán không sai, thì tên ma cà rồng tối hôm qua cô gặp chính là vị Bá tước trước mặt này!

Hai người lặng lẽ nhìn đối phương, ai cũng đều có tâm sự trong lòng, sau khi vài phút trầm mặc trôi qua, Tô Lị mới yếu ớt mở miệng hỏi: “Anh là tên ma cà rồng ngày hôm qua?”

“Em nói thử xem?”

Khỏe miệng Shere nhếch lên, cả người hắn đưa lại gần người Tô Lị. Tô Lị làm theo bản năng của mình, ngả cả người về phía sau. Hai người cách nhau một khoảng cách rất gần, làm cho cô có thể thấy rõ ràng từng đường nét trên khuôn mặt hắn.

Khuôn mặt giống nhau, hình dáng giống nhau, mùi hương hoa tường vi giống nhau, và quan trọng hơn là hai người đều đem đến cho cô một cảm giác vô cùng giống nhau.

Mặc dù ngày hôm qua, tên ma cà rồng kia có một đầu tóc bạc trắng cùng với cặp mắt màu đỏ như rượu, mà nam tử trước mặt cô có mái tóc màu đen cùng cặp mắt màu tím mê người, nhưng trực giác của cô cho cô biết, hai người này chính là một.

“Là người, Shere.”

Shere nghe thấy cô gọi tên của mình, trong mắt hiện lên tia sáng không rõ, cả người hắn đè cô nằm thẳng lên giường, hai tay ôm lấy Tô Lị, vùi cả đầu mình vào cổ cô.

“Lily, cuối cùng em đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tô Lị nhất thời bị dọa, sợ tới mức không dám động đậy, cô sợ hắn sẽ đột nhiên cắn nát cổ của cô, sau đó hút hết máu trên người cô a...

Nhưng một lúc lâu vẫn không thấy Shere nhúc nhích, tự hồ đang hưởng thụ loại cảm giác xúc động không muốn cắn cô, Tô Lị chỉ có thể dùng hết dũng khí của mình, khẽ đẩy người hắn ra một chút.

“... Shere...”

“Cứ để yên như vậy đi, đừng nhúc nhích, để ta ôm em một chút, ta rất nhớ em, Lily...”

Thời gian cứ thế trôi qua, xung quanh yên tĩnh đến nỗi Tô Lị có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình. Bỗng nhiên Shere vén lọn tóc dài của cô lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cổ nàng.

Hắn cứ tiếp tục tình tề hôn, làm cho thần kinh của Tô Lị không khỏi dựng thẳng lên, tim cũng vì vậy mà đập nhanh hơn.

“Lily, ta đã tìm em lâu như vậy, rốt cuộc thì em cũng đã trở lại.”

Tô Lị mờ mịt nhìn hắn, chẳng lẽ kiếp trước của cô có quen hắn, còn làm cho hắn đợi chờ cô lâu như vậy?

Loại chuyện này cũng không phải là cô không hề tin tưởng, nhưng là trực giác của cô nói cho cô biết, người tên Lily trong miệng hắn nói không phải là cô, có lẽ là hắn đã nhận lầm cô thành người khác đi.

“Bá tước đại nhân, tựa hồ là ngài đã nhận nhầm người rồi, tên thật của tôi là Tô Lị.”

Nghe Tô Lị nói vậy, Shere dừng lại động tác, trầm mặc một hồi mới chậm rãi đứng dậy, nhưng cả người hắn vẫn đè lên đùi cô, hai tay của cô bị hắn giữ

chặt ở trên đầu giường, làm cho cô không thể nhúc nhích. Tư thế của hai người nhìn vào rất ái muội.

Shere cười khê: “Cũng đúng, em không có xinh đẹp bằng Lily.”

Khoe miệng Tô Lị thoảng run rẩy, nói: “Vậy ngài có thể buông tôi ra được không?”

“Nhưng em rất giống Lily, đều có một mái tóc đen dài xinh đẹp. Em có muốn trở thành một thành viên trong huyết tộc không?” Shere khê vuốt lên đầu Tô Lị, giọng điệu nói ra mang theo mùi vị dụ hoặc cực điểm.

“Ngài thuộc mật đảng hay ma đảng? Là người tộc nào trong mười ba tộc?”

“Ta thuộc mật đảng, là tộc Ventruue.”

Tô Lị nhanh chóng tìm tòi tin tức về tộc Ventruue trong đầu mình. Tộc Ventruue không chỉ có dòng dõi cao quý trong thế giới ma cà rồng, mà còn là những người lãnh đạo Mật đảng.

Vì là dòng dõi cao quý, cho nên thời điểm lựa chọn nhân loại để gia nhập vào tộc cũng phải trải qua quá trình chọn lựa cẩn thận. Hơn nữa, những đối tượng được tuyển chọn đều là quý tộc hoặc thuộc tầng lớp thượng lưu. Người này muốn làm cô thành thành viên trong tộc của hắn, là có âm mưu gì sao?

“Ngày hôm qua, rõ ràng tôi thấy tóc của ngài màu bạc, vì sao bây giờ lại là màu đen?” Tô Lị không nhịn được, đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

“Đó là bộ dáng thật sự của ta, bất quá ta vốn là quý tộc của Anh Quốc, một đầu tóc bạc cũng rất dễ làm cho người khác chú ý.”

Bản thân người tồn tại, cũng đã làm cho người khác phải chú ý rồi..

“Huyết tộc kết nạp thêm nhân loại làm thành viên, không phải cần có sự đồng ý của Thân Vương sao? Ngài có tự tin rằng Thân Vương của Ventruue sẽ đồng ý cho tôi vào tộc?”

“Cái đó không cần lo lắng... Bởi vì ta chính là Thân Vương của Ventruue.”

Tô Lị chỉ biết im lặng không dám lên tiếng. Bề ngoài người này bất quá cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, thế nhưng lại là một đại boss???

Xem bộ dáng chán kinh của cô, Shere cười cười, tiếp tục nói: “Hiện tại, người thích hợp có thể làm thành viên của tộc Ventruue ngày càng ít, ta cần lựa chọn những người thích hợp cho Ventruue.”

“Ngài muốn tôi thành thành viên của Tộc Ventruue vì tôi là người thích hợp?”

Phần lớn những người thuộc tộc Ventruue đều là quý tộc, chẳng lẽ hắn thật sự cho rằng cô chính là nữ nhi thân sinh của phu nhân Mia Bergen?

“Không phải, chính là vì ta có tâm tư khác.” Shere buông tay Tô Lị ra, đứng dậy đi xuống giường.

“Đi thôi.”

Tô Lị xoa xoa cổ tay bị hắn nắm chặt, ngẩng đầu nhìn hắn: “Ngài thả tôi trở về?”

“Tất nhiên là không, đi đón Alar, hôm nay là sinh nhật của nó!”

“Nhưng...”

“Yên tâm đi, ta đã cho người nói qua với phu nhân Carat Luân Tư để cho ta mượn em mấy ngày rồi.”

Người có thể tùy tiện cho một đại ma cà rồng mượn sao? Có thật sự là có thể mượn sao?

Tô Lị lấy tay che đi cổ của mình, lui về phía sau: “Đến lúc đó, ngài sẽ không hút hết máu của tôi, biến tôi thành cái xác khô chứ.”

“Khả năng này cũng có thể xảy ra, nếu như em không nghe lời ta.”

Shere tiến đến gần Tô Lị, giơ tay lên xoa đầu cô. Hắn rất yêu thích một đầu tóc dài xinh đẹp này của cô. “Tô Lị, ta muốn em ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, biết không!”

Tô Lị sợ cô nói gì sai, hắn sẽ ngay lập tức cắn nát cổ cô, nên chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu. Shere thấy thế, xoay người, đôi môi mòng tuyệt mỹ của hắn liền kề ngay sát môi của cô.

Một mùi hương hoa Tường vi xông thẳng vào mũi Tô Lị, trên môi truyền đến cảm giác lạnh như băng, làm cho đầu óc của Tô Lị nhất thời trống rỗng.

Nụ hôn đầu tiên mà cô gìn giữ suốt mười tám năm qua, thế nhưng bị một tên ma cà rồng ngàn năm không già đoạt mất rồi..

Rõ ràng thời gian chỉ mới qua mấy chục giây, nhưng đối với Tô Lị mà nói lại giống như đã qua nửa thế kỷ.

Theo động tác của hắn ngày càng càng sâu, Tô Lị nhắm mắt lại, không biết nên làm cái gì, cô phải ôm đáp lại hắn, hay là nên đẩy hắn ra, rồi cho hắn một cái tát, sau đó la to “biến thái”?

Tô Lị nhất thời khản trương đến mức không dám hô hấp, Shere phát hiện Tô Lị có chút không thích hợp, lập tức buông cô ra.

Thấy hắn buông ra, Tô Lị đã nín thở đến mức đau sốc hông, lập tức hô hấp từng ngum từng ngum, hít lấy hít để không khí mới mẻ.

Biết rõ cô vì cái gì mới bị như vậy, Shere bật cười, néo mặt Tô Lị: “Em thật là ngốc nghếch đến đáng yêu!”

Tô Lị đưa tay vỗ vỗ ngực, ngẩng đầu nhìn Shere, nam nhân trước mắt này thật là đẹp đến mức người và thần đều ghen tỵ.

“Lúc cười, thật sự ngài rất đẹp.”

Không tự chủ được, câu nói mà Tô Lị nghĩ trong lòng không khỏi thốt ra khỏi miệng.

Shere dùng nụ cười lại hỏi: “Vậy Lily có thích không?”

“Thích.” Tô Lị không chút do dự nói ra miệng, ai lại không thích một người đẹp trai chứ?

“Vậy là tốt rồi, đi thôi! Cũng tới lúc đi đón Alar.”

Shere đi ra ngoài cửa, để Tô Lị tự thay quần áo trên bàn rồi theo hắn ra ngoài. Nhất thời Tô Lị lại có cảm giác mình đã bước vô nhảm hăng sôi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thay xong quần áo đi ra ngoài, ngoài cửa thành đã sớm chuẩn bị tốt xe ngựa, Shere cực kỳ thân sĩ kéo Tô Lị vào xe ngựa.

Đại khái qua thời gian khoảng một khắc (khoảng bằng mười lăm phút), xe ngựa dừng lại ở ngã tư đường ít người, Tô Lị xuống xe, ngẩng đầu nhìn bản hiệu của một văn phòng luật tên là “Earl” trước mắt.

Mở cánh cửa bằng thủy tinh ra, kèm theo đó là một tiếng chuông thanh thủy vang lên.

“Cẩn thận một chút.” Shere ôm lấy Tô Lị lùi về phía sau.

Vừa rồi lúc ở trên xe ngựa, cô nhớ hắn có nói đây là văn phòng luật do chính Alar mở, nếu đã là văn phòng của em trai hắn, vậy vì sao phải cẩn thận chứ?

Tô Lị khó hiểu đi theo phía sau Shere, nhìn bốn phía xung quanh.

Nếu dùng từ ngữ của Tô Lị để hình dung hoàn cảnh nơi này, Tô Lị chỉ có thể nói: bẩn, loạn, rách, cũ, tối tăm để hình dung nơi này.

Trừ những từ ngữ đó ra, thật sự cô không thể tìm được từ nào khác để hình dung nơi này, bốn phía đầy đặc tơ nhện, thỉnh thoảng còn có thể thấy đến được một vài con gián con chuột chạy ngang qua chân người như đang chào đón.

Đột nhiên trên vai Tô Lị truyền đến cảm giác đau đớn, cô mới ý thức được có người vừa đánh lên vai cô. Tô Lị kinh ngạc quay đầu nhìn về phía sau, nhưng lại không có một bóng người, Shere lại đang đứng ở phía trước cô, cho nên nhất định không phải là hắn. Tô Lị thầm nghĩ có lẽ vừa rồi là ảo giác do cô tưởng tượng ra, cho nên cũng không để ý tới nữa.

Một lát sau Tô Lị lại có cảm giác có người đánh lên bả vai, cô quay đầu thật nhanh, nhưng vẫn không có người nào, nhưng cô chắc chắn là có người đang chọc ghẹo cô, mà người này không cần nghĩ cô cũng biết là ai.

Tô Lị làm bộ như cái gì cũng không biết quay đầu lại. Một giây sau, một tiếng thét với tần số đề-xi-ben siêu cao của nữ nhân nhất thời vang lên từ trong văn phòng luật.

“A a a a a a !!!!!”

Khi Tô Lị quay đầu lại, đột nhiên xuất hiện trước mặt cô là một cái đầu với đôi mắt đỏ ngầu, dựng ngược từ trên cao xuống, chỉ cách khuôn mặt của cô chưa tới 0,1 mm, làm Tô Lị sợ đến mức lập tức ngã về phía sau.

Mà ở sau khi cô ngã xuống, một chất lỏng màu đỏ không biết là cái gì từ phía sau tạt đến, làm ướt cả người cô, rồi các loại sinh vật không rõ từ đâu đến tụ tập lại quanh người cô.

Tô Lị đứng dậy, không chút hình tượng nào đá văng những sinh vật dưới chân ra xa.

“Lão nương ta muốn giết tên tiểu quỷ chết tiệt nhà ngươi!!!”

“Alar, dừng tay.” Thấy bộ dáng chật vật của Tô Lị, Shere cười khê một tiếng, đưa tay liền bắt được Alar không từ biết nơi nào.

“Anh, buông em ra! Em không muốn nói chuyện với anh!”

“Alar, muốn đi chỗ nào chơi?”

Alar cắn cắn môi, quay đầu có ý không thèm nhìn Shere.

“Thật là không muốn đi chơi sao? Hôm nay là trường hợp đặc biệt, ngươi muốn đi đâu chơi đều được.”

Alar có chút động tâm, quay đầu lại: “Có thật không? Vậy em muốn đến Manchester*.”

*Manchester là một thành phố ở đông bắc nước Anh. Thành phố này nổi tiếng trong lịch sử là thành phố công nghiệp hóa đầu tiên của thế giới và vai trò trung tâm của nó trong cuộc Cách mạng công nghiệp. Thành phố Manchester được mệnh danh là “Thủ phủ miền Bắc nước Anh”, là một trung tâm nghệ thuật, truyền thông, giáo dục đại học và thương mại và được xem như “Thành phố lớn thứ hai của Anh”. Thành phố Manchester là một đô thị với cấp thành phố của Vương quốc Anh. Nội thành thành phố có 441.200 dân nhưng Vùng đô thị Đại Manchester thì có dân số 2.240.230 dân, khiến nó là thành phố lớn thứ 3 của Anh, xếp sau Vùng đô thị Đại London và khu vực đô thị Tây Trung bộ Anh.

“Được!”

“Có thật không? Em thích anh nhất!!!” Về mặt Alar hưng phấn, ôm lấy Shere. Mà Tô Lị đứng một bên lại dùng vẻ mặt không biết nên nói gì nhìn hai anh em nhà kia.

Đứa trẻ này, cũng dễ dụ quá đi!!

“Bất quá trước khi đi, Alar, ngươi mau giải quyết vấn đề quần áo cùng nước son trên người Lily đi.”

Alar vừa nghe, ngay lập tức liền dùng thái độ không tốt nhìn với Tô Lị:

“Người quái dị, đi theo ta!”

Tô Lị nhất thời nắm chặt tay lại! Nhịn xuống! Nhất định phải nhịn xuống! Cô mới không thèm tính toán với một cậu nhóc hư hỏng!!!

Tô Lị ráng nhịn xuống lửa giận tràn đầy trong lòng, đi theo Alar vào một căn phòng khác.

Vừa mở cửa, Tô Lị nhất thời cảm thấy mình như đi đến một thế giới khác.

Căn phòng rất sạch sẽ, bàn ghế cũng sạch sẽ, kể bên còn có kệ sách cùng tủ quần áo, càng quan trọng hơn là -- còn có phòng tắm!

Alar tùy tiện lôi ra từ trong tủ ra một bộ váy dành cho nữ nhân, ném về phía cô.

Tô Lị cầm quần áo, hướng hấn làm một cái mặt quỷ. Thật sự là một cậu nhóc siêu cấp hư hỏng!

Tô Lị từ trong phòng tắm bước ra, hai anh em nhà kia thì đang đánh cờ vua, thấy Tô Lị đi ra, viên cờ trên tay Shere cũng hạ xuống bàn cờ. “Chiếu tướng.”

Alar còn chưa phản ứng kịp, thì chợt nhận ra tất cả đường đi đều đã bị Shere chặn lại.

“Lại thua nữa rồi.” Về mặt Alar ủ rũ.

“Tắm xong rồi sao? Vậy chúng ta đi thôi.”

Tô Lị cầm lấy khăn lông trên giá đồ lau tóc, hỏi: “Vi sao chỗ này lại có tủ quần áo cùng đồ dùng của nữ giới? Mà hơn nữa lại còn có phòng tắm?”

“Đây là Alar vì chuẩn bị cho những người ủy thác là nữ giới, còn về phòng tắm, bởi vì mỗi lần hấn bỏ nhà trốn đi, đều chạy tới chỗ này ở, nên thuận tiện bảo người ta xây thêm một phòng tắm.”

“Nếu đã là văn phòng luật, vậy sao lại không có người đến ủy thác luật sư làm việc?”

“Bởi vì Alar chưa bao giờ giúp những người ủy thác này phá án thành công một lần.”

Nghe Shere nói như vậy, Tô Lị cũng có thể hiểu rõ, gật gật đầu, chuyện như thế mà cái văn phòng luật này không đóng cửa, điều này làm cho cô có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng chẳng thể mong chờ được cậu nhóc này có thể phá được vụ án nào!

Mà điều làm cho Tô Lị kinh ngạc, chính là một cậu nhóc thoát nhìn chỉ khoảng tám tuổi, lại có thể mở được một văn phòng luật, thế nhưng Shere thân là anh trai lại an tâm giao cho cậu nhóc Alar này đi quản lý.

Kỳ lạ, thật kỳ lạ! Ma cà rồng thật sự là một loại sinh vật kỳ lạ.

Shere từ trong túi lấy ra một cái đồng hồ bỏ túi, nhìn xem thời gian, rồi nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ: “Đã đến giờ.”

Tuy rằng không quá hiểu ý nghĩa trong lời nói của hắn, nhưng Tô Lị vẫn theo hắn đi ngoài văn phòng luật.

Mà lúc này, một chiếc xe ngựa màu xám cũng đang đứng đợi trước cửa, Ryan Lane bước xuống xe, đưa tay lên trước ngực, hoàn toàn cung kính khom người nói: “Đại nhân.”

Shere gật đầu: “Thời gian vừa vặn tốt, chúng ta đi thôi.”

“Vâng, đại nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tô Lị cũng đi theo, ngồi vào bên trong xe ngựa, cũng không biết qua thời gian bao lâu, bất tri bất giác cô đã ngủ thiếp đi, khi ánh mắt mơ màng vẫn còn nhìn về phía trước, cô tựa hồ thấy được bộ dáng của Alar giống như rất muốn giết cô.

Thời điểm Tô Lị tỉnh dậy không phải là trên xe ngựa xóc nảy, mà cô đang nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại.

Tô Lị theo thói quen cúi xuống thắt lưng, lại phát hiện bên cạnh hình như có chút không thích hợp, quay đầu lại nhìn. Tên ma cà rồng Shere kia cứ nhiên lại không biết xấu hổ, hiện tại hắn đang nằm ở bên cạnh cô!

Tô Lị rung mình một cái, mùa thu ở Anh quốc cũng rất lạnh, hơn nữa lại có cái tăng băng siêu lạnh đang nằm ở bên cạnh mình, cô không lạnh mới là lạ.

Nhưng mà, xem ra tên ma cà rồng này hình như còn không biết chính bản thân hắn rất lạnh, còn rất mặt dày vô sỉ đưa tay khoát lên người cô, ôm cô sát vào người hắn.

Tô Lị biết hắn đã tỉnh, liền nhìn chằm chằm xem khi nào thì hắn mới chịu buông mình ra.

Cuối cùng Tô Lị lạnh đến nỗi không chịu được nữa, đành vỗ vỗ lên tay hắn: “Shere, ngài có thể đứng lên không?”

“Àn, Lily, em tỉnh rồi sao?”

Già nai! Người cứ tiếp tục già nai đi!!!

“Đứng, ta đã tỉnh, hiện tại ngài có thể buông tay của ngài ra được chưa?”

Shere buông cô ra, rồi đứng dậy, Tô Lị nhanh chóng lấy chăn cuốn sát vào người, cô thật sự là sắp bị lạnh chết mà!

“Alar đâu? Tại sao ngài lại ở trên giường của tôi?”

“Ta để cho Alar ở bên ngoài ngắm cảnh. Lúc này em ngủ ở trên xe, là ta ôm em vào, hơn nữa, chính em vẫn luôn ôm ta không chịu buông.” Về mặt Shere vô cùng ái muội nhìn cô.

Tô Lị rung mình một cái, hãy nói rằng cô không có làm chuyện gì khác ngoài việc đó đi?

“Lúc đó em ôm ta, có phải trong lòng đang sợ hãi cái gì đúng không?” Shere đột nhiên hỏi.

Nghe Shere hỏi xong, Tô Lị có chút giật mình, chính mình sợ hãi cái gì ư? Suy nghĩ một lúc, Tô Lị lại hỏi: “Có phải tôi đã nói cái gì kỳ quái đúng không?”

Shere gật đầu: “Em nói, ở lại ta phải ở bên cạnh em, không được phản bội em.”

Điều này càng làm cho Tô Lị ngờ ngạc hơn, giọng điệu bá đạo như vậy, căn bản cô không thể nào nói ra những lời như vậy được. Nhưng về chuyện

chính bản thân cô đang nằm mơ cái gì, cô thật sự không thể nhớ ra gì cả.

“Tôi cũng không nhớ rõ nữa.” Quay đầu nhìn ánh nắng mặt trời chói chang ngoài cửa sổ, loại thời tiết này mà hấn để Alar ở bên ngoài sao? Tô Lị lại quay đầu về phía Shere: “Ngài muốn giết em trai ngài sao?”

Shere nghe xong lập tức bật cười: “Em thật sự rất thú vị! Con gái Phương Đông đều thú vị giống như em sao?”

Khi Ryan Lane đi vào, liền được chứng kiến cảnh tượng kia, gần đây đại nhân rất hay cười đang cười, nhưng hình như nụ cười của ngài khác với trước kia rất nhiều.

“Đại nhân.” Ryan Lane gõ gõ cửa, đem cơm trưa trên tay đặt xuống bàn.

Tô Lị nhìn cơm trưa, mà mâm bên cạnh còn có thứ đồ uống màu đỏ, trông rất là bắt mắt.

Tô Lị chỉ vào cốc đỏ, tò mò hỏi: “Đó là cái gì?”

“Huyết.” Ryan Lane lạnh nhạt đáp.

Shere nhìn về mặt bị kính sọc của Tô Lị lại cảm thấy rất vừa lòng, hấn cầm lấy ly huyết trên bàn, tao nhã uống một ngụm: “Đây chỉ là huyết nhân tạo thôi.”

“.....” Nghe được câu nói của Shere, làm cho lòng của cô thoáng an tâm.

“Alar hiện tại đang làm cái gì?”

“Alar thiếu gia đang đến gõ núi bên cạnh bãi tể cha mẹ của Thiếu gia.”

Cha mẹ của Alar? Đó không phải cũng là cha mẹ của Shere sao? Tô Lị vụng trộm quay đầu nhìn Shere ở bên cạnh, nhưng biểu cảm của hấn cũng không chút thay đổi.

“Ta đã biết, người cứ đi xuống trước đi.” Shere gật đầu, để cho Ryan Lane đi xuống trước, rồi quay đầu nói với Tô Lị: “Dùng xong cơm trưa, ta mang em ra ngoài dạo chơi một chút.”

Tô Lị gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất để ăn xong bữa trưa.

Đi theo Shere ra bên ngoài, khi mở cửa ra Tô Lị cảm thấy như nằm mơ. Trong trí nhớ của cô, Manchester là một thành phố với kinh tế cùng với giao thông vô phát triển, thế như cảnh tượng trước mắt cô lại hoàn toàn khác nhau.

“Đây là...Manchester?” Tô Lị chỉ tay về phía trước, khuôn mặt ngây ra nhìn Shere.

Cô nhớ không lầm chứ? Nơi này khắp nơi đều là thôn trang, phía xa còn xuất hiện trâu bò, xung quanh lại là thảo nguyên, đây không phải là Thành phố lớn thứ ba của Anh quốc - Manchester đấy chứ?

“Nơi này là một cái thôn nhỏ ở bên cạnh Manchester, cha mẹ Alar được an táng ở trong thôn này.”

“...Cha mẹ của hai người đều ở trong thôn này, ngài không đi bãi tể bọn họ một chút sao?”

“Ta không nhớ là ta có nói ta cùng Alar cùng cha mẹ!”

“Vậy các hai người...không phải anh em ruột?”

Một người là soái ca không có lý lẽ, một người là siêu cấp tiểu chính thái, Tô Lị cho rằng dù màu tóc bọn hấn khác nhau, nhưng mà nhìn diện mạo của bọn họ có thể dễ dàng nhận ra chính là anh em ruột thịt.

“Alar chính là..... do ta nhầm chán, nên đã thuận tiện cứ về một cậu nhóc mà thôi.” Shere nói một cách vân đạm phong.

Lời nói này nếu để cho Alar nghe được, không chừng hấn sẽ khóc rống lên cho coi. Tô Lị âm thầm nghĩ.

“Đi thôi, ta mang em ra ngoài đi dạo.”

Shere kéo tay Tô Lị, đang muốn đi ra ngoài, Tô Lị nhìn thoáng qua mặt trời chói chang bên ngoài, nhất thời nóng vội đưa tay kéo hấn lại.

“Ngài không muốn sống nữa sao?”

Về mặt Shere mờ mịt nhìn cô: “Làm sao?”

“Mặt trời lớn như vậy, ngài đi ra ngoài là muốn tự diệt sao?”

“Em đang lo lắng cho ta?” Shere có chút rung động, sau đó lại khẽ cười: “Yên tâm đi, bởi vì trong cơ thể ta có phân nửa huyết thống là con người, cho

nên cũng đừng lo lắng ta bị phơi nắng mà chết.”

Nghe hán nói như vậy, trong lòng Tô Lị đang khấn nguyện, lập tức thả lỏng, người buông tay hán ra, một khắc kia cô cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, cô chỉ là... cô chỉ nghĩ không muốn hán chết mà thôi.

Cô không ngờ chính mình thế nhưng lại đi lo lắng cho một tên ma cà rồng hút máu sẽ bị chết yếu, Tô Lị nhất thời bị ý nghĩ này của mình làm cho phát hoảng.

Mình cùng với người trước mắt này gặp nhau tổng cộng chưa tới ba lần, nhưng trong nháy mắt, cô lại sợ hãi mất đi hán.

Về phần nguyên nhân là cái gì, cô cũng không biết, nhưng cô cũng có thể xác định, chính là cô có một chút thích hán, nên mới lo lắng.

Những suy nghĩ trong lòng cô giống như đang bị coi trộm, Tô Lị đỏ mặt quay đầu: “Tôi cũng không phải là lo lắng cho ngài, mà là tôi sợ sau khi ngài chết, Alar sẽ đến tìm tôi tính sổ.”

Shere cũng không có nói thêm cái gì, nhưng Tô Lị nhìn thấy nụ cười của, làm cho trong lòng cô càng thêm căng thẳng sợ hãi. Nên cô nhanh chóng đi ra khỏi phòng trước.

Không khí ở ngoại ô so với trong thành tươi mát hơn rất nhiều, thỉnh thoảng còn có vài người nông dân với khuôn mặt trông khá mộc mạc, vô tình đi ngang qua.

“Trông hai vị thoát nhìn không giống người ở đây, là từ trong thành đến sao?” Một người đàn ông trung niên thấy hai người họ, liền tiến lên hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi mới từ Luân Đôn đến đây.” Tô Lị lễ phép trả lời.

“Các người vừa mới tới, vậy chắc là không biết mấy hôm trước nơi này vừa mới phát sinh vài chuyện vô cùng kỳ lạ.”

“Vậy theo như lời của đại bá, thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Mấy hôm trước ở đồng ruộng bên kia của chúng tôi, bỗng nhiên xuất hiện một cái đồ án hình tròn vô cùng kỳ lạ, cho nên chúng tôi có phần hoài nghi. Bởi vì các người vừa tới cho nên không biết, ta khuyên các người phải cẩn thận một chút, chuyện kia có thể do người ta làm ra.”

“Tôi đã biết, thật tốt khi ngài đã nói cho chúng ta biết chuyện đó, bất quá tôi có thể hỏi ngài một chuyện, cái đồ án hình tròn theo như lời ngài nói ở chỗ nào được không?”

Tô Lị đương nhiên là biết điều kỳ lạ theo như lời người đàn ông này nói là cái gì, nhưng như vậy cũng vừa khéo khiến cho cô có chút hứng thú quan tâm.

“Đi thẳng về phía trước là được.” Người đàn ông chỉ tay về phía trước.

“Cám ơn!” Tô Lị tỏ vẻ biết ơn, sau đó đi đến thẳng đến nơi mà người đàn ông đó chỉ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Việc ở trên cánh đồng lúc mạch bỗng nhiên xuất hiện một cái đồ án hình tròn kỳ quái, tựa hồ trong lòng Tô Lị cũng đã rõ ràng, cho nên cô cũng muốn đến xem một chút.

Tô Lị đi đến cánh đồng nơi người đàn ông kia chỉ, khi chứng kiến hết thấy cũng đã chứng thực được suy đoán của cô không hề sai. Cái này chính là một hiện tượng mà Anh quốc là một trong những nước có tỷ lệ xuất hiện cao nhất: “Crop cicle – Những vòng tròn trên cánh đồng.”

Ở chính giữa cánh đồng trồng lúa mì, không biết vì nguyên do nào mà lại hình thành một vòng tròn đồ án gồm những hoa văn vô cùng phức tạp.

Tô Lị bước đến gần để quan sát rõ hơn, phạm vi của vòng tròn rất lớn, hơn nữa những cây lúa mì đều bị đè ép xuống và bẻ cong vô cùng chính tề, nhưng hoa văn bên trong cũng vô cùng tinh xảo.

Nói thật... đồ án này vô cùng xinh đẹp. Một vòng tròn lớn như vậy, cùng với những hoa văn sắp xếp trên đó đều có quy luật rõ ràng, quả thật không thể nào là con người làm ra được.

“Lily, em có biết nguyên nhân gì hình thành cái này ko?”

“Shere, ngài có tin người ngoài hành tinh tồn tại không?”

“Đối với Huyết Tộc, thì em chính là một người ngoài hành tinh điển hình.”

“...”

Vậy thì đối với con người chúng tôi, ma cà rồng mới chính là người ngoài hành tinh có được không? Hiện tại Tô Lị rất muốn nói với Shere những lời này.

“Ta biết những thứ này do đâu mà thành!” Shera ngồi xổm xuống, lấy tay vịn vào vòm cửa mi bị đổ rạp xuống dưới đất.

“Cái gì? Ngài biết nguyên nhân sao? Thật sự là do người ngoài hành tinh làm ra sao?” Tô Lị nghe vậy, vô cùng hào hứng ngồi xổm xuống sát bên người Shere, vẻ mặt mong chờ nhìn hân.

Đến tận thời đại của cô, nguyên nhân hình thành Crop circle vẫn luôn là một điều bí ẩn không có lời giải, cũng không có ai biết vì sao nó được hình thành và do ai làm ra. Mặc dù có rất nhiều giả thuyết là do người ngoài hành tinh gây nên, nhưng vẫn chưa thể tìm ra được bằng chứng cụ thể.

Mà cuộc tranh luận này kéo dài cho đến tới thời điểm hiện tại, cũng chỉ càng làm cho Crop circle bị bịt kín một tầng cảm giác thần bí, nếu như hiện tại cô có thể biết được nguyên nhân hình thành Crop circle, vậy không phải khi quay trở lại hiện đại, cô sẽ trở thành một vĩ nhân duy nhất phá giải được bí ẩn của Crop circle sao?

“Không phải do người ngoài hành tinh làm, mà nó là do một gia tộc ta vô cùng chán ghét tạo nên!”

“Gia tộc?”

“Em đã từng nghe đến gia tộc Phạm Hải Tân chưa?”

“Là những thợ săn Ma Cà Rồng?”

Shere gật đầu: “Không sai, người tạo ra những vòng tròn này chính là một trong những thành viên của gia tộc Phạm Hải Tân.”

Tô Lị có chút không hiểu, bọn họ là những thợ săn ma cà rồng, tại sao không lo đi bắt ma cà rồng đi, mà lại phải tốn công sức để tạo ra một cái Crop circle to như vậy để làm gì?

Hơn nữa, theo như lời nói của Shere, vậy thì không phải giả thuyết Crop circle người ngoài hành tinh làm nên đã bị phủ nhận sao? Nghĩ đến đây, trên mặt Tô Lị lại có chút thất vọng.

Tô Lị ngẩng đầu nhìn Shere, nhất thời giống như đoán được điều gì đó: “Theo ý tứ của ngài nói, không lẽ bọn họ muốn bắt ma cà rồng nên mới tạo ra những vòng tròn này?”

“Đầu óc của em so với trong tưởng tượng của ta có vẻ đã tốt hơn a!” Shere mỉm cười, xoay người rời đi.

Tô Lị vội đuổi kịp cước bộ của Shere, theo ý tứ của hân, vậy là cô đã đoán trúng rồi?

Shere hướng về chỗ gò núi đi đến, vừa khéo Alar cũng đang từ nơi đó đi lại, còn có Ryan Lane đang cầm ô che nắng cho Alar đi phía sau.

Alar vừa thấy Shere đến, lập tức chạy tới: “Anh!”

“Thăm bọn họ xong chưa?”

“Dạ rồi!”

“Vậy chúng ta trở về.”

“Phải về Luân Đôn sao? Nhưng em không muốn trở về nhanh như vậy, hay là chúng ta ở đây thêm vài ngày nữa có được không anh?”

Shere quay đầu nhìn về phía Tô Lị: “Em nói đi, Lily?”

“Tôi...” Mặc dù Tô Lị rất muốn nhanh chóng trở về, cho dù Shere có nói qua với phu nhân Mia Bergen, nhưng cô vẫn muốn chính miệng cô nói với phu nhân một tiếng. Khi cô thấy vẻ mặt mong chờ của Alar khi nhìn Shere, thì cô lại không kim lòng được mà khẽ gật đầu: “Tùy Alar đi!”

Thấy Tô Lị đồng ý, tất nhiên là Shere cũng gật đầu đáp ứng: “Được rồi!”

Alar vô cùng cao hứng ôm lấy Shere, trong lúc vô tình, Tô Lị lại thấy được một chiếc nhẫn trên tay Alar. “Alar, người có thể cho ta xem chiếc nhẫn đeo trên tay người một chút được không?”

Alar lại lập tức cảnh giác nhìn Tô Lị, tay nắm chặt chiếc nhẫn kia lại: “Người muốn xem để làm gì?”

“Thì ta chỉ tò mò chút xíu thôi, nếu người không muốn thì thôi!”

“Có chuyện gì sao?” Shere nhìn về phía Tô Lị hỏi.

Tô Lị lắc đầu “Không có gì, chỉ là cảm thấy chiếc nhẫn này nhìn rất đẹp mắt.”

Chiếc nhẫn được điêu khắc mang theo hơi thở cổ xưa, ở giữa chiếc nhẫn là một viên kim cương hình thoi màu lam lóng lánh, nhưng dường như bên trong viên kim cương đó còn có chút màu đỏ, có vẻ không thích hợp với chiếc nhẫn tinh xảo này.

Alar nghe được lời khen ngợi của Tô Lị, vô cùng đắc ý gãi ngón tay đeo nhẫn lên trước mặt: “Đó là đương nhiên! Đây là do anh Shere là Thân Vương cho nên mới có được loại nhẫn này, hơn nữa nếu không có nó, thì ta đã sớm tan thành khói bụi.”

Tô Lị nghe xong lời Alar nói, cái gì cũng không hiểu, nghi hoặc nhìn cả hai người.

“Ở trong cái nhẫn đó máu của ta, khi đeo chiếc nhẫn này vào sẽ làm cho người của Huyết tộc có thể đi lại dưới ánh mặt trời một thời gian ngắn.” Shere biết nghĩ ngờ trong ánh mắt của cô, nhẹ giọng giải thích.

Cuối cùng thì Tô Lị cũng đã hiểu rõ, vì sao Alar có thể đi lại tự do dưới ánh mặt trời như vậy, mới đầu cô còn tưởng rằng hắn có một nửa dòng máu là của con người giống như Shere chứ.

Mà điều này cũng giải thích cho Tô Lị biết được thứ màu đỏ đỏ ở giữa chiếc nhẫn là cái gì, nhưng khi Tô Lị quan sát kỹ thì phát hiện chút màu đỏ bên trong chiếc nhẫn đang dần dần biến mất.

“Hình như máu trong này đang biến mất?” Tô Lị chỉ vào chiếc nhẫn, nhắc nhở mọi người.

Alar thấy vậy nhìn vào chiếc nhẫn, nhất thời biểu cảm trên mặt trở nên khó chịu: “Anh... cứu em...!”

“Hết thời gian rồi, một khi máu trên nhẫn biến mất, thì nó cũng sẽ mất đi tác dụng. Ta mang Alar trở về trước. Ryan Lane, người đưa Lily về!”

Shere nói xong, hắn liền ôm lấy Alar biến mất.

Tô Lị quay sang nhìn khuôn mặt Ryan Lane vẫn không có chút biểu cảm, nhiệt tình chào hỏi: “Chào Ryan Lane! Tôi gọi là Tô Lị.”

Ryan Lane: “Tôi biết.”

Tô Lị tò mò hỏi: “Anh không sợ ánh nắng mặt trời sao?”

Ryan Lane vẫn bình thản trả lời: “Tôi là con người!”

Tô Lị có vẻ không tin nhìn hắn: “Anh là con người, vì sao lại đi theo một ma cà rồng?”

“Không phải cô cũng là một con người nhưng vẫn đi theo đại nhân sao?”

Tô Lị nhớ đến chuyện này, tức giận nói: “Tôi là bị Shere bắt đến đây!”

Ryan Lane tiếp tục đi về phía trước, trên mặt vẫn không mang theo chút biểu cảm nào, “Tôi có thể thay đại nhân làm bất cứ chuyện gì, kể cả hy sinh mạng sống này!”

Tô Lị nhất thời trầm mặc, nam nhân này không dễ chọc a!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Ban đêm ở vùng nông thôn này vô cùng yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên thanh âm của vài con côn trùng nhỏ, nhưng cũng đủ âm ỹ làm cho Tô Lị không thể chìm vào giấc ngủ.

Tô Lị có chút phiền chán đứng dậy rời giường, đi xuống phòng bếp dưới lầu rót cho mình một ly nước, chậm chậm xốc lại tinh thần, tính toán trở về phòng ngủ để tiếp tục giấc ngủ đang dở của mình.

Bỗng nhiên một thanh âm nhỏ vang lên trên đầu cầu thang, có vẻ như nó truyền đến từ phòng của Shere, cùng lúc đó là một trận gió lạnh ập đến sau gáy của Tô Lị.

Tô Lị nghiêng người ngã khẽ xuống nền đất, khi hoàn hồn lại thì liền thấy ở ngoài cửa có hai luồng bóng đen vừa biến mất.

Tô Lị đứng dậy, chạy theo ra ngoài cửa, cô dựa vào tiếng động mà lần đi ra đến mảnh ruộng hồi lúc chiều.

Khi Tô Lị vừa đi đến nơi, thanh âm đột nhiên biến mất, bốn phía chìm vào một mảnh tối đen, làm cho trong lòng cô có chút bất an. Vừa rồi là ai đã đi ra ngoài? Là Shere sao?

Thời gian trôi qua từng giây từng giây một, bốn phía xung quanh ngoại trừ thanh âm của côn trùng thỉnh thoảng truyền tới, thì toàn bộ đều yên tĩnh một cách quỷ dị.

Tô Lị đứng tại chỗ do dự hồi lâu, lấy hết can đảm đi về phía trước. Đột nhiên một cỗ lực lượng cường đại kéo cô lại, trên miệng bị người phía sau bịt chặt, làm cô bị dọa sợ đứng yên tại chỗ, nhất thời không dám làm ra hành động nào thiếu suy nghĩ.

Thấy cô bất động, cả người cứng ngắc, người phía sau bỗng nhiên đưa tay vuốt đầu của cô: “Ngoan a...”

Nghe được thanh âm của người phía sau, thần kinh đang buộc chặt của Tô Lị mới được buông lỏng xuống, lấy tay gỡ bàn tay đang che miệng của mình xuống, thấp giọng hỏi: “Shere?”

“Ừ, là ta... Cần thận một chút, coi chừng bị phát hiện.”

“Xảy ra chuyện gì? Người vừa rồi ở trong nhà là ngài đúng không?”

“Là ta, có người của gia tộc Phạm Hải Tân đến!”

“Vậy ngài không sao chứ? Hiện tại hân ta ở đâu?”

“Đã chết!”

Shere nhẹ nhàng nói, giống như đây là một chuyện vô cùng bình thường, nhưng khi những lời hân nói ra, rõ ràng có thể cảm nhận được người phía trước đang có chút chấn động.

“Em sợ hãi sao?” Shere nhẹ nhàng hỏi.

“Không. Chuyện này tôi có thể hiểu được!”

Cái này chính là quy luật cá lớn nuốt cá bé của thế giới này, không có ai đúng ai sai, những cái này cô đều biết rõ. Ma cà rồng cùng với Huyết sắc chính là địch nhân trời sinh. Nếu người kia không chết, vậy thì người chết sẽ chính là Shere.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Lị lại có chút an tâm, may mắn người chết không phải Shere... nhưng ngay lập tức trong lòng cô lại như đang mọc ra một loại tội ác, thể như cô đang thầm cầu mong người chết không phải là Shere a!

Trong lúc Tô Lị còn đang bị suy nghĩ của mình làm cho kinh hoàng, thì Shere đột nhiên ôm cô đến chỗ bên cạnh trốn đi.

“Đến rồi!” Shere thấp giọng nói.

Hân vừa dứt lời, thì Tô Lị đã nhìn thấy một bóng người xuất hiện giữa mảnh ruộng lúa mạch, nhưng bởi vì ban đêm cùng với khoảng cách khá xa, cho nên Tô Lị cũng không thấy rõ hân ta đang làm gì, chỉ thấy một vật mà hân đang cầm trong tay bỗng nhiên phát sáng.

Một lát sau, quả cầu đang phát sáng kia bay lên phía trên, ánh sáng hình tròn bên dưới quả cầu ngày càng lớn, bắn ra hào quang bốn phía, quả cầu ở phía trên cũng dần xoay tròn, phạm vi chiếu sáng trong phút chốc lại ngày càng nhỏ đi.

Lúc này Tô Lị mới thấy rõ, bên trong vòng tròn kia còn xuất hiện hai “người”, nhưng bởi vì ở bên trong nên bốn phía đều bị vây quanh bởi ánh sáng của quả cầu, nên hai “người” đó không thể nào thoát ra ngoài được.

Cuối cùng, vòng tròn bên dưới quả cầu không ngừng xoay tròn, đồ án bên dưới ruộng lúa mạch cũng dần được hình thành, hào quang của quả cầu bắn thẳng ra mọi phía không ngừng, sau đó dần giảm lại cho đến khi biến mất, mà hai “người” phía bên trong cũng theo đó mà tan thành cát bụi.

Tô Lị chứng kiến hết thấy mọi việc vừa xảy ra, nhưng hồi lâu vẫn không thể lấy lại được bình tĩnh, cái này chính là.... nguyên nhân tạo thành crop circle sao?

Bí ẩn được che dấu phía sau lưng crop circle... hóa ra lại là một chuyện tàn nhẫn như vậy!

Sau khi hai ma cà rồng biến thành cát bụi, quả cầu kia cũng dần bay trở về trong tay người của gia tộc Phạm Hải Tân, hào quang của quả cầu cũng theo đó mà biến mất, bốn phía lại không phục một mảnh bóng tối vô tận.

“Ánh sáng phía bên ngoài lúc này là để đề phòng Ma cà rồng chạy trốn, một khi có Ma cà rồng đi vào bên trong vòng tròn đó, hoặc là phá hủy cái quả cầu kia, hoặc là giết chết tên huyết sắc, nếu không thì chỉ có một con đường chết!” Shere khẽ giải thích cho Tô Lị.

“Mỗi lần bọn họ bắt giết ma cà rồng đều dùng phương pháp này sao? Chẳng lẽ không cảm thấy rất hoang phí à?”

Shere lúc đầu nói: “Khi đối phó với những ma cà rồng mạnh hơn thì bọn họ mới dùng chiêu này, hơn nữa nếu lúc đó không ở trên những đồng ruộng rộng lớn, thì bọn họ cũng không thể nào thi triển loại phù chú. Nếu đối phương là những ma cà rồng với cấp bậc thấp, thì chỉ cần dùng Thập tự kiếm là có thể đối phó được rồi.”

“Vậy Huyết sản lúc này bị ngài giết là muốn dẫn ngài đến chỗ này, tính toán dùng phương pháp này để giết ngài sao?”

“Có thể xem là như vậy, chỉ tiếc vận khí của hắn quá kém, đối tượng gặp phải là ta. Bây giờ cũng đến lúc chúng ta phải đi rồi, người gia tộc này còn khó chơi hơn cả An!”

“An?”

“An Belle Mont, một thành viên mới của gia tộc Belle Mont, là người theo đuổi ta một cách điên cuồng!”

Tô Lị nghe vậy có chút xấu hổ dìm hấn, có ai lại nói một thợ săn ma cà rồng lúc nào cũng đuổi theo tìm cách giết mình là người theo đuổi điên cuồng đâu cơ chứ?

Tô Lị đang định đi theo Shere, lại không dự đoán được ngay dưới chân của mình có một viên đá, cho nên cả người cô cứ thế hoa hoa lệ lệ ngã xuống dưới đất.

Mà động tĩnh do cô ngã xuống, tất nhiên là không thoát khỏi sự chú ý của tên Phạm Hải Tân kia.

Trong thời gian nháy mắt, vị thợ săn ma cà rồng đã xuất hiện trước mặt hai người họ, rút cây Thập tự kiếm màu bạc ra chỉ thẳng vào hai người. “Hai người các người, là ma cà rồng ngụy trang thành con người đúng không?”

“Nếu như ta nói không phải, người tin sao?”

“Tất nhiên ta không tin, nhất là người!” Nam nhân kia rút kiếm chỉ về phía Shere.

“Vậy là người cho rằng thứ ở trong tay người có thể đối phó được ta sao?” Shere nhếch lông mày, nhìn Thập tự kiếm trong tay hấn giễu cợt nói.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Hắc y nhân người gia tộc Phạm Hải Tân kia tựa hồ cũng cảm nhận được lực lượng cường đại của Shere, suy nghĩ không biết dùng năng lực của mình có thể dùng phù chú tiêu diệt ma cà rồng này được không? Nếu như ma cà rồng này quá mức cường đại, không chỉ phá hủy phù chú của hấn, mà ngay cả tính mạng của hấn cũng không thể đảm bảo.

Suy nghĩ một lúc, hấn liền nhanh chóng lấy một khẩu súng ra, hướng lên bầu trời, bắn tín hiệu lên, một đám khói màu trắng bay thẳng lên bầu trời.

Hắc y nam nhân đang đợi cứu viện, nhưng qua hồi lâu vẫn không thấy ai đến, làm cho trong lòng hấn có chút bất an

Thấy vậy, Shere chỉ khẽ cười: “Đây là người đang tìm cái tên Huyết sản đuổi sam sao?”

Hắc y nhân có chút kinh ngạc, hấn làm sao mà biết được điều này?

“Người đem anh ấy đi đâu rồi?”

“Giết!” Shere hỏi hột phun ra một chữ.

“Người!”

Người đó chính là anh trai ruột của hấn! Anh trai hấn đã tiêu diệt được vô số ma cà rồng, thực lực mạnh hơn hấn rất nhiều! Tại sao lại bị tên ma cà rồng trước mặt giết hại rồi?

Tên ma cà rồng trước mặt này rốt cuộc là cường đại đến mức nào?

Hiện tại, tâm tình muốn đùa giỡn của Shere với tên huyết sản này một chút cũng không có, hấn đưa tay kéo Tô Lị từ trên mặt đất đứng dậy, phát tay gọi ra một đám doi.

Nhưng là tên huyết sản trước mặt này cũng không phải dạng dễ đối phó, hấn vung kiếm lên, trong chớp mắt đã tiêu diệt được hơn phân nửa số doi mà

Shere vừa tạo ra.

Thật đúng là khó chơi giống như anh trai của hắn vậy.

“Chắc chắc... ngươi rất nhanh đã giết được rất nhiều sủng vật của ta. Bất quá ngươi cho là ngươi có thể giết được ta sao?”

“Các ngươi chính là đồ ma quỷ, sống trên đời này chỉ biết giết hại loài người, sự tồn tại của các ngươi căn bản không có tác dụng nào. Ta muốn giết chết hết tất cả các ngươi, báo thù cho anh trai của ta!” Hắc y nhân phần mộ vung kiếm, hướng Shere công kích.

Shere đem Tô Lị bảo vệ ở phía sau, tay không tiến lên đánh nhau với hắc y nam nhân. Mà tựa hồ tên hắc y nam nhân kia cũng đã chú ý tới Tô Lị, cho rằng cô là một ma cà rồng cấp thấp, cho nên hắn nhanh chóng thay đổi chiến lược, trước tiên tấn công tiêu diệt Tô Lị.

Phát hiện mục tiêu của hắn thay đổi, Shere nhanh chóng di chuyển che trước mặt hắn: “Cô ấy không phải người mà ngươi có thể đụng vào!”

Chỉ cần những lời này, hắc y nam nhân cũng có thể xác định được địa vị của Tô Lị trong lòng Shere, nếu như tên ma cà rồng này đã giết người thân của mình, vậy thì hắn sẽ giết chết người mà hắn yêu nhất!

Nhưng kết quả cũng không dễ dàng như tên hắc y nhân muốn, lực lượng của ma cà rồng trước mặt này quá mức cường đại, nếu như hắn đoán không sai, thì ma cà rồng này chắc hẳn thuộc cấp bậc Thân Vương.

Nếu hắn ta thật sự là một Thân Vương, vậy thì trận đấu lần này, cơ bản là hắn không thể có phần thắng.

Hơn nữa lực lượng của hắn đã tiêu hao mất một phần vì đuổi bắt hai tên ma cà rồng lúc nãy, trên người đã dần dần xuất hiện những vết thương nho nhỏ.

Hắc y nam tử lau đi vết máu trên khóe miệng, lấy ra quả cầu phù chú. Tô Lị thấy thế thầm kêu không tốt, khê giật giật vạt áo của Shere.

Chỉ thấy Shere vẫn giữ một bộ dáng không chút sợ hãi, khóe miệng cong lên, môi mỏng mở ra lạnh nhạt nói: “Cái này cũng khá phiền toái a!”

Cái này thật sự không phải chỉ phiền toái đâu a! Càng ngày Tô Lị lại càng sốt ruột.

Quả cầu phù chú bay lên bầu trời giống như lúc nãy, Tô Lị thừa dịp vòng ánh sáng còn chưa chiếu đến, vội vàng kéo tay Shere chạy ra ngoài.

Bất quá phạm vi vòng sáng của quả cầu đã bao trùm bốn phía, căn bản là bọn họ không thể chạy thoát được.

“Lily, em về trước đi, mấy cái này cũng không hề ảnh hưởng tới con người.”

“Đúng rồi, không phải ngài có thể dời đi trong nháy mắt sau? Ngài mau dùng cái đó mang chúng ta cùng trở về.”

“Vô dụng thôi. Chỉ cần ở trong phạm vi của phù chú, thì cho dù lực lượng nào của Huyết Tộc cũng không thể dùng.”

“Vậy thì ngài phải làm sao bây giờ?”

“Tin tưởng ta, ta sẽ không dễ dàng chết vậy đâu.”

Tô Lị nhìn hắn một lát, phát hiện quang cầu kia đã bắt đầu xoay tròn, bên trong vòng tròn đã xuất hiện một trận gió mạnh, phạm vi cũng bắt đầu thu nhỏ lại.

“Tôi hy vọng có thể nhìn thấy ngài còn sống.” Sau khi Tô Lị để lại những lời này, xoay người nhanh chóng chạy ra khỏi vòng tròn phù chú.

“Ngươi không chạy thoát được đâu!”

Shere xoay người nhìn hắc y nhân: “Ta cũng không nghĩ muốn chạy trốn a!”

“A... nhanh như vậy mà ngươi đã nhận thua rồi sao?”

“Ngươi nói thử coi!”

Nói thật, hắn cũng rất bội phục tên ma cà rồng này, từ trước đến giờ, những ma cà rồng bị nhốt vào trong vòng tròn phù chú này đều lộ ra bộ dáng vô cùng sợ hãi, hắn cũng chưa từng gặp qua ma cà rồng nào lạnh nhạt như vậy. Hơn nữa, một khi vòng tròn càng ngày càng thu nhỏ lại, thì ma cà rồng bị nhốt ở trong phải càng khó chịu mới đúng, nhưng tại sao tên này ngay cả một cái nhăn mày cũng không có.

Thật là mạnh!

Khi vòng tròn ngày càng thu nhỏ lại, Shere lại bắt ngờ đi về phía hắc y nhân, làm cho hắc y nhân đề phòng giờ cây kiếm chỉ thẳng vào Shere.

Mà Shere vẫn không lộ ra chút biểu cảm nào, chỉ nhanh chóng bắt lấy thanh kiếm của hắc y nam tử, dùng một chút lực đoạt lấy thanh kiếm trong tay hắn.

Shere cầm thanh kiếm trong tay, ném thẳng lên phía quang cầu ngay bên trên, thanh kiếm giăng co một hồi với quang cầu. Shere lại mạnh mẽ vung tay,

cầm kiếm dùng sức đâm xuyên qua qua quang cầu. Quang cầu ở phía trên lóe ra hào quang bốn phía, sau đó liền vỡ vụn thành trăm mảnh.

Hắc y nam tử không thể tin nhìn hành động của Shere, đây chính là thần vật mà gia tộc bọn họ dùng để săn ma cà rồng, sao lại có thể dễ dàng bị phá hủy như vậy?

Hắc y nam tử nhanh chóng lấy lại tinh thần, tính toán bỏ trốn, bởi vì hắn biết hắn tuyệt đối không thể đánh lại ma cà rồng trước mặt này. Nếu như hắn còn không trốn, thì kết quả không cần suy nghĩ cũng biết hắn sẽ nhanh chóng gặp lại anh trai của hắn.

Hắn để ý thấy được ở phía sau Shere, cách đó không xa có một bóng người lén lút, đó chính là Tô Lị vì vẫn còn lo lắng nên không đi, luôn trốn ở phía xa nhìn trộm bọn họ.

Trong nháy mắt Hắc y nhân đã chạy đến phía sau lưng Tô Lị, một phát bắt được nòng.

“A!” Bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, cho nên Tô Lị nhất thời có chút bị dọa sợ.

Nghe được tiếng kêu của Tô Lị, Shere vội vàng nhanh chóng xoay người lại nhìn, khi chứng kiến tình hình trước mắt làm cho hắn nhăn mày lại.

Thật đúng là tiểu ngu ngốc...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hắc y nam tử thấy Tô Lị không có khả năng phản kháng, không khỏi ngạc nhiên: “Cô là nhân loại?”

Tô Lị sợ hãi gật đầu.

“Vậy cô yên tâm! Tôi sẽ không làm hại cô đâu, cô chỉ cần giúp tôi chạy thoát khỏi tên ma cà rồng đó là được rồi!” Hắn ta thấp giọng nói.

“Được...” Tô Lị cứng ngắc gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Shere: “Shere, ngài đừng qua đây, tôi không có việc gì!”

Hắc y nam nhân có chút kinh ngạc, hắn không ngờ cô gái này vậy mà lại đang giúp hắn chạy trốn!

Hắn đặt thanh kiếm trên cổ Tô Lị, xoay người nhanh chóng biến mất trong mảnh hắc ám. Chỉ để lại Shere một mình ở nơi này.

***

Tô Lị được hắc y nam nhân đem đến một căn phòng nhỏ. Sau đó không biết hắn lấy một hòm thuốc nhỏ từ đâu ra, ngồi xuống cách chỗ cô không xa, tự mình bôi thuốc lên những vết thương do Shere gây ra.

Tô Lị thấy thế, đành đi qua khẽ hỏi: “Có cần tôi giúp không?”

“Không cần thiết.” Hắn lạnh nhạt nói.

Nhưng Tô Lị cũng không quản hắn từ chối ý tốt của mình, tự tiện lấy một miếng bông khê lau vết thương cho hắn, làm cho hắn giật mình, đang muốn tránh người ra thì đã bị Tô Lị trừng mắt bắt lấy cánh tay của hắn, gần một tiếng: “Ngồi xuống.” Vì vậy hắc y nam nhân đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống để Tô Lị xử lý vết thương.

“A đúng rồi, tôi tên là Tô Lị, anh tên là gì?”

“Hawke!”

Sau khi hỏi tên của hắn thì Tô Lị cũng đành im lặng, bởi vì cô thật sự không phải là một người giỏi giao tiếp.

Không khí giữa hai người trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng là Hawke mở miệng trước: “Vì sao cô lại đáp ứng giúp tôi chạy trốn? Cho dù cô không đáp ứng giúp tôi, thì hắn ta cũng sẽ cứu được cô một cách dễ dàng!”

“Cái này... thì cứ coi như tôi đang làm việc thiện đi!” Tô Lị đáp.

“Cô biết rõ hắn ta là một ma cà rồng, vậy vì sao lại muốn giúp đỡ hắn, che chở cho hắn?”

“Tôi... chuyện này tôi cũng không rõ nữa, có thể bởi vì ngài ấy đã từng cứu tôi đi!”

“Một ma cà rồng vì sao lại cứu một con người?”

Nghe câu hỏi này của Hawke, Tô Lị biết lắc đầu, ngay cả lúc này một chút về thông tin về người này cô cũng không biết gì, chứ đừng nói là Shere đang suy nghĩ điều gì!

“Hắn ta thích cô?”

“Không, nhưng tôi cảm thấy ngài ấy đã coi tôi trở thành một người khác, trở thành một người mà đối với ngài ấy rất trọng yếu!”

“Vậy cô thích hắn sao?” Hawke vẫn tiếp tục hỏi.

“Cũng không tới mức độ thích, nhưng dường như trong nội tâm của tôi luôn có một thanh âm là không thể để ngài ấy chết, cũng không thể ngài ấy bị thương!”

“Nhưng nếu cô cứ tiếp tục ở bên người hắn, thì người bị thương, hay người chết rất có thể chính là cô.”

“Không đâu, Shere, ngài ấy sẽ không bao giờ giết tôi. Vốn ngài ấy có rất nhiều cơ hội giết tôi, nhưng là cuối cùng vẫn không có ra tay.”

Hawke có chút khó xử, cô gái trước mắt này tựa hồ vẫn chưa rõ tính nghiêm trọng của sự việc này.

Nếu như cô vẫn tiếp tục ở bên một ma cà rồng như vậy thì điều đang chờ đón cô sẽ chính là một tai họa vô cùng lớn mà thôi! Bởi vì sự tồn tại của cô đối với loài ma cà rồng chính là một tế phẩm sống mà thôi!

“Làm sao vậy?” Tô Lị thấy vẻ mặt của Hawke có chút kỳ lạ, không khỏi tò mò hỏi.

“Không có gì! Mà nhà cô ở đâu?”

“Số 23 Trữ Nhai.”

“Nhà cô ở Luân Đôn sao? Đó là một địa phương rất tốt. Được ta biết rồi, trước tiên cô cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ đưa cô về!”

“Trở về Luân Đôn sao? Vậy...” Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, nhưng nhìn khuôn mặt của Hawke lại làm cho cô không có cách nào thoát ra được.

Vậy Shere thì sao? Những lời này cô không có cách nói với Hawke, cuối cùng cô đành phải ngượng ngừng nói: “Vậy được, cảm ơn anh!”

Hawke khẽ bật cười, rõ ràng là cô gái này cứu hắn, vậy mà bây giờ cô ngược lại đang cảm ơn mình!

“Vậy cô nghỉ ngơi cho tốt, chúc cô có một giấc mơ đẹp!”

***

Shere trở lại phòng của mình, trên khoe miệng Shere của vẫn còn dính chút máu, vết thương trên tay lại không thể nào tự động khép lại, máu đỏ tươi đã nhuộm một mảng lớn trên áo sơ mi trắng của hắn. Đây chính là cảnh tượng mà Ryan Lane chứng kiến được.

Bởi vì nghe được động tĩnh bên dưới lâu, cho nên Ryan Lane mới tỉnh dậy, vẫn luôn đứng ở đây để chờ bọn họ về. Hắn không rời đi cũng vì hắn còn phải bảo vệ Alar, hơn nữa hắn cũng tin tưởng rằng không có người nào có thể thắng được Shere.

Nhưng khi nhìn đến bộ dáng này của Shere, Ryan Lane liền hối hận vì sao mình không đi cùng đại nhân!

Ryan Lane vội vàng lấy một hòm thuốc ra, cẩn thận thay Shere băng bó cánh tay đang không ngừng chảy máu kia.

“Đại nhân, tiểu thư Lily đâu rồi?”

Shere trầm mặc một hồi, sau đó đi lên cầu thang, trước khi đi còn nói: “Người đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta trở về Luân Đôn.”

“Nhưng đại nhân đã đáp ứng với Thiếu gia Alar ở chỗ này thêm vài ngày rồi!”

“Ta nói ngày mai sẽ trở về Luân Đôn! Ryan Lane, đừng để ta nói lại lần thứ hai.”

Ryan Lane có chút hoảng sợ cúi đầu, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dáng này của Đại nhân! “Thật có lỗi, Đại nhân, tôi sẽ lập tức đi chuẩn bị cho ngày mai.”

***

Tô Lị đã trở lại Luân Đôn, nhưng là đã nửa tháng qua cô không có gặp lại Shere.

Một mình Tô Lị đang đi dạo trên một con phố cổ của Luân Đôn, từ lúc đến đây, cô đã rất muốn có một cơ hội để đi dạo trên những con đường của

Luân Đôn. Cô rất yêu những đất nước phong cách cổ xưa này, vô luận là đường phố, hay là những tòa nhà có kiến trúc từ đặc biệt cho đến bình thường, cô đều yêu quý hết thảy.

Đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, ngay lập tức Tô Lị liền bị những hương thơm ngát của nhiều loài hoa phảng phất trong không khí hấp dẫn đi vào. Đây cánh cửa bằng gỗ có treo tấm biển “Welcome” bước vào, Tô Lị liền nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đội chiếc nón hiểm thấy đang tươi cười nhìn mình.

“Hoan nghênh tiểu thư mỹ lệ đại giá quang lâm”

“Xin chào!” Tô Lị gật đầu với người phụ nữ. “Tôi có thể xem quanh đây một chút hay không?”

“Đương nhiên là có thể rồi. Tiểu thư xin cứ tự nhiên.” Người phụ nữ đó gật đầu, ghé người đưa tay về bên trong, ý bảo cô cứ tự nhiên đi vào bên trong xem.

Tuy cửa hàng này không tính là lớn, nhưng bên trong lại có rất nhiều các loài hoa đa dạng. Nhưng rất nhanh, Tô Lị liền bị một loài hoa màu trắng hấp dẫn ánh mắt.

“Bây giờ mà còn có hoa tường vi?” Tô Lị khẽ thốt lên.

Nghe được câu hỏi của cô, người phụ nữ kia tiến đến giải thích: “Đây là do có thợ chăm sóc, một thời kỳ hoa nở thường rất lâu, nhưng qua vài ngày nữa thì sẽ không còn nữa.”

“Vậy lấy cho tôi một cành hoa Tường Vi này, cảm ơn.”

“Không thành vấn đề, xin tiểu thư chờ một chút.”

Người phụ nữ đó lấy ra một cái ruy băng màu hồng, trên một cành hoa Tường vi cột một cái nơ con bướm, rồi đưa cho Tô Lị: “Tiểu thư cẩn thận, con chùng gai đâm vào tay.”

Tô Lị nhận lấy cành hoa, mỉm cười gật đầu cảm ơn người phụ nữ trung niên.

Cô cầm trong tay một cành hoa tường vi đi ra khỏi tiệm hoa, màu trắng tinh khiết của đóa hoa làm cho cô không khỏi liên tưởng đến Shere, người nam nhân khi cũng cao ngạo như đóa hoa này vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Xin chào tiểu thư Lily.”

Một thân âm khá quen thuộc cách chỗ cô không xa truyền đến, Tô Lị làm theo bản năng, quay đầu lại nhìn, liền thấy một chiếc xe ngựa ở bên phía kia đường, bên trong là một nam tử với gương mặt vô cùng đáng yêu đang ghé đầu ra khỏi cửa sổ, hắn ta tươi cười hé ra cái răng nanh nhỏ nhỏ, mà lại còn đang giờ tay vẫy vẫy cô lại.

Tô Lị nhìn một hồi, xác định được người đó chính là người vừa mới chào cô, nên cô lập tức xoay người, nhắc lần váy lên khẽ cúi người xuống: “Xin chào Bá Tước Louis đại nhân.”

“Lily, lại đây!” Josie hướng Tô Lị vẫy tay, ý bảo cô đi qua chỗ của hắn.

Nhưng Tô Lị cũng không có ngu đến mức nghe theo lời hắn mà đi qua bên đấy, cho dù nụ cười này của Josie là thiên chân vô tà, nhưng là cô biết, hắn ta cũng giống như Shere, là một ma cà rồng!

Cô đã biết thân phận thật sự của hắn, thì làm sao lại ngu ngốc đến nỗi đem dê vào miệng cạp được? Vì vậy Tô Lị uyển chuyển cự tuyệt: “Thật có lỗi, Bá tước đại nhân. Hiện giờ tôi còn có việc gấp phải làm, tôi xin phép đi về trước!”

“Tiểu thư Lily có muốn tán gẫu cùng với ta một chút hay không? Đây là chuyện về Shere!”

Tô Lị đang định cất bước đi, nhưng khi thấy câu cuối cùng của hắn, bước chân bất giác đã dừng lại.

Tô Lị xoay người khẽ cười: “Tôi tưởng là giữa chúng ta hắn không có gì để tán gẫu!”

“Đi lên đi, bằng không ta sẽ xuống cắn đứt cổ của tiểu thư đấy!”

Câu nói tràn ngập tình uy hiếp vang lên, làm cho đầu Tô Lị đầy hắc tuyến, nếu đã vậy thì vì sao hắn còn phải hỏi ý kiến của cô à?

Do dự một hồi, Tô Lị vẫn đi đến chỗ chiếc xe ngựa kia, khi cô bước vào bên trong, liền phát hiện bên trong xe còn có một nam tử tóc vàng khác với vẻ mặt tràn đầy ý cười đang ngồi nghiêm chỉnh nhìn cô.

“Xin chào, tôi tên là Cleves, lần trước hai chúng ta cũng đã gặp qua ở yến hội!”

“Xin chào, tôi là Lily.” Mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng Tô Lị vẫn giữ bình tĩnh chào hỏi với Cleves, sau đó tiếp tục đề tài vừa rồi. “Các ngài muốn nói chuyện gì với tôi?”

“Không có gì, chẳng qua là hai chúng ta đang nhầm lẫn cho nên muốn tìm Tiểu thư Lily để tâm sự mà thôi.”

Tô Lị nhin xuống ý muốn xúc động chửi bậy trong lòng, trầm giọng nói: “Vậy nếu hai ngài không có chuyện gì thì tôi xin phép đi trước.”

“Shere đang bị thương, nguyên nhân là do hắn đánh nhau với một người trong gia tộc Phạm Hải Tân một tháng trước.” Josie nhanh chóng xoay chuyển đề tài.

Tô Lị giật mình, đêm hôm đó Shere đã bị thương sao? Có thể là do cô đứng cách quá xa Shere, lại thêm vầng sáng của quả quang cầu, cho nên cô không chú ý thấy sự khác thường của Shere, lúc đó cô chỉ thấy hắn dễ dàng phá hủy được quang cầu của Hawke mà thôi.

“Shere bị thương nghiêm trọng không?” Tô Lị nhin không được vội hỏi.

“Một chút vết thương đó không tính là cái gì với Shere, chỉ là hắn tiến nhập vào tạm hưu kỳ mà thôi, hôm nay cũng vừa vặn là ngày hắn thức tỉnh, chúng ta vừa từ chỗ hắn trở về, nhưng thật đáng tiếc là hắn còn chưa có tỉnh.”

Nghe vậy, Tô Lị khẽ thở ra một hơi, tạm hưu kỳ của ma cà rồng nàng có biết chút ít, nó là một thời kỳ khác với hôn mê kỳ. Tạm hưu kỳ là tự bản thân ma cà rồng đó tiến nhập vào trạng thái ngủ, sau một thời gian nhất định sẽ tỉnh lại.

Mà ma cà rồng không có khả năng khống chế hôn mê kỳ, trước khi tiến vào trạng thái hôn mê kỳ, thân thể của ma cà rồng sẽ có một vài dấu hiệu nhắc nhở để họ chuẩn bị tốt cho bản thân. Khi tiến vào hôn mê kỳ, ma cà rồng sẽ không biết khi nào mình thức tỉnh, có khi là mười năm, hoặc hai mươi năm, nhưng cũng có khi là một trăm năm.

Nhưng là, nếu Shere không bị thương nặng vậy tại sao lại tiến vào tạm hưu kỳ? Tô Lị lơ đãng liếc mắt nhìn hai nam tử trước mặt một cái: “Hai người các ngài đều là Daywalker* đúng không?”

*Daywalker là một loại ma cà rồng ban đầu là con người, sau đó bị ma cà rồng thuần chuyển đổi thành, có thể đi lại tự do dưới ánh nắng mặt trời.

“Xem ra Tiểu thư Lily rất có hiểu biết về Huyết tộc chúng tôi!” Cleves nghiêng đầu, cười cười nhìn Tô Lị, ánh mắt thoáng lướt qua cành hoa trong tay cô. “Cành hoa trong tay tiểu thư rất đẹp.”

Tô Lị nhìn cành cây hoa tường vi trong tay, nói: “Đúng vậy, vừa nãy tôi ngoài ý muốn thấy được hoa tường vi còn có thể nở vào mùa này, nhìn đẹp mắt cho nên liền mua về.”

“Shere cũng thích nhất loài hoa tường vi này, cũng may lần đó cô không nhận hoa của hắn, bằng không hiện tại ta cũng không thể được nếm thử máu của cô rồi.” Josie vừa nói xong, đột nhiên hắn lại ghé sát vào cổ cô, bàn tay khẽ vỗ lên má cô, hai chiếc răng nanh nhỏ đáng yêu kia cũng đã biến thành hai chiếc răng nanh dài bén nhọn.

Tô Lị bị sự thay đổi bất chợt của hắn làm cho phát hoảng, theo bản năng ngửa mặt ra sau.

“Đù rồi, đừng dọa cô ấy.” Cleves ngồi một bên đưa tay kéo Josie lại, cười nói với Tô Lị: “Lily đừng để ý hắn, cứ coi như hắn chính là một tên tội phạm tâm thần thôi.”

Khi Cleves nói xong liền nhận được ánh mắt ai oán của Josie.

Tô Lị thấy vậy chỉ biết cười gượng, suy cho cùng thì khi ở cùng Shere vẫn an toàn hơn a!

Nhớ lại lời nói của Josie lúc nãy, Tô Lị liền mang theo vẻ nghi hoặc nhìn hắn: “Câu nói vừa nãy của ngài là có ý gì?”

Câu nói vừa nãy? Josie bị cô hỏi bất chợt cho nên cũng mang theo vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô, một lúc sau mới bừng tỉnh nhớ lại: “Cô nói là chuyện nhận hoa của Shere sao? Đối với huyết tộc của chúng tôi, một khi con người nhận lấy hoa do chúng tôi tặng, thì chứng tỏ họ nguyện ý trở thành con mồi của chúng tôi.”

Vậy nói cách khác, nếu như lúc đó cô nhận cành hoa của Shere, thì hiện tại cô đã bị hắn ăn sạch sành sanh rồi sao?

Thật may mắn khi lúc đó Phu nhân Mia Bergen giúp cô cự tuyệt, lại bắt tri bắt giác cứu cô một mạng.

Tô Lị khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, theo bản năng đưa tay lên vuốt ve cổ của mình.

“Shere có từng nói rất giống một người hay không?” Cleves nhìn Tô Lị, tuy bộ dáng hai người không giống, thậm chí ngay cả khí chất cũng bất đồng, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy cô gái loài người trước mặt này rất giống cô gái kia.

“Ài?”

“Là Lilith. Một nữ nhân mà Shere vô cùng yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Một nữ nhân mà Shere vô cùng yêu. Khi nghe câu này, nhất thời trong lòng Tô Lị trào dâng một cảm giác không rõ tên, vậy là lúc trước Shere đem cô trở thành người tên Lilith kia, cho nên mới có hứng thú với cô?

“Vậy cô gái tên Lilith kia đang ở đâu?”

“Cô ấy đã biến mất rồi, đã biến mất rất lâu rồi. Hắn là đã qua mấy trăm năm rồi.”

“Lâu như vậy sao? Vậy tại sao hai ngài không cho rằng cô ấy đã chết?”

Cleves cười cười nói: “Lilith chính là một huyết tộc thuần chủng duy nhất, sao có thể dễ dàng chết được!”

Ma Nữ Bóng Đêm?

Trong đầu Tô Lị liền nhanh chóng xuất hiện những từ này.

Lilith – cũng chính là người vợ đầu tiên của Adam trong truyền thuyết mà lúc trước cô đọc kia, là tình nhân của Satan, hơn nữa còn là người phụ nữ đã hút máu toàn bộ giáo hội Cain.

Trầm mặc một lúc, Tô Lị mở miệng nói: “Vậy Lilith sao lại biến mất?”

“Lilith luôn thần bí khó lường, cô ấy muốn làm cái gì, làm sao chúng ta biết được. Khi đó cô ấy chỉ để lại cho Shere cho một bức họa, sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi. Không có người nào có thể tìm được Lilith, nếu không phải còn bức họa kia ở lại, thì ta còn tưởng rằng trên đời này không có một nữ nhân tên Lilith tồn tại.”

“Bức họa? Đó là một bức họa như thế nào?” Tô Lị rất nhanh chóng nắm bắt được trọng điểm.

“Đó là một bức họa do tự tay Lilith vẽ nên. Trong bức họa đó là một cô gái có mái tóc dài đến thắt lưng, làn da trắng như tuyết, hai mắt cùng môi đều đỏ như máu. Nói tóm lại đó là một cô gái rất đẹp, đẹp đến nỗi làm cho người khác chỉ cần một cái liếc mắt cũng không thể nào quên được.”

Khi nghe hắn nói như vậy, Tô Lị mới có phản ứng sau sự khiếp sợ thật sâu trong lòng.

Một cô gái có mái tóc dài đến thắt lưng, làn da trắng như tuyết, hai mắt cùng môi đều đỏ như máu, đẹp không gì sánh bằng!

Ấn tượng của cô về bức tranh kì lạ đã đưa cô đến nơi này lại lần nữa hiện lên trong đầu cô, sau khi phục hồi tinh thần, Tô Lị vội vàng nắm cổ áo của Cleves: “Bức họa kia hiện giờ ở nơi nào?”

“Ồ chỗ của Shere!” Cleves đang bị Tô Lị nắm cổ áo, nhưng biểu tình trên mặt lại vẫn như không có chuyện gì, biểu cảm cũng chưa hề biến hóa, vẫn duy trì tư thái lạnh nhạt vốn có.

Tô Lị nhận thấy hành động vô lễ của mình, vội vàng buông cổ áo của Cleves ra, áy náy nói: “Thật có lỗi, vừa rồi tôi có chút kích động, bất quá hiện tại tôi muốn đến một chỗ.”

Cleves thân nhiên sửa lại cổ áo, cực kỳ thân thiện mở cửa mời Tô Lị xuống: “Xin cứ tự nhiên.”

“Cám ơn.” Tô Lị hướng hai người họ gật đầu, đứng dậy đang định đi xuống, thì Josie đột nhiên lên tiếng gọi lại:

“Chờ một chút! Cô muốn đi đâu?”

“Tôi đi tìm Shere.” Tô Lị cũng không dừng bước chân lại, sau khi để lại những lời này đã nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa.

Tô Lị vừa đi, bên trong xe nhất thời trở lại bầu không khí yên tĩnh, hai người im lặng một hồi, Josie mới ngốc nghếch mở miệng: “Cô ấy tìm Shere làm gì?”

Cleves nhún vai: “Ai biết được, có lẽ là cô ấy nhớ hần.”

Josie nghĩ nghĩ một hồi, cảm thấy Cleves nói cũng có đạo lý, liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của hần.

Cleves quay đầu nhìn qua cửa sổ bóng lưng đã đi xa của Tô Lị, cô gái này tựa hồ nhận thức bức họa kia, vậy thì... cô ấy cùng với bức họa mà Lilith tự tay vẽ có quan hệ gì sao? Nếu không thì vì sao cô ấy lại khẩn trương như vậy?

Hần dựa đầu vào cửa sổ xe ngựa mỉm cười, có vẻ sự tình ngày càng phát triển theo hướng bọn hần không thể đoán trước được. Hy vọng rằng cô gái nhỏ này có thể làm cho cuộc sống của bọn họ về sau không còn nhàm chán như trước nữa, tăng thêm chút thú vị mà lâu rồi bọn hần không được nếm qua.

***

Sau khi chạy xuống xe không lâu, Tô Lị mới ý thức được một vấn đề vô cùng quan trọng, đó là cô căn bản không biết toàn thành nơi Shere ở là ở chỗ nào! Sự xúc động là ma quỷ, lời này quả nhiên không bao giờ sai a! Sớm biết vậy thì trước khi xuống xe cô đã hỏi rõ ràng rồi.

Trên đường, từng dòng người qua lại, đột nhiên một chiếc xe ngựa xẹt qua ngay trước mặt Tô Lị, làm cho cô có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng gọi người đó lại.

Xe ngựa dừng lại như mong muốn của cô, Tô Lị vội vàng tiến lên hỏi: “Xin chào, người có thể cho ta biết tòa thành mà Bá Tước Troy Trask đại nhân ở chỗ nào không?”

Người đánh ngựa đội một cái mũ lưỡi trai, trên cằm là một chòm râu nhìn rất buồn cười, nhìn qua là một người đàn ông khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, hần ta nghe vậy liền gật đầu: “Tất nhiên là biết, cô gái ngồi lên đây đi.”

Tô Lị nhếch miệng cười, có chút cao hứng. Cũng may là danh tiếng của Shere ở Luân Đôn khá lớn, phàm là người Luân Đôn đều biết ở Anh Quốc có một Bá Tước Troy Trask đẹp như yêu nghiệt tồn tại. Nhưng đối với Tô Lị, nếu dùng từ ngữ trên đời này để hình dung dung mạo của Shere thì chính là không thể.

Nhưng Tô Lị cũng biết, đối với ấn tượng của Shere, bọn họ chỉ là nghe nói qua, bởi vì người gặp được Shere vô cùng ít. Không nói tới Shere là một quý tộc của Anh Quốc, gặp được hần chỉ có thể tiêu bộ phận quý tộc, mà điều thứ hai là Shere chính là một Thân Vương ma cà rồng, luôn luôn phải tuân thủ điều cấm kỵ nhất của huyết tộc đối với con người đó là phải tránh tiếp xúc tối đa với thế giới bên ngoài.

Khi tưởng tượng đến chuyện mình có thể thấy được bức họa đã đưa mình đến thế giới này, trong lòng Tô Lị có chút kích động, còn có một chút khẩn trương. Có lẽ kể từ hôm nay, tất cả mọi thứ sẽ trở về trạng thái ban đầu của nó.

Xe ngựa chạy qua công viên đường Thủy Nê, rồi chậm rãi dừng lại trước một tòa thành cổ xưa.

Sau khi trả tiền cùng nói cảm ơn với người đánh xe ngựa xong, Tô Lị liền tiến đến trước cánh cửa gỗ màu đỏ được điêu khắc tinh xảo trước mặt.

“Có người không?” Tô Lị đưa tay gõ cửa.

Chờ một hồi không thấy có ai ra mở cửa, Tô Lị đành phải đẩy cánh cửa đó ra, ngay sau cánh cửa là một cái thảm đỏ trải dài đến tận cầu thang, bên trong là kiến trúc trần ngập phong cách châu Âu cổ xưa. Lần trước đến đây, Tô Lị cũng không có chú ý đến những đồ vật trang trí trong này, hiện tại khi nhìn kỹ mới thấy có chút xa lạ.

“Có người không? Tôi đi vào được không?” Trong lòng Tô Lị tự nhủ, tuy rằng nói tự tiện đi vào nhà người khác là không lịch sự, nhưng hiện tại cô cũng không thêm chú ý đến những điều này.

“Xin chào tiểu thư, hoan nghênh ngài đến nơi này!”

Hai nữ nhân mặc bộ trang phục thiếu nữ một trắng một đen, khuôn mặt vô cùng giống nhau, không biết đi đến trước mặt Tô Lị bằng cách nào. Đúng cách Tô Lị không xa đồng thanh nói.

Tô Lị hướng hai người gật đầu: “Xin chào, tôi muốn tìm Shere, có thể mang tôi đến gặp ngài ấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

“Đại nhân đang có việc bận, hiện tại không thể gặp được ai.”

“Xin tiểu thư trở về.”

Hai nữ nhân thay nhau mở miệng, thanh âm vô cùng lạnh nhạt.

“Vậy Ryan Lane đâu? Có thể nói hần ra gặp tôi không?”

Hai chị em sinh đôi nhìn thoáng qua nhau, sau đó gật đầu nói với Tô Lị: “Vậy tiểu thư xin chờ một chút.”

Một lát sau, Tô Lị thấy Ryan Lane đi xuống, gương mặt hần vẫn luôn giữ cái biểu cảm giống y như người chết, không hề cho Tô Lị tí sắc mặt tốt nào.

“Cô có chuyện gì sao?” Ngữ khí của Ryan Lane vẫn lạnh lùng như băng không thay đổi.

Tô Lị có chút buồn bực, tại sao người trong tòa thành này của Shere đều mang một bộ mặt như than đen vậy a? Trước mặt cô chính là một Ryan Lane như cương thi ngàn năm, bây giờ lại còn thêm hai chị em sinh đôi mà một câu chỉ nói được hai ba chữ.

“Người dẫn ta đi gặp Shere.” Tô Lị cũng không muốn nói vòng vo, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

Ryan Lane trầm mặc nhìn Tô Lị một hồi, hần cũng không muốn để cho Tô Lị đến gặp đại nhân. Dù sao chuyện đại nhân bị thương cũng có một nửa nguyên nhân là vì cô gái này. Nhưng là trước khi Đại nhân tiến vào tạm hưu kỳ cũng có dặn dò hần rằng nếu Tô Lị đến tìm thì cứ để cô đi vào chỗ đó.

Cố gắng để xuống sự không chút tình nguyện trong nội tâm, Ryan Lane xoay người, lạnh nhạt nói: “Đi theo tôi!”

Tô Lị đi theo Ryan Lane tiến vào một nơi khá âm u của tòa thành, cầu thang hướng xuống phía dưới càng ngày càng tối tăm và ẩm ướt, hai bên thỉnh thoảng được treo vài ngọn nến lóe lên chút ánh sáng mờ mờ manh.

“Đây là nơi nào?”

“Nơi này là tầng hầm dưới mặt đất. Đại nhân đang ở chỗ này, có lẽ ngài cũng sắp tỉnh rồi, cô ở đây đợi một chút.” Ryan Lane chỉ vào một cái quan tài màu đen, nói xong liền xoay người rời đi.

Tô Lị đến gần cái quan tài màu đen, phần đầu của chiếc quan tài hình nhọn, còn phần đuôi thì bằng phẳng, phía bên trên mặt quan tài khắc hoa văn tinh xảo. Tô Lị ngồi xổm xuống bên cạnh quan tài, đưa tay xoa xoa lên những hoa văn ấy, nhìn kỹ thì hoa văn này chính là hình hoa tường vi mà Shere thích nhất.

Tô Lị cười khế, hóa ra chuyện ma cà rồng ngủ trong quan tài đúng là sự thật nha.

Bỗng nhiên, một tiếng “phanh” vang lên, Tô Lị còn chưa kịp kinh hãi, thì nắp quan tài đã đột nhiên được mở ra, một cánh tay thon dài lạnh như băng lấy một tốc độ như sét đánh kéo Tô Lị vào trong quan tài.

Thời gian giống như ngừng trôi, xung quanh không hề có tiếng động, yên tĩnh đến nỗi Tô Lị nằm trong quan tài còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình. Tay của cô đang bị Shere cầm chặt, còn cả người cũng nằm đè lên trên người hần.

“Chào... Shere!” Tô lị ngẩng đầu nhìn Shere, nhưng đập vào mắt cô vẫn là bộ dáng bình tĩnh như đang ngủ của Shere. “Shere, ngài tỉnh rồi sao?”

“... Ừ.” Một lúc lâu sau Shere mới khẽ lên tiếng trả lời.

“Vậy chúng ta đi ra ngoài được không?”

Không gian trong quan tài cũng không quá nhỏ, hai người nằm vẫn khá thoải mái, nhưng hiện giờ cô đang nằm đè lên người Shere, làm cho trong lòng Tô Lị có chút không được thoải mái.

“Em tìm tôi có chuyện gì sao?” Shere cũng không trả lời câu hỏi lúc nãy của Tô Lị mà lại hỏi ngược lại.

Được rồi, xem ra cái tình huống này, trừ phi Shere gật đầu để cô đi ra, nếu không thì hôm nay cô đừng hòng rời khỏi cái quan tài này.

“À... tôi nghe nói ngài bị thương, bây giờ vết thương đã khỏi chưa?”

“Nếu như em cho ta chút máu của em, thì vết thương của ta sẽ nhanh chóng khỏi hơn.”

Vậy thì ngài cứ tiếp tục nằm trong quan tài này của ngài đi, quả nhiên đầu óc của cô không được bình thường cho nên mới quan tâm cái người này. Tô Lị bĩu môi mà nghĩ thầm.

“Shere, ở chỗ ngài có một bức họa của Lilith đúng không? Có thể cho tôi xem một chút được không?”

“Làm sao em biết được chuyện này?” Từ đầu đến giờ Shere vẫn luôn nhắm mắt nói chuyện với cô, sau khi nghe cô nói câu nói kia thì nhất thời mở mắt.

“Vừa nãy tôi vừa gặp Cleves, là bọn họ nói cho tôi biết. Tôi nghe nói bức họa đó rất đẹp, cho nên muốn nhìn một chút mà thôi.” Lời nói của Tô Lị nửa thật nửa giả.

“Đúng vậy, cho dù dùng hết tất cả ngôn ngữ trên đời này để miêu tả, thì cũng không thể nói hết được vẻ đẹp hoàn mỹ của cô ấy.”

Khi nghe được câu nói kia của Shere, nhất thời trong lòng Tô Lị có chút cười khỏ, sự hình dung của hấn đối với Lilith thế nhưng lại giống như sự hình dung của cô đối với hấn, cả hai đều là người không thể dùng bất cứ từ ngữ nào có thể miêu tả được. Quả nhiên hai người chính là trời sinh một đôi!

“Vậy tôi có thể xem bức họa mà Lilith vẽ không?”

“Không được, ta sợ trong lòng em sẽ sinh ra mặc cảm tự ti sau khi em xem xong bức họa ấy mà lại nghĩ quẩn.”

Khóe miệng Tô Lị thoáng run rẩy. Tại sao cô lại cảm giác được người này sau khi ngủ dậy còn đáng đánh đòn hơn lúc trước vậy?

Tô Lị nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi! Sẽ! Không!”

“Nhưng ta sợ!”

Shere thấp giọng nói, lại bất ngờ xoay người đem Tô Lị xuống phía dưới, vùi đầu mình chôn vào cổ cô, răng nanh bén nhọn cũng từ từ lộ ra, cắn một ngụm vào cần cổ trắng nõn mịn màng của Tô Lị.

Một trận lạnh buốt cùng cảm giác đau nhói từ cổ truyền đến, làm cho đầu óc Tô Lị nhất thời trống rỗng.

Tô Lị cảm giác được máu trong cơ thể mình đang từ từ bị cuốn mất, lông mày chau lại, phát ra thanh âm khó chịu khe khẽ.

“Đau...”

Hiện tại cả người cô đang bị Shere ôm chặt, cho nên cô không thể nào nhúc nhích được. Nếu như cứ tiếp tục như vậy, thì sợ rằng lần này cô sẽ được gặp đức mẹ Maria mất!

“Shere! Mau buông tôi ra!”

Tô Lị lấy hết sức hết to, cũng đồng thời làm cho Shere hồi phục lại tinh thần. Chỉ cần một chút nữa là hấn đã hút cạn máu của cô mất rồi.

Răng nanh của Shere rời khỏi cổ Tô Lị, lại lấy lưỡi liếm lên vết thương vẫn đang chảy máu trên cần cổ của cô, trong chớp mắt, vết thương trên cổ cô đã chậm rãi khép lại.

Tô Lị đưa tay vuốt vuốt cổ đã không còn vết cắn nào, cũng không hề có cảm giác đau đớn.

Cô mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn Shere: “Ngài vừa cắn tôi?”

“Đúng vậy, Lily. Đây là chuyện ngoài ý muốn, cũng không phải tôi đói bụng, mà chỉ là khát nước mà thôi.”

Shere nói xong, nắp quan tài cũng đã mở ra, hấn dùng một tư thế cực kỳ tao nhã bước ra ngoài, sau đó lại còn xoay người, đưa tay đến trước mặt Tô Lị vẫn còn đang nằm trong quan tài.

Tô Lị không nhìn đến bàn tay mà Shere đưa ra để giúp mình mà tự đứng dậy, con choáng váng bất ngờ đánh ập vào đầu, làm cho cô phải vỗ vỗ vào trán mấy cái, rồi mới bước ra khỏi quan tài. “Được rồi! Cứ coi như lúc này ngài đang khát nước đi. Hiện tại có thể cho tôi xem bức họa của Lilith rồi chứ?”

“Tại sao em cứ nhất quyết đòi thấy bức họa đó?”

Shere bước đến gần Tô Lị, làm cô lùi bước theo bản năng, trong lòng có chút bất an, hai bàn tay xoắn lại hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hấn.

Muốn cô nói thật sao? Không, tất nhiên là cô không dám a!

“Tôi chỉ tò mò mà thôi! Tôi nó thật, ngài hãy tin tưởng tôi!”

Shere nhìn Tô Lị chăm chăm, sau đó lại bắt người hôn lên cánh môi trắng bệch của cô.

“Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Shere tùy tiện đoạt lấy hơi thở của Tô Lị, trần trọc triền miên, đầu lưỡi của hắn thâm nhập vào trong miệng cô, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, càng ngày động tác lại càng lớn mật.

Tô Lị không có kỹ thuật cao thâm như hắn cho nên dần cảm thấy không khí xung quanh trở nên ít đi, mà trên môi cũng truyền đến cảm giác đau nhói.

Lúc Tô Lị không thể hô hấp được nữa, thì Shere đột nhiên buông cô ra. Ánh mắt Tô Lị mơ màng nhìn Shere, hơn nữa lúc này cô vừa bị mất máu quá nhiều cho nên cơ thể đứng có chút không vững, vì vậy cả người cô đều do Shere đỡ lấy.

“Em muốn thấy Lilith phải không? Vậy thì ta sẽ cho em thấy.”

Tô Lị đưa tay lên chà xát cánh môi đã ửng đỏ. Hiện giờ ngay cả khí lực mắng người cô cũng không có, cho nên chỉ có thể gặt đầu.

Shere xoay người đi vào một tầng hầm khác phía bên kia chỗ hai người đang đứng. Một tay Tô Lị xoa xoa cái đầu vẫn còn choáng váng, một tay cầm lấy vạt áo của Shere, cố gắng đuổi kịp cước bộ của hắn.

Bước chân hai người dừng lại trước một cái giá vẽ. Tô Lị ngẩng đầu nhìn lên, bên trên giá vẽ là một bức họa được phủ kín bằng một mảnh vải màu trắng.

Tô Lị tiến lên, đưa tay kéo mảnh vải trắng xuống, một bức họa vô cùng quen thuộc dần dần hiện lên trước mắt cô.

Trong bức họa chính là một cô gái có dung nhan vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo cùng với hai mắt và đôi môi đỏ như máu điểm lệ mà yêu đã.

Bức họa mà Tô Lị vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, cuối cùng cũng lại xuất hiện trước mặt cô một lần nữa.

Rõ ràng không khí nơi này vẫn luôn âm thấp, nhưng bức họa không hề bị bất kỳ ảnh hưởng nào, vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Tô Lị cúi người xuống, khi nhìn kỹ vào mu bàn tay của cô gái trong bức họa mới thấy giống hệt như bức họa mà cô nhìn thấy trước khi xuyên qua nơi này, cả hai đều có một cái ấn ký giống như số bảy.

Tô Lị nhìn lại ấn ký hình số bảy của cô gái trong bức họa, có chút do dự. Có phải chỉ cần cô đưa tay chạm vào ấn ký này, thì tất cả mọi chuyện sẽ trở về vạch xuất phát ban đầu hay không?

Lúc đó, cô sẽ được trở về thế giới của cô, một thế giới không hề tồn tại ma cà rồng. Cô vẫn sẽ là một sinh viên đại học bình thường, trải qua một cuộc sống vô cùng bình thường, vẫn sẽ nảy sinh lòng tò mò đối với những điều kỳ bí.

Khẽ nhắm mắt lại, Tô Lị lấy hết quyết tâm đưa tay của mình chạm vào cái ấn ký kia. Nhưng mọi việc lại không như cô tưởng tượng, bởi vì không hề xuất hiện một tia bạch quang nào, mà cơ thể của cô cũng không xuất hiện cảm giác gì khác thường.

Tô Lị mở to hai mắt ra, vuron tay lặp lại động tác vài lần, nhưng ấn ký kia cũng không có phản ứng gì khác thường.

“Em đang làm gì vậy? Shere đang đứng bên cạnh Tô Lị mang theo vẻ mặt khó hiểu khi nhìn thấy động tác kỳ lạ của cô.

“Tại sao lại không có gì xảy ra? Shere, tại sao ấn ký này không có chút phản ứng nào?”

“Ấn ký nào?”

“Ngài xem, trên mu bàn tay của Lilith có một ấn ký hình số bảy, nếu như để tay chạm vào ấn ký này, thì phải có một đạo bạch quang xuất hiện mới đúng.” Tô Lị chỉ vào mu bàn tay đang để trước ngực của Lilith, vẻ mặt của cô mờ mịt, vì vậy không ý thức được lời mình vừa nói ra chính là một sự thật kinh người.

Shere nhìn về phía chỗ Tô Lị chỉ, hắn vẫn không thấy trên mu bàn tay của Lilith cái ấn ký nào, nhưng biểu cảm của Tô Lị cho hắn biết cô không nói dối.

Bỗng nhiên Shere nghĩ tới một vấn đề, biểu cảm trên gương mặt có chút biến hóa, bắt lấy cổ tay của Tô Lị hỏi: “Có phải em đã nhìn thấy cái gì hay không?”

Chẳng lẽ cô nhìn thấy thứ gì mà ngay cả hắn cũng không thể thấy sao?

Về mặt mờ mịt của Tô Lị có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Shere không thể nhìn thấy ấn ký trên mu bàn tay của Lilith? Nhưng bức họa này rõ ràng là Lilith để lại cho hắn, tại sao hắn lại không nhìn thấy?

Nhất thời Tô Lị không biết nên trả lời như thế nào, sự bất an trong lòng ngày càng dâng lên. Bỗng nhiên trên cổ tay truyền đến một trận nhói đau do một vật cứng đâm vào, làm cho cô cúi đầu xuống nhìn...

Dưới tầng hầm âm u, chiếc nhẫn trên tay Shere tán chút lam quang nhợt nhạt, Tô Lị xuất thần nhìn chăm chú vào viên kim cương màu lam được mài nhẵn trên chiếc nhẫn, tựa hồ hình dáng của nó có vài phần tương tự với một góc ấn ký trên mu bàn tay của Lilith.

“Shere, mau đưa cho tôi chiếc nhẫn của ngài!”

Thấy hắn vẫn không trả lời, Tô Lị tự tay mở bàn tay của hắn ra, trực tiếp tháo chiếc nhẫn của hắn xuống.

Tô Lị cầm chiếc nhẫn trong tay, nghiền ngẫm chăm chú nhìn nó thật lâu, lúc này cô càng khẳng định hình dáng của viên kim cương trên chiếc nhẫn tựa hồ rất giống với một góc của ấn ký kia. Đột nhiên vang lên một tiếng “Két”, Tô Lị cũng không biết cô đã đụng vào chỗ nào mà viên kim cương trên chiếc nhẫn bỗng nhiên rời ra, rơi vào trong tay Tô Lị.

Shere thấy vậy cũng có chút ngạc nhiên. Có thể dễ dàng hiểu được rằng hắn cũng không hề biết viên kim cương trên chiếc nhẫn này còn có thể tách ra như vậy.

Tô Lị mang theo ánh mắt nghi hoặc, cầm viên kim cương để vào một góc của ấn ký trên mu bàn tay của Lilith.

Kích thước của nó... không ngờ lại hoàn toàn phù hợp.

Mà Shere vốn không nhìn thấy ấn ký kia thì giờ phút này ấn ký đó đã dần dần hiện lên trước mắt hắn.

Sau khi Tô Lị cầm viên kim cương bỏ vào, thì đột nhiên có một số trí nhớ kỳ quái tiến thẳng vào não của nàng.

Một cô gái xinh đẹp dịu dàng và bên người cô còn có một đứa trẻ có khuôn mặt vô cùng khả ái.

Hai tay Tô Lị ôm lấy đầu đang đau nhức của mình. Hình ảnh này càng rõ ràng, thì đầu của cô lại càng đau hơn.

Shere ngạc nhiên nhìn ấn ký vừa xuất hiện trước mắt hắn, rồi lại bất ngờ nắm lấy hai vai của Tô Lị áp vào trên tường.

“Cuối cùng thì em là ai?”

Tô Lị kinh ngạc nhìn Shere. Cô là ai? Nói thật thì hiện giờ cô cũng không biết mình là ai.

Từ nhỏ cô đã bị cha mẹ vứt bỏ ở cô nhi viện, không biết bản thân mình ở chỗ nào, cũng không biết cha mẹ mình là ai. Thậm chí tên của cô bây giờ cũng là do viện trưởng đặt cho cô.

Lưng Tô Lị hơi đau vì bị đụng mạnh vào tường, cau mày trả lời: “Tôi... tôi là Tô Lị.”

“Vậy làm sao em có thể biết được bí mật đằng sau bức họa của Lilith?”

Bức họa này hắn đã ngắm nhìn vài trăm năm cũng không phát hiện được trên mu bàn tay của Lilith có cái ấn ký nào, cũng càng không biết được nguyên lai viên kim cương trên chiếc nhẫn của hắn thế nhưng lại có thể ăn khớp với ấn ký đó. Vậy mà cô gái trước mặt hắn lại có thể dễ dàng phát hiện được bí mật trong bức họa này của Lilith.

Rốt cuộc thì cô gái này có quan hệ gì với bức họa của Lilith?

Nếu như chỉ có cô mới có thể thấy được ấn ký trên mu bàn tay của Lilith, vậy thì cũng đại biểu cho việc chỉ có một mình cô mới có thể tháo gỡ được nguyên nhân Lilith biến mất, hơn nữa cũng rất có thể tìm được Lilith?

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Tôi không biết!” Tuy đầu óc vẫn còn mơ màng nhưng Tô Lị vẫn thành thật trả lời.

“Vậy vì sao em có thể thấy được ấn ký trên mu bàn tay của Lilith? Hiện tại tôi nghĩ em nên nói đầu đuôi sự việc cho tôi biết.”

Chẳng lẽ hắn muốn cô nói cho hắn biết, chính vì cái ấn ký kia mà cô mới bị xuyên qua đến đây sao? Nói cho hắn biết, cô đến tìm bức họa này là để quay trở về thế giới của cô sao?

Cô không biết. Bởi vì chuyện này không hề thực tế chút nào.

Sắc mặt Tô Lị có chút tái nhợt, qua thời gian thật lâu sau mới từ từ ngẩng đầu lên: “Được, tôi sẽ nói tất cả cho ngài biết.”

Cô cũng không biết mình làm vậy là đúng hay sai, nhưng trong nội tâm luôn có một thanh âm nhắc nhở cô rằng, cô có thể nói hết tất cả mọi chuyện cho

người trước mặt này biết – bởi vì hắn chính là Shere.

Cuối cùng, Tô Lị không hề giấu giếm chuyện cô đến từ tương lai mà nói hết tất cả cho Shere biết. Mới đầu cô còn lo lắng Shere sẽ cảm thấy điều này vô lý mà không tin mình, nhưng lại kinh ngạc rằng sau khi nghe xong, Shere không hề biểu lộ ra chút biểu cảm ngoài ý muốn nào.

Một cô gái đến từ thế giới tương lai - Shere nghĩ đến đây thì lại khẽ cười, huyết tộc bọn họ đều sống từ thế kỷ mười hai đến thế kỷ mười chín, một nhân loại từ thế kỷ hai mươi một đến thế kỷ mười chín thì có cái gì là ngoài ý muốn đâu.

“Shere, chiếc nhẫn trong tay của ngài tựa hồ chính là điểm mấu chốt có thể tháo gỡ được bí ẩn của bức tranh này, cho nên tôi rất cần sự hỗ trợ của ngài.”

“Em muốn tôi giúp em lấy sáu chiếc nhẫn còn lại?”

“Đúng vậy.”

Huyết Tộc có tất cả mười ba tộc, trong đó có bảy tộc thuộc Mật đảng. Mà nhẫn đeo trên tay Shere chính là tượng trưng cho thân vương của Mật đảng.

Bảy chiếc nhẫn, ẩn ký mang hình dáng số bảy trên tay Lilith, điều này chứng tỏ tồn tại một mối quan hệ mật thiết nào đó. Có vẻ như ẩn ký trên mu bàn tay của Lilith chính là mấu chốt cuối cùng để Tô Lị cô có thể trở về thế giới của mình, vì vậy việc làm đầu tiên của cô chính là thu thập được sáu chiếc nhẫn để bỏ vào ẩn ký.

Hơn nữa, theo như lời nói của Cleves, thì thời điểm Lilith biến mất chỉ để lại mỗi bức họa này. Có lẽ nếu giải mã được bí ẩn của bức họa này thì sẽ có thể tìm được nguyên nhân mà Lilith lại biến mất.

Đến khi đó, cô có thể quay trở về thế giới của mình, mà hắn cũng có thể tìm thấy Lilith – người mà hắn yêu, vì vậy đây chính là một cuộc giao dịch vô cùng tốt.

“Ta có thể giúp em lấy sáu chiếc nhẫn còn lại. Nhưng trong khoảng thời gian này, em phải ở cùng một chỗ với ta, hiểu chưa?” Đây không phải là lời đề nghị, mà chính là mệnh lệnh!

Trời sinh Shere mang theo bản chất quý tộc, ở trong thế giới của hắn, hắn không cần thiết phải hỏi ý kiến của người khác, cũng không cần thiết phải nhận được sự đồng ý của bất luận kẻ nào. Chỉ cần hắn ra lệnh thì không ai được phép cự tuyệt.

Nếu muốn phá vỡ được bí ẩn của bức họa này, thì nhất định phải lấy được nhẫn của sáu vị thân vương còn lại. Hơn nữa, những vị thân vương này đều là những ma cà rồng cầm quyền có thân phận cao quý, Tô Lị căn bản không biết người nào là thân vương của Mật Đảng.

Cho dù Tô Lị có biết những người này là ai, đột nhiên chạy tới muốn nhẫn của bọn họ, thì chắc chắn là ngay cả nhẫn cô còn chưa được nhìn thấy thì đã bị bọn họ hút máu mà chết rồi.

Cho nên, cô rất cần sự giúp đỡ của Shere, nếu như cô ở bên cạnh Shere, thì có lẽ trong lúc người này cao hứng sẽ bảo vệ cô. Tô Lị cân nhắc lợi ích một lát rồi mới gật đầu đáp ứng.

“Được, thành giao!”

***

Một bộ lễ phục bằng ren màu đen xuất hiện trước mặt Tô Lị, cô đưa tay vuốt nhẹ lên bộ lễ phục, mang vẻ nghi hoặc ngược nhìn Shere.

Trên người hắn mặc một bộ âu phục quý tộc màu đen, đầu đội một chiếc mũ dạ, trong tay cầm một cây quyền trượng. Không thể phủ nhận rằng khí chất quý tộc trời sinh của Shere ngày hôm nay lại càng tăng thêm mười phần soái khí.

“Ngài muốn đi ra ngoài sao?”

“Em cũng sẽ đi cùng ta.”

Shere ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hai chân thon dài vắt chéo lên nhau, tay trái lấy ra một cái đồng hồ bỏ túi, nhàn nhả nói: “Cho em hai phút. Nếu qua hai phút em chưa thay xong quần áo thì ta đến thay giúp em.”

Tô Lị chán nản, từ khi nào thì Shere lại trở nên vô lại như vậy? Hay là từ trước đến giờ cô vẫn luôn không biết gì về hắn?

“Hai phút làm sao mà đủ? Ngài có biết quần áo Anh quốc các ngài mặc lên người rườm rà lắm hay không? Tôi...”

“Thời gian đã trôi qua hai mươi giây.” Shere liếc mắt nhìn đồng hồ trong tay hắn, nhanh chóng cắt đứt những lời nói vô nghĩa của Tô Lị.

Tô Lị tức giận trừng mắt nhìn bộ dáng tươi cười cùng nhàn nhả của Shere, sau đó quay vào bên trong phòng lấy một tốc độ nhanh nhất xưa nay chưa từng có thay xong bộ đầm ren.

Bộ váy lễ phục từ ngực dài đến tận gót chân, bên ngoài còn được phối hợp với áo khoác nhỏ, tuy có vẻ bảo thủ nhưng không mất đi sự gợi cảm, kích cỡ

của bộ váy vô cùng phù hợp với dáng người của Tô Lị.

Thấy Tô Lị bước ra với bộ đầm ren màu đen, Shere khẽ cười, đứng lên nói: “Bộ váy này quả thực rất thích hợp với em.”

Một mái tóc dài gọn sóng tùy ý thả rơi tung trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm, tuy không tính là xinh xắn, nhưng không bị bôi bôi trét trét phấn lên mặt nên đem đến cho người khác cảm giác vô cùng tự nhiên, làn da trắng nõn không hề có chút khuyết điểm nào.

“Lại đây.” Shere hướng về phía cô ngoắc tay lại.

Tô Lị nhấc làn váy lên, đi tới chỗ Shere bằng đôi chân trần.

Shere kéo Tô Lị để cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm lấy lược giúp cô chải lại mái tóc dài đen nhánh.

Động tác này của Shere làm cho Tô Lị có chút kinh ngạc, cô ngẩng đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của hân trong gương, quả nhiên động tác vô cùng ôn nhu cùng cẩn thận.

Shere nhẹ nhàng quấn tóc của Tô Lị lên, sau đó dùng một món đồ trang sức gắn lông chim cố định tóc lại, động tác cũng khá thuần thục.

“Trước kia, ta cũng từng giúp Lilith... quấn tóc.”

Trong lúc Tô Lị đang cảm thán trong lòng rằng tay nghề của hân quá mức thành thạo, thì Shere giống như biết được thuật đọc tâm nên lên tiếng giải thích với cô.

Tô Lị trầm mặc một hồi, sau đó cười gật đầu: “Được rồi, nhìn rất đẹp mắt.”

Sau đó Shere đột nhiên lấy ra một mảnh vải màu đen và trắng, quấn quanh cổ của Shere, rồi còn thắt một cái nơ bướm xinh đẹp.

“Em phải bảo vệ cổ của mình cho thật tốt. Cũng đã đến giờ chúng ta phải đi.”

Tô Lị nhìn cái nơ bướm trên cổ mình, cái này có thể bảo vệ cổ cho cô sao? Nhưng không phải ở trước mặt người này, cổ của mình đã khó có thể bảo vệ sao?

“Đại nhân có cần tôi đi theo không?” Ryan Lane đột nhiên tiến vào, gõ gõ cửa hỏi.

“Không cần, người cứ ở đây. Tiệc tối ngày hôm nay không thích hợp cho người xuất hiện.”

“Vâng.” Ryan Lane gật đầu, sau đó quay người đi ra ngoài.

Tô Lị đứng dậy, khoác tay lên cánh tay của Shere, khẽ hỏi: “Chúng ta đi chỗ nào vậy?”

“Lâu đài của Cleves.”

Điều này lại càng làm cho Tô Lị khó hiểu, vì sao Ryan Lane lại không thích hợp xuất hiện ở lâu đài của Cleves.”

Hai người đi xuống dưới lầu, thì đột nhiên Alar xuất hiện: “Anh, từ giờ trở đi anh muốn cô gái này ở cùng với chúng ta sao? Em không đồng ý!”

“Alar, nghe đây, đây là chuyện ta đã quyết định, em không thể phản đối được.”

“Nhưng em không thích cô ta.”

“Alar, chỉ cần em ngoan ngoãn một chút, ta có thể đáp ứng thực hiện một điều kiện của em ngay bây giờ.”

Alar vui mừng nói: “Vậy được, em sẽ đồng ý để cô gái này ở lại đây, vậy anh có thể cho em đi cùng anh đến bữa tiệc tối hôm nay không?”

“Đương nhiên có thể.” Thấy vẻ mặt vô cùng hưng phấn của Alar, Shere dùng một chút lại nói thêm một câu: “Hôm nay ta sẽ đến tham gia buổi dạ tiệc của phu nhân Kerry.”

Khi nghe được câu nói tiếp theo của Shere, vẻ mặt hưng phấn của Alar nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt vô cùng chán ghét: “Em ghét lão thái bà Kerry kia.”

Shere khẽ cười, cô ý hỏi: “Em còn muốn đi cùng không?”

“Em không đi nữa! Em chờ anh trở về!”

Shere cười cười, đứng dậy, một lần nữa lấy cánh tay Tô Lị khoác vào tay của mình, sau đó đi ra ngoài.

“Vừa rồi có phải ngài cố tình lừa gạt Alar không?” Trong xe ngựa, Tô Lị ngẩng đầu hỏi Shere đang ngồi phía đối diện.

Shere nghe vậy chỉ khẽ cười: “Đương nhiên là không phải. Chuyến đi lần này của chúng ta chính là để lấy nhẫn. Chiếc nhẫn của Josie thì sẽ dễ dàng lấy được, nhưng vấn đề nằm ở Cleves.”

“Vì sao? Không phải các ngài là bằng hữu của nhau sao?”

“Chúng ta là bằng hữu với nhau. Nhưng vấn đề không phải ở Cleves, mà là nằm trên phu nhân Kerry – mẹ của Cleves.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Đại sảnh hoa lệ mở rộng, bên trong là từng nhóm thân sĩ mặc tây trang cùng giày da, cùng với những phụ nữ quý tộc tao nhã cao quý. Đây chính là lần thứ hai Tô Lị tham gia tiệc tối của quý tộc Anh quốc.

Đây là một buổi tiệc tối của quý tộc, cho nên Tô Lị có chút lo lắng, dù sao lúc trước cô nói dối với phu nhân Mia Bergen rằng cô gặp được một bằng hữu người Trung Quốc, cho nên ở cùng một chỗ với hắn.

Nếu lúc này gặp được phu nhân Mia Bergen và nhìn thấy cô đang ở chung một chỗ với Shere, không biết phu nhân Mia Bergen sẽ nghĩ sao? Dù sao bà đối với bộ dạng đẹp mắt của Shere cũng không có hảo cảm, hơn nữa bà vẫn luôn luyến tiếc việc Tô Lị rời đi.

Tô Lị nhìn lướt qua những người trong đại sảnh, lần này số người tham dự cũng không nhiều như buổi tiệc tối tổ chức ở nhà Josie lần trước, nhưng Tô Lị có một cảm giác rất kỳ quái.

Sợ hãi.

Đúng! Chính là sợ hãi, những người nơi này khiến cho Tô Lị có cảm giác sợ hãi khó hiểu.

“A, người người thấy không? Có hương vị loài người..”

“Phải không? Nơi này của chúng ta có loài người vào được sao?”

“Đúng vậy... Ta cũng người thấy được một hương vị thật thơm, ta còn chưa được nếm qua hương vị máu nào thơm như vậy đâu!”

“.....”

Tô Lị không tự giác kéo cánh tay Shere thật chặt, vẻ mặt của người ở nơi này đều tràn đầy ý cười nhìn cô, Tô Lị cảm giác giống như không phải bị ăn tươi nuốt sống bình thường, nhưng loại cảm giác này khiến cô cảm giác thật không thoải mái.

Shere cúi đầu nhìn nhìn Tô Lị, thấp giọng nói: “Em không được rời khỏi ta nửa bước, hiện tại ở trong này... toàn bộ đều là Ma cà rồng!”

Cảm giác người bên cạnh khẽ run lên, Shere cúi xuống ẩn môi của mình in xuống môi cô một nụ hôn.

Trước mặt mọi người tuyên bố cô là người của hắn, đây chính là thể hiện ham muốn chiếm hữu không thể nghi ngờ.

Rất kỳ quái là Tô Lị được hắn hôn như vậy liền nhanh chóng an tâm, hiện tại bên người còn có Shere, nghĩ đến đây cô đã không còn sợ hãi nữa.

Ở đằng xa, Josie cùng Cleves nhìn thấy hai người họ như vậy liền mang theo nụ cười đầy thâm ý đến gần họ.

Cleves nói: “Rốt cuộc thì người cũng tỉnh?”

Nhưng sau khi chào hỏi qua loa với Shere, Josie liền nhanh chóng cầm lấy tay Tô Lị và đặt lên đó một nụ hôn, sau đó ngẩng đầu nở một nụ cười thiên chân vô tà nhìn Tô Lị nói: “Chúng ta lại gặp mặt rồi, tiểu thư Lily.”

Tô Lị khẽ mỉm cười ôn nhu với Joise, nhưng sắc mặt lại lập tức chuyển biến, bày ra một bộ dáng hung ác, dùng sức rút tay về.

“Shere, ta không nghĩ tới người sẽ mang cô ấy đi cùng!” Giọng điệu chế nhạo của Clever vang lên, nhìn Tô Lị bên cạnh Shere, dù sao yến hội này loài người không thể tham gia.

“Không có việc gì, mang theo cô ấy cũng không phải là mất thể diện.”

Shere nói rất thoải mái, giọng điệu giống như đang nói: không có việc gì, ta mang sủng vật của ta đi dạo phố.

Clever nhìn bộ dạng giống như mèo nhỏ của Tô Lị, quay sang cười nói với Shere: “Bảo vệ cho tốt người phụ nữ của ngươi, nơi này dù sao cũng là yến tiệc của Ma cà rồng.”

Shere chỉ cười mà không nói, hẳn làm gì không đến lượt người khác quan tâm.

“Josie, ngươi có mang nhẫn theo không?” Shere quay đầu hỏi Josie.

“Nhẫn? Nhẫn Thân vương của tộc Toreador sao? Trưởng lão nói có việc nên đã cầm đi rồi.”

Shere cúi đầu trầm tư suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Clever hỏi: “Clever, vậy nhẫn của ngươi đâu?”

Clever giơ tay lên. Chiếc nhẫn đang đeo trên tay Clever cũng giống như nhẫn của Shere, ánh lên màu đỏ quang: “Nhẫn của ta ở đây, nhưng ngươi muốn nhẫn Thân vương của Mật đảng làm gì?”

“Về sau ta sẽ giải thích cho các ngươi, nhưng hiện tại ta cần nhẫn của các ngươi.”

“Shere thân ái muốn cái gì, sao ta có thể không cho?” Clever cười cười, đang muốn tháo nhẫn trên tay xuống, nhưng một thanh âm nữ tính kịp thời vang lên làm động tác của hắn bị dừng lại.

“Clever, đợi một chút.”

Một nữ sĩ quý tộc với mái tóc dài thẫm màu, tay cầm quạt ren, ước chừng ba mươi, trên người mặc một bộ váy hoa lệ bước tới.

Ba người đồng thời giật mình, Clever xoay người: “Mẫu thân đại nhân”

Shere cùng Josie tháo mũ dạ xuống, khẽ cúi người trước vị nữ sĩ quý tộc kia: “Phu nhân Kerry.”

Tô Lị bị cách xưng hô của bọn họ làm cho có chút ngạc nhiên, người phụ nữ xinh đẹp trẻ tuổi này lại là mẹ của Clever sao? Cũng chính là lão thái bà trong miệng Alar?

Nếu như không nghe thấy xưng hô của họ đối với người này, nhất định cô sẽ cho rằng vị phu nhân này là chị của Clever, bởi vì bà còn quá trẻ đẹp.

Phu nhân Kerry mang theo vẻ mặt chán ghét nhìn lướt qua Shere, quay đầu nói với Clever: “Clever, đây là nhẫn Thân Vương của tộc Malkavian chúng ta, sao con có thể tùy tiện giao cho người khác!”

Clever có chút bất đắc dĩ: “Mẫu thân đại nhân, Shere là bạn tốt của con, con chỉ là cho hắn mượn nhẫn mà thôi, không có gì đáng ngại! Cho dù không có cái nhẫn này con vẫn là thân vương của tộc Malkavian, huống chi Shere cũng là một trong những Thân vương của mật đảng.”

“Cho dù hắn là một trong những Thân vương của Mật Đảng thì thế nào, hắn cũng không thể thay đổi được dòng máu của loài người ti tiện đang chảy trong người hắn.”

Shere đứng một bên giống người thường không có việc gì, tao nhã cầm rượu đỏ bên cạnh, mỉm cười nhìn họ, dường như họ đang nói chuyện không liên quan đến hắn.

Cao ngạo, ngang ngược, sắc bén, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Tô Lị đối với phu nhân Kerry.

Nói tóm lại, Tô Lị không thích bà, không thích thái độ của bà đối với Shere, không thích cách thức nói chuyện của bà, không thích bà thái độ khinh thường người khác.

“Clever, nghe đây. Không có sự đồng ý của ta, con không được cho bất cứ ai mượn nhẫn, nhất là Huyết tộc mà trong người có chảy dòng máu dê ti tiện của nhân loại.”

“Mẹ! Đủ rồi!” Clever nghe được câu nói kia của bà có chút sinh khí, lớn tiếng quát phu nhân Kerry.

Tiếng hô của Clever làm cho đại sảnh đang ồn ào nhất thời yên tĩnh, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía họ.

Tô Lị ngẩng đầu nhìn về phía Shere, nhưng chỉ thấy hắn mở miệng tươi cười, làm cho bàn tay của cô đang cầm cái ly rượu chân dài không tự giác cầm chặt lại.

Thế nhưng Clever lại ở trước mặt mọi người lớn tiếng quát bà, điều này làm cho phu nhân Kerry cũng có chút giận giữ: “Chẳng lẽ mẹ nói sai sao? Mẹ của hắn chính là loài người dê ti tiện!”

“Ào...!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Phu nhân Kerry vừa dứt lời thì một chất lỏng từ trên đầu bà đã chảy xuống, Tô Lị còn nghe được tiếng hít thở mạnh của mọi người xung quanh. Mọi người đều mở to hai mắt nhìn, biểu cảm không thể tin nhìn Tô Lị.

“Chúa ơi! Nhân loại này đang làm cái gì vậy?”

“Oh! My! God!”

“Tôi hôm nay cô ta đừng nghĩ có thể bước ra khỏi lâu đài này.”

Phu nhân Kerry ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn cô gái hất rượu mình, đôi mắt đỏ co rút lại: “Clever, sao con có thể cho phép một nhân loại tham gia bữa tiệc tối?”

“Mẹ, con xin lỗi!”

Hai mắt phu nhân Kerry trừng to, gao gắt nhìn Tô Lị, móng tay màu đỏ đột nhiên biến dài, răng nanh ở khóe miệng cũng dài ra, bộ mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

Tô Lị có chút sợ hãi, chiếc ly chân dài trong tay cũng rớt xuống đất.

Vừa rồi cô cũng không biết lấy dũng khí từ đâu nhưng khi nghe xong lời nói của phu nhân Kerry, nhất thời máu nóng dồn lên não, cho nên cô đã cầm ly rượu đỏ hướng bà hất qua.

Phu nhân Kerry lộ ra bộ dáng của ma cà rồng, răng nanh dài ra ra, hướng Tô Lị nhào tới.

Tô Lị hoảng sợ lùi ra phía sau, khi phu nhân Kerry muốn bắt lấy Tô Lị, thì đột nhiên một cánh tay trắng nõn giơ ra bắt được cổ tay của bà ta.

“Thật có lỗi, người này là do ta mang đến, quản lý không tốt là sai lầm của ta, lần này ta phải hướng phu nhân nói xin lỗi!”

“Mau đem bàn tay dơ bẩn của người buông ra!”

“Chuyện này chỉ sợ ta không thể đáp ứng được rồi!”

Phu nhân Kerry muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng lại hoàn toàn vô ích. Rõ ràng hắn không cần dùng bao nhiêu khí lực cũng có thể khiến cho bà không thể nhúc nhích, đứa nhỏ mà ma cà rồng cùng loài người sinh ra sao có thể có được lực lượng như vậy? Quả nhiên có rất điều mà bọn họ không thể đoán trước được.

“Thế nào? Thân vương Venture muốn vì loài người đề tiện kia mà vi phạm vào điều cấm kỵ của ma cà rồng chúng ta?”

Shere không trả lời mà bàn tay đang nắm lấy cổ tay phu nhân Kerry dần tăng theo lực đạo, hai con mắt màu tím xinh đẹp của hắn cũng dần chuyển thành đỏ đậm.

Khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, hai mắt của bà ta cũng nhất thời co rút lại, cả thân thể trở nên cứng ngắc. Trong lúc phu nhân Kerry sợ hãi khi nhìn thấy đôi mắt màu đỏ thẫm như máu của Shere thì bà ta đã bị ngã ngồi trên sàn từ lúc nào không biết, về mặt bà ta vô cùng hoảng sợ nhìn chằm chằm Shere.

Một giây đó... bà ta đã vô cùng sợ hãi.

Sau khi Shere buông tay bà ta ra thì đôi mắt đã khôi phục lại màu sắc như ban đầu, khóe miệng của hắn vẫn luôn tươi cười từ đầu đến cuối: “Thật xin lỗi đã quấy rầy bữa tiệc này!” Lời nói của hắn giống như không có chuyện gì xảy ra vậy!

Tô Lị đang đứng phía sau Shere cũng không biết đã phát sinh chuyện gì, cô có chút nghi ngờ nhìn phu nhân Kerry. Vừa rồi, có phải Shere đã làm gì bà ta hay không?

So với cô thì nhóm ma cà rồng kia đã tận mắt nhìn thấy được biến hóa của Shere lại vô cùng sợ hãi. Về sau khi nhớ lại tình huống lúc này, dù chỉ là một giây nhưng chắc chắn sự sợ hãi trong lòng bọn họ cũng sẽ trở thành những ký ức vô cùng mới mẻ.

Nhưng ngay sau đó, trong đại sảnh đã tràn ngập những thanh âm nghị luận.

“Chúa ơi! Đại nhân Shere đã ra tay giúp đỡ một nhân loại?”

“Nhưng nhân loại đó là ai?”

“Chẳng lẽ là người trong lòng của đại nhân Shere?”

“Cái gì? Không! Ta không tin! Ta đã thích đại nhân Shere lâu như vậy rồi, ta không tin ngài ấy sẽ thích một nhân loại!”

“Nhân loại chỉ là đồ ăn của chúng ta, nói không chừng cô gái nhân loại kia chỉ là một món đồ ăn của ngài ấy mà thôi!”

Lời nói này vừa vang lên làm cho không ít các thiếu nữ huyết tộc thở phào nhẹ nhõm. Trong cảm nhận của bọn họ thì đại nhân Shere vô cùng cao quý, ngài ấy làm sao có thể đi thích một nhân loại đê tiện được!

Lúc này, từ trong góc của đại sảnh lại truyền ra một giọng nói: “Các cô sẽ để đồ ăn của mình chạy loạn ở ngoài sao?” Tuy nhiên những lời nói này ngay lập tức bị các thiếu nữ hưng phấn phản bác, và cuối cùng cũng bị vùi lấp trong đám người.

Cleves đã đi đến đỡ phu nhân Kerry vẫn chưa hoàn hồn đứng dậy: “Mẹ có sao không?” Lúc này, hai ánh mắt của bà ta vẫn trống rỗng, cả ngày không nói được lời nào.

“Ta nghĩ chúng ta phải đi rồi!” Shere không thèm nhìn sự biến hóa của phu nhân Kerry, hần vẫn cười một cách lạnh nhạt, xoay người ôm Tô Lị chuẩn bị rời đi.

Clever thấy vậy liền tiến sát lại nói vào tai Shere: “Ta sẽ thử giải thích với mẹ, khi bà ấy đồng ý thì ta sẽ đưa nhẫn cho người!”

“Ta sẽ chờ!”

Shere biết Clever là một người con vô cùng nghe lời mẹ. Nếu phu nhân Kerry không đồng ý thì hần tuyệt đối sẽ không thể dễ dàng đưa cho chiếc nhẫn đó cho mình.

Còn Clever thì Shere tuyệt đối tin nhiệm. Hần tin tưởng Clever nhất định sẽ thuyết phục phu nhân Kerry. Cho nên hần sẽ chờ!

Shere cầm lấy cánh tay của Tô Lị để cho cô vòng vào cánh tay của mình, nhóm ma cà rồng vây quanh bọn họ thấy thế đều tự giác lùi sang hai bên, hình thành một lối đi nhỏ cho hai người họ đi qua.

Con đường này Tô Lị phải nhận vô số ánh mắt chăm chú của cả trăm ma cà rồng, điều này làm cho cô sợ hãi không ít. Nhất là những ánh mắt ghen tỵ của những cô gái huyết tộc, nếu ánh mắt có thể giết người thì có lẽ cô đã chết hàng ngàn lần rồi.

Tô Lị thật sự lo sợ... nếu như không có Shere ở bên cạnh mình thì có khi nào bọn họ đã sớm lột da cô, nhai xương cô, uống máu của cô rồi hay không? Tô Lị nghĩ đến đây không nhịn được nuốt xuống một ngụm nước miếng, cảm cúi đi không dám ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Bỗng nhiên Josie từ phía sau đi đến gần hai người họ: “Shere, Lily, ta đi cùng các người.”

Bên trong xe ngựa, từ đầu tới cuối Josie vẫn chòng cằm, khuôn mặt tràn đầy ý cười nhìn chằm chằm Tô Lị. Trong ánh mắt của hần không hề che dấu vẻ tán thưởng dành cho cô.

“Josie, nếu người không thu hồi lại ánh mắt của người thì ta sẽ giúp người móc nó ra và cắt đi dùm người.” Lúc Shere nói những lời này, khuôn mặt của hần vẫn duy trì vẻ tươi cười, nhưng lại làm cho Josie sồn hết gai ốc.

Thấy vẻ mặt đáng yêu của Josie, Tô Lị không nhìn được mà cười thành tiếng.

Nghe thấy tiếng cười của cô, hai người trong xe ngựa đều đồng loạt quay đầu nhìn phía Tô Lị. Thấy ánh mắt của bọn họ, Tô Lị vội vàng ngừng cười và ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Cô giả bộ ho vài tiếng, vờ nghiêm túc nhìn bọn họ: “Hình như phu nhân Kerry không thích Shere, tại sao vậy?”

“Không phải phu nhân Kerry không thích Shere mà bà ấy không thích một nửa dòng máu của loài người trong cơ thể Shere. Thứ mà bà ấy chán ghét nhất chính là nhân loại. Điều quan trọng hơn, tuy Shere là bán huyết tộc nhưng lại có sức mạnh cường đại hơn những huyết tộc bình thường. Điều mà bà ta kiêng kỵ chính là sức mạnh của Shere.”

Khó lắm Josie mới có được những giây phút nói chuyện đứng đắn như vậy, nhưng đột nhiên lại bị Shere chen thêm một câu: “Phải không?”

Khi trên trán Tô Lị đầy vạch đen nhìn về phía hần thì Shere đã bổ sung thêm một câu: “Ta còn tương điều bà ta chán ghét nhất chính là một nửa dòng máu của loài người trong cơ thể ta chứ!”

“Ha ha, nói thật thì đây là lần đầu tiên ta mới thấy được có người dám đối xử như vậy với vị phu nhân Kerry không ai bì nổi kia! Cô nhất định sẽ được phu nhân Kerry nhớ rất kỹ đấy!”

“Ngài đừng nói nữa, lúc đó tôi đã bị hù sắp chết rồi!”

“Lá gan của cô cũng không nhỏ nha, vậy mà lại dám xuất hiện tại bữa tiệc tối cùng với Shere.”

Nếu như cô biết đây là một bữa tiệc tối của huyết tộc, thì cô thà tình nguyện để Shere hút máu, còn hơn là đến tham gia bữa tiệc đáng ghét đó.

“Tôi chỉ muốn đi ra ngoài để ngắm nhìn thế giới mà thôi!” Tô Lị không biết nói gì nên bèn lấy câu nói lúc trước mà Shere đã từng nói với cô.

“Ha ha...” Josie cười ta, sau đó liền chuyển chủ đề: “Đúng rồi, các người muốn lấy nhẫn của thân vương làm gì?”

Shere nghiêng đầu nhìn hấn nói: “Người còn nhớ bức họa mà khi Lilith biến mất đã để lại không?”

“Tất nhiên là nhớ! Lilith là cô gái đẹp nhất ta từng thấy, chuyện của cô ấy như thế nào làm sao ta có thể quên được!” Dường như người nào đó đã quên vài câu chuyện huyền thoại trên người Lilith, đã vậy còn lộ ra một bộ dáng vô cùng đặc ý.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Trên bức họa của Lilith có một ấn ký hình số bảy, mà viên kim cương trên những chiếc nhẫn thân vương lại vừa vặn tương xứng với ấn ký đó!”

Josie khó hiểu hỏi: “Ấn ký nào? Tại sao ta không thấy ấn ký nào?”

“Nếu không phải có Lily thì ta cũng vĩnh viễn không thể biết được điều này.” Shere liếc nhìn Tô Lị.

Được rồi... cuối cùng thì đề tài cũng lại rơi xuống trên đầu cô. Tô Lị không nói gì mà chỉ tựa đầu lên thành xe, ánh mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ.

Josie hỏi tiếp: “Vậy nếu bỏ nhẫn vào ấn ký kia thì sẽ phát sinh chuyện gì?”

Shere lắc đầu nói: “Có lẽ sẽ giải đáp được nguyên nhân mà Lilith biến mất!”

Josie cúi đầu trầm tư một lúc rồi nói: “Hiện tại, trường lão bên ta đang ở Milan, ta sẽ đến đó lấy nhẫn giúp người.”

“Hy vọng là thế!” Shere nghiêng đầu cười khế, trong mắt hấn lại là vẻ ưu sầu mà không ai có thể nhìn ra được.

Dường như sự tình không hề đơn giản giống như trong tưởng tượng của hấn...

Từng Thân vương của Huyết tộc đều có một lãnh địa riêng, cũng như bản thân hấn là Thân vương Venture quản lý toàn bộ Luân Đôn của Anh Quốc. Những huyết tộc ở địa phương khác đến đây kiếm ăn đều phải được sự đồng ý của hấn, và đương nhiên hấn cũng có thể mặc kệ.

Các thân vương khác cũng như vậy, địa phương Josie quản lý là thành phố Milan của Italy, còn của Cleves là thành phố München của nước Đức.

“Khi đó dường như tôi đã nhìn thấy trí nhớ của Lilith.” Đột nhiên lúc đó Tô Lị đã nhẹ nhàng nói ra câu nói kia.

...

Thời tiết có chút lạnh lẽo, ẩm ướt, bầu trời đã xám xịt. Trận mưa buổi sáng làm cho cả con đường mát lạnh.

“Eggers, anh nói xem em có thể sống bao lâu nữa?”

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói nhẹ nhàng nhưng không mang theo chút tình cảm nào.

Cô gái lẳng lặng bước từng bước trên con đường xám xịt. Mái tóc đen dài gọn sóng dài đến ngang eo, nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi, gương mặt xinh đẹp không chút biểu cảm, không có ai biết lúc này cô đang suy nghĩ điều gì!

Một người đàn ông với dáng người cao gầy, hai tay đeo găng tay màu trắng, không nhìn rõ được gương mặt đi đến bên cạnh cô gái, giọng nói hấn vô cùng dễ nghe nói với cô gái: “Vĩnh hằng, em có thể sống một cuộc sống vĩnh hằng!”

Cô gái cười lạnh: “Em không bao giờ tin tưởng vào từ ‘vĩnh hằng’, nó mơ hồ không rõ ràng, mà những thứ không có thực thì sẽ làm cho em có cảm giác không an toàn.”

“Ta sẽ luôn ở bên cạnh em, Lilith. Chỉ cần nơi đâu có em thì ta sẽ ở đó.” Lần này Eggers không nói ra từ ‘vĩnh hằng’, bởi vì nó sẽ làm cho cô có cảm giác không an toàn.

Lilith ngẩng đầu nhìn Eggers, trên môi lộ ra nụ cười chân thực nhất của cô... và hình ảnh đó cứ như thế dừng lại với không gian và thời gian xung quanh...

...

“Eggers, ngươi muốn rời xa ta?” Huyết trường trong tay Lilith lóe lên ánh điện đỏ thẫm, phát ra tiếng vang Ầm ầm” vì sự phẫn nộ cực điểm của cô.

“Lilith... thật xin lỗi!”

Lilith nhìn Eggers đứng phía xa kia, dưới chân hắn là hàng ngàn thi thể, khuôn mặt hắn vẫn mơ hồ như trước, người khác vẫn không thể thấy rõ được sắc mặt của hắn, nhưng nếu để ý kỹ thì vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được sự ưu thương của hắn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, Eggers đứng đối diện với Lilith, mà lúc này bên người hắn dần xuất hiện một đám ma cà rồng Ma Đẳng vẫn luôn muốn đưa Lilith vào chỗ chết.

“Eggers!!! Ngươi phản bội ta!!!”

Thanh âm tràn ngập phẫn nộ của Lilith vang vọng khắp bầu trời, qua thời gian rất lâu mà vẫn chưa dứt...

.....

Tô Lị đang nằm trên chiếc giường mềm mại thì đột nhiên ngồi bật dậy, vuốt cái trán đầy mồ hôi và vài sợi tóc dính trên má sang một bên.

Lần này đã là lần thứ mấy cô mơ đến giấc mơ này? Vẫn là một con ác mộng như vậy, hết lần này đến lần khác làm cho cô sợ hãi mà tỉnh dậy giữa đêm khuya.

Từ khi cô cho chiếc nhẫn của Shere vào ấn ký trên bức tranh kia thì trừ những hình ảnh ngắn ngủi xuất hiện lúc đó, thì ngày nào cô cũng mơ thấy một con ác mộng giống nhau. Mỗi lần như vậy cô đều sẽ bị giọng nói phẫn nộ của Lilith làm cho bưng tỉnh.

Tô Lị rất muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra giữa Lilith và người đàn ông tên Eggers đó! Vì sao Eggers lại đột nhiên phản bội Lilith? Nhưng đáng tiếc là giấc mơ nào cô cũng chỉ có thể nhìn thấy hai hình ảnh đó, mà mỗi lần đều không thể nào nhìn thấy rõ khuôn mặt của Eggers.

“Vẫn là con ác mộng đó sao?” Không biết từ khi nào Shere đã xuất hiện trong phòng của Tô Lị. Hắn vô cùng tự nhiên ngồi xuống ghế, hai chân bắt chéo lại, tao nhã nâng ly cà phê lên nhấp một ngụm, hắn liếc mắt nhìn Tô Lị ở trên giường đang chuẩn bị thay quần áo và hỏi.

Tô Lị đang cởi quần áo đến một nửa thì vội vàng quay đầu nhìn về phía Shere vẫn đang thảnh thơi ngồi uống cà phê, nghiêng răng nhiên lợi nói: “Shere, tôi đang, thay, đồ!”

“Ta biết, em cứ tiếp tục đi, ta không nhìn đâu!”

Tô Lị lập tức đen mặt, tức giận lấy tay chỉ ra ngoài cửa: “Hiện tại, ngài, lập tức, đi, ra, ngoài, cho, tôi!”

Nhưng Shere lại lấy một tốc độ như sét đánh không kịp bịt tai xuất hiện trên giường của Tô Lị, cả người cao lớn của hắn đè cô nằm xuống giường.

“Lúc này em lại mơ thấy giấc mộng cũ sao?”

Toàn bộ cơ thể của cô bị Shere kiềm giữ không thể động đậy. Hai mắt Tô Lị mở to vì hắn đột nhiên xuất hiện mà giật mình, lúc này cô chỉ có thể ngơ ngác mà gật đầu với hắn: “Ừ!”

“Tốt lắm!”

Shere nói xong liền buông tay cô ra rồi đứng lên và xoay người đi ra ngoài cửa, để lại một mình Tô Lị ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi Tô Lị thay xong quần áo và vệ sinh cá nhân, cô liền đi xuống dưới lầu, lúc này Shere và Alar đang thong thả ngồi trên một cái bàn rất dài trong nhà ăn.

Thấy cô đến, Ian liền nhanh chóng kéo chiếc ghế đối diện với Shere mời cô ngồi xuống và mang bữa sáng lên cho cô.

Lúc này Tô Lị mới quan sát Shere đang ngồi phía đối diện với mình, hai người ngồi ở hai đầu của chiếc bàn, cô đoán khoảng cách giữa bọn họ cũng phải hơn mười thước.

Alar ngồi ở bên cạnh Shere, vẫn không hề có ý tốt liếc nhìn cô một cái. Được rồi, cô ở lâu dài của Shere này cũng đã được một khoảng thời gian, thỉnh thoảng cô đều phải nhận những ánh mắt xem thường và vài lời nói châm chọc của Alar, cho nên hiện giờ cô coi như đã miễn dịch với cậu nhóc, cũng may là mặc dù lúc trước Ryan Lane có một chút thành kiến với cô nhưng dạo gần đây đã thay đổi không ít. Đối với Tô Lị khi cô phải ở trong một toàn lâu đài của ma cà rồng mà nói thì có thể nhìn và nói chuyện được với một con người duy nhất là Ryan Lane làm cho trong lòng cô được an ủi không ít.

Tòa lâu đài của Shere rất lớn, có hơn mười gian phòng giống y như nhau, điều này làm cho Tô Lị khi mới đến phải chịu khổ không ít. Mỗi lần cô trở về phòng của mình, đều phải mở từng phòng ra xem phòng nào là phòng của cô.

Bên trong lâu đài còn có một tòa nhà Barlow mang phong cách như hoa viên, ở đó có đủ loại hoa tường vi trắng, thỉnh thoảng Shere sẽ đến đó uống trà chiều.

Hắn thân là một vị bá tước đại nhân tôn quý, một thân vương huyết tộc cao quý, nhưng trong tòa lâu đài của hắn lại ít người đến dọa người. Điều này làm

cho tòa lâu đài rộng lớn càng thêm lạnh lẽo buồn tẻ. Cộng thêm Tô Lị vừa mới đến thì cả tòa lâu đài chỉ có đúng 7 người.

Thấy Ian đang bung bữa sáng đặt lên bàn cho cô, cô liền ngẩng đầu cười nói: “Cảm ơn cô, Ess.”

“Ta là Ian.”

“Ess.” Lúc đó cô gái đang đứng bên cạnh Shere cũng lên tiếng, tỏ vẻ cô ấy mới chính là Ess.

Tô Lị xấu hổ cười. Trước trong lớp của cô cũng có một cặp chị em gái sinh đôi, nếu như bình thường thì cho dù là thai song sinh cùng trứng đi chăng nữa thì nhất định sẽ có vài đặc điểm khác nhau. Nhưng là hai chị em song sinh trước mắt cô, cho dù là ngoại hình, tính cách, hành vi hay cách nói chuyện đều giống nhau như đúc. Cô chỉ biết Ian là chị, Ess là em, bình thường cô đều không thể phân biệt được ai là chị ai là em, nên cô chỉ có thể gọi tên bọn họ dựa trên cảm giác của mình mà thôi.

Ngay lúc đó, giọng nói chế giễu của Alar liền vang lên: “Thật sự là loài người ngu ngốc!”

Tô Lị vẫn cúi đầu ăn, không thèm để ý đến cậu nhóc.

“Clever gọi điện nói Joise đã trở về từ Milan.” Shere đột nhiên nói.

“Ngài ấy có mang nhẫn về không?”

“Không biết. Nhưng giọng nói của Cleves có chút kỳ quái, lát nữa chúng ta sẽ đến lâu đài của Joise, Cleves cũng đang ở đó.”

“Tôi biết rồi.” Tô Lị gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn hán hỏi: “Shere, ngài có biết Eggers là ai không?”

“Không biết!”

Shere cũng thật sự không biết người đó là ai sao? Tô Lị có chút buồn rầu. Nếu như biết người đó là ai thì ít nhất bọn họ có thể tìm hán để hỏi một vài chuyện liên quan đến Lilith rồi!

Chẳng lẽ hán cũng biến mất giống như Lilith? Qua những cơn ác mộng đó Tô Lị có thể nhìn thấy được người này có quan hệ không ít với Lilith, hơn nữa dường như Lilith rất thích hán ta, khó trách khi cô nhắc đến tên người đó thì thái độ của Shere lại không tốt, dù sao thì người ta cũng là tình địch của hán!

Dùng xong bữa sáng, Tô Lị và Shere liền đi lên xe ngựa đến đến tòa lâu đài của Joise.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Khi hai người họ đến nơi thì Cleves đã ở đó được vài ngày, trong ánh mắt của hán đã không còn ý cười ôn nhu mà thay vào đó lại là một vẻ mặt ưu sầu.

“Cleves, Joise đâu?” Shere thấy Joise không ở cùng Cleves thì nhiều mày hỏi.

“... Các người đi theo ta.” Cleves trầm mặc một hồi, sau đó xoay người đi.

Cleves mở cửa căn phòng u ám của Joise ra, căn phòng này cũng giống như của Shere, cửa sổ to sát mặt đất cũng bị rèm cửa che phủ không thừa một kẽ hở, không để một tia ánh sáng mặt trời nào chiếu vào phòng.

Lúc này Joise đang nằm trên giường, yên bình ngon giấc giống như một cậu nhóc.

Shere nhìn Joise một cái, sau đó lại quay sang nhìn Cleves: “T không nghĩ là hán đang ngủ!”

Nghe Shere nói, nỗi buồn trong mắt Shere càng dày đặc: “Ta nghe Katy nói sau khi Josie từ Milan trở về liền tiến vào trạng thái hôn mê.”

“Không phải là hán đến hôn mê kỳ sao?”

Cleves lắc đầu: “Ta đã kiểm tra rồi, không phải Joise đang trong hôn mê kỳ. Về phần nguyên nhân khiến cho hán hôn mê thì tạm thời ta không tra ra.”

Ánh mắt Shere có chút thay đổi, hán đi đến bên giường của Josie, nhìn hán một lúc rồi hỏi: “Khi Josie trở về, hán có mang nhẫn về hay không?”

Bằng hữu của mình đột nhiên bị hôn mê không biết khi nào thì tỉnh, vậy mà hán lại còn quan tâm đến chiếc nhẫn có mang về hay chưa! Hành động này

của Shere làm cho Tô Lị không thể nào hiểu được.

“Ta không biết, nhưng lúc đó ta không thấy nhần của hần đâu cả.”

Shere cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta sẽ đi vào trong giấc mộng của Josie. Cleves, ta cần sự giúp đỡ của ngươi.”

“Ngươi muốn ta cùng ngươi đi vào giấc mộng của Josie?”

“Không, ta muốn ngươi ở lại đây với Lily. Một khi đi vào trong giấc mộng của người khác mà không đi ra ngoài trong vòng hai canh giờ thì không thể đi ra được nữa. Một mình ta sẽ tiến vào một mình, trước tiên ngươi cứ ở đây với cô ấy đi.”

“Chuyện này rất nguy hiểm, ta sẽ cùng ngươi đi!” Ai biết được thằng nhóc Joise này sẽ làm ra thứ giấc mộng quỷ quái nào chứ!

“Cứ để ta làm là được rồi!”

Shere nói xong liền dứt khoát đưa tay để lên trán của Joise, ánh sáng màu trắng cùng với một cơn gió lớn mãnh liệt đột nhiên xuất hiện, không lâu sau Shere đang ở trong phòng thì biến mất không còn bóng dáng.

Thời gian cứ từng phút trôi qua làm cho cho sự lo lắng trong lòng Tô Lị ngày càng mãnh liệt. Tô Lị ngẩng đầu nhìn Cleves đang ngồi đối diện, trong mắt hần dường như cũng có chút bất an.

“Bọn họ sẽ không có chuyện gì chứ?”

Thấy Tô Lị cũng đang lo lắng như mình, sắc mặt Cleves liền thả lỏng, mỉm cười nói với cô: “Đương nhiên rồi, cô không tin tưởng vào thực lực của Shere sao?”

Tuy hần nói như vậy, nhưng cô chuyện đi vào giấc mộng của người khác là điều rất nguy hiểm. Nếu vượt qua thời gian quy định thì không chỉ Josie sẽ không bao giờ tỉnh lại mà có thể Shere cũng bị giam cầm trong giấc mộng mãi mãi!

Đột nhiên Tô Lị đứng dậy, nghiêm túc nói: “Cleves, ngài giúp tôi một việc!”

Cleves nhìn Tô Lị đang dùng ánh mắt kiên định nhìn mình, hần không nói tiếp mà chờ cô nói.

“Cleves, ngài hãy giúp tôi đi vào giấc mộng của Josie, ta muốn vào trong đó.”

Ánh mặt Cleves có chút kinh ngạc, sau đó lại cười nói: “Cô cho rằng Shere đi vào trong đó để đi chơi sao?”

“Nghe đây Cleves, tôi không đùa đâu! Tôi muốn đi vào trong giấc mộng của Josie.”

“Lily, thật xin lỗi, ta không giúp được cô đâu. Chúng ta không thể biết được tên nhóc Josie sẽ mơ thấy giấc mộng cổ quái như thế nào đâu, chuyện này rất nguy hiểm. Cô đi vào đó sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho Shere thôi!”

“Tôi sẽ tự bảo vệ chính mình! Ngài giúp tôi đi vào đi!” Tô Lị dùng một vẻ mặt mong chờ nhìn hần.

Cleves nhìn cô một lúc, sau đó đành thở dài: “Shere sẽ giết ta mất!”

Cũng giống như Shere, Tô Lị đưa tay mình để lên trán Joise, không biết trong miệng cô thì thầm chú ngữ gì, khi ánh sáng chói mắt và gió lớn xuất hiện thì cô nhanh chóng nhắm mắt lại.

Khi cô mở mắt ra thì phát hiện bản thân mình đang đứng ở một nơi vô cùng âm u.

Bốn phía xung quanh cô đều tối đen như mực, không hề có một tia sáng nào làm cho Tô Lị không thể nhìn thấy đường đi ở chỗ nào, vì vậy cô chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình mà đi về phía trước.

Shere đang ở đây? Trong lòng Tô Lị vô cùng lo lắng.

Đột nhiên đằng phía trước xuất hiện vài tia sáng le lói, khi cô tiếp tục đi đến nơi đó thì ánh sáng ngày càng mạnh, làm cho Tô Lị vô cùng mừng rỡ và vội vàng chạy về phía trước.

Khi Tô Lị đi ra khỏi nơi tối đen thì hiện ra trước mắt cô lại là một không gian màu xám.

Một bầu trời xám xịt, bốn phía không một bóng người, xung quanh chỉ là một đồng phế tích màu xám.

Khi ngẩng đầu lên, rốt cuộc bây giờ cô mới thấy được Shere trên bầu trời. Lúc này, hần đã khôi phục bộ dáng ma cà rồng của hần mái tóc trắng dài theo gió tung bay nổi bật trên nền trời xám ngắt.

Hiện tại Shere đang đưa lưng về phía Tô Lị, phía trước hần là một cô gái cầm một cái ô bằng ren, cô ta mặc một bộ quần áo lolita, khuôn mặt vô cùng đáng yêu y như một nữ sinh.

Bởi vì bọn họ đang ở giữa không trung nên Tô Lị không thể nghe rõ được hai người đang nói cái gì, cô chỉ có thể ngửa đầu theo dõi hành động kế tiếp của bọn họ.

“Đã đến nước này ngươi còn không chịu giao nó ra sao?”

Shere nhìn cô gái mang bộ dáng đáng yêu trước mặt, khóe miệng cô ta đã chảy máu, trên người có rất nhiều chỗ bị thương nhưng vẫn ngoan cố không chịu giao ra chiếc nhẫn cho Shere.

“Nếu ngươi giết ta, ngươi sẽ phạm vào điều cấm kỵ dám giết hại đồng tộc, ngươi khẳng định sẽ giết ta sao?”

“Ma đáng và mặt đáng vốn luôn không ngừng tranh đấu, cho dù ta giết ngươi thì chắc chắn sẽ không phải chịu lệnh liệt sát (1).”

(1) Lệnh liệt sát: Là trừng phạt đuổi giết không tha của toàn bộ Huyết Tộc dành cho ma cà rồng phạm vào điều cấm.

Cô gái lolita đột nhiên cười lạnh: “Nếu như ta đoán không sai thì đại nhân Kreis Clark Troy Trask, cũng chính là cha của ngươi đã vì con người mà giết hại đồng tộc, sau đó bị hạ lệnh liệt sát cho nên mới chết đúng không?”

“Chuyện này không có quan hệ với ngươi!”

“Mẹ của ngươi là một nhân loại, sau khi sinh ngươi vì mất máu quá nhiều mà chết! Đúng rồi, sau đó ngươi còn được ma nữ Lilith xinh đẹp tuyệt luân trong truyền thuyết kia cứu mà ngươi rất thích cô ta, nhưng thật đáng tiếc Lilith lại thích người khác. Không ngờ ma nữ khi không nói cho ngươi lời nào mà đột nhiên biến mất khỏi nhân gian, điều này làm cho ngươi vô cùng đau lòng, lại còn suýt nữa thì chết. Những điều này ta nói không sai chứ?”

Shere đột nhiên bật cười: “Hóa ra ngươi có thể nhìn thấu nội tâm của người khác, có phải ngươi dùng phương pháp này để đối phó với Josie đúng không? Ngươi nhìn thấu nội tâm hần, sau đó phá tan sự phòng ngự của hần, rồi thôi miên hần để hần đi vào trạng thái hôn mê... Nhưng thật đáng tiếc là chiều này của ngươi lại vô dụng với ta rồi!”

Tuy rằng những điều cô gái lolita này nói đều là sự thật, nhưng là nội tâm của hần vô cùng cường đại, không kẻ nào có thể khống chế được hần.

Đột nhiên một đàn doi xuất hiện từ tay Shere rồi hướng thẳng đến chỗ cô gái lolita kia, bao vây cả người cô ta lại.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao ngươi lại muốn cướp đi nhẫn của Josie?”

“Ta là Feiya, ngươi hãy nhớ cho kỹ tên của ta. Còn nguyên nhân vì sao ta lại muốn chiếc nhẫn này thì đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết!” Cô gái lolita tên là Feiya quả nhiên là một con vịt mạnh mẽ, cho dù cô ta bị đàn doi vây chặt bên trong nhưng tính cách cao ngạo vẫn không hề thay đổi.

Khi thấy chiếc nhẫn trên người mình bay đến chỗ Shere, Feiya mới có chút nóng nảy: “Ngươi mau trả nhẫn lại cho ta! Đây là thứ ta muốn giao cho chủ nhân!”

“Ngươi nghĩ ta sẽ đưa cho ngươi sao? Chủ nhân? Xem ra chủ nhân của ngươi không dạy cho ngươi cách ăn nói rồi, ngươi đã lấy đồ của người khác mà bây giờ còn bắt người khác trả đồ lại cho ngươi sao?”

Nguyên lai đằng sau cô gái này còn có chủ nhân. Nhưng hiện tại Shere cũng không có hứng thú điều tra chủ nhân của cô ta là ai, nếu đã lấy được nhẫn thì việc khẩn cấp lúc này là phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Shere phát tay để đàn doi bay đi. Khi cả người được giải thoát thì khuôn mặt Feiya liền hiện lên vẻ giảo hoạt, đột nhiên cô ta bay thẳng xuống hướng đến chỗ Tô Lị. Feiya xuất hiện đằng sau Tô Lị, một tay bắt lấy tay cô, còn tay kia thì nắm cô cổ.

Shere vẫn luôn xoay lưng với Tô Lị nên không biết cô xuất hiện ở đây, nhưng ngay từ đầu Feiya đã phát hiện được cô.

Shere khẽ nhíu mày, tại sao cô lại ở đây? Thật sự là quá ngu ngốc!

Nếu như lúc này Tô Lị bị Feiya thôi miên rồi khống chế trong tay thì sẽ rất phiền toái.

“Ngươi tên là Tô Lị phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Tô Lị ngẩn ngơ... hình như cô chưa giới thiệu tên mình cho cô gái này bao giờ nha!

“Tô Lị, mau bịt tai lại, đừng nghe những gì cô ta nói!” Đột nhiên giọng nói của Shere từ trong không trung truyền đến.

Nhất thời Tô Lị cảm thấy đầu đầy vạch đen, đây là lỗi tai chứ không giống như mắt, sao có thể nhắm lại dễ dàng như vậy được.

“Ngươi có tin ta có thể nhìn thấu nội tâm của ngươi không? Nhất là những ký ức khiến ngươi trở nên yếu ớt nhất.”

“Thuật đọc tâm? Cô là thành viên của Ma đảng?”

“Ha ha, thuật đọc tâm? Nhân loại các ngươi thật quá là dung tục, đây là ta lợi dụng nội tâm yếu ớt của người khác để không chế họ, ngươi có muốn thử một chút không?”

Cô có thể từ chối sao?

“Tô Lị! Chết tiệt! Em mau bịt lỗ tai lại cho ta!”

Tô Lị kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Shere: “Shere, vừa rồi ngài vừa nói những lời thô tục nha!” Tô Lị bất ngờ, giống như cô vừa phát hiện được một đại lục hoàn toàn mới.

Shere ôm trán, đầu hơi đau. Sao lại có người có chỉ số thông minh thấp đến như vậy chứ?

Feiya khẽ cười, đưa tay đề lên trái tim của Tô Lị.

Một lát sau, đột nhiên khuôn mặt tươi cười của Feiya hiện lên vẻ khó hiểu, lông mày cũng đã nhăn thành một đống.

Trống rỗng!!! Nội tâm của cô gái này lại hoàn toàn trống rỗng! Ngoại trừ việc cô có thể nhìn thấy tên của cô gái này, thì những thứ khác đều không thể nhìn được.

Trên đời này ngoại trừ chủ nhân, vậy mà sẽ có người thứ hai mà cô không thể nhìn thấu nội tâm sao? Mà người này chỉ là một nhân loại bình thường?

Nghĩ đến đây, bàn tay của Feiya vẫn để trên cổ Tô Lị liền tự động bóp mạnh hơn. Một người như vậy không nên để cô ta còn sống trên đời này được!

Tô Lị cảm thấy hô hấp của mình ngày càng khó khăn, nên đưa tay kéo bàn tay trên cổ mình ra. Shere cũng đã phát hiện ra điều bất thường, đang muốn tiến lên cứu cô, nhưng chiếc vòng Sắc vi chữ thập đeo trên cổ tay Tô Lị lại đột nhiên lóe lên hào quang, Thập Tự Giá trên chiếc vòng cũng biến thành một thanh Thập Tự Kiếm.

Tô Lị nắm chặt Thập Tự Kiếm chém về phía Feiya. Cô tay thấy thế vội vàng buông tay và nhảy lên không trung né tránh công kích của Tô Lị, tuy vậy nhưng cánh tay vẫn xuất hiện thêm một vết thương vò cùng sâu.

Feiya cảm ô đứng lơ lửng trên không trung, không khỏi kinh ngạc nhìn Tô Lị đang đứng dưới mặt đất: “Ngươi là huyết săn?”

Tô Lị cũng dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn thanh Thập Tự Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay mình. Vừa rồi cô cũng không biết cỗ năng lượng đột nhiên xuất hiện trong người mình đến từ nơi nào. Lúc đó cô chỉ cảm thấy cả người vô cùng khó chịu rồi nguồn năng lượng đó đột nhiên xuất hiện, tiếp theo thì trên tay cô đã có thêm một thanh Thập Tự Kiếm.

Rồi bỗng nhiên thanh Thập Tự Kiếm lại hóa thành Thập Tự Giá trở về chiếc vòng trên tay Tô Lị, mà lúc này, sức lực toàn thân Tô Lị như bị hút cạn, làm cô chống đỡ không nổi nên ngã xuống mặt đất.

Shere vội vàng đi đến bên người cô hỏi: “Em không sao chứ?”

Tô Lị ngẩng đầu lên nhìn Shere, nhưng ngay cả sức để nói chuyện cũng không có, vì thế cô chỉ đành nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ma cà rồng cùng với huyết săn? Quả là một sự kết hợp tuyệt hảo. Hôm nay cứ chơi đến đây thôi, về sau chúng ta nhất định sẽ gặp lại.” Feiya nhìn hai người cười nói, sau đó xoay người biến mất giữa không trung.

Shere cũng vội vàng ôm lấy Tô Lị nói: “Sắp hết thời gian rồi, chúng ta phải ra ngoài thôi.”

***

“Tại sao Lily vẫn chưa tỉnh lại? Cô ấy sẽ không bị Feiya thôi miên chứ?”

“Cô ấy không sao đâu!”

“Vậy tại sao cô ấy không tỉnh lại? Chẳng lẽ cô ấy chết rồi?”

“Josie, ngươi có thể cầm miệng lại được không?”

“Nếu như Lily không thể tỉnh lại được nữa, vậy ta có thể tranh thủ lúc Shere không có ở đây mà vụng trộm hút máu Lily được không?”

“...”

Được rồi, đến lúc này thì Cleves không biết nói gì nữa.

Khi nghe những lời nói này của Josie thì rốt cuộc mí mắt của Tô Lị cũng khẽ động đậy. Khi cô mở hai mắt ra, đập ngay vào mắt cô chính là khuôn mặt đáng yêu của Josie đang từ từ tiến tới gần mình.

“Josie, ngài hãy thu hồi răng nanh của mình lại đi, nó đang làm tôi sợ đấy.”

Josie ngo ngắc, khi nhìn kỹ lại và thấy cô đã tỉnh thì liền cười lớn, sau đó xoay người nói với Cleves: “Người thấy chưa! Ta đã nói muốn để cô ấy tỉnh thì chiều này là hữu dụng nhất mà!”

Cleves vẫn không thêm nói gì. Vừa rồi hẳn tin rằng nếu Tô Lị không tỉnh thì chắc chắn Josie sẽ hút máu của cô, tuyệt đối không sai được!

Tô Lị ngồi dậy, nhìn bốn phía xung quanh liền phát hiện mình đang nằm trên giường của Josie, ở đây ngoại trừ Josie và Cleves ra thì không nhìn thấy bóng dáng Shere đâu cả.

“Shere đâu rồi?”

“Hắn nói hẳn muốn đến chỗ các trưởng lão hỏi một số việc, nên bảo chúng ta ở lại đây chăm sóc cho cô.” Cleves nói.

Shere thật sự yên tâm giao cô cho hai người bọn họ sao? Vừa nãy nếu cô không tỉnh lại thì có lẽ Josie đã hút hết máu của cô mất rồi!

“Đúng rồi, tại sao Josie lại bị hôn mê vậy?”

“Cái này thì...” Josie dùng ngón tay gãi gãi cằm, ánh mắt xa xăm nói: “Sau khi ta trở về từ Milan thì đột nhiên có một cô gái tên là Feiya xuất hiện. Ta nghe cô gái đó nói một vài câu, sau đó ta giống như bị thôi miên rồi tiến vào trạng thái hôn mê. Còn những chuyện về sau ta không nhớ gì nữa.”

“Đúng rồi! Ta nhớ là ta có mơ một giấc mơ, trong giấc mơ đó cô, có Shere và Feiya, ngoài ra ta còn cảm thấy có một người nữa. Hẳn ta luôn ở trong bóng tối theo dõi mọi chuyện, ta không thể nhìn được khuôn mặt của hắn cho nên cũng không biết người đó là ai. Nhưng ta có thấy được thanh Thập Tự Kiếm của cô.” Nói đến đây, Josie đưa khuôn mặt của hắn lại gần sát vào mặt Tô Lị hỏi: “Cô là huyết sản sao? Tại sao ta lại chưa từng gặp qua một huyết sản nào yếu như cô?”

Tôi cũng chưa từng thấy qua ma cà rồng nào yếu như ngài đấy! Tô Lị cup mi xuống, trầm nghĩ trong lòng.

Cô đưa tay đẩy khuôn mặt đáng yêu đến đáng ghét của Josie ra, nói một câu: “Tôi không phải huyết sản!” Sau đó liền rơi vào trầm tư.

Trong đầu chất đầy nghi vấn làm cho Tô Lị có chút đau đầu, suy nghĩ mãi vẫn không có lời giải, Tô Lị đành ngã xuống giường vùi đầu vào chăn bông.

Một cô gái của Ma đảng. Một người thần bí trốn trong chỗ tối. Bản thân cô rõ ràng không phải huyết sản, thế nhưng lại có thể biến Sắc Vi Chữ Thập thành một thanh Thập Tự Kiếm...

Hiện tại đầu của Tô Lị như muốn nổ tung. Những chuyện kỳ quái làm cho cô cảm thấy nghi ngờ quá nhiều, điều này khiến nội tâm của Tô Lị càng ngày càng lo lắng.

Không biết Shere có biết những chuyện này hay không??? Tô Lị mơ mơ màng màng suy nghĩ đủ mọi chuyện, bất giác đã chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Thấy Tô Lị cứ thế vùi đầu vào ổ chăn mà ngủ, Josie quay đầu hỏi Cleves: “Bên cạnh chúng ta có một huyết sản, chuyện này thật sự không có vấn đề gì chứ?”

“Người nói vậy là có ý gì?”

Một con sâu còn có thể đâm bẹp cô gái tên Lily này, cho dù lúc đó vận khí của cô vô cùng tốt khi có thể trốn thoát khỏi tay người của ma đảng, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật rằng cô quá yếu. Đối với bọn họ thì tồn tại của cô không hề có nửa điểm uy hiếp.

“Trong giấc mộng đó, ta có thể cảm giác được lực lượng của Lily. Trong cơ thể của Lily có một lực lượng vô cùng cường đại, nhưng không biết vì sao lực lượng đó lại bị phong ấn. Nếu như Lily thật sự là huyết sản, một khi lực lượng này thức tỉnh, thì đối với chúng ta cô ấy sẽ là một địch nhân rất khó để giải quyết. Nhưng hiện giờ dường như cô ấy không thể nào khống chế lực lượng này. Ngay cả khi Sắc Vi Chữ Thập biến thành Thập Tự Kiếm cũng đã làm cô ấy hao tổn hết toàn bộ năng lượng. Nói thật thì hiện tại Lily rất yếu!”

Josie luôn bày ra dáng vẻ bất cần đời, nay đột nhiên lại vô cùng nghiêm túc. Điều này làm cho Cleves không thể không suy xét những lời phân tích của Josie.

“Chúng ta vẫn nên chờ Shere trở về rồi tính tiếp, dù sao tôi cũng không biết nên quyết định như thế nào!”

Trực giác của Josie rất chính xác. Tuy bề ngoài Lily như một nhân loại bình thường, hoặc vô cùng yếu ớt đi chăng nữa, nhưng không ai có thể chắc chắn

lực lượng trong người Lily sẽ không bao giờ thức tỉnh. Căn thận vẫn là trên hết.

***

Bên ngoài một tòa lâu đài u ám thần bí đột nhiên bị xáo động bởi một đàn quạ. Xung quanh tòa lâu đài được bao quanh bởi một ngọn núi nhỏ, bốn phía đều một mảnh yên tĩnh, mỗi khi một cơn gió lạnh thổi qua đều làm tăng thêm vẻ âm trầm.

Feiya chống chiếc ô ren xuống nền đất đi đến trước cửa tòa lâu đài. Sau khi cất chiếc ô đi mới đưa tay đẩy cửa đi vào.

Thấy Eggers đang chống đầu tựa vào ghế ngủ, Feiya đang định thừa dịp ngài không chú ý lên về phòng mình, nhưng một giọng nói êm tai đột nhiên vang lên phía sau cô, làm cho cô phải dừng bước chân lại: “Feiya, ngươi vừa đi đâu?”

Cả người Feiya cứng đờ, chậm chạp xoay người lại: “Ha ha ha... Chủ nhân...”

“Tại sao cả người ngươi lại có vết thương?” Khi Eggers mở mắt ra liền nhìn thấy cả người Feiya dính đầy máu, làm cho hắn không khỏi cau mày.

“Vết thương này... sắp lành rồi!” Feiya cười ngượng, quơ quơ cánh tay bị thương ra trước mặt Eggers.

Feiya thấy Eggers vẫn trầm mặc nhìn mình liền ý thức được lúc này tâm tình của hắn không được tốt, cho nên cô vội vàng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi chủ nhân, ngài biết không! Hôm nay ta có gặp được một cô gái giống như ngài. Dù có làm cách nào thì ta cũng không thể nhìn thấu nội tâm của cô gái đó. Thiếu chút nữa là ta có thể giết cô ta rồi!”

“Thật không? Chuyện này cũng thật thú vị.”

Feiya thấy cuối cùng Eggers cũng hơi tươi cười, làm cho cô thầm thở phào.

“Mà điều thú vị hơn chính là cô gái này là một huyết sản, nhưng đi cùng cô ta còn có Thân vương Ventruer - Shere Ander Clark Troy Trask. Ma cà rồng và thợ săn ma cà rồng, một tổ hợp như vậy rất thú vị đúng không?”

Shere – Một bán huyết tộc được Lilith vô tình cứu khi từ Ma giới trốn sang Nhân giới. Một ma cà rồng chỉ dùng mười năm để trưởng thành, nên hắn đã sống cùng với Lilith mấy trăm năm.

Dường như suy nghĩ của Eggers đã bay về một nơi nào đó, trong miệng lại thì thầm: “Đúng... rất thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Sau khi rời khỏi tòa lâu đài của Shere, bắt tri bắt giác Tô Lị lại đi đến ngôi nhà mà lần đầu tiên cô đến nơi này. Đường như lúc này phu nhân Mía Bergen vẫn còn đang ngủ.

Tô Lị ngồi ngoài bậc thềm một lúc mới đứng lên gõ cửa. Một lát sau cánh cửa liền mở ra, người mở không ai khác ngoài Ada.

Tô Lị gật đầu chào Ada: “Ada, đã lâu không gặp.”

“Tiểu thư Lily?” Ada ngạc nhiên nhìn Tô Lị.

“Đúng là tôi đây, tôi có thể đi vào nhà được không?”

“Đương nhiên rồi.” Ada vội vàng mở cửa to ra để Tô Lị đi vào.

Đã gần một tháng Tô Lị không trở về ‘ngôi nhà’ này của mình, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là sự cô đơn hiện diện trong ngôi nhà nhiều hơn lúc trước. Nhà của phu nhân Mía Bergen, trừ Ada ra thì không còn người nào khác, khó khăn lắm phu nhân mới nhận cô làm con nuôi, vậy mà cô lại lựa chọn rời khỏi đây để đến với một người cô độc khác.

Sau khi con gái của phu nhân Mía Bergen qua đời, chồng của bà cũng đi theo con gái, chuyện này đối với bà là một đả kích vô cùng lớn! Hai người thân mình yêu thương nhất đều chết, chỉ còn mỗi một mình bà sống cô độc suốt quãng đời còn lại, cảm giác này còn khó chịu hơn chết rất nhiều.

Không hiểu sao... đột nhiên Tô Lị lại nghĩ tới Shere. Hắn sống một cuộc sống bất tử, chắc chắn cũng phải trải qua tình huống nhìn người mình yêu chết đi, mà mình lại không già không chết. Không biết lúc đó tâm tình của hắn sẽ như thế nào?

Đột nhiên Tô Lị lại cảm thấy đau lòng thay cho phu nhân Mía Bergen: “Bây giờ phu nhân vẫn còn ngủ sao?”

“Đúng vậy, nếu phu nhân biết tiểu thư Lily trở về thì nhất định sẽ rất vui.”

“Được rồi... Ada, cô không cần nói với phu nhân tôi có ghé qua.”

“Hả? Vì sao? Phu nhân rất nhớ cô, rất muốn gặp cô đấy.”

“Nếu phu nhân biết tôi đã trở về nhưng sau đó tôi lại đi, thì tôi nghĩ phu nhân sẽ càng buồn. Nếu đã vậy thì thà không cho phu nhân biết còn hơn, phu nhân sẽ không cảm thấy thất vọng, sẽ tiếp tục sống cuộc sống thường ngày...”

“...”

Ada trầm mặc không nói lời nào mà chỉ nhìn Tô Lị, làm cho cô đành cười gượng: “Ta còn có chút việc ở bên kia. Cô cứ vào nhà trước đi, khi nào có dịp ta sẽ quay về đây.”

Tô Lị nói xong liền vội vàng xoay người đi.

Khi Tô Lị rời khỏi nhà của phu nhân Mia Bergen, đột nhiên cô cảm thấy một cơn gió lạnh thổi tới. Đúng vậy, bây giờ là tháng mười một, lúc trước khi cô đến đây là tháng chín. Bất tri bất giác cô đã ở đến thế giới này được hai tháng rồi.

...

“Mary, không thể nào, bây giờ mà cô còn làm ở đây sao?”

“Tất nhiên! Tôi cũng không còn cách nào khác.”

“Cô không sợ tên giết người kia sao? Chị em của tôi đã nghi hết rồi, bây giờ tôi cũng quyết định không đi làm nữa.”

“Lá gan của cô cũng nhỏ quá rồi, tôi không thêm sợ mấy chuyện ma quỷ đó đâu. Chắc chắn là có người giả thân giả quỷ thôi.”

“...”

Giết người? Ma Quỷ? Tháng 11?

Tô Lị giật mình, vậy mà cô đã quên mất chuyện quan trọng này! Hai người vừa rồi chắc chắn là kỹ nữ.

Tô Lị xoay người, đi đến gần hai cô gái lúc này.

“Thật xin lỗi, hai vị xin đợi một chút.” Tô Lị bước nhanh ngăn cản trước mặt hai người họ.

Mary nhìn cô gái mặc bộ đồ của quý tộc đang chắn trước mặt mình, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng chán ghét, thế giới này thật đúng là không công bằng.

Ngược lại với Mary, Dajyna đứng bên cạnh lại vô cùng thân mật hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì sao?”

“Tôi có thể mạo muội hỏi thăm tên của hai vị không?” Tô Lị bày ra khuôn mặt tươi cười, cố gắng làm cho mình trở nên thật dễ gần.

“Tôi tên là Dajyna Vici, còn cô ấy tên là Mary Jeanette Kelly, xin hỏi tiểu thư hỏi chuyện này để làm gì?”

Tô Lị lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu. Tôi thật vui khi có thể quen biết được hai vị, tôi tên là Tô Lị.”

“Tôi không có cảm giác vinh hạnh gì khi quen biết một tiểu thư quý tộc như cô đâu!” Mary liếc nhìn Tô Lị, tức giận nói.

Mary Jeanette Kelly... sao cái tên này nghe quen thế nhỉ? Đây là tên của một minh tinh Hollyeood sao? Tô Lị trầm nghĩ trong đầu, trí nhớ về cái tên này cũng không được rõ ràng lắm.

“Hai người hiểu lầm rồi, thật ra tôi không phải quý tộc gì hết. Hai người đang ở chỗ nào vậy?”

“Nhà của hai chúng tôi ở cuối con hẻm này, nếu tiểu thư không đề ý thì hãy đến chơi nhé.” Khi Vici nói những câu này, Mary vội vàng kéo ống tay áo của cô, Dajyna nhìn Mary một cái mới bừng tỉnh, nói tiếp: “Thật xin lỗi, chỗ đó hình như không thích hợp với tiểu thư cho lắm.”

“Không sao đâu, lần sau khi có thời gian thì tôi sẽ đến thăm các cô.”

Tô Lị nói chuyện cùng hai người một lúc. Bây giờ cô mới từ từ hiểu được một số chuyện, và cũng xác định được vài chuyện trong lòng cô.

“Buổi tối hai chúng tôi sẽ đến quán bar, cô có muốn đi không?” Mary phát hiện cô gái tên Tô Lị này không hề có tính cách kiêu căng ngạo mạn như những vị tiểu thư quý tộc khác, cho nên định ý đối với cô giảm đi không ít, ngược lại còn rất hảo cảm với Tô Lị.

Tô Lị lắc đầu, khéo léo từ chối rồi rời đi. Trước khi đi, cô cũng không quên trao đổi phương thức liên lạc của mình với bọn họ.

***

Khi Tô Lị trở về, Shere đang thanh thoi uống trà chiều trong hoa viên, trên bàn là một khay bánh với rất nhiều bánh, điểm tâm ngọt, hay các loại hoa quả được trang trí tinh xảo. Tô Lị rất muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, đây mới là cuộc sống quý tộc chân chính!!!

Theo như cô biết, đàn ông bình thường sẽ không thích những món bánh ngọt, nhưng tại sao người này lại thích ăn đồ ngọt như vậy?

“Em đã trở về?” Shere cầm một cái ly tinh xảo lên nhấp một ngụm trà, lại vừa khéo nhìn thấy Tô Lị. Shere nhìn cô, chỉ vào chỗ bên cạnh nói: “Em muốn ngồi cùng không?”

Tô Lị cũng không hề khách sáo, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Shere.

Shere vừa khoát tay thì Ryan Lane đứng cách đó không xa đã hiểu ý, nhanh chóng mang cho Tô Lị theo một ly trà.

“Đây là loại trà Kỳ Hồng nổi tiếng của Trung Quốc bọn em, mới nhập vào Luân Đôn mấy ngày trước. Em nếm thử xem.”

Có phải loại trà nổi tiếng hay không cô cũng không biết. Dù sao đối với tinh hoa văn hóa của Trung Quốc cô cũng không có nhiều hiểu biết lắm. Tô Lị cầm ly trà lên uống một hớp, mặc dù có hương vị đậm đà, nhưng cô cảm thấy không khác mấy so với những loại trà thông thường.

Nhưng vì không muốn làm mất mặt đất nước của mình, Tô Lị cười nói: “Quả nhiên là không hổ danh là trà nổi tiếng của Trung Quốc, hương vị không tầm thường.”

Nghe Tô Lị nói vậy, Shere cũng nở nụ cười: “Đúng vậy, quả nhiên là không tệ.”

Tô Lị liếc nhìn Shere một cái, cười cái gì mà cười! Cô đâu có nói sai đâu! Văn hóa uống trà của Trung Quốc nổi tiếng nhất thế giới đấy!

“Đừng rồi! Shere, tôi cần ngài giúp tôi một việc.” Tô Lị lấy địa chỉ mà Mary để lại cho cô, đưa lại cho Shere: “Đây là một cô gái mà hôm nay tôi gặp được.”

Shere nhún mày, nhận lấy mảnh giấy trong tay Tô Lị: “Mary Jeanette Kelly, địa chỉ: Phố Dorset Street số 3307a...”

“Ngài có biết tên ‘Jack the Ripper’ không?” Tô Lị hỏi. Shere ngẩng đầu lên, mang theo vẻ mặt vô cùng hứng thú nhìn cô.

“Hiện tại thì Jack đã giết 4 kỹ nữ, mà người thứ năm bị sát hại tiếp theo chính là Mary Jeanette Kelly.”

Shere chóng cảm, khẽ cười nói: “Ừm... Ngay cả những chuyện này mà em cũng biết?”

“Ở thế kỷ XXI, tôi có tìm hiểu qua câu chuyện của ‘Jack the Ripper’. Sau khi hấn sát hạt 5 kỹ nữ thì biến mất. Mary chính là người thứ năm mà hấn sẽ giết. Nếu tôi đã biết trước được chuyện này, thì không thể mặc kệ mà cứ ngồi xem cô ấy bị sát hại như vậy được. Cho nên tôi muốn giúp cô ấy.”

“Vậy em có biết ‘Jack the Ripper’ là ai không?”

Tô Lị lắc đầu nói: “Tôi không biết.” Truyền thuyết về ‘Jack the Ripper’ luôn là một bí ẩn, cho đến thế kỷ XXI, mọi người vẫn không biết được người này thật sự là ai.

“Tô Lị, nghe này. Có một số việc không phải người thường như em có thể nhúng tay vào. Tốt nhất là em đừng đụng vào vụ án của ‘Jack the Ripper’.” Shere thu lại khuôn mặt tươi cười, đột nhiên nghiêm túc nói.

Biết rõ sẽ có người chết, lại chết một cách quá tàn nhẫn, muốn cô ngồi im không làm gì thì nói thật là cô làm không được. Mỗi người đều có quyền được sống, cho dù kỹ nữ là tầng lớp thấp nhất cũng có quyền được sống. Tô Lị nhớ tới câu nói cuối cùng của Mary khi chia tay ban nãy: “Cô gọi là Tô Lị phải không? Một cô gái dễ mến như cô, tôi thật sự rất thích.”

Mary là người đầu tiên nói câu ‘thích’ cô khi cô đến thế giới này. Vậy mà cô lại phải miễn cưỡng xem Mary như một người qua đường sao?

“Nhưng có lẽ sau khi chúng ta cứu được Mary thì lịch sử sẽ được thay đổi! Nói không chừng còn có thể mang tên ‘Jack the Ripper’ đó ra trước pháp luật!” Ý tưởng của Tô Lị quá hồn nhiên rồi...

Shere nhìn Tô Lị, im lặng một lúc rồi nói: “Ta chỉ lo lắng sau khi em biết được chân tướng sự việc sẽ không tiếp thu nổi.”

Khi Shere nói vậy, không hiểu sao trong lòng Tô Lị lại mọc lên một loại cảm giác bất an khó hiểu.

Ngày 7/11, Tô Lị tìm đến nhà của Mary. Đó là một phòng trọ cũ kỹ, đi hết một con hẻm vắng vẻ là tới.

Khi Tô Lị đến thì bắt gặp Mary đang tiễn một người đàn ông đi về. Hai bọn họ nói với nhau vài lời, rồi hôn hôn hít hít vài cái, sau đó người đàn ông đó mới chịu rời đi. Lúc đó, Mary mới nhìn thấy Tô Lị đang đứng cách đó không xa.

Mary vẫy vẫy tay ý bảo cô đến gần, rồi lại hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi đến thăm cô.” Tô Lị ra về tự nhiên đi về phía Mary.

“Cô vào đi! Nhưng phòng hơi bừa bộn đấy.”

Đẩy cánh cửa gỗ cũ kỹ ra, căn phòng đập vào mắt Tô Lị quả thật là có chút bừa bộn.

Ánh lửa lập lòe treo trên tường cũ kỹ, cũng đúng lúc xua đuổi đi một phần hơi lạnh. Chăn gối trên giường cũng vứt lung tung, rõ ràng có dấu vết đã trải qua một trận vận động, trên mặt bàn cũng thoát không khỏi..

Trong lúc nhất thời, Tô Lị không biết nên ngồi ở đâu, cho nên cô đành phải đứng ở đấy.

“Cô ở đây một mình sao?”

“Đương nhiên, những người làm loại nghề này đều ở một mình.” Mary rất tự nhiên trả lời.

“Cô có muốn rời khỏi chỗ này không?”

“Rời khỏi?” Mary cười trào phúng: “Làm sao có rời khỏi đây? Những loại người giống như tôi, cả đời nhất định chỉ có thể sống như vậy. Vừa rời cô cũng chứng kiến rời đây, cô có cảm thấy tôi ghê tởm không?”

Tô Lị cười nói: “Nếu tôi chán ghét cô, thì tôi cũng không bước vào căn phòng này đâu.”

Nghe Tô Lị nói như vậy, Mary bật cười: “Ha ha, quả nhiên là tôi ngày càng thích cô.”

“Vậy cô có theo tôi đến chỗ tôi ở vài ngày không?” Tô Lị nói thẳng mục đích hôm nay cô đến đây.

Cánh tay Mary đang đưa lên miệng để hút thuốc, nghe Tô Lị nói vậy liền buông xuống, ngẩng đầu nhìn Tô Lị hỏi: “Vì sao?”

“À... Mười ngày nữa chính là sinh nhật của tôi, tôi muốn mời cô đến dự. Nhưng tôi rất thích cô, nên muốn cô đến ở với tôi trước vài ngày.” Tô Lị bịa đại một lí do rất buồn cười, nhưng ngoài ý muốn Mary lại tin lời cô nói.

“Cũng được, tôi cũng muốn xem cuộc sống của quý tộc là như thế nào!”

“Vậy tốt quá, chúng ta đi nhanh đi.”

“Bây giờ luôn sao? Ngày mai đi, thời gian gấp quá rồi.” Mary vẫn chưa có chuẩn bị tốt tâm lý đâu!

Ngày mai là 8/11 rồi, vẫn còn thời gian. Nghĩ vậy, Tô Lị liền đồng ý: “Không thành vấn đề. Vẫn là địa chỉ lúc trước tôi đã đưa cho cô đấy. Hy vọng ngày mai hai chúng ta sẽ được gặp lại.”

Tô Lị có vẻ rất vui mừng. Sau khi chào từ biệt Mary liền vội vàng xoay người đi, nhưng lại không cẩn thận đụng phải cái bàn ngay đằng sau...

Một chiếc vòng cổ bằng bạc rớt xuống đất. Tô Lị đang muốn cúi người nhặt lên, thì đột nhiên Mary đã từ phía sau giành trước một bước, nhặt chiếc vòng cổ lên.

Tô Lị ngẩng đầu nhìn Mary, phát hiện dường như cô hơi kích động.

Tô Lị vội vàng nói: “Thật xin lỗi!”

Mary lắc đầu: “Đây là di vật mà mẹ của tôi đã để lại, nó cũng là bùa hộ mệnh của tôi, lúc nào tôi cũng phải mang nó theo bên người. Vì thế nên lúc này tôi mới khẩn trương như vậy.” Mary nói xong liền cất chiếc vòng vào trong túi.

Tô Lị gật đầu với Mary rồi rời đi. Khi cô đi qua con ngõ nhỏ, gió lạnh thấu xương âm thầm tiến vào bên trong lớp áo dày, làm cho cô không khỏi rùng mình một cái. Thời tiết ở Anh quốc dường như ngày càng trở lạnh rồi!

Cô đưa tay kéo sát hai vạt áo lại, khuôn mặt lạnh buốt lại lộ ra một nụ cười. Lịch sử... có lẽ sẽ được thay đổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Buổi sáng ngày 8/11, Mary Jeanette Kelly đã giữ đúng hẹn với Tô Lị đến tòa lâu đài của Shere. Nhưng không biết vì điều gì mà Mary vẫn cứ đứng ngoài cửa, chậm chạp mãi mà không chịu đi vào.

Tô Lị đang đứng ở gần cửa sổ lầu hai cũng đúng lúc nhìn thấy Mary ngoài cửa.

Cô buong rèm cửa rồi đi xuống dưới lầu. Cánh cửa bỗng nhiên mở toang làm cho Mary giật bắn cả mình.

“Cô đã đến rồi sao? Mau vào trong đi.” Tô Lị kéo lấy tay Mary, dẫn cô đi vào trong lầu đài.

Tô Lị nhanh chóng dẫn Mary đến căn phòng mà mình đã chuẩn bị trước cho cô ấy. Trước khi Mary đến đây, Tô Lị cũng đã bàn bạc trước Shere. Shere cũng không có ý kiến gì nhiều về việc này nên cô đã tự ý sắp xếp cho Mary vào ở một căn phòng ngay kế bên phòng cô. Nếu như có chuyện gì không may xảy ra với Mary thì cô sẽ phát hiện ngay lập tức.

“Cô là ai?” Alar đứng trên cầu thang nhìn Tô Lị đang dẫn theo một nhân loại đi lên lầu, ngạc nhiên hỏi.

“Là một người bạn của tôi, cô ấy sẽ ở đây vài ngày. Shere đã đồng ý rồi.”

“Người đã xem nơi này thành nhà của mình rồi sao? Như vậy cũng tốt. Nếu như cô ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì đừng trách ta không nhắc nhở người trước.” Alar lộ ra biểu cảm vô cùng giả hoạt.

Đương nhiên Tô Lị biết rõ ý tứ trong lời nói của Alar là gì. Cô cũng đã rất lo lắng khi quyết định để Mary ở đây. Nhưng chỉ cần Mary luôn ở bên cạnh cô qua ngày 10/11 thì cô ấy sẽ được an toàn.

“Nếu như cậu có thể mất nhấm nhút mở về chuyện này, thì ta có thể đảm bảo an toàn cho cô ấy.”

Mary đứng một bên nghe cuộc nói chuyện của hai người lại cảm thấy có chút kỳ lạ: “Hai người nói như vậy là có ý gì? Tôi có thể gặp phải nguy hiểm gì sao?”

“Không có chuyện gì đâu Mary. Cậu nhóc này chỉ đang hù dọa cô mà thôi.”

“Hừ! Ta nói cho các người biết, ta mới không thêm đi hù dọa các người.” Alar liếc nhìn hai người một cái, trong nháy mắt đã biến mất.

Điều này cũng làm cho Mary kinh sợ không thôi. Mới vừa rồi cậu nhóc kia còn ở trên lầu, tại sao mới chớp mắt một cái đã không thấy bóng dáng đâu? Tô Lị cũng thầm nghĩ tên nhóc Alar kia một trận, vội vàng giải thích với Mary: “Alar rất thích bày ra những trò đùa dai như vậy. Chuyện vừa nãy cũng chính là một trong những trò đùa của cậu nhóc mà thôi.”

Mary bán tín bán nghi, nhưng vẫn đi theo Tô Lị lên trên lầu. Khi cánh cửa phòng được mở ra, Mary bị cảnh tượng bên trong phòng làm cho ngạc nhiên há hốc mồm.

Bên trong phòng, khắp nơi đều được che bởi rèm bằng ren, màu sắc chủ đạo là hồng nhạt. Căn phòng này còn lớn hơn căn nhà trọ của Mary gấp mấy lần. Đây chính là căn phòng cầu chúa mà Mary vẫn thường tưởng tượng ra!

Tuy lúc đầu cô bị tòa lâu đài này làm cho kinh sợ, nhưng không nghĩ tới Tô Lị sẽ để cô sống trong một nơi hoa lệ như vậy! Vốn là một tòa lâu đài vô cùng to lớn, nhưng bài trí bên trong càng làm cho người khác khiếp sợ. Đến khi tận mắt bản thân mình chứng kiến vẫn không thể nào kiềm chế nội tâm kích động.

Thấy Mary rất thích căn phòng này, Tô Lị cũng thầm cao hứng. Cô nghe nói người Anh ở thời đại này rất thích những đồ bằng ren, hơn nữa lúc trước phu nhân Mía Bergen cũng trang trí căn phòng cũ của cô như vậy. Xem ra lựa chọn lần này của cô rất đúng.

Mary cảm thán nói: “Tô Lị, cô được ở một nơi xinh đẹp như vậy chắc hẳn là rất hạnh phúc đúng không?”

“Không phải, tôi cũng mới được ở đây có một tháng thôi.”

“Ở đây không phải nhà của cô sao?”

Tô Lị dùng ngón tay cuốn sợi tóc dài bên vai lại: “Tôi chỉ là một người dân bình thường. Vì có duyên nên được sống tạm ở đây một thời gian thôi.”

“Vậy tòa lâu đài này là của ai? Hoàng tộc? Quý tộc? Không phải, chắc chắn hoàng tộc không thể ở một nơi hẻo lánh như vậy...” Mary kinh ngạc, lâm bầm trong miệng nói.

“Là Bá tước đại nhân.” Một câu nói của Tô Lị đã đánh gãy hoàn toàn lời nói của Mary.

Mary kinh ngạc nhìn Tô Lị: “Tô Lị! Cô quả nhiên không đơn giản chút nào nha. Cô là một người dân bình thường, vậy mà lại có thể ở trong tòa lâu đài của một vị bá tước đại nhân tôn quý!” Hai mắt Mary như có hai vì sao lấp lánh, kèm theo đó là vẻ sùng bái nhìn Tô Lị: “Vị bá tước đại nhân kia tên gì thế? Quan hệ của hai người là như thế nào?”

“Ngài ấy tên là Shere. Còn quan hệ của ta với ngài ấy hình như là chủ nhà với khách trọ!”

Chẳng qua cô chỉ ở tạm nơi này mà thôi. Tuy mục đích của cô và Shere giống nhau, nhưng không đến mức độ số mệnh của hai người sẽ gắn kết với nhau.

“Chủ nhà?”

Bỗng nhiên giọng nói âm trầm của Shere từ phía sau truyền đến, làm cho Tô Lị cảm giác được sau gáy tỏa ra một trận lạnh lẽo. Khi cô xoay người thì đã bị Shere dọa, thanh âm hoảng sợ chói tai phát ra, cả người bị ngã ngồi xuống đất.

Tô Lị hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Shere không biết xuất hiện từ đâu ra, người này xuất hiện sau lưng cô từ khi nào vậy? Một tiếng động cũng không có, cũng hoàn toàn không cảm giác được hơi thở. Nếu như cứ tiếp tục ở lại đây cùng người này, nói không chừng trái tim kiên khỏe mạnh của mình bị dọa làm bệnh tim phát tác thì nguy to!

“Chào Shere! Bệnh tim của tôi tái phát mất...” Tô Lị ôm ngực rên rỉ.

Nghe Tô Lị gọi cái tên Shere đó, Mary cũng vội vàng ngẩng đầu lên nhìn người nam nhân trước mặt. Cô ta vô cùng kinh ngạc, người này xuất hiện ở đây từ khi nào vậy?

Thì ra người trước mặt chính là chủ nhân của tòa lâu đài này! Tuy tòa lâu đài này vô cùng hoa lệ, nhưng nhất định rất lâu đời rồi. Cô còn tưởng rằng vị bá tước đại nhân này nhất định sẽ là một lão già với bộ râu ria xồm xoàm, nhưng không nghĩ tới là một vị nam nhân trẻ tuổi đẹp trai đến vậy!

Cô đã từng gặp qua không ít nam nhân, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy một nam nhân có vẻ đẹp giống như thiên thần như vậy. Mary cứ thể ngẩn ngơ ngắm nhìn Shere không chớp mắt.

“Em không yếu ớt như vậy!” Shere khẽ cười, chìa tay ra để cho Tô Lị vịn vào đứng lên.

Tô Lị đưa tay mình để vào tay Shere. Shere hơi dùng lực đã kéo cả người Tô Lị đứng dậy. Tô Lị cũng theo lực kéo của hắn mà ngã vào lòng Shere.

“Ta cũng không thích ngã vào lòng một cô gái đâu.”

“Nếu lần sau ngài có thể đi lại như người bình thường thì tôi đảm bảo chuyện này sẽ không xảy ra nữa.” Tô Lị trừng mắt nhìn Shere, sau đó vội vàng đẩy hắn ra.

Cô kéo tay Mary vẫn đang thất thần ra trước mặt Shere, rồi giới thiệu: “Đây là Mary, là người mà lần trước tôi đã nói với ngài.”

Shere đưa tay để lên trước ngực, xoay người mỉm cười, bày ra bộ dáng vô cùng thân sĩ nói: “Xin hoan nghênh tiểu thư xinh đẹp.”

“Chào... xin chào ngài!” Mary kinh ngạc gật đầu, lắp bắp nói.

“Trước tiên tiểu thư cứ nghỉ ngơi ở đây, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa.” Shere nói xong liền cầm lấy tay Tô Lị xoay người đi.

Mary nhìn theo bóng lưng của hai người, đột nhiên trong lòng lại có chút thất vọng. Cô thật sự hy vọng ngài bá tước đại nhân này cứ tiếp tục quấy rầy mình.

Mary xoay người ngã vào chiếc giường công chúa mềm mại rộng lớn, tiếp tục duy trì trạng thái háo sắc của mình.

Hóa ra ngày nào Tô Lị được ở chung với vị bá tước đại nhân cao quý tao nhã đó. Thật sự là một người đàn ông đẹp trai làm cho người ta giận sôi lên, vừa trẻ tuổi lại vừa anh tuấn.

Vị bá tước đó tên là gì nhỉ? Đúng rồi, là Shere! Khoan đã, hình như cái tên này quen quen. Đột nhiên Mary giật mình, ngồi thẳng dậy từ trên giường.

Không lẽ người mà Tô Lị nhắc đến chính là Bá tước Shere Ander Clark Troy Trask? Vị bá tước tước đại nhân được người dân Luân Đôn đồn đại như thần thánh?

Trong truyền thuyết, Bá tước Troy Trask đại nhân là một người đàn ông có vẻ đẹp như một vị thần, tuy rất ít người có thể nhìn thấy ngài, nhưng tướng mạo của ngài ở tầng lớp quý tộc chính là một giai thoại bất diệt. Ngài là một nam sĩ, thế nhưng chỉ có từ “mỹ” mới có thể hình dung được, cũng bởi vì vẻ đẹp của ngài còn đẹp hơn cả những tiểu thư quý tộc.

Mary lấy tay ôm lấy hai má. Cô vậy mà có thể gặp được vị bá tước Troy Trask đại nhân trong truyền thuyết. Hơn nữa tướng mạo của ngài còn đẹp hơn rất nhiều so với lời đồn. Chỉ cần khuôn mặt kia của ngài cũng đủ làm cho mọi người cảm thấy mặc cảm.

Mary lấy chân quăn cả người lại. Sự xúc động trong lòng trào dâng làm cô nhin không được nên hết âm lên.

Ở ngoài cửa, Shere nhìn thẳng vào Tô Lị, thấp giọng nói: “Hi vọng sự tốt bụng của em sẽ không hại đến em.”

Tô Lị đương nhiên biết ý tứ trong lời nói Shere là gì. Nhưng cô vốn là một người bướng bỉnh, lại tin tưởng người tốt nhất định sẽ được báo đáp.

Tô Lị bỏ cánh tay của Shere ra, quật cường nói: “Tuyệt đối không!”

“... Tốt!”

***

Buổi sáng ngày 9/11, trên bàn ăn vẫn có ba người đang dùng bữa, nhưng vị trí của Alar thì trống trơn mà lại có thêm một người nữa là Mary.

“Alar đâu rồi? Cậu nhóc không xuống ăn cơm sao?”

“Nó đang giận lấy thôi.” Shere trả lời ngắn gọn.

Ở đây được một thời gian, bây giờ Tô Lị cũng có thể tưởng tượng ra biểu tức giận của Alar: “Từ khi hai nhân loại kia đi khỏi đây, còn không thì ta tuyệt đối sẽ không bao giờ xuống ăn cơm.”

“Cậu nhóc kia tên là Alar sao?” Mary ngồi bên cạnh Tô Lị, thấp giọng hỏi cô. Mary cũng có thể cảm giác được cậu nhóc kia không hề thích mình.

“Alar là em trai của Shere. Tuy nó có vẻ bề ngoài đáng yêu nhưng lại là một cậu nhóc hư đốn!” Tô Lị vừa cúi đầu ăn cơm vừa nói xấu Alar.

“Beucke, người bụng bữa sáng lên phòng cho nó đi.” Shere buông dao nĩa trong tay xuống, dùng khăn tay lau miệng rồi nói với Beucke.

Beucke cung kính gật đầu: “Vâng, thưa thiếu gia.”

Khi Beucke mang ly máu nhân tạo lên lầu thì Alar vẫn còn tức giận ở trong phòng. Beucke chỉ đành gõ cửa rồi đi vào.

“Thiếu gia Alar.”

“Người vào đây làm gì?”

“Đây là đồ ăn sáng thiếu gia Shere nói tôi mang lên cho ngài.” Beucke để ly máu nhân tạo lên bàn, nói với Alar.

“Ta không thích nhân loại tên Tô Lị kia. Từ khi cô ta đến đây, anh Shere liền không thêm quan tâm tới ta nữa.” Alar đưa tay quyết cái miệng nhỏ nhắn một cái. Vốn dĩ ánh mắt của anh chỉ có một mình mình, nhưng hiện tại ánh mắt ấy lại chuyển lên người của nhân loại đáng ghét kia. Vì thế hẳn thật sự không thích Tô Lị.

“Tôi lại thấy đây là một chuyện rất tốt.”

“Beucke!!!” Alar không thể hiểu hàm ý trong lời nói của Beucke, nên vô cùng tức giận quát to.

Thời gian Beucke ở bên cạnh Shere lâu hơn Alar rất nhiều, đương nhiên là ông có thể hiểu được sự thay đổi này của Shere. Tuy vậy nhưng Beucke cũng không muốn giải thích quá rõ cho Alar hiểu, ông chỉ khẽ khom lưng rồi xoay người đi ra ngoài.

...

“A đúng rồi. Tô Lị, tý nữa chúng ta sẽ đi lên thị trấn để mua một vài đồ dùng chuẩn bị cho bữa tiệc nhé?”

Shere nhíu mày hỏi: “Tiệc?”

“Không phải Tô Lị muốn tổ chức sinh nhật sao? Nếu như vậy thì đương nhiên phải đi chuẩn bị một vài đồ để mở tiệc chứ.”

Shere quay đầu nhìn về phía Tô Lị: “Tại sao tôi không nghe em nói đến chuyện tổ chức sinh nhật?”

“Bởi vì ngài không có hỏi tôi!” Ngay cả bản thân cô cũng không biết sinh nhật của mình là ngày tháng năm nào, sao có thể nói với hẳn được!

Tô Lị trừng mắt nhìn Shere, hy vọng hẳn có thể nhìn thấy ý từ đằng sau ánh mắt của mình. Dù sao chuyện tổ chức sinh nhật này cũng là một cái có mà cô lừa Mary đến đây.

Shere không thèm nhìn ánh mắt của cô mà chỉ liếc mắt một cái, tao nhã thưởng thức tiếp ly trà.

Mary dẫn Tô Lị đến một cửa hàng, mua sắm đầy đủ những thứ cần thiết để tổ chức một bữa tiệc. Tô Lị nghĩ... dù sao Mary cũng sống ở thế giới này, những chuyện này cô ấy sẽ hiểu biết hơn mình rất nhiều, vì thế Tô Lị hoàn toàn yên tâm giao hết việc này cho cô ấy phụ trách, chắc chắn là không có vấn đề gì. Nhưng là chút tiền ít ỏi cô để dành được cứ thế mà bay ra ngoài hết mất rồi.

Khoảng 10 giờ tối, Tô Lị tìm khắp 26 căn phòng của tòa lâu đài vẫn không thấy bóng dáng của Mary đâu cả. Cũng may là cô còn chút tinh táo đi tìm hai chị em sinh đôi Ess và Ian.

Ess nói: “Về nhà.”

Tiếp theo là Ian: “Bùa hộ mệnh.”

Tuy rằng hai người này luôn tiết kiệm lời nói, nhưng cũng may cả hai đều nói ra những điều trọng tâm. Tô Lị rất nhanh đã hiểu được ý tứ của hai người.

Có vẻ như Mary đã để quên chiếc vòng cổ mà cô xem như bùa hộ mệnh ở phòng trọ, cho nên mới chạy về để lấy đây mà!

Đáng chết! Tô Lị mắng thầm trong lòng, tại sao Mary lại về nhà ngay lúc này cơ chứ!

Nếu bây giờ cô chạy đến nhà trọ thì phải mất một tiếng đồng hồ. Nhưng giờ này cũng không còn xe ngựa. Nếu như có Shere ở đây thì hẳn có thể đến nhà Mary chỉ trong một cái chớp mắt, nhưng lúc này cô lại không hề nhìn thấy bóng dáng của Shere.

Sau khi oán giận trong lòng, Tô Lị không còn cách nào khác, bắt buộc phải xông vào một căn phòng, kéo Ryan Lane đang chìm trong giấc ngủ dậy.

“Ryan Lane, mau dậy đi! Anh phải tìm cho tôi một chiếc xe ngựa. Anh đi cướp ở đâu cũng được, nói tóm lại tôi cần gấp một chiếc xe ngựa.”

Ryan Lane ngồi dậy, đôi mắt vẫn còn vẻ buồn ngủ nhìn Tô Lị, quăng một câu: “Không được!” Rồi tiếp tục nằm xuống giường.

“Lúc này tôi mà đưa cô ra ngoài, để đại nhân biết được, thì ngài sẽ giết tôi không toàn thây mất.”

“Hiện tại cũng có người sắp chết không toàn thây rồi!”

Sau khi Tô Lị cầu xin Ryan Lane vô số lần, thiếu chút nữa thì cô đã quỳ xuống cầu xin thì cuối cùng hẳn mới gật đầu đồng ý tìm cho cô một chiếc xe ngựa.

Khi Tô Lị hưng phấn ngồi lên xe ngựa, nhưng sau khi ngồi được 1 phút đồng thì một cơn gió lạnh lẽo thổi qua đầu cô. Lúc này cô mới phát hiện một sự thật... KHÔNG CÓ NGƯỜI LÁI XE!!!

Vì thế... Tô Lị lại phải bắt đắ dĩ một lần nữa kéo Ryan Lane từ trong ổ chăn dậy. Cuối cùng Ryan Lane đành phải mang theo bộ dáng như muốn giết người, đánh xe ngựa chở Tô Lị đến phố Dorset.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Shere vừa từ bên ngoài trở về lâu đài, trên người là một bộ âu phục quý tộc với áo sơ mi trắng tinh. Khi Shere trở về phòng mình dưới tầng hầm thì theo thói quen lại bước vào phòng của Tô Lị. Đáng lẽ giờ này Tô Lị phải ngủ say như chết trên giường thì nay lại không thấy đâu.

Shere vòng sang phòng ngủ của Mary ngay bên cạnh cũng không hề thấy bóng dáng hai người.

“Ian, Ess, Lily đâu rồi?”

Ian trả lời: “Cô ấy đi tìm Mary rồi!”

“Mary đã đi đâu?”

“Về nhà.”

“Nhà nào?”

Lần này đến lượt Ess trả lời: “Nhà của Mary.”

“Ta biết rồi.” Shere gật đầu, rồi lại nghiêng đầu nhìn hai người: “Đúng rồi, từ nay về sau khi nói chuyện với người ngoài hai người các người phải nói nhiều một chút, khi trả lời câu hỏi của ta cũng phải như vậy.”

Ian và Ess đồng loạt gật đầu: “Vâng.”

Đoạn đối thoại ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn giữa ba người nhanh chóng kết thúc. Shere chống quyền trượng đi ra khỏi lâu đài.

...

Tô Lị và Ryan Lane rốt cuộc đã đến con hẻm nhà Mary. Tô Lị bước xuống xe ngựa, khi thấy Ryan Lane chuẩn bị xoay xe ngựa để trở về thì đột nhiên cô lại kéo tay hẳn lại.

“Còn chuyện gì nữa?” Ryan Lane tức giận hỏi.

Tô Lị nuốt nuốt nước miếng, sợ hãi ngẩng đầu nói: “Thật ra là tôi hơi sợ...”

Ryan Lane lấy tay ôm cái trán. Đã sợ thì sao phải mò tới đây trong đêm khuya như vậy chứ? Khế thờ dài, cuối cùng Ryan Lane cũng phải bước xe ngựa để đi theo Tô Lị. Nếu cô gái này xảy ra chuyện gì, không biết đại nhân sẽ như thế nào nữa!

Tô Lị nắm chặt cánh tay của Ryan Lane đi trên con hẻm nhỏ quen thuộc. Ryan Lane nhìn bốn phía chung quanh liền phát hiện đây chính là nơi ở của những cô gái nằm dưới cùng của tầng lớp xã hội, Lily tới nơi này để làm gì?

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai của phụ nữ vang vọng khắp con hẻm nhỏ. Tô Lị kinh hoàng, buông tay Ryan Lane ra và vội vàng chạy tới nhà trọ của Mary.

Ryan Lane còn chưa kịp phản ứng thì cô đã chạy xa rồi.

Tô Lị vừa đẩy cánh cửa khép hờ ra thì một mùi máu nồng nặc đã xông thẳng vào mũi cô. Dưới mặt đất, một dòng máu tươi đang từ từ chảy về phía cô. Căn phòng không có một ánh đèn, vô cùng u ám, nhưng chút ánh sáng từ bên ngoài cũng đủ để cô nhìn rõ cảnh tượng phía bên trong phòng.

Đây cũng chính là khoảng khắc cô không thể nào quên được.

Con dao phẫu thuật sáng bóng cắt thoăn thoắt lên vùng bụng đã bị mổ ra của Mary. Khi Tô Lị xông vào, người nọ liền ngừng vẽ mặt tươi cười tàn nhẫn nhìn về phía cô.

Tô Lị kinh sợ tới độ khi chứng kiến cảnh tượng này, nó làm cho cô không thể nào chấp nhận sự thật đang phơi bày ngay trước mắt mình, sự hoảng sợ và không thể tin nổi không ngừng lan tràn trên gương mặt cô. Gạt người, tất cả đều gạt người. Đây chỉ là ảo giác mà thôi, trên tivi cũng đã diễn những cảnh ghê rợn này rất nhiều.

Nhưng khi người nọ gọi một tiếng “Lily” thì ảo tưởng mà cô dựng nên mới hoàn toàn bị đánh vỡ. Lúc này, trong đầu cô như có một tiếng sét đánh qua.

Cuối cùng, người nọ cũng đã lấy ra từ lồng ngực của Mary một trái tim hoàn chỉnh. Sau đó, người nọ cầm dao phẫu thuật dính đầy máu đi từ từ về phía Tô Lị, nhưng lúc này Tô Lị vẫn còn bị bao vây bởi sự kinh sợ, không thể nào nhấc đôi chân đã bủn rủn của mình lên được.

Cô muốn chạy trốn, cô rất muốn bỏ chạy ngay lúc này, nhưng đôi chân của cô lại cố tình không nghe theo khẩn cầu của cô. Khi người nọ ngày càng tiến tới gần Tô Lị, đôi chân cô đã bủn rủn đến mức đứng không vững, cả người ngã ra phía sau. Ngay khi Tô Lị chuẩn bị tiếp xúc với mặt đất thì một cánh tay hữu lực đã kéo lấy cô, cánh tay còn ấn đầu cô vào sâu trong ngực của mình.

Hương hoa tường vi thoang thoảng thấm vào ruột gan Tô Lị, cô không cần ngẩng đầu lên cũng biết người đó là ai.

Ngay sau đó, giọng nói vô cùng dễ nghe của Shere đã vang lên: “Phu nhân Carat Luân Tư, đã lâu không gặp!”

Shere liếc mắt nhìn phu nhân Mía Bergen một cái, sau đó cúi xuống nhìn người đang ở trong ngực mình, thông thả nói tiếp: “Nhưng dường như phu nhân đã làm cho người của ta sợ rồi thì phải.”

“Hóa ra là ngài, Bá tước Troy Trask đại nhân!”

Tô Lị đẩy cánh tay của Shere vẫn đang giữ chặt đầu mình ra, vì Shere che chắn không để cô tiếp tục nhìn, nên Tô Lị đã xoay đầu sang hướng khác để theo dõi.

“Shere, tôi không sao.” Tô Lị đột nhiên vô cùng bình tĩnh.

“Lily, nữ nhi thân ái của ta cũng ở nữa!”

Phu nhân Mía Bergen đứng ở sát cửa, khoảng cách giữa bà ta và bọn họ đủ để cho Tô Lị thấy được nụ cười trên khuôn mặt như ác ma ngời lên từ dưới địa ngục, không phải vị phu nhân vẫn luôn dịu dàng với cô như trước kia.

Shere nhìn dao phẫu thuật và quả tim của Mary trong tay phu nhân Mía Bergen, cười nói: “Sở thích của phu nhân quả nhiên biến thái.”

Phu nhân Mía Bergen đưa quả tim của Mary lên mũi ngửi, nói: “Bá tước đại nhân chưa từng ăn qua thứ này sao? Đáng tiếc thật, đây chính là mỹ vị nhân gian đấy. À đúng rồi, ta quên mất là đại nhân chỉ hút máu thôi!” Nói xong, phu nhân Mía Bergen liền cười một cách điên cuồng.

Nhất thời, Tô Lị cảm thấy người đàn bà trước mặt mình trở nên vô cùng xa lạ. Vị phu nhân luôn cười với cô, luôn đối xử dịu dàng với cô, chăm sóc cô như con gái, thế nhưng bây giờ người đó lại trở thành một tên giết người vô cùng máu lạnh. Cô không thể ngờ được rằng tên sát nhân “Jack the Ripper” trong truyền thuyết kia chính là phu nhân Mía Bergen. Đây là sự thật mà cô không thể nào tưởng tượng được, không ai có thể đem hình ảnh một kẻ sát nhân máu lạnh với một vị phu nhân vô cùng dịu dàng ở một chỗ.

“Luân Đôn là nơi ta quản lý. Không có sự đồng ý của ta thì người không được kiếm ăn ở nơi này.”

“Không đâu, Bá tước đại nhân! Ta không hút máu của bọn họ nên hình như không có làm sai luật nha. Ta chỉ ăn nội tạng của bọn họ mà thôi.” Phu nhân Mía Bergen vừa nói xong thì đã mang trái tim của Mary đến bên miệng, lần môi tái nhợt hé ra cắn một miếng xuống trái tim đầm máu.

Cho dù thần kinh của Tô Lị vô cùng vững vàng, nhưng khi chứng kiến cảnh tượng này cũng không thể nào nhịn nổi, cô vội vàng ôm miệng, xoay người chạy sang một bên, rồi ngồi xổm xuống mặt đất mà nôn thốc nôn tháo.

Shere nhìn Tô Lị, rồi lại nhìn thẳng về phía phu nhân Mía Bergen, cười nói: “Xem ra phu nhân Carat Luân Tư không hiểu điều luật của Huyết Tộc rồi. Chỉ cần là nơi Thân Vương quản lý, cho dù kiếm ăn hay liệp sát thì tất cả thành viên của Huyết Tộc đều phải nhận được được sự đồng ý của Thân Vương.”

“Ha ha... vậy thì ta xin hỏi Bá Tước đại nhân, ta có thể liệp sát những người phụ nữ dơ bẩn này không?”

“Nếu ta nói không thể thì ngươi sẽ không liệp sát bọn họ nữa sao?” Shere không trả lời mà hỏi ngược lại phu nhân Mía Bergen.

“Đương nhiên là không rồi!”

“Tốt, đáp án của ngươi giống của ta đấy!”

Nghe Shere nói như vậy, phu nhân Mía Bergen chẳng những không tức giận, mà bà ta còn vô cùng hứng thú nói với Shere: “Ta nhớ không lầm thì đại nhân sẽ không bao giờ quản những chuyện không đụng đến lợi ích của ngài. Vậy tại sao hôm nay ngài lại đặc biệt đích thân tới tìm ta như vậy? Chẳng lẽ là vì con đàn bà dề tiện bên trong kia?”

“Thật đáng tiếc, ta không hứng thú với nhân loại.”

Tô Lị đang nôn mửa ở một bên, khi nghe thấy câu nói này của Shere thì đột nhiên không ói nữa. Cô từ từ đứng dậy, chậm rãi đi về phía Ryan Lane không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Ryan Lane thấy Tô Lị vừa ói xong nên vội vàng lấy một chiếc khăn tay để cô lau miệng.

Khi nhìn chiếc khăn trước mặt, Tô Lị mới hoàn hồn tỉnh lại. Tại sao lúc này cô lại cảm thấy Ryan Lane giống như một vị thiên sứ như vậy?

“Vậy chẳng lẽ là vì Lily của chúng ta?” Phu nhân Mía Bergen kinh ngạc nhìn Tô Lị đang đứng ở một góc: “Đại nhân đã biến Lily thành ma cà rồng sao?”

“Đương như ta không có nghĩa vụ phải nói cho ngươi biết chuyện này.”

“Không! Đương nhiên là ngươi phải có nghĩa vụ nói cho ta biết, bởi vì Lily chính là con gái mà ta thương yêu nhất.”

“Con gái của ngươi đã chết rồi, bị chồng ngươi và...”

“Câm miệng!!!” Đột nhiên phu nhân Mía Bergen biến sắc, tức giận hét lên, cắt đứt lời nói của Shere.

“Phu nhân Carat Luân Tư, ngươi đang sợ hãi điều gì sao?” Shere nhếch miệng cười.

Tô Lị cảm thấy những chuyện mà cô chứng kiến và nghe được ngày hôm nay là những chuyện khiếp sợ nhất cuộc đời cô, chấn động đến mức dây thần kinh dường như đã lâm vào trạng thái hoàn toàn tê liệt. Về sau, có lẽ cô gặp phải những chuyện giống như tận thế, hay làm toàn bộ thế giới đều khiếp sợ, thì cô có thể ung dung đứng một bên mà bĩu môi: “Loại chuyện này quá bình thường rồi!”

Nhưng điều Shere vừa nói làm cho cô cảm thấy vô cùng khiếp sợ, hóa ra con gái của phu nhân Mía Bergen không phải chết một cách ngoài ý muốn, mà là bị chồng của bà giết chết?

Đến tận cùng là nguyên gì mà làm cho Hầu Tước Carat Luân Tư đại nhân phải hạ độc thủ với chính con ruột của mình? Trong giây phút này, Tô Lị hạ quyết tâm mình phải tiếp tục theo dõi hết tình huống này để tìm ra nguyên nhân ấy.

“Ai nha ai nha... Xem ra là ta đến đúng lúc quá đi!”

Đột nhiên tiếng cười của một cô gái vang lên trên đỉnh đầu của bọn họ. Mọi người đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn, hóa ra lại chính là cô gái mặc bộ đồ lolita đang ngồi trên nóc nhà. Bộ dáng của cô ta vẫn y như trong giấc mơ, vừa cầm một cái ô bằng ren, vừa ngồi vắt vẻo xem kịch vui phía bên dưới.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, Shere đại nhân!”

“Ngươi là ai?” Shere khẽ cau mày hỏi.

Đầu Tô Lị liền hiện lên ba vạch đen. Không phải cách đây không lâu bọn họ đã gặp mặt sao? Tại sao vị này lại mau quên như vậy?

Quả nhiên khi Feiya thấy Shere dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình, cô ta liền tức giận nhảy xuống dưới: “Là ta! Không phải ta bảo ngươi phải nhớ kỹ ta sao? Ta chính là Feiya!!!”

“Ta quen ngươi?”

“Đương nhiên! Ngươi còn đoạt mất nhẫn của ta nữa!”

“Nhẫn? Ta nhớ rồi, nhưng là ngươi ăn cắp nhẫn của chúng ta mới đúng.” Shere vô cùng lạnh nhạt nói thẳng sự thật này ra.

Điều này chứng tỏ hắn vẫn nhớ rõ chuyện đó!

Feiya lấy tay che miệng, cười lạnh nói: “Ta mặc kệ ai ăn cắp, dù sao ta sẽ đoạt hết nhẫn của các ngươi.”

Vừa nói xong, Feiya đã tấn công về phía Shere.

Thật là một nha đầu đáng ghét! Shere khẽ nhíu mày, nghiêng người né tránh công kích của Feiya.

Trong lúc Shere và Feiya đang đánh nhau thì đột nhiên một đạo ngân quang xuất hiện công kích về phía cả hai người, làm cho bọn họ đều ngẩn ra, nhưng tự mình né tránh rất nhanh.

Khi nhìn về phía nơi công kích bọn họ, về bất đắc dĩ liền hiện lên gương mặt của Shere. Cách đó không xa, một người không nhanh không chậm đi về phía bọn họ, không ai khác chính là fan trung thành nhất của Shere, một người mãi mãi theo đuổi Shere – thợ săn ma cà rồng An Belle Mont.

Dường như những người thích gây phiền toái đến đây ngày càng nhiều. Đáng lẽ Shere đang cảm thấy bất đắc dĩ thì trên môi lại nở nụ cười, có vẻ như mọi chuyện ngày càng trở nên thú vị rồi. Hắn chơi đùa cùng bọn họ một lát cũng tốt, xem như nhân lúc hắn đang nhàm chán chuyện nhân sinh mà có trò để giải trí đi!

“Ryan Lane, dẫn Lily rời đi.” Shere ra lệnh.

Nghe vậy, Tô Lị vội vàng giữ cách tay của Ryan Lane nói: “Chờ một chút đi, tôi muốn ở lại!”

“Cô cho là cô đang xem diễn xiếc hay sao? Không cần thận thì mạng của cô cũng không còn đâu!” Ryan Lane kéo Tô Lị đi, thầm tính phải mang cô rời khỏi chỗ này một cách nhanh chóng.

Lúc này, bàn chân của cô nhưng bị keo dán cường lực dính trên mặt đất, liệu chết không chịu đi theo Ryan Lane, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Đường như Tô Lị đã quên mất chuyện phu nhân Mía Bergen ăn sống trái tim của Mary trước mặt mình.

“Ha ha, không ngờ hôm nay lại có thêm một tên huyết sắc không sợ chết nữa.” Feiya vừa đi về phía An vừa liếm môi nói.

An nhìn đám người xung quanh, có tất cả là ba ma cà rồng và hai nhân loại, trong đó còn có cô gái nhân loại mà lần trước bị Shere bắt cóc. Có vẻ như cô gái đó không bị Shere hút máu.

An quan sát vị phu nhân Mía Bergen dính đầy máu, liên hệ với những chuyện xảy ra trong mấy tháng gần đây, An liền hiểu rõ mọi chuyện. Hắn quay đầu nhìn về phía Shere: “Thì ra những cô gái đó không phải do ngươi giết.”

“Ta vốn không có sở thích biến thái như thế!” Shere nhíu mày: “Lần này ngươi cũng muốn bắt ta?”

“Ta không đánh lại ngươi.”

Shere rất vừa lòng với câu nói hiển nhiên của An.

An nói tiếp: “Nhưng hôm nay người ta muốn bắt là vị phu nhân kia, rất mong ngươi không cản ta.”

Shere cười khê: “Ta cầu còn không được đây.”

“Muốn bắt ta? Vậy thì trò chơi càng thú vị rồi!” Phu nhân Mía Bergen liếm liếm con dao phẫu thuật dính đầy máu, cười quỷ dị nói.

Tuy An mới trở thành thợ săn ma cà rồng, nhưng đối phó với một con người bị biến thành ma cà rồng như phu nhân Mía Bergen thì không quá khó khăn.

Sau khi lấy vũ khí ra, An bắt đầu tấn công phu nhân Mía Bergen, mà bà ta cũng nhanh chóng phản kích lại.

Feiya thấy thế liền chống ô ren xuống đất để lấy đà nhảy lên nóc nhà, nhìn Shere phía dưới nói: “Hôm nay ta đến đây chỉ để xem kịch, vốn không muốn đánh nhau với ngươi. Ta đi trước.”

Nói xong, Feiya xoay người biến mất trong màn đêm. Lúc này phu nhân Mía Bergen cũng đã bị An đánh bại. Thập Tự Kiếm thẳng dài sáng bóng dưới ánh trăng cắm thẳng vào trái tim của phu nhân Mía Bergen.

Tô Lị hoảng sợ, mắt mở to nhìn diễn biến trước mặt. Khi thấy phu nhân Mía Bergen đang hấp hối, Tô Lị cảm thấy như có một bàn tay nắm chặt lấy trái tim của mình, lâm lâm nói: “Không được!”

Tô Lị không thém để ý Ryan Lane đang kéo cánh tay của mình, hoang mang vùng vằng, chạy đến chỗ phu nhân Mía Bergen đang cố gắng vươn tay về phía mình. Tô Lị vội vàng nắm lấy bàn tay dính đầy máu của bà, không nhận được đau đớn trong lòng, nước mắt trào ra: “Phu nhân... đừng chết...”

Đây là người đã chăm sóc cho cô như con gái ruột của mình, để cho cô biết được thế nào là ấm áp, thế nào là tình thương, làm sao cô có thể trơ mắt nhìn bà chết như thế được.

“Lily, con gái của ta...” Sau khi phu nhân Mía Bergen cố lấy hết hơi sức cuối cùng để nói những lời này, thì thi thể của bà cũng hóa thành cát bụi.

Tô Lị còn chưa kịp đưa tay bắt lấy, thì cát bụi trong tay cô đã tan biến theo những cơn gió lạnh lẽo.

Đúng lúc đó, không biết từ lúc nào mà An đã đến gần và nắm lấy tay Tô Lị, thấp giọng nói vào tai cô: “Thừa dịp chúng ta mau đi thôi!”

Nhưng Tô Lị đang chìm đắm trong sự đau thương nên không hề để ý hẳn nói cái gì. An đột nhiên siết chặt cánh tay của Tô Lị: “Không phải cô cũng là Huyết Săn sao? Nếu đã như vậy, tại sao cô phải đứng về phía ma cà rồng tàn ác chuyên hút máu làm hại con người?”

Sau khi Tô Lị lấy lại sự bình tĩnh, đôi mắt thâm đầy nước mắt nhìn An: “Tôi không phải Huyết Săn. Nếu như anh vì vòng tay này mà đến tìm tôi, thì tôi nói cho anh biết, vòng tay Sắc Vĩ chữ thập này là do vị phụ nhân lúc này đưa cho tôi!”

An trầm mặc một lúc, sau đó nói: “Bà ấy đã bị biến thành ma cà rồng, ta có nhiệm vụ phải tiêu diệt bà ta. Cho dù như thế nào thì hiện tại cô phải đi theo ta. Shere không phải là người chúng ta có thể động vào.”

An kéo tay Tô Lị để chạy đi, nhưng khi hẳn đứng lên thì cả người không thể nào động đậy được.

Thân thể An không chịu nghe theo bản thân hẳn mà bị khống chế xoay người lại. Hóa ra là Shere đang khống chế hành động của hẳn.

“Người...”

“Ta có thể cho người đi, nhưng rất tiếc là người phải để Lily ở lại.”

“Người đừng hòng! A!!!”

Vừa dứt lời, Tô Lị còn có thể nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn, vì vậy nên cô vội vàng kéo tay An ra: “Được rồi được rồi... Shere, ngài biết là tôi sẽ không đi theo An mà!”

Shere buông tay, An không bị hẳn khống chế nữa nên cả người ngã xuống ngồi chồm hổm dưới mặt đất, ngược mắt lên nhìn cô: “Vì sao?”

“Tôi và Shere đã có giao ước với nhau. Shere sẽ không làm tôi bị thương. Anh đi nhanh đi.”

“Đáng chết!!!” An nắm chặt tay đâm một cái thật xuống nền đất, mắng một tiếng xong liền nhảy lên nóc nhà và đi mất.

Tô Lị nhìn thấy An đã rời khỏi, rồi đi vào nhà của Mary. Shere lại bất ngờ giữ chặt lấy tay của cô: “Em không cần vào đó.”

“Tôi không muốn cô ấy chết một cách khó coi như thế.”

Cô đã cho rằng cô có thể thay đổi được lịch sử, nhưng rốt cuộc lại trở thành công dã tràng.

Trong căn phòng chật chội tràn ngập mùi máu tươi, thi thể Mary đã lạnh băng nằm ở dưới sàn. Phần trên thi thể của Mary không có một mảnh vải để che thân, từ ngực đến bụng dưới đều bị rách ra, phần lớn nội tạng đã bị cắt bỏ, ruột cũng bị mọi hết ra ngoài. Hình ảnh vô cùng khủng bố đó làm cho Tô Lị vốn đã xem rất nhiều phim kinh dị cũng không chịu nổi mà lại ói liên tục.

Vốn dĩ cô định giúp Mary thu dọn lại thi thể, thế nhưng ngay lúc đó lại nghe thấy tiếng người chạy đến, vì vậy nên cô đành từ bỏ và vội vàng đi khỏi hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Sau khi Tô Lị trở về từ nhà trọ của Mary, cô liền nhốt bản thân mình trong phòng, hai ngày liên tục không ăn không uống gì cả. Cô cứ nằm trên giường như vậy, ngay cả nhúc nhích cũng không.

Tiếng đập cửa bỗng vang lên, lúc này Tô Lị mới vươn tay lấy chăn đắp kín cả người lại, nói vọng ra: “Ian, thật xin lỗi. Hiện tại tôi không muốn đi ra ngoài, cô cứ để cho tôi yên tĩnh một chút đã.”

Cánh cửa vốn đã bị cô khóa lại mở tung ra, tiếng bước chân trầm thấp chậm rãi đến gần bên giường của Tô Lị. Tô Lị bực bội nói: “Tôi nói tôi không muốn đi ra ngoài, tôi cần được được yên tĩnh. Ian, đừng làm phiền tôi nữa.”

“Em muốn yên tĩnh tới khi nào?”

Giọng nói của Shere đột nhiên vang lên. Tô Lị vội vàng hást chặn ra, kinh ngạc nhìn Shere đang đứng bên giường. Cô đã khóa cửa lại, vậy mà người này

còn cố ý tự tiện xông vào phòng cô? Tô Lị nhú mày nói: “Shere, xin ngài đừng làm phiền tôi nữa.”

Shere híp hai mắt lại, không hề báo trước ôm lấy cả người Tô Lị đã sắp mọc nấm trên người vác lên vai, nhẹ nhàng đi ra bên ngoài.

“Shere, mau cho tôi xuống!”

Tô Lị kéo quần áo của Shere, cố gắng giãy dụa để thoát khỏi vòng tay của hắn. Cô thật không ngờ khi Shere lại nghe theo lời cô dừng bước chân lại, xoay người vác Tô Lị trở về phòng, nhưng hắn ném cô xuống giường. Tô Lị chưa kịp phản ứng thì Shere đã cúi cả người xuống, hai tay chống ở hai bên, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Shere, ngài...” Tô Lị bị Shere nhìn chăm chăm, nên hơi ngượng ngừng lấy tay đẩy hắn ra xa.

“Nghe đây Lily, em không phải thánh nhân, cho nên em đừng vọng tưởng mình có thể thay đổi được lịch sử.”

Tô Lị ngẩn người, xoay đầu sang một bên. Cô rất muốn thay đổi lịch sử, nhưng cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt khi mình không thể thay đổi nó. Dù sao khi ở tương lai cô cũng đã được tìm hiểu về sự kiện tên sát nhân “Jack the Ripper”, cho dù là thử vận may thì cô cũng hy vọng có thể thay đổi được nó.

“Em có muốn biết không?” Đột nhiên Shere hỏi: “Về câu chuyện của phu nhân Carat Luân Tur.”

“Muốn muốn!!!”

“Em còn giữ đồ vật đã từng thuộc sở hữu của bà ấy không?”

Tô Lị nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cô giờ cánh tay lên: “Đây là vòng tay mà phu nhân đã đưa cho tôi.”

“Tốt, ta sẽ cho em thấy câu chuyện của phu nhân Carat Luân Tur.”

Shere lấy tay bao lấy vòng tay Sắc vi chữ thập trên tay Tô Lị. Cô nhắm mắt lại, cảm giác được thời không một lần nữa đảo lưu, đưa cô trở về thời điểm khi phu nhân còn sống.

Vốn dĩ Hầu Tước Carat Luân Tur và phu nhân Mia Bergen là một đôi vợ chồng luôn được người khác hâm mộ. Bọn họ vừa có xuất thân quý tộc, có thân phận hiển hách, vừa có một gia đình hạnh phúc với một cô con gái sáu tuổi vô cùng đáng yêu. Điều đó làm cho rất nhiều người hâm mộ.

Nhưng một gia đình vô cùng đầm ấm, trong chớp mắt lại tan thành mây khói...

Ngày đó... mặt đất vắng đầy máu tươi, ánh mắt ai oán, biểu cảm sợ hãi, còn có vẻ mặt tan vỡ... trong chớp mắt đều xuất hiện trong đầu Tô Lị.

Bề ngoài, Hầu Tước Carat Luân Tur là một người đàn ông hoàn hảo, nhưng kỳ thật bên trong lại là một người thích ăn chơi đàn đấm. Cả ngày ông ta đều đắm mình vào kỹ viện. Đương nhiên Phu nhân Mia Bergen cũng biết chuyện này, nhưng bà cũng đành phải một con mắt nhắm một con mắt mờ không quan tâm. Và một ngày kia đã xảy ra một chuyện mà bà không thể nào chấp nhận được.

Hầu Tước Carat Luân Tur dẫn theo một kỹ nữ xinh đẹp về nhà, ông ta tính toán sẽ ly hôn với phu nhân Mia Bergen để rước cô ả vào cửa. Nhưng hôm đó phu nhân Mia Bergen lại có việc phải đi ra ngoài, chỉ có một mình Emily ở nhà. Lúc đó, cô bé Emily muốn chạy vào phòng của cha mình để chơi với ông, nhưng lại không ngờ nghe được cuộc nói chuyện của ông với một người phụ nữ khác. Mà Emily vốn là một cô bé thông minh nên cũng hiểu được cha ly hôn với mẹ mình là có ý nghĩa gì.

Emily tức giận xông thẳng vào trong phòng của cha, khuôn mặt đầm nước mắt khóc lóc van xin cha đừng bỏ mẹ và mình. Lúc cô bé kéo ống tay của ông thì bị ông dùng tay đẩy ra, làm cho Emily té xuống đất và đầu đập vào ngay góc bàn bên cạnh, máu tươi từ trên trán chảy xuống một bên mặt. Hầu Tước Carat Luân Tur thấy thế thì cảm thấy áy náy, đang định chạy lại hỏi thăm vết thương của con gái mình, thế nhưng lại bị cô ả kỹ nữ ngăn lại.

Cô ả ngồi xổm xuống trước Emily, đưa tay vuốt lên tóc cô bé, bày ra vẻ dịu dàng nói: “Cô nhóc à, cha của em không thương mẹ em và em nữa rồi. Hiện tại người ngài ấy yêu là chị, cho nên hai người phải đi khỏi nơi này, có được hay không?”

Emily hất tay cô ả ra, tức giận quát: “Không phải! Người cha yêu là tôi và mẹ. Cô chỉ là một dân thường dê tiện thôi! Đồ tiện nhân!”

Emily vốn là quý tộc, từ nhỏ đã được hưởng vô vàn sung ái, cho nên sao cô bé có thể dễ dàng chấp nhận một kẻ dân thường dê tiện thay thế vị trí của mình và mẹ mình trong lòng cha được.

Dường như lời nói của Emily đã kích thích đến cô ả. Lúc này cô ả còn dịu dàng, nhưng hiện tại biểu cảm trên gương mặt cô ả đã trở nên vặn vẹo. Cô ta đứng lên cầm con dao gọt hoa quả trên bàn, tức giận đâm vào bụng Emily: “Tiện nhân? Đúng vậy! Tao chính là tiện nhân, nhưng một chút nữa thôi tao sẽ được thay thế địa vị của mẹ mày, trở thành phu nhân Hầu Tước tôn quý. Ha ha...”

Cô ả cầm dao đâm vào bụng Emily một cách điên cuồng. Hầu Tước thấy thế liền kinh hồn bạt vía, vội vàng giữ chặt tay của cô ta lại: “Em làm cái gì vậy? Nó là con gái ruột của anh đấy!”

“Thân ái à, không có việc gì đâu. Bây giờ trong bụng của em cũng có con của anh. Em đã mang thai con của anh rồi.”

“Cha... cứu... cứu con...” Emily chỉ còn sót vài hơi thở cúi cùng, cố gắng giơ bàn tay nhỏ bé dính đầy máu về phía Hầu Tước.

Nhưng khi Emily buông bàn tay xuống, Hầu Tước vẫn như trước không chịu tiến thêm một bước để cầm lấy bàn tay con ruột của mình.

Khi phu nhân Mia Bergen bước về phòng của mình cũng là lúc Emily đã rời khỏi thế gian. Nhìn máu tươi văng đầy trên mặt đất làm cho bà hét một tiếng chói tai.

Hầu Tước và cô ả nghe thấy tiếng hét thì đồng loạt quay đầu nhìn, thì thấy phu nhân Mia Bergen đang kinh hoàng ôm mặt, biểu cảm trên gương mặt vô cùng đau khổ. Nhưng phu nhân Mia Bergen quá sốc khi thấy con gái mà mình yêu thương chết nên đã ngất xỉu, vì thế mà hai người mới nhân cơ hội này mà chạy trốn.

Sau khi phu nhân Mia Bergen tỉnh lại đã tổ chức tang lễ cho Emily, thế nhưng bà lại tuyên bố với mọi người nguyên nhân cái chết của Emily là do ngoài ý muốn.

Về sau, bà phát hiện ra người chồng đã đẩy con gái ruột của mình vào con đường chết lại giống như không có chuyện gì xảy ra. Lão ta vẫn ba hoa khoác lác với mọi người, vẫn tiếp tục tìm đến cô ả kia để ăn chơi đàng điếm.

Tối hôm đó, phu nhân Mia Bergen cầm dao phẫu thuật mà bà đã rất lâu rồi không động đến nó, âm thầm đi theo sau Hầu Tước. Bà đợi đến nửa đêm, khi Hầu Tước đã rời khỏi chỗ ở của ả tiện nhân kia, bà mới lặng lẽ đi vào nhà cô ta.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng động làm cho cô ả nghĩ rằng Hầu Tước quay trở lại, ả ta tươi cười xoay người lại, nhưng lại thấy phu nhân Mia Bergen đang cầm một con dao phẫu thuật đi về phía mình.

“Bà... bà muốn làm gì?” Cô ả hoảng sợ lùi về phía sau.

“Tôi muốn làm cái gì à? Cô cứ đợi tý nữa sẽ biết. Yên tâm đi, tôi từng là một bác sĩ ưu tú, tôi sẽ không để cô đau đâu. Chỉ là đã lâu lắm rồi tôi không dùng đến dao phẫu thuật, kỹ thuật có biến hóa hay không thì tôi cũng không biết.”

Cô ả nghe thế thì vô cùng sợ hãi: “Bà không được làm vậy. Nếu tôi xảy ra chuyện gì thì thất định Hầu Tước đại nhân sẽ không bỏ qua cho bà đâu.”

Phu nhân Mia Bergen nở nụ cười: “Cô cho rằng ông ta sẽ vì một ả kỹ nữ ti tiện mà bỏ tôi sao?”

Cô ta lui người dựa vào bàn gỗ phía đằng sau, hoảng sợ với tay lấy đồ trên bàn ném về phía phu nhân Mia Bergen, nhưng bà lại nhanh chóng chạy đến đánh vào cổ cô ả một phát, làm cho cô ta ngất xỉu.

Đợi đến khi cô ả tỉnh lại thì hai tay và chân đã bị phu nhân Mia Bergen trói chặt. Cả người nằm trên một chiếc giường, không thể động đậy.

Ánh mắt cô ả tràn đầy sự hoảng sợ: “Thả... cầu xin bà... tha cho tôi...”

“Tha cho cô ra? Vậy tại sao lúc trước cô không tha cho con tôi? Tôi nghe nói trong bụng cô còn có một sinh linh bé nhỏ nữa đúng không? Là nam hay nữ đây?”

“Không... biết...” Cô ả hoảng sợ lắc đầu, nước mắt đã thấm đầy ra mặt.

“Vậy thì tôi sẽ giúp cô xem!”

Phu nhân Mia Bergen cởi quần áo của cô ta ra, một tay để trên bụng đã hơi nhô lên của cô ả, một tay kia thì cầm lấy dao phẫu thuật bên cạnh. Dường như lúc này cô ả mới ý thức được bà đang định làm gì, nên liều mạng lắc đầu: “Tôi không cần... tôi không muốn!”

Lúc này, gương mặt của phu nhân Mia Bergen mới bắt đầu thay đổi, tay cầm con dao giờ cao lên rồi đâm một phát dứt khoát xuống bụng của cô ả. Ở giây phút máu tươi bắn ra đó, phu nhân Mia Bergen lại cảm thấy trong lòng có một sự phấn khích khó hiểu. Bà không quan tâm đến cô ả gào thét đau đớn, tiếp tục cầm dao mổ bụng, moi thai nhi chưa thành hình của cô ta ra.

Thời điểm Tô Lệ chứng kiến cảnh tượng đó xuyên qua Sắc Vi chữ thập thì cũng là lúc dạ dày cô bắt đầu quay cuồng. Khi trực tiếp thấy mà mọi nội tạng trên thi thể ra thì cô cũng không thể chịu nổi nữa, vội vàng che miệng mình lại. Nhưng Tô Lệ vẫn cố gắng bắt buộc bản thân mình theo dõi tiếp.

Khi phu nhân Mia Bergen trở về nhà thì đã hai ba giờ sáng. Bà chậm rãi đi đến bên người chồng vẫn đang ngủ say, không biết chuyện gì đang xảy ra hết của mình. Bà cầm một chiếc gối để lên mặt ông ta, dùng hết sức bịt mũi ông ta lại.

Hầu Tước Carat Luân Tư đang say giấc thì đột nhiên cảm thấy khó thở, bắt đầu giãy giụa. Nhưng không biết phu nhân Mia Bergen đã lấy hơi sức từ đâu ra mà ghì chặt gối để ông ta không thể nhúc nhích. Cuối cùng, khi Hầu Tước giãy giụa ngày càng yếu và đến khi dừng hẳn lại, bà mới bỏ gối ra.

Phu nhân Mia Bergen ngấm nhìn người chồng đã chết trong tay mình, đột nhiên bà cười một điên cuồng, nhưng sau đó bà lại gục mặt lên giường mà khóc.

Một lúc sau, bà chậm rãi lấy con dao phẫu thuật ra và đâm thẳng xuống bụng của mình.

Thôi thì... chúng ta cùng nhau đi thôi...

Khi phu nhân Mia Bergen cảm giác sinh mệnh của mình đang bị sói mòn, thì dường như bà thấy Emily đang ở phía đằng sau vẫy tay với mình. Và cũng ngay giây phút đó, một cô gái mặc bộ đồ lolita và cầm ô ren xuất hiện trong căn phòng. Cô ta há mồm lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, nhanh chóng cắn lên cổ phu nhân Mia Bergen. Sau đó, cô ta lại cắn cổ tay của mình để bà hút lấy máu của cô ta.

Cảnh tượng này diễn ra làm cho Tô Lị vô cùng kinh ngạc. Hóa ra Feiya là người đã biến phu nhân Mia Bergen thành ma cà rồng, và nói cách khác thì phu nhân chính là thành viên của Ma Đảng?

Khi tia sáng mặt trời chiếu vào trong phòng, phu nhân Mia Bergen cảm thấy cả người mình đã hơi thay đổi. Bà nhìn lên vết thương trên bụng, kinh ngạc phát hiện miệng vết thương đã tự động khép lại, và bà càng kinh ngạc hơn khi biết mình vẫn còn sống?

Phu nhân Mia Bergen lấy tay che đi ánh mặt trời. Hình như hôm nay ánh nắng mặt trời làm người ta cảm thấy khó chịu. Bà đứng dậy, lão đảo đi đến cửa sổ để kéo rèm lại. Lúc này cảm giác khó chịu trong người mới bớt được một ít.

“Người đã tỉnh?”

Đột nhiên sau lưng truyền đến giọng nói của một cô gái, làm cho phu nhân Mia Bergen hoảng sợ. Bà vội vàng xoay người thì thấy một cô gái cầm ô ren đang thông dong ngồi trên giường.

“Cô là ai? Tại sao lại ở đây?”

“Ta là Feiya, hiện tại ta chính là chủ nhân của ngươi.”

“Chủ nhân? Cô đang nói giỡn gì vậy?”

Feiya che miệng, cười khê: “Xem ra ngươi không biết, hiện tại, ngươi không phải nhân loại nữa rồi.”

“Cô... cô đã làm gì tôi?”

“Ngươi phải cảm ơn ta vì ta đã cho ngươi một sinh mệnh vĩnh hằng. Thật ra trong lòng ngươi cũng không khát vọng mình chết, đúng không? Cho dù ngươi giết chết cô ả đã cướp đi con gái và chồng của ngươi, nhưng chẳng phải trên đời này còn rất nhiều cô gái giống như cô ta sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn giết chết tất cả những loại người đó?”

Sau khi Feiya nói vài ba câu dụ dỗ, phu nhân Mia Bergen dần chấp nhận sự thật mình đã trở thành một ma cà rồng.

Sau khi tuyên bố với mọi người Hầu Tước Carat Luân Tư cũng chết do ngoài ý muốn, bà bán toàn thành của mình đi, giải tán hết người hầu, chuyển đến một ngôi nhà nhỏ, và cũng từ đây bà bắt đầu lên kế hoạch giết hết đám kỹ nữ kia.

Cứ như thế, sự kiện tên sát nhân tàn nhẫn “Jack the Ripper” làm chấn động toàn bộ Scotland Yard bắt đầu.

...

“Vì vậy thật ra ngài đã sớm biết hung thủ sát hại những kỹ nữ đó là ai đúng không?”

“Đúng!” Shere không hề phủ nhận câu hỏi như câu khẳng định của Tô Lị.

“Nơi này không phải là nơi mà ngài quản lý sao? Tại sao ngài không ngăn cản phu nhân?”

“Bởi vì chuyện này không liên quan đến ta!”

Tô Lị lặng im không nói được lời nào. Quả nhiên Shere là loại người không quan tâm đến chuyện không liên quan đến lợi ích của bản thân. Mà chính bản thân cô... vốn dĩ vì cô có lợi cho hắn, nên hắn mới giữ cô lại bên cạnh...

Tô Lị thở dài, quả nhiên là cô đã chọn sai người rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Sau hai ngày tuyệt thực, cuối cùng Tô Lị cũng xuống dưới lầu dùng cơm. Cô nhìn thức ăn trên bàn hỏi: “Những món này là gì?”

Shere không ngần ngại đầu lên nhưng cũng có thể nói ra toàn bộ tên những món ăn trên bàn: “Huyết heo, phổi heo, tim heo, rượu đỏ, thịt ngỗng và hoa quả.”

Một tô huyết heo lớn, thịt nguội, rồi cà chua, dưa hấu, dâu tây... Vào thời tiết lạnh như thế này lấy đâu ra những loại trái cây đó? Vì sao trước mặt cô là một bàn đồ ăn toàn màu đỏ?

Shere biết rõ vì chuyện của phu nhân Mía Bergen vào hai ngày trước sẽ làm cho cô bị ám ảnh, chỉ cần thấy đồ vật hay thức ăn màu đỏ thì cô sẽ buồn nôn, vậy mà anh lại cố tình bảo Ian chuẩn bị bữa sáng như vậy cho cô?

Tô Lị nhìn chằm chằm bàn thức ăn một lúc rồi che miệng chạy ra ngoài. Shere thấy vậy liền buông dao nĩa trong tay xuống, trên miệng xuất hiện một nụ cười.

“Đại nhân, có phải là ngài cố ý đúng không?” Ryan Lane đứng bên cạnh, nhú mồm hỏi.

“Đây là sự trừng phạt dành cho Lily.”

“Xin thứ lỗi cho tôi mạo muội hỏi ngài một câu. Đại nhân, có phải ngài thích tiểu thư Lily không?”

Shere ngẩng đầu dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Ryan Lane: “Ryan Lane, từ khi nào người lại trở nên nhiều chuyện như vậy?”

Ryan Lane hơi sợ hãi, vội vàng cúi đầu: “Thật xin lỗi, đại nhân. Chỉ là vì sau khi tiểu thư Lily đến đây, dường như đại nhân đã không giống như trước kia nữa.”

“... Ta nói rồi, ta sẽ không thích nhân loại.”

“Vậy vì sao ngài không để tiểu thư Lily trở thành thành viên của Huyết Tộc?”

“Không phải người cũng là nhân loại sao? Chuyện đó không phải là điều quan trọng.”

“Tôi không giống với tiểu thư. Nếu như tiểu thư Lily trở thành thành viên của Huyết Tộc, cô ấy sẽ mãi mãi ở bên cạnh đại nhân.”

“Ta cũng đã nghĩ thế... Nhưng khi ta được hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng mặt trời, ta lại không thể nào ép buộc cô ấy ở trong bóng tối. Ta sợ rằng đến một lúc nào đó, cô ấy sẽ lại biến mất giống như Lilith.”

Ryan Lane im lặng. Đại nhân không thích tiểu thư Lily vẫn là vì Lilith đại nhân đã lưu lại một bóng ma quá lớn trong lòng đại nhân? Bản thân mình đi theo đại nhân cũng chỉ có mấy năm, vì thế cũng không biết rõ lắm chuyện tình giữa đại nhân và Lilith đại nhân. Lúc trước, Beucke không cần thận nên lỡ miệng tiết lộ vài chuyện, vì thế cũng không hiểu tình cảm của đại nhân là như thế nào.

Đằng sau cây cột cách đó không xa, Tô Lị đã đứng ở đó một lúc lâu. Cô cố gắng kìm nén cảm xúc trên khuôn mặt, làm như không có chuyện gì xảy ra, đi vào phòng ăn.

“Em mau ăn bữa sáng đi.” Shere thấy cô đã quay trở về, ngẩng đầu lên nhìn cô chậm rãi nói.

“Ngài tự ăn hết đi...” Tô Lị cố gắng duy trì bộ dáng đầu vờ mồm với Shere như thường ngày.

Cô chưa nói xong thì đột nhiên miệng đã bị một thứ gì đó nhét đầy. Không biết từ khi nào Shere đã xuất hiện bên cạnh cô, lấy một ổ bánh mì nhét trực tiếp vào miệng.

“Hai ngày nay em đã không ăn gì rồi.”

Cô vừa không phải thiên kiêu tiểu thư, cũng không phải tiểu thư quý tộc, trước khi xuyên không đến nơi này cô cũng đã từng bỏ bữa một hai ngày. Vì vậy chuyện này đối với cô cũng không phải lớn lắm, cũng lắm là lặp lại thói quen cũ mà thôi.

Tô Lị cắn bánh mì trong tay Shere, dạ dày lại vô cùng phối hợp kêu rột rột vài tiếng, không biết nước mắt từ đâu ra lại chảy xuống gương mặt cô. Nếu Shere đã không thích cô, vậy vì sao lại đối xử tốt với cô như vậy? Vì sao anh lại vẫn dịu dàng chăm sóc cô như vậy?

Bỗng nhiên có giọt nước mắt rơi xuống tay làm cho Shere ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại khóc rồi?”

Tô Lị lấy tay lau nước mắt, quật cường nói: “Tôi cảm động nên khóc, không được sao?”

“Được. Nhưng em đừng cảm động đến mức lấy thân báo đáp ta là được.”

“Nếu tôi lấy thân báo đáp thì ngài chịu nhận sao?”

“...”

Một lúc lâu sau Shere vẫn không trả lời, Tô Lị miễn cưỡng nặn ra nụ cười, ra vẻ vô tư nói: “Ta biết ngay ngài không cần mà. Dù sao thì tôi cũng chỉ nói đùa thôi.”

“Sau khi dùng xong bữa sáng, chúng ta sẽ đến chỗ Cleves, hẳn nói có chuyện quan trọng muốn bàn bạc.”

Sắc mặt Shere khôi phục lại vẻ thường ngày, cố tình chuyển chủ đề. Hắn nói xong liền xoay người đi. Và cũng từ hôm đó trở đi, cả hai người bọn họ đều vô cùng ăn ý không nhắc đến chuyện này nữa.

***

Tòa lâu đài của Cleves.

Cleves dẫn bọn họ vào thư phòng. Bốn phía xung quanh phòng tràn ngập sách. Cleves nhớ lại vị trí mà phu nhân Kerry từng nói, rất nhanh đã tìm thấy một quyển sách rồi đưa cho Shere.

Bên ngoài quyển sách được bao bằng da dê, nhưng lại không hề có tên, ngay cả tác giả là ai cũng không ghi.

Shere cầm quyển sách trong tay, kinh ngạc hỏi: “Đây là... Ma Đồ(1)? Cleves, tại sao ngươi lại có quyển sách này?”

(1) Ma Đồ: quyển sách bị nguyên rửa.

“Ta nghe mẹ ta nói đây là quyển sách mà bà ấy đã vô tình có được, mà quyển sách này cũng chính là điều kiện mà mẹ ta giao cho các ngươi.”

“Điều kiện?” Tô Lị nhìn kỹ quyển sách, định đưa tay để mở ra: “Đây là quyển sách gì?”

Shere vội vàng giữ chặt tay Tô Lị: “Đừng động vào nó. Đây là một quyển sách bị các ác linh(2) nguyên rửa.”

(2) Ác linh: những linh hồn tà ác.[*]

Tô Lị nhanh chóng rút tay lại: “Vậy lấy một quyển sách nguy hiểm ra để làm gì?”

“Mẹ ta nói, nếu các ngươi có thể hóa giải được lời nguyền của Ma Đồ, hoặc phong ấn những ác linh bên trong, chỉ cần không để ác linh thoát ra ngoài, thì bà ấy sẽ đồng ý giao nhẫn cho các ngươi. Đó là điều kiện của mẹ ta.”

“Nhưng mở ra xem cũng không được thì sao có thể hóa giải lời nguyền?” Vị phu nhân Kerry kia đang cố tình làm khó bọn họ đây mà!

“Cũng không phải không thể nhìn bất cứ thứ gì trong Ma Đồ này.” Shere nói xong lại còn cầm lấy quyển sách lật ra xem: “Chỉ không biết nhìn vào bức tranh nào thì sẽ bị ác linh nguyên rửa mà thôi. Nhưng thật không ngờ, mấy trăm năm nay Ma Đồ đã không xuất hiện, hóa ra lại nằm ở trong tay phu nhân Kerry.”

Cleves nhún vai tỏ vẻ anh ta cũng không biết.

Tô Lị ấn tay đang lật sách của Shere xuống để đóng quyển sách lại: “Quyển sách này đã bị nguyên rửa, coi chừng khi chết cũng không biết nguyên nhân là gì!” Tô Lị cầm quyển sách trả lại cho Cleves rồi nói: “Điều kiện nguy hiểm như vậy tôi sẽ không đồng ý đâu.”

Cleves hơi ngạc nhiên không đoán được rằng Lily sẽ từ chối, vì thế đầu hơi cúi xuống nói: “Thật xin lỗi, ta không giúp được gì cho các ngươi rồi.”

Tô Lị cười nói: “Đừng như vậy, chúng tôi còn phải cảm ơn ngài đây chứ.”

Vấn đề này không nằm trên người của Cleves mà là ở phu nhân Kerry. Nếu bà ấy có thể gạt đầu đồng ý thì tất cả mọi chuyện đã trở nên dễ dàng. Chắc chắn là do vị phu nhân kiêu ngạo kia ghét nhân loại và bán Huyết Tộc, nên bà ấy mới cố tình làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp như vậy.

“Có phải chỉ cần không để các ác linh bên trong không thoát ra ám người khác thì sẽ lấy được nhẫn không?” Shere hỏi.

Cleves gật gật đầu.

“Được, ta sẽ làm.”

Khi nghe được Shere đồng ý điều kiện điên rồ đó, não Tô Lị bị đình chỉ mấy giây, sau đó mới lắp bắp nói: “Hả...???”

“Lúc này ta đã xem qua mấy tranh trong đó, nhưng hiện tại ta đâu có bị những ác linh đó ám.”

Điều đó là do ngài may mắn có được hay không??? Tuy Shere đồng ý, nhưng Tô Lị vẫn kiên quyết nói: “Cho dù thế nào thì tạm thời đừng nên động vào quyển sách này. Chúng ta sẽ đi tìm những nhẫn Thân Vương khác.”

Shere không để ý đến Tô Lị, cầm lấy quyển sách trên tay Cleves, trước khi đi còn quay đầu lại nói với hai người: “Ta sẽ mang theo quyển sách này về.”

“Shere!!!”

Người cổ chấp này thật đáng đánh đòn! Người này coi như không hề nhìn thấy sự phản đối của cô mà!

...

Mấy ngày kế tiếp, đối với quyền Ma Đồ kia Tô Lị hoàn toàn như kính nhi viễn chi(3). Nhưng điều kỳ lạ là Shere đã xem đi xem lại rất kỹ tất cả những bức tranh có trong quyển sách đó vậy mà không hề bị ác linh nguyên rủa.

(3)Kính nhi viễn chi: quý trọng nhưng không dám đến gần.

Có lẽ đây chỉ là một truyền thuyết về quyển sách bị nguyên rủa mà thôi. Dù sao cũng đã trải qua mấy trăm năm, có khả năng là lời đồn bị sửa lại ít nhiều.

Trong đầu Tô Lị nắm chắc suy nghĩ này, cho nên hôm nay cô mang theo lá gan rất lớn của mình đi thư phòng, mà đúng lúc này Shere đã đi ra ngoài và quyển sách cũng đang nằm ngay ngắn trên bàn...

Tô Lị ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chú vào Ma Đồ, một lúc sau cô mới lấy tay lật quyển sách ra.

Ngay ở trang đầu tiên chỉ có một câu tiếng Anh duy nhất: Be careful, the god of death is on your side! (Hãy cẩn thận, thần chết vẫn luôn ở bên cạnh bạn!)

Tiếp theo là một bức tranh với màu xanh lam chủ đạo, ở chính giữa bức tranh là một thiên sứ đang giang hai tay lơ lửng giữa không trung. Bên góc phải của bức tranh còn viết một câu:

“Thiên sứ chết vì bay lượn!”

Tô Lị nhũn mày, không hiểu rõ lắm ý nghĩa của câu nói này. Lật sang trang tiếp theo, bức tranh kế tiếp lại lấy màu đen và đỏ làm chủ đạo, một ác ma với khuôn mặt đáng sợ đang giãy dụa trong biển máu. Góc bên phải của bức tranh cũng ghi một câu tương tự:

“Ác ma chết vì sa đoạ!”

Tô Lị khẽ cười, hình như câu nói này chỉ nói ngược lại với câu nói lúc trước mà thôi.

Ánh mắt Tô Lị không kiềm chế được nhìn thẳng vào khuôn mặt xấu xí của ác ma trong bức tranh. Nhìn một lúc, đột nhiên cô có cảm giác ác ma đó sắp bò ra khỏi bức tranh. Ngay lúc đó, đột nhiên một giọng nói vang lên: “Tiểu thư Lily!” Làm cho Tô Lị giật nảy mình.

Tô Lị nhanh chóng trấn tĩnh lại, xoay người về phía sau nói với Ian và Ess: “Có chuyện gì vậy?”

Ian nói: “Josie đại nhân tới.”

“À! Vậy cô nói với ngài ấy rằng Shere không có ở nhà.”

“Đại nhân Josie nói tới đây để tìm cô.”

Biểu cảm của Tô Lị trở nên cổ quái, không hề đoán được rằng Josie tới đây để tìm cô. Tô Lị nửa tin nửa ngờ đi ra khỏi phòng. Nhưng khi đứng lên cô lại không để ý làm quyển Ma Đồ bị rơi xuống dưới đất, Tô Lị không hề hay biết gì và vẫn tiếp tục rời khỏi phòng đi xuống dưới lầu.

Ess thấy thế liền bước đến để nhặt quyển sách lên, nhưng không cẩn thận lại liếc nhìn vào bức tranh bên trong. Ngay tại giây phút ấy, đột nhiên có một cái gì đó xâm nhập vào trong đầu và làm Ess dần mất đi ý thức.

“Ess, sao vậy?” Ian phát hiện hình như Ess không như bình thường nên đi lại gần, xoay người ngồi xuống nhìn Ess. Khi Ian đang định lấy tay đụng vào Ess thì đột nhiên Ess lại đứng dậy vung tay của cô ra, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Ian.

“Ess...”

Thấy ánh mắt của Ess không giống thường ngày làm cho Ian vô cùng lo lắng. Ian vội vàng xoay người đứng dậy để xuống báo cho Tô Lị và Josie, nhưng lại bị Ess nắm lấy bờ vai và quăng ngã xuống đất.

Ian đang nằm dưới đất, chưa kịp phản ứng thì Ess đã xông thẳng vào cô...

Josie đang ở dưới lầu tao nhã uống trà, khi thấy Tô đi xuống thì liền nhướn miệng cười lộ ra cái răng khểnh: “Xin chào tiểu thư Lily!”

“Josie, sao ngài lại ở đây? Sao Shere lại không đi cùng ngài?”

“Gần đây Shere rất bận rộn công việc, hẳn không để ý đến ta nữa rồi.” Josie biểu hiện bộ dáng kinh điển của một nàng dâu nhỏ, ủy khuất tố cáo với Tô Lị, nhưng giọng nói cũng biến chuyển rất nhanh: “Nhưng hôm nay ta đến để tìm tiểu thư Lily mà.”

“Tìm tôi? Ngài có chuyện gì sao?”

Josie gật đầu cười: “Ta nghe nói Ma Đồ đang ở đây, ta cũng muốn xem nó.”

“Ý ngài nói là quyển sách bị nguyên rủa sao? Nó đang ở trong phòng của Shere. Ngài ấy có nói những bức tranh trong Ma Đồ đều bị nguyên rủa, vừa rồi tôi cũng đã mở ra xem nhưng chẳng thấy cái gì cả. Hình như đó chỉ là tin đồn gạt người mà thôi.”

“Mấy trăm năm trước, Ma Đồ đã từng gây ra rất nhiều chấn động, vì tất cả những người từng nhìn qua nó đều bị những ác linh ám theo. Cuối cùng bọn họ đều bị giết hết, nhưng vẫn không có ít người vì tò mò hoặc vô ý tiếp xúc với quyển sách đó. Tranh trong đó do ai vẽ nên? Tại sao nó lại bị nguyên rủa? Tất cả những bí mật đó đều chưa được lý giải. Lúc Ma Đồ đột nhiên biến mất còn làm ta đau lòng đấy, vì ta rất muốn chiêm ngưỡng nó nhưng vẫn chưa có cơ hội.”

“Vì sao ngài lại muốn xem Ma Đồ? Ngài không sợ các ác linh sẽ nguyên rủa ngài sao?”

“Vì sao lại sợ? Không phải cô nói Shere đã xem qua quyển sách đó nhưng vẫn không có chuyện gì sao? Nếu đã vậy thì ta cần gì phải lo lắng?”

“Nhưng lẽ đâu do Shere may mắn thì sao!”

Josie lắc đầu: “Nguyên nhân chắc chắn không phải do may mắn mà có thể là Shere không thể bị nguyên rủa.”

“Không phải không thể, mà là không dám.”

Đúng lúc đó, Shere đã trở về từ bên ngoài, tay chống quyền trượng đứng cách bọn họ không xa. Tô Lị và Josie cùng ngẩng đầu lên nhìn Shere, anh cũng đi về phía bọn họ rồi ngồi xuống ghế.

Josie hỏi: “Ý của người là gì?”

“Vốn dĩ ta không bị ám là do chúng nó không dám. Những ác linh đó không dám ám lên người có ma lực cao hơn. Nếu ám phải người mạnh hơn thì chúng nó không chỉ không khống chế nổi, mà ngược lại sẽ bị hấp thụ ma lực. Cho nên những ác linh đó không dám.”

“Vậy nếu người có ma lực vô cùng thấp, hoặc người không hề có ma lực như Lily thì sao?”

Shere liếc Josie một cái, rồi lại thờ dãi. Quả nhiên mình không thể trông chờ vào chỉ số thông minh của Josie: “Người không có ma lực hoặc ma lực yếu sẽ bị ác linh ám, còn chuyện sau khi bị ám bọn họ sẽ làm những chuyện gì thì ta không biết.”

“Tốt! Ta mạnh như vậy, chắc chắn chúng nó sẽ không dám làm gì ta. Ta cũng muốn nhìn Ma Đồ trong truyền thuyết kia một chút.”

Tô Lị lén lau mồ hôi, không nói gì mà chỉ tay lên trên lầu, ý bảo Ma Đồ đang ở trong phòng của Shere. Mà ngay lúc này, đột nhiên một tiếng bễ của cửa kính lại vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Tô Lị giật mình, vội vàng nói: “Hình như âm thanh phát ra từ phòng của Shere.”

Cô vừa nói xong thì cả ba người đã nhanh chóng chạy lên lầu. Đến nơi, cửa phòng thì không khóa, rèm cửa sổ vẫn luôn đóng chặt lại mở toang và kính gạch hơn nửa là cả người Ian toàn máu đang nằm trên mặt đất.

“Ian...”

Tô Lị vẫn còn đang phân vân xem người trước mặt là Ian hay Ess, sau khi nghe Shere gọi thì mới vội vàng chạy lại đỡ Ian.

“Ian, cô bị làm sao vậy? Ess đâu?”

“Không phải... Ess không bình thường...”

Tô Lị nhíu mày. Tại sao lại giống ông nói gà bà nói vịt vậy?

“Ess đang ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cả người cô toàn máu?”

Tô Lị mở miệng hỏi tất cả nghi vấn trong đầu. Dù vấn đề không nhiều lắm nhưng Ian vốn là người không giỏi nói chuyện nên nhất thời một câu cô cũng không trả lời được.

Shere nhìn bốn phía xung quanh, đồ vật trên bàn vô cùng lộn xộn, rõ ràng là có dấu hiệu đánh nhau. Ma Đồ cũng bị mở ra, sợ là ác linh bên trong đã trốn thoát ra ngoài.

Dựa trên tình huống của căn phòng, Shere có thể hiểu đại khái được chuyện gì đã xảy ra. Shere giải thích với mọi người những điểm máu chót rồi ngồi xổm xuống bế Ian về phòng của cô. Tuy miệng vết thương trên người Ian có thể tự động khép lại, nhưng cô bị mất máu quá nhiều nên cả người vô cùng

yếu ớt.

Sau khi sắp xếp cho Ian nghỉ ngơi, cả ba người đều lâm vào phiền não. May là Ess không mang theo Ma Đồ biến mất, nếu quyển sách kia lại bị người khác nhìn thấy được thì những ác linh bên trong cũng sẽ được giải thoát. Đến lúc đó, tình hình mới chính thức nghiêm trọng.

Shere suy nghĩ một lúc rồi kết luận: “Tóm lại, việc đầu tiên là chúng ta phải tìm được Ess.”

“Nhưng vấn đề là tìm ở đâu?” Tô Lị là người đầu tiên đặt nghi vấn.

“Chắc hẳn Ess chỉ trốn ở Luân Đôn thôi. Chúng ta cứ phân công nhau ra tìm. Gọi thêm Cleves để hỗ trợ.”

“Ok, ta hiểu rồi!”

Josie vừa nói xong thì đã không thấy bóng dáng đâu làm Tô Lị không khỏi sợ hãi, quả nhiên Josie rất tin nhiệm vào lời nói của Shere.

“Ess đã bị ác linh ám, không biết cô ta sẽ làm ra chuyện gì. Hiện tại em cứ ở lại đây, tuyệt đối không được đi ra ngoài! Có chuyện gì thì em cứ tìm Beucke hoặc Ryan Lane.”

Shere dặn dò Tô Lị xong thì cũng xoay người biến mất giống như Josie.

Tô Lị nhìn cả hai người cùng biến mất, mà bản thân mình lại phải ở lại đây, điều này làm cô không khỏi thở dài. Tại sao mình lại vô dụng như vậy???

“Tiểu thư Lily, cô hãy về phòng nghỉ ngơi đi. Những chuyện này cô cứ an tâm giao cho thiếu gia là được. Tiểu thư không cần lo lắng.” Tô Lị ngẩng đầu lên thì thấy Beucke đang đứng cách đó không xa, cung kính nói với cô.

“Tôi không lo lắng.”

Tô Lị vội vàng xua tay phủ nhận. Khi cô quay đầu nhìn về phía căn phòng của Ian thì lại thấy Ryan Lane từ trong phòng bước ra. Trên cổ tay Ryan Lane còn quấn băng, có thể thấy được vết máu thấm ra từ bên trong.

“Ryan Lane, sao tay anh lại...”

“Tôi vừa cung cấp máu cho Ian, không sao. Dù sao tôi cũng đang ở trong nhà của Bá Tước Troy Trask, ngoài nhiệm vụ bảo vệ ngài thì tôi phải kính dâng máu của mình khi cần. Đúng rồi, cô cũng là nhân loại giống tôi, chắc chắn cô sẽ phải phụ trách cung cấp máu cho Shere đại nhân.”

Những lời nói này của Ryan Lane làm cho Tô Lị rung mình, lúc này cô đang tưởng tượng bản thân mình không khác gì cái thùng máu di động.

“Đột nhiên tôi hơi đau đầu, tôi về phòng nghỉ ngơi một chút đây.” Tô Lị cố tình lấy tay day day trán, khoát tay quay trở về phòng của mình.

Khi màn đêm buông xuống, những người đi ra ngoài tìm kiếm Ess rốt cuộc cũng quay trở về, nhưng ngoại trừ mục tiêu là Ess...

“Shere, sao rồi?” Tô Lị hỏi.

Shere lắc đầu: “Không tìm được. Dường như Ess đã che dấu hơi thở của mình.”

“A... Shere, ta cũng muốn xem Ma Đồ! Ess cũng đã xem quyển sách đó, vì sao ta lại không được xem?”

Josie luôn nói những chuyện lạc đề, điều này làm cho Tô Lị có cảm giác những lời này của anh ta như đang châm chọc cô. Vấn đề mà bọn họ nên quan tâm là làm sao có thể tìm được Ess, chứ không phải những ai có thể nhìn quyển sách kia mà không bị nguyên rủa!

“Tạm thời thì ta sẽ cắt quyển sách kia đi. Josie, ngươi đi về đi!”

Shere không thèm để ý cặp mắt sắp ngập nước của Josie, không hề khách khí ra lệnh đuổi khách.

Cuối cùng Josie cũng bị Cleves kéo đi về.

Thế nhưng, ngày thứ hai sau khi Ess mất tích, trên báo lại xuất hiện một tin tức giật gân.

“Ven bờ sông Thames đột nhiên xuất hiện một xác chết không đầu!”

Năm giờ sáng, một người dân đột nhiên phát hiện một xác chết không đầu dưới lớp băng gần bờ sông. Theo như kết quả khám nghiệm tử thi thì giới tính thì thể là nữ, thời gian tử vong vào khoảng 11 giờ đêm qua đến 1h sáng, hiện tại vẫn chưa tra ra được danh tính của người bị hại. Hung thủ mà cảnh sát nghi ngờ chính là tên sát nhân “Jack the Ripper”, tuy nhiên cách thức giết người lại không hề giống năm vụ án trước nên cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra...

Mí mắt Tô Lị giật liên hồi, quay sang nói với Shere bên cạnh: “Phu nhân Mía Bergen đã qua đời, tên hung thủ này chắc không phải là Ess chứ?”

“Điều này rất có khả năng. Xem ra chúng ta phải nhanh chóng tìm được Ess.”

“Shere, nếu như... tôi nói là nếu như tìm được Ess thì ngài sẽ làm gì cô ấy?”

“Ta sẽ thử thanh trừ ác linh trong người Ess, nếu như không thể thì chỉ còn cách giết Ess. Nhưng ta chưa từng nghe nói những người bị nguyên rủa có thể thanh trừ được ác linh, cho nên từ trước đến giờ những người đó chỉ có một con đường chết.”

“Đại nhân... đừng giết Ess...” Đột nhiên giọng nói lo lắng của Ian vang lên bên tai bọn họ.

Tô Lị thâm vồ vài cái lên tìm mình, cũng may là cô vẫn thường bị dọa nên rất nhanh thích ứng được với những kích thích bất ngờ như vậy.

“Ian, chuyện này là chuyện người không thể nhúng tay, đi nghỉ ngơi đi.”

“Ess là em gái, không thể chết...”

“Cô yên tâm đi Ian, chúng tôi sẽ không giết Ess. Chúng tôi sẽ nghĩ cách cứu cô ấy, nên cô không cần lo lắng. Ess sẽ không có chuyện gì.” Tô Lị vẫn im lặng, lúc này mới đứng lên cầm lấy tay Ian, an ủi nói.

“Tiểu thư Lily là người tốt!”

Đột nhiên được Ian khen ngợi làm Tô Lị không khỏi xấu hổ cười cười, ngài ngừng liếc mắt nhìn Shere. Cô biết là mình không nên cho Ian hy vọng quá lớn, cũng may là Shere chỉ liếc nhìn cô một cái, không hề trách mắng cô.

Mà đúng lúc này bọn họ cũng nhận được tin có người nhìn thấy Ess trong một con hẻm nhỏ. Khi Tô Lị và Shere vội vàng chạy đến thì thấy Ess đang bóp cổ một cô gái...

“Mau dừng tay lại, Ess!” Tô Lị hét to.

Cô gái đang bị Ess bóp cổ thấy có người đến, khuôn mặt tràn ngập sự hoảng sợ, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Tô Lị, cánh tay run run giơ về phía bọn họ. Ess thấy hai người đột nhiên xuất hiện, không những không chạy trốn mà lại bóp cổ cô gái kia chặt hơn.

Tô Lị sốt ruột nói: “Shere, ngài mau chóng cứu người đi!”

Shere nghe Tô Lị nói vậy nhưng vẫn bình tĩnh, cau mày nhìn sự thay đổi trên người Ess.

“Shere!!!”

Khi Tô Lị hoảng sợ kêu to tên của Shere thì cũng là lúc Ess vặn gãy cổ cô gái kia, hơn nữa Ess còn dùng tay không giật mạnh làm đầu cô gái đứt lìa với thân thể. Ess nhìn máu trên tay mình rồi cười điên cuồng. Khi Ess định xoay người chạy trốn thì Shere mới bắt đầu bao vây cô ta lại.

“Người nghĩ là người có thể thoát được sao?”

Ess quay đầu nói: “Đại nhân, ta là Ess mà!”

“Cắt nước mắt của người lại đi, ta vốn không phải loại người dễ mềm lòng.” Shere vừa nói xong thì đã lấy tay làm cho Ess choáng váng.

Ess không thể chạy trốn, giãy giụa tìm cách trốn đi, nhưng chưa kịp làm gì thì Shere đã vẽ ra một trận pháp Thất Mang Tinh Trận nhốt Ess lại bên trong. Nếu không dùng Thất Mang Tinh Trận thì ác linh chiếm giữ thân thể Ess rất có thể sẽ trốn thoát và nhập vào một người khác, vì vậy khi trở về tòa lâu đài, Shere ra lệnh không cho phép bất cứ người nào đến gần Ess.

“Chúng ta đã bắt được Ess, cô ta hay ác linh cũng không thể thoát được, vậy bây giờ chúng ta phải gì?”

Josie nhìn chăm chăm vào Ess đang giãy giụa trong Thất Mang Tinh Trận, thế nhưng Shere và Cleves bên cạnh lại đang xem Ma Đồ trong tay, không hề để ý đến Josie.

“A... các người! Ta cũng muốn xem, hai người cho ta xem với!”

Shere ngẩng đầu liếc Josie một cái, lấy từ trong ngăn kéo ra một xác ướp mà trước đây đã từng dùng nó để dụ dỗ Alar, ném qua cho Josie.

Josie nhìn thấy xác ướp, vui mừng giống như vừa phát hiện được một đại lục mới, vô cùng phấn khởi dùng tay tháo lớp vải trên quần trên người xác ướp xuống.

Cleves cũng ngẩng đầu nhìn Josie bị xác ướp kia hớp mắt hồn, lại quay sang nhìn Shere vẫn luôn bình tĩnh lật xem Ma Đồ bên cạnh, điều này càng làm trong lòng Cleves không khỏi thần phục Shere.

“Người có phát hiện điều gì không?” Cleves hỏi.

Shere lấy tay day day trán: “Đường như những bức tranh trong Ma Đồ không quan hệ gì đến nhau, người khẳng định những bức tranh này có thể xóa bỏ lời nguyên?”

Cleves không trả lời Shere mà hỏi ngược lại: “Đúng rồi, người có biết quyển sách này xuất phát từ nơi nào không?”

Shere lắc đầu, trầm ngâm suy nghĩ một lúc lại nói: “Nếu như chúng ta biết được xuất xứ của Ma Đồ thì có khả năng sẽ xóa bỏ được lời nguyền!”

“Có lẽ vậy...”

“Mặc dù ta không biết quyển sách này từ đâu mà ra, nhưng ta nghĩ có một người sẽ biết được.”

“Ai?”

“Vu nữ Sita Lyme.”

“Vậy hiện giờ cô ta đang ở đâu?”

“Ma Giới.”

“Vậy thì càng tốt, đã rất lâu chúng ta không quay về Ma Giới, nhân dịp này có thể trở về thăm rồi!”

“Hành tung của Sita Lyme luôn quý đi, ta và các người sẽ cùng trở về.”

Cleves gật đầu cùng Shere đứng dậy. Shere lại liếc mắt nhìn đồng vãi mà Josie tháo từ xác ướp xuống, nói: “Đúng rồi Josie, xác ướp này chính là đồ chơi mà Alar thích nhất, người tháo hết vãi trên người nó xuống thì nhớ quần băng lại cho Alar.”

Josie nghe vậy liền vội vàng quăng xác ướp ra thật xa: “Cái gì??? Đây là đồ chơi của tên tiểu quỷ kia?”

Sau khi suy nghĩ thật kỹ, Josie không còn cách nào khác phải ngồi quần lại đám vãi lên người xác ướp. Năng lực khóc lóc của tên tiểu quỷ kia không phải một mình mình có thể đối phó được. Trừ Shere ra thì Alar không thèm nghe lời bất kỳ ai, Josie chỉ có thể đứng từ xa nói xấu tên nhóc đáng ghét đó mà thôi.

“Alar đâu rồi?” Josie đột nhiên cảm thấy đã rất lâu mình không thấy tên tiểu quỷ đó.

“Đạo này nó đều ở trong văn phòng, khi nào nó vui vẻ mới trở về nhà.”

Câu trả lời của Shere làm cho Josie thở phào nhẹ nhõm.

“Các ngài muốn đi đâu? Ess đâu rồi?” Tô Lị đang ngồi ở dưới lầu, thấy bọn họ đi xuống nên vội hỏi.

“Ta và Cleves, Josie sẽ quay trở về Ma Giới. Ess ở trong phòng ta. Em nhớ không được cho bất kỳ người nào đến gần.”

“Vậy tôi sẽ làm gì?”

“Em cứ ở đây, Beucke và Ryan Lane sẽ bảo vệ em. Trong lúc chúng ta trở về Ma Giới em phải coi chừng Ess. Bọn họ sẽ do em phụ trách.”

Nói xong, Shere còn cúi xuống hôn vào môi Tô Lị một cái, thấp giọng dặn dò một câu “Cẩn thận!” rồi cùng đám người Cleves rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Khoảng thời gian Shere trở lại Ma Giới lâu hơn Tô Lị tưởng tượng. Chớp mắt đã qua một tuần mà cô vẫn không nhận được tin tức nào từ bọn họ.

Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ Beucke phải cung cấp máu cho Ess mỗi ngày, không có ai dám bước vào phòng của Shere. Tuy Ian vẫn luôn giữ bộ mặt lạnh nhạt, nhưng ngày nào cô ấy cũng sẽ đứng trước cửa phòng Shere một lúc lâu rồi mới rời đi.

Sau khi Shere trở về Ma Giới thì khoảng thời gian Alar ở lại tòa thành ngày càng ít. Khi Shere còn ở đây, Alar vẫn thường xuyên trở về để lẻo đẻo đi theo sau Shere. Nhưng hiện tại Shere không có ở đây, mỗi khi về đến nhà thì Alar liền phát huy khả năng chinh người của mình đến cực hạn, làm cho Tô Lị chỉ còn cách vô lực ứng phó.

Cũng may trong lâu đài ngoại trừ Alar lúc nào cũng xem cô như kẻ thù thì tất cả những người khác đều đối xử với cô rất tốt. Mỗi lần cô bị Alar bày trò treu chọc xong, mọi người đều giúp cô thu dọn cục diện rồi rầm.

Không hiểu sao... cô lại bắt đầu nhớ Shere...

Hằng ngày không có sự quấy rầy của Shere, Tô Lị đều đi ngủ sớm. Chỉ mới chín giờ cô đã chuẩn bị đi lên phòng để ngủ. Nhưng hôm nay, khi cô mở cửa phòng lại xuất hiện thêm một người đang nằm ngay trên giường của cô, mà cô không hề có ấn tượng tốt với người này chút nào.

“Tại sao cô lại ở đây?”

Nghe Tô Lị hỏi vậy, Feiya đang nằm trên giường liền đứng dậy, cười nói: “Cô đã trở lại?”

Tô Lị khoanh hai tay lại trước ngực nói: “Đường như chúng ta không có thân thiết đến mức độ này. Lần này cô đến đây là có mục đích gì?”

“Ôi... cô có biết Huyết Trượng không?” Feiya không trả lời câu hỏi của Tô Lị mà lại hỏi một câu khác không hề liên quan.

“Đó là cái gì?”

Feiya đi về phía Tô Lị. Tô Lị nghĩ Feiya đang định làm gì mình nên vội vàng lui về phía sau. Nhưng lại không nghĩ tới Feiya chỉ vươn tay về phía Tô Lị một cái, giống như cô ta đang cảm nhận một thứ gì đó.

Sau đó, Feiya thu tay lại, xoay người về phía sau và lẩm bẩm nói: “Quả nhiên nó không có ở đây, xem ra Huyết Trượng vẫn ở trong tay của Lilith.”

“Cô đang tìm thứ gì? Chẳng lẽ cô vẫn muốn lấy cắp nhẫn Thân Vương sao?”

“Cô đừng quá lo lắng. Hiện tại ta đã có một biện pháp vô cùng tốt, ta không cần phải khổ sở đi tìm mấy chiếc nhẫn đó nữa.”

“Biện pháp tốt? Chẳng lẽ cô đợi chúng tôi lấy được những chiếc nhẫn còn lại rồi sẽ ăn cắp tất cả hay sao?” Tô Lị cười chế giễu, thủ đoạn này cũng quá dễ tiện rồi.

“Xem như cô thông minh đấy. Không sai, quả thật là ta đã tính làm như vậy.” Feiya không hề xấu hổ thừa nhận. Nhưng sau đó cô ta xoay người và biến mất khỏi phòng, để Tô Lị một mình chán nản ở lại trong phòng.

Feiya quyết định nói ra mục đích thật sự của mình, nhưng bọn họ cũng sẽ không đi tìm những chiếc nhẫn Thân Vương còn lại, cho nên có nói ra mục đích của mình hay không cô ta cũng không quan tâm. Điều mà cô – Feiya Anderson am hiểu nhất chính là đùa giỡn nội tâm của người khác.

Tô Lị bĩu môi: “Quả thật là một cô gái buồn cười. Đồ vật mà người khác khó khăn lắm mới có thể tìm được sẽ dễ dàng bị cô ta cướp mất sao? Cho dù không có Shere thì mình cũng sẽ không để bất kỳ ai khác lấy mất chiếc nhẫn đi. Vì đó chính là con đường duy nhất mà mình có thể trở về.”

“Trở về đâu?”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói làm cho Tô Lị giật nảy mình. Cô vỗ vài cái lên trái tim của mình, từ từ quay đầu lại nhìn Ryan Lane ngoài cửa: “Không về đâu cả. Tôi chỉ nói vu vơ thôi. Mà có chuyện gì sao?”

“Alar đang ở văn phòng luật. Nó nói cô đến đón nó trở về.”

“Nó muốn về thì tự lấy chân của mình mà về. Vì sao lại bắt tôi đến đón?”

“Nó nói nó không thể cử động được. Nó muốn cô phải nhanh chóng đến đó.”

“Vậy thì anh mau đến đó đi. Nó để tôi đến đó thì chán chán không có chuyện gì đâu.”

“Tôi chỉ phụ trách công việc nhấn dùm thôi.” Ryan Lane nói xong liền xoay người rồi đi.

Tô Lị vội vàng chạy ra khỏi phòng, nói với theo bóng lưng của Ryan Lane: “Ryan Lane, Ryan Lane! Đừng đi mà! Ryan Lane! Nhất định tôi sẽ chết rất thảm!!!”

Nhưng điều đáp lại cô chỉ là một không gian vô cùng yên tĩnh.

“Dù sao thì đến đó không phải một đồng gián hay một đồng chuột hành hạ mình, thì cũng chỉ là người giả ma làm mình sợ. Alar chỉ đích danh mình đến đó, nhất định không phải chuyện tốt. Hơn nữa bình thường cậu nhóc này đều ở trong văn phòng luật không chịu về, tại sao hôm nay lại muốn muốn mình đến đón? Quả là làm người khác thấy khó hiểu! A... đến rồi!”

Trong lúc Tô Lị nói lảm nhảm không ngừng thì cô đã bất tri bất giác đi đến văn phòng luật. Tô Lị bước xuống xe, cẩn thận đẩy cánh cửa kính đi vào. Bên trong vẫn luôn bần thiêu như trước.

Vì để phòng có mai phục bất ngờ, Tô Lị giống như đặc vụ 007 cẩn thận bước từng bước nhỏ. Nhưng điều làm cô kinh ngạc chính là khi đi vào bên trong vẫn không có điều gì kỳ lạ xảy ra. Không có thứ gì đó bay đến đầu cô, cũng không có chuyện gì làm cô hoảng sợ. Điều này không giống tính cách của Alar chút nào.

Tô Lị mang theo tâm trạng vừa mừng vừa lo đi lên lầu lại thấy Alar đang nằm trên nền đất. Trên bàn còn vài chiếc bánh ngọt.

Bởi vì mấy ngày nay cô đều bị Alar trêu chọc vô cùng thâm, nên rất phòng bị với Alar. Tô Lị cẩn thận đi đến gần Alar, dùng chân đá đá lên người Alar.

“Này... Alar... cậu không sao chứ?”

“Nhân loại... mau cứu ta!”

Tô Lị nhướn mày nói: “Gọi chị Lily đi đã!”

“Nhân loại chết tiệt kia, mau tới đỡ ta dậy!”

“Chị Lily!!!”

“Chị Lily... mau giúp ta đứng dậy!”

Nghe thấy tên nhóc Alar lễ phép gọi mình như vậy, Tô Lị rất hài lòng gật đầu. Lúc này cô mới đến để giúp cậu nhóc đứng dậy: “Tại sao cậu lại như vậy?”

“Ta ăn đồ ngọt.” Alar quay đầu sang một bên, không dám nhìn Tô Lị. Hai tai cậu nhóc đã ửng đỏ cả lên

“Ngay cả vị giác cũng không có, vậy mà cậu cũng dám ăn bấy bọ. Đáng đời!” Tô Lị vừa mắng vừa ngồi xuống đỡ lưng Alar ngồi dậy. Tuy Alar không vui nhưng hiện tại bản thân cậu nhóc động cũng không thể động được, cho nên chỉ còn cách ngoan ngoãn dựa vào người Tô Lị. Ai kêu đột nhiên mình lại muốn ăn đồ ngọt, mà kết quả lại biến thành bộ dáng đáng xấu hổ này.

Một ma cà rồng bình thường sẽ không có vị giác, không thể ăn bất cứ thứ gì ngoại trừ máu, nhưng uống trà hoặc nước ép của một vài loại trái cây lại không có vấn đề gì. Họ không thể ăn đồ ăn bình thường của con người, vì ma cà rồng không thể tiêu hóa những thức ăn đó được, nếu ăn phải thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến cơ thể của bọn họ.

Nhưng Shere lại khác. Bản thân Shere là bán Huyết Tộc, tuy cũng không có hô hấp, tim không hề đập, nhưng Shere lại có vị giác giống như con người, hơn nữa lại còn có thể ăn đồ ăn của con người.

Ngay cả Tô Lị là con người cũng biết đến điều này, nhưng Alar là một ma cà rồng chính hiệu lại đi ăn đồ ăn của con người. Điều này không hề nghi ngờ là tên nhóc này muốn chết sớm mà!

Sau khi Tô Lị dìu Alar vào xe ngựa và dặn dò người đánh xe, cô cũng bước vào xe ngựa.

Cả ba người vừa đi không bao lâu, đột nhiên xe ngựa tắc lư vài cái rồi dừng lại. Tô Lị vội vàng đỡ Alar rồi hỏi người đánh xe: “Có chuyện gì vậy?”

“Thật xin lỗi tiểu thư. Đột nhiên có người chặn xe ngựa của chúng ta.”

Tô Lị mở cửa sổ để ngó ra ngoài. Vì hiện tại đang là ban đêm nên cô không nhìn rõ bộ dáng của người phía trước, nhưng Thập Tự Kiếm màu bạc lại làm cô biết người này chính là người vẫn luôn muốn bắt được Shere, An Belle Mont - thợ săn ma cà rồng.

Tô Lị ngồi trong xe một lúc vừa suy nghĩ có phải vì người này đánh hơi được mùi của ma cà rồng nên mới đến đây hay không, vừa âm thầm bội phục tinh thần chuyên nghiệp của anh ta. Cuối cùng Tô Lị đành phải bước xuống xe ngựa, từ từ đi về phía An.

“An, đã lâu không gặp!” Kể từ khi xảy ra chuyện của phu nhân Mia Bergen, cô vẫn chưa gặp qua người này.

“Lại là cô? Cô gái bên cạnh Shere?”

“Tôi quên mất đã không giới thiệu với anh, tôi tên là Tô Lị.”

“Tô Lị... người trong xe có phải là Shere không?”

“Không phải.”

“Ta sẽ vào trong xem đó là ai.” An vừa nói xong đã muốn tiến đến, nhưng Tô Lị lại giơ hai tay đứng chắn trước mặt An.

“Trong xe ngựa không phải Shere, nhưng tôi không thể để anh đi vào.”

“Cho dù có phải Shere hay không, nhưng chỉ cần là ma cà rồng thì ta nhất định phải tiêu diệt.”

“Tôi sẽ không cho phép điều đó xảy ra.”

-- Bọn họ sẽ do em phụ trách.--

Shere đã giao bọn họ cho cô chăm sóc, sao cô có thể để Shere thất vọng được!

“Vì sao cô lại ngăn cản ta?”

“Ma cà rồng cũng có tốt có xấu, anh không nhất định phải tiêu diệt hết toàn bộ.”

“Ta và Shere đều giống nhau. Chúng ta đều là con của con người và ma cà rồng. Nhưng từ khi sinh ra Shere đã chọn đi theo con đường hắc ám, còn ta thì ngược lại. Nhất định hẳn là thứ tà ác, mà ta tồn tại là để tiêu diệt bọn họ.”

“Mặc dù có những lúc Shere thích trêu chọc tôi, nhưng ngài không hề xấu. Ngài ấy có rất nhiều cơ hội để giết tôi, nhưng ngài ấy không hề làm như vậy. Tôi có thể để bản thân đứng bên cạnh Shere chính là vì ngài ấy cũng là một người cô độc giống tôi.”

“Cô quá ngây thơ rồi. Hiện tại bọn họ không hút máu cô, nhưng không có nghĩa về sau bọn họ không hút hết máu của cô. Một khi ma cà rồng bị đói sẽ điên lên, lúc đó bọn họ sẽ hút hết máu của cô không chừa một giọt. Tốt nhất là cô hãy rời khỏi Shere càng sớm càng tốt, nếu không sớm muộn gì cô cũng chỉ có con đường chết.”

Ở một quốc gia xa lạ, một thời đại xa lạ, hơn nữa còn là một thế giới có ma cà rồng xuất hiện ở khắp nơi, nếu không phải Shere đã nhiều lần cứu cô, thì đầu và người cô đã ở hai chỗ khác nhau rồi. Vì vậy Tô Lị biết được bản thân mình ở bên cạnh Shere mới là nơi an toàn nhất.

Tô Lị quay về phía người đánh xe ngựa nói: “Ông cứ đánh xe ngựa về lâu đài trước đi. Tôi sẽ tự đi về.”

Khi thấy xe ngựa đã bắt đầu rời đi, Tô Lị mới dùng ý thức của mình để biến Thập Tự Giá thành kiếm. Cô cầm chắc thanh kiếm trong tay, đứng chắn trước mặt An, đề phòng anh ta sẽ đuổi theo xe ngựa.

“Chúng ta đều là Huyết Săn, cô phải đứng về phía ta chứ! Thật sự ta không hề nghĩ cô lại vì đám ma cà rồng hung ác kia mà cầm kiếm giờ về phía ta.”

“Cho dù anh tin hay không tin thì tôi vẫn phải nói cho anh biết, tôi không phải thợ săn ma cà rồng gì cả. Tôi không hề đứng về phía ma cà rồng, cũng không đứng về phía thợ săn ma cà rồng, tôi chỉ đứng bên cạnh Shere là thôi.”

“Vậy thì chúng ta sẽ là kẻ thù của nhau.”

An cũng lấy Thập Tự Kiếm ra, chĩa kiếm về phía Tô Lị...

***

Ma giới – Một thế giới không hề có ban ngày. Nơi này có ma cà rồng, có người sói, có yêu quái, có ác ma, nhưng chỉ không có nhân loại. Những chủng tộc khác nhau sẽ có lãnh thổ khác nhau. Ngẫu nhiên sẽ có vài cá nhân giành giật lãnh thổ, nhưng sẽ không động đến hòa bình ở Ma Giới.

Mục tiêu lần này của Shere chính là Sita Lyme, vu nữ của Lang Nhân tộc. Mấy trăm năm trước Shere từng cứu Sita Lyme một mạng nên có thể xem là quen biết.

Site Lyme là vu nữ rất nổi tiếng của tộc người sói, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, cô ta còn có thể xuyên qua không gian và thời gian nhìn thấy được tương lai. Nếu có thể tìm được Site Lyme thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng dễ dàng. Nhưng chỉ tiếc hành tung của Site Lyme luôn xuất quỷ nhập thần, đã mấy ngày nay đoàn người của Shere vẫn không tìm được thông tin gì về cô ta.

“Người có nghĩ Site Lyme đã chết rồi không? Nếu không thì tại sao chúng ta đã tìm rất nhiều nơi nhưng vẫn không thấy tung tích cô ta?” Joise nằm trên ghế dựa, hai chân lác lư vài cái rồi quay qua hỏi Shere đang thông thả pha ẩm trà.

Cleves cũng quay sang nhìn Shere, rồi lại nhìn Josie nói: “Nếu cô ta chết thì chúng ta đã không ở đây đợi lâu như vậy. Đúng rồi Shere, quan hệ giữa Huyết Tộc chúng ta và Lang Nhân tộc không hề tốt. Vì sao người lại có thể quen một người sói như vậy?”

“Lúc Lilith đột nhiên biến mất ta đã từng về Ma Giới để tìm kiếm. Khi đó lãnh thổ bị giành giật vô cùng khốc liệt. Site Lyme là người sói đang bị những chủng tộc khác truy giết, đúng lúc đó ta đi ngang qua nên đã thuận tay cứu cô ta một mạng. Cũng chính Sita Lyme là người nói với ta quay trở về Nhân Giới. Cô ta nói có lẽ mấy trăm năm sau Lilith sẽ xuất hiện trở lại.”

“Cô ta có biết Lilith ở đâu không?”

Shere lắc đầu: “Cô ta chỉ nói ta trở về Nhân Giới.”

“Nhưng... người đã chờ Lilith mấy trăm năm rồi!” Nói đến đây thì Cleves lại không nói nữa, ý nghĩ khuyên Shere không nên chờ đợi Lilith nữa vẫn không thể nào nói ra được.

Josie vẫn không thêm quan tâm đến câu chuyện của hai người, nhìn chăm chăm Shere, một lúc sau mới mở miệng: “Shere! Chúng ta chỉ có ba người, tại sao người lại rút bốn ly trà?”

“Đến!” Shere không trả lời câu hỏi của Josie mà chỉ nói một tiếng cụt lùn.

Shere vừa dứt lời, thì Sita Lyme không hề có hơi thở đã đột nhiên xuất hiện sau lưng bọn họ.

“Shere đại nhân, đã lâu không gặp!”

Chương 36

“Shere đại nhân, đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy Site Lyme, đã lâu không gặp!”

Site Lyme đi về phía Shere. Khăm trùn đầu màu xám che đi hơn phân nửa khuôn mặt của Site Lyme, chỉ có hai con mắt màu xám lộ ra bên ngoài. Cho dù không nhìn thấy rõ được khuôn mặt, nhưng dựa trên ánh mắt thì có thể dễ dàng đoán được bộ dáng này là một cô gái khá trẻ tuổi.

“Ta vẫn tưởng rằng Site Lyme là một bà lão với đồng quần áo rách rưới, thật không nghĩ lại là một cô gái trẻ tuổi. Đúng rồi, ta là Cleves, lần đầu được gặp mặt cô!”

“Quả thật là ta đã không còn trẻ gì. Không biết lần này các người đến tìm ta là có việc gì quan trọng?”

Shere lấy Ma Đồ ra, để xuống trước mặt Site Lyme: “Ta muốn biết nguồn gốc của quyển sách này.”

“Nguồn gốc?” Site Lyme cầm lấy quyển sách: “Quyển sách này xuất hiện vào lúc nào?”

“Khoảng năm trăm năm trước. Chỉ cần con người hoặc những thành viên Huyết Tộc có ma lực thấp nhìn vào quyển sách này sẽ bị các ác linh nguyên rủa. Tạm thời vẫn không có cách nào tiêu diệt được ác linh ám trên cơ thể con người. Ta muốn biết nguồn gốc của Ma Đồ để phong ấn nó lại.” Cleve trả lời.

Site Lyme mở quyển Ma Đồ ra, xem thật kỹ không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Sau đó Site Lyme gấp quyển sách lại rồi hỏi: “Có phải quyển Ma Đồ này được phát hiện ở Nhân Giới không?”

“Đúng vậy?”

“Không biết các người đã từng nghe nói qua ‘Ma hộp của Pandora’ chưa? Theo truyền thuyết, Pandora quá tò mò nên đã mở ra một ma hộp, vì thế ông đã vô tình thả ra những hành vi gian ác trong cuộc sống: tham lam, ghen tị, gièm pha, đau khổ, hư vô. Ta đã từng đi qua rất nhiều thế giới, nhưng ở Nhân Giới, khi con người vừa sinh ra đã có được tất cả những hành vi gian ác ấy. Thấy mẹ của mình thương người khác hơn sẽ ghen tị. Thấy bản thân mình có được nhiều thứ hơn người khác, nhưng sẽ càng muốn nhiều hơn, đó là sự tham lam. Ma Đồ này được chính là do những oán niệm sinh ra, những thứ tà ác nhất của Nhân Giới.”

Josie nghe Site Lyme nói như vậy lại vô cùng phấn khởi, ngồi thẳng dậy hỏi: “Nói như vậy thì không hề có ai vẽ ra quyển sách này?”

“Không sai. Nếu các người đã xem kỹ quyển sách này thì sẽ phát hiện ra điều đó. Thật ra trong bức tranh thứ nhất, thiên sứ đó đã chết và cánh cũng đã bị chặt đứt. ‘Thiên sứ chết vì bay lượn!’ Nhân loại biết thiên sứ sẽ mang đến cho họ những lợi ích vô cùng lớn, họ cũng biết một ngày nào đó thiên sứ sẽ phải rời đi, vì bọn họ muốn thiên sứ ở lại nên đã chặt đứt hai cánh. Đây chính là lòng tham của con người.”

“Vậy nguồn gốc của quyển sách này là đến từ những mặt trái của con người?” Khi xem quyển sách này, Shere cũng đã cảm giác được có điều gì đó bất thường, nhưng lại không để ý những thứ này.

“Đúng vậy. Ác ma trong quyển sách này cũng sinh ra từ oán niệm của con người. Nếu muốn phong ấn nó thì phải tinh lọc.”

“Tinh lọc như thế nào?”

“Phải dùng máu thuần chủng của Huyết Tộc. Máu của Huyết Tộc thuần chủng có khả năng tinh lọc vô cùng cường đại. Ta nghĩ các người sẽ hiểu rõ chuyện này hơn ta. Chỉ cần có máu của Huyết tộc thuần chủng thì sẽ tinh lọc được Ma Đồ này.”

Lời nói của Site Lyme làm cho bọn họ vô cùng kinh ngạc. Huyết Tộc thuần chủng chính là ma cà rồng vô cùng tôn quý. Trong Huyết Tộc, nhìn đi nhìn lại, ngay cả Shere cũng chỉ là ma cà rồng quý tộc. Bọn họ chỉ biết duy nhất một ma cà rồng có khả năng này... nhưng đó lại là Lilith.

“Lilith đã biến mất rồi. Ngoại trừ Lilith ra, chúng ta cũng không biết ai là Huyết Tộc thuần chủng.” Cleves nhíu mày nhìn Shere nói.

“Trên người đại nhân Shere có hương vị của Huyết tộc thuần chủng.”

“Sao? Chẳng lẽ Shere đã từng hút máu của Lilith?”

Shere kinh ngạc nhìn Site Lyme, thần nhiên nói: “Không phải. Ta chưa từng hút máu của Lilith.”

“Khứu giác của người sói chúng ta nhạy hơn các người gấp mười lần. Vì vậy ta nói sẽ không sai đâu. Trong số máu mà đại nhân Shere đã từng uống qua, có một loại chính là máu của Huyết Tộc.”

Shere cúi đầu suy nghĩ. Bản thân Shere rất ít khi hút máu người, cho dù có thì cũng chỉ hút máu của nhân loại bình thường, chắc chắn không phải là máu của Huyết Tộc. Nhưng tại sao trong người mình lại có hương vị của máu Huyết Tộc? Điều này làm cho Shere cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng khi Shere đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên có một hình ảnh vô cùng kỳ quái lướt qua trong đầu. Trên nền tuyết mênh mông, một cô gái có mái tóc đen dài, cả người đầy máu nằm giữa tuyết trắng. Máu đỏ tươi của máu giữa màu trắng của tuyết vô cùng chói mắt.

“Lily!!!” Shere đứng bật dậy. Trên gương mặt hiện lên vẻ kinh hoàng trước nay chưa từng có.

***

Tuyết rơi rồi?

Tô Lị cố mở mắt ra nhìn những bông tuyết rơi xuống mắt mình. Tuyết này thật sự rất đẹp.

An đi về phía Tô Lị đang hấp hối nằm trên mặt đất: “Trên người cô một chút ma lực cũng không có. Cô đã biết rõ không thể đánh lại ta, vậy vì sao còn muốn đánh?”

Cô cho rằng chỉ cần cô hạ quyết tâm, cho dù không có ma lực, nhưng ít nhất sẽ đánh với An được một thời gian dài, không phải trên tivi đều diễn như vậy sao. Quả nhiên sự thật ngoài đời và trên tivi hoàn toàn ngược lại với nhau.

“Shere nói tôi rất yếu, tôi còn cho rằng mình có thể đánh lại anh đấy!”

An quỳ một chân xuống, ôm Tô Lị vào lòng: “Ta sẽ xóa bỏ trí nhớ của cô về hắc. Ta sẽ giúp cô trở thành một Huyết Săn chân chính.”

Nghe An nói như vậy, bỗng nhiên Tô Lị lại cảm thấy luống cuống tay chân, nhưng hiện tại cô cũng không thể cử động được. Tuyết rơi xuống miệng vết thương làm Tô Lị càng cảm thấy đau đớn. Hơn nữa cô đã bị mất máu khá nhiều, vì thế đầu óc đã bắt đầu mơ hồ.

“An... tôi không cho phép anh. Anh không hề có tư cách xóa trí nhớ của tôi. Tuyệt đối... không thể!”

Tô Lị vừa nói xong câu đó thì đã lâm vào hôn mê.

***

Shere cảm nhận được Tô Lị đang bị thương nên đã vội vàng chạy về Luân Đôn. Vì Site Lyme đã rất lâu rồi không trở về Nhân Giới, cho nên thừa dịp này cũng đi theo bọn họ.

Khi bọn họ cùng chạy đến, nơi đó đã không còn bóng dáng của Tô Lị, chỉ còn lại vết máu và cái cái rét lạnh thấu xương.

“Ồ đây đã xảy ra chuyện gì? Đây sẽ không phải là máu của Lily chứ?” Josie lấy hai tay ôm gò má, hoảng sợ nói.

“Đúng vậy. Shere, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Người có nhìn thấy được chuyện gì không?”

“An chết tiệt...” Vẻ mặt Shere vô cùng u ám. Mặc dù nhìn qua Shere không hề tức giận, nhưng Cleves và Josie đã quen biết với Shere gần gần năm nay đều hiểu được rằng... lúc này không ai có thể trêu chọc được Shere.

“Cô gái tên Lily mà các người nhắc đến chính là Huyết Tộc sao?” Site Lyme nhìn vào vết máu còn lại trên tuyết hỏi.

“Không phải. Cô ấy chỉ là một con người bình thường.” Cleves trả lời, nhưng khi thấy biểu cảm trên gương mặt Site Lyme lại cảm thấy kỳ quái, vì vậy liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Site Lyme bước đến gần vết máu, vươn tay vuốt lên những mảng tuyết thấm đầy máu của Tô Lị, lúc này cô đã hoàn toàn xác định được suy nghĩ trong đầu mình: “Máu của vị tiểu thư Lily kia chính là máu mà Huyết Tộc thuần chủng mới có được.”

Site Lyme nói ra lời này liền làm cho cả ba người kinh ngạc. Tại sao bên người bọn họ lại có một Huyết Tộc thuần chủng tôn quý như vậy? Nhưng rất nhanh bọn họ đều nhất trí không thừa nhận ý nghĩ này. Bởi vì cho dù nhìn thế nào thì Tô Lị cũng chỉ là một con người. Tuy cô ấy có vài điểm khác với con người bình thường, nhưng nếu Tô Lị là một thành viên Huyết Tộc thì bọn họ sẽ phải là người đầu tiên phát hiện mới đúng. Vì thế, kết luận cuối cùng của cả ba người là trong cơ thể Tô Lị có một phần máu của Huyết Tộc thuần chủng.

“Nói vậy là nếu dùng máu của Lily thì có thể phong ấn được Ma Đê?” Khó lắm Josie mới có được một hòm thông minh.

“Nếu máu của tiểu thư Lily giống như máu của Huyết Tộc thuần chủng, vậy thì chắc chắn sẽ có khả năng tinh lọc.”

Rõ ràng Tô Lị chỉ là một con người bình thường, thế nhưng lại có máu giống như của Huyết Tộc thuần chủng. Điều này làm Shere suy nghĩ mãi mà vẫn không ra. Nhưng Site Lyme nói trên người Shere cũng có hương vị của Huyết Tộc thuần chủng, người gần đây nhất mà Shere hút máu lại chính là Tô Lị,

điều này càng chứng tỏ đây chính là sự thật.

Tuy rằng ngay từ đầu Shere đã biết Tô Lị không phải nhân loại bình thường, nhưng lại không nghĩ tới thân phận của cô lại sâu không lường được. Khó trách mỗi lần mình hút máu của Tô Lị xong đều cảm thấy có một nguồn năng lượng thấm vào người.

“Ta không cảm giác được hơi thở của bọn họ. Site Lyme, người có thể biết được bọn họ đang ở đâu không?”

Site Lyme nhắm mắt lại, dựa theo mùi máu ở đây để tìm kiếm, thế nhưng cũng chỉ vô ích mà thôi: “Không thấy, mùi của cô ấy đã biến mất.”

“Vậy không phải sẽ không tìm được bọn họ sao? Ngay cả Site Lyme cũng không có cách. Tên tiểu tử kia thật xảo quyệt.” Cleves giận giữ mắng.

Tuy thực lực An không cao, nhưng đầu óc cũng không tệ. Đây là điều mà Shere đã biết trước đó. Rõ ràng An sinh sau mình gần ngàn năm, thế nhưng lần đầu tiên bọn họ chạm trán thì tên tiểu tử đó đã luôn tìm cách tiêu diệt mình. Từ trước đến nay Shere chỉ nghĩ sẽ vui đùa với tên tiểu tử này một chút nên không ra tay, nhưng lần này An đã vượt qua giới hạn của Shere rồi.

“Hôm nay chúng ta cứ trở về đi đã.”

“Vậy Lily thì sao? Cô ấy sẽ không chết chứ?” Josie lo lắng hỏi. Khó lắm mới có một nhân loại ở chung với bọn họ lâu như vậy, nếu cô ấy chết đi thì quá đáng tiếc.

“Yên tâm đi, An sẽ không giết Lily đâu.” Shere nói xong liền xoay người biến mất giữa màn đêm.

An sẽ không bao giờ giết con người, ngoại trừ ma cà rồng. Điều này Shere vô cùng tin tưởng. Nhưng Shere vẫn không hiểu được vì sao An lại muốn gây thương tổn cho Lily, lại còn muốn bắt Lily đi.

Josie thấy Shere đi rồi, cảm thán nói: “Quả nhiên là Shere!”

Nếu là người khác, trong tình huống này phải vô cùng khẩn trương mới đúng. Nhưng Shere lại vô cùng bình bình tĩnh. Cẩn thận suy nghĩ lại... đây mới chính là Shere mà bọn họ luôn cảm phục.

Ngoại trừ lần Lilith mất tích, đây là lần đầu tiên bọn họ được chứng kiến cảnh Shere hoảng sợ như vậy. Dường như từ trước đến giờ chưa có chuyện gì làm cho Shere kinh hoàng như vậy, nhưng lúc này Shere bày ra bộ dáng không liên quan đến mình. Đây mới chính là Shere, và cũng là nguyên nhân mà bọn họ đi theo bên người Shere.

Sau khi Shere trở toàn thành thì thấy Alar đang bất động ôm xác ướp ngồi trong phòng khách, dường như cậu nhóc đang chờ ai đó về.

Alar thấy Shere đã trở về liền vô cùng vui mừng. Alar vội vàng đứng dậy ôm Shere nhưng lại phải thừa nhận sự thật mình không thể nào cử động được, vì thế cậu nhóc chỉ còn cách vui mừng gọi Shere: “Anh! Cuối cùng thì anh đã trở về! Thật tốt quá!”

“Alar, sao người lại ngồi đây?”

“Em... em đang đợi cô gái kia về? Tại sao cô ấy chưa trở về?” Alar nhìn về phía sau Shere nhưng lại không có bóng dáng của Tô Lị. Chẳng lẽ cô gái đó chết rồi sao? Rõ ràng chỉ là một nhân loại yếu đuối, tại sao lại luôn thích cựa mạnh?

“Không cần lo lắng cho Lily đâu. Người về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng... Anh à! Em ăn phải đồ ăn của nhân loại. Bây giờ không thể cử động được.”

Vốn là Shere muốn đi xuống tầng hầm, nhưng nghe Alar nói vậy nên liền đi đến và bế Alar về phòng. Sau khi đắp chăn cho cậu nhóc thì sờ đầu Alar nói: “Về sau đừng ăn bậy bạ nữa, biết chưa?”

Thấy Alar ngoan ngoãn gật đầu, Shere mới xoay người rời đi.

...

An bế Tô Lị đến căn cứ của mình. Vì không để Shere tìm được nơi này nên xung quanh đã được bày kết giới, che dấu mất hơi thở và mùi hương của cả hai người.

Mặc dù lúc đánh nhau An đã cố gắng không đánh vào những bộ phận quan trọng của cô, thế nhưng cũng không chắc chắn rằng cô sẽ không chết vì mất máu quá nhiều. Vì vậy An vô cùng nhẹ nhàng đặt Tô Lị lên giường, sau đó nhanh chóng đi xuống tìm người giúp việc và bác sĩ đến để băng bó vết thương cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

“Shere, người có thích sinh mệnh vĩnh hằng không?”

“Thích!”

“Vì sao?”

“Bởi vì đến khi đó chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nhau.”

“Shere, ta rất vui vì người nói điều đó. Nhưng... ta lại không thích. Đối với ta, sinh mệnh vĩnh hằng cũng giống như sự cô độc vĩnh hằng.”

Shere không hiểu Lilith đang nói điều gì. Cô gái trước mặt vô cùng xinh đẹp, nhưng ở trong mắt Shere, cô gái ấy luôn là một điều bí ẩn mà không ai có thể hiểu rõ được.

Sau này Shere mới biết được sự cô độc vĩnh hằng là như thế nào.

Shere chậm rãi mở mắt ra. Đây là lần đầu tiên Shere mơ thấy Lilith kể từ khi cô biến mất. Khi đó, Shere còn quá nhỏ nên không hiểu được sự cô độc là như thế nào. Nhưng hiện tại, dường như chính bản thân Shere đang phải trải qua những tháng ngày cô độc giống như Lilith.

Shere đứng dậy, đi đến gần bức họa của Lilith, đưa tay chạm khẽ lên gương mặt của cô. Trên bức họa vẫn là vẻ đẹp không gì sánh nổi của Lilith, thế nhưng nó lại thiếu mất một phần linh tính giống như Tô Lị.

“Lilith... chờ ta!”

...

Chuyện đầu tiên Tô Lị làm sau khi tỉnh dậy chính là không ngừng lẩm nhẩm tên của Shere. Sau đó cô cố gắng nhớ lại những khoảnh khắc hai người bên nhau. Cuối cùng cô cũng được thờ phào nhẹ nhõm thì biết mình không bị mất trí nhớ.

Khi An bụng bừa sáng lên liền nhìn thấy cảnh tượng hai mắt Tô Lị mở to, tròn mắt không ngừng nhìn từ bên này sang bên khác.

“Cô không cần suy nghĩ nhiều, ta chưa xóa mất trí nhớ cô đâu.” An để bữa sáng của cô Tô Lị ở đầu giường, sau đó còn lấy hai tay vỗ lên má cô để cô nhìn về phía anh ta.

Tô Lị chớp mắt, ngơ ngác nhìn An một lúc, sau đó mới lấy tay gạt bàn tay của An đang ôm má mình ra.

“Thứ nhất, tôi và anh không hề quen biết, anh không có tư cách xóa trí nhớ của tôi. Thứ hai, anh không phải là tôi, anh không có quyền quản lý trí nhớ của tôi. Thứ ba, anh đánh không lại Shere. Thứ tư, những chỗ tôi bị anh đánh phải đã chảy mất mấy ngàn CC máu, cho dù anh để bác sĩ truyền máu cho tôi nhưng vết thương vẫn còn rất đau. Cho nên anh phải thả tôi trở về.”

“Nếu cô muốn trở về bên cạnh Shere thì ta đành phải từ chối. Nhưng ta có thể cho cô hai lựa chọn: Thứ nhất, để cho ta xóa trí của cô. Thứ hai, cô phải ở đây nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Tôi còn lựa chọn thứ ba, hoặc là tôi giết chết anh, hoặc là để Shere đến giải quyết anh.”

An không hề tức giận mà lại cười nói: “Thứ nhất, cô không đánh lại ta. Thứ hai, ta sẽ không để Shere tìm đến chỗ này. Thứ ba, hiện tại cô đang phải chịu sự khống chế của ta.”

“Hừ!!!” Tô Lị tức giận nằm xuống giường, với tay lấy chăn trùm kín lên đỉnh đầu. Cô thề từ nay về sau cô không thèm chơi chữ với người này nữa.

“Cô đang bị mất máu quá nhiều nên bây giờ phải ăn những thứ bổ máu nhiều vào!”

“Biết tôi vì anh mà mất quá nhiều máu thì anh đi ra ngoài cho tôi, để tôi còn phải nghỉ ngơi cho tốt!”

“Được rồi! Đồ ăn ta để trên bàn, cô nhớ dậy ăn đấy.”

Một lúc sau, Tô Lị không không nghe thấy tiếng động từ bên ngoài nữa mới ló đầu ra. Cô lấy tay day lên trán mình, cảm giác choáng váng vẫn còn. Lúc này chắc là gương mặt của mình sẽ tái nhợt dọa chết người khác mất!

Không tính thỉnh thoảng cô vẫn bị Shere hút máu, tối hôm qua lại còn bị mất máu quá nhiều. Lúc này Tô Lị nghĩ lại mới cảm thấy vô cùng đáng tiếc, cô chỉ sợ rằng có một ngày nào đó mình sẽ chết vì mất quá nhiều.

Sau một lúc suy nghĩ vẩn vơ, Tô Lị lại mê man ngủ thiếp đi.

...

Đã hai ngày nay, Shere phải đàn doi bay ra ngoài tìm kiếm vẫn không có chút tin tức nào của Tô Lị.

Ess vẫn luôn bị nhốt trong kết giới cũng gần đến cực hạn. Nếu không nhanh chóng phong ấn Ma Đồ để tiêu diệt ác ma trong cơ thể Ess thì rất có khả năng cô ấy sẽ bị hồn phi phách tán.

Tuy về mặt Shere vẫn luôn bình tĩnh như trước, nhưng cả người lại luôn tản ra một hơi thở làm người khác không khỏi rung mình. Ngay cả Ryan lane cũng chỉ đứng bên cạnh, không dám nói nhiều.

“Đại nhân, phía bắc có một tòa lâu đài được bày kết giới.” Hôm nay đàn doi được Shere phái ra ngoài tìm kiếm đã trở về để báo tin cho Shere.

“Thật sao? Vất vả cho các người rồi.”

Ryan Lane là con người, nên khi Shere nói chuyện với đàn doi, anh ta không thể nghe được, cho nên đành phải mở miệng hỏi: “Đại nhân, tìm được rồi sao?”

“Đúng lúc thật! Ryan Lane, ta muốn người đến một chỗ.”

Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, Tô Lị hoàn toàn không biết gì cả, đến tận bây giờ ngay cả cửa phòng cô cũng không được bước ra ngoài nửa bước. Mỗi lần cô mở cửa, bên ngoài sẽ xuất hiện hai tên canh cửa, Tô Lị còn chưa kịp nói gì đã bị cái trướng mắt của bọn họ làm cho sợ hãi, vội vàng quay trở về phòng.

Tô Lị mở cửa sổ ra, đây là lầu ba, nếu nhảy xuống dưới đất không chết cũng gãy chân gãy tay. Không chết vì vết thương quá nặng cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Dù sao thế nào cũng phải chết, nhưng Tô Lị là một cô gái rất sợ chết, cho nên sau một hồi suy nghĩ, cô vẫn quyết định không nên mạo hiểm.

Trong lúc cô vô cùng buồn chán, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân ầm ỹ, giống như đã có chuyện gì rất nghiêm trọng xảy ra. Tô Lị vội vàng chạy đến bên cửa, ghé tai sát vào cánh cửa lắng nghe xem chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi tiếng bước chân dần dập vang lên thì lại trở nên yên tĩnh, nhưng Tô Lị chưa kịp suy nghĩ thì cánh cửa đã đột nhiên bị mở ra. Cũng may Tô Lị có thể giữ được thăng bằng, không bị té về phía trước theo cánh cửa. Cô chỉ mới nghe lén có một chút, thế nhưng đã bị người khác bắt gặp rồi sao?

“Cô đang làm gì vậy?”

Về mặt Tô Lị cứng ngắc, quay đầu nhìn người đang nghi ngờ đứng ngoài cửa. Người đó không ai khác chính là người đã mang cô về nơi này.

Sau khi xấu hổ, đột nhiên Tô Lị nhớ lại vài bài thơ lục mà viện trưởng đã dạy cô khi còn ở cô nhi viện: “Tôi đang tập thơ lục! Không phải anh cũng đã thấy rồi sao? Sao nào? Hiện tại tôi bị anh nhốt ở nơi này, ngay cả những vận động cơ bản như thế này cũng không cho tôi làm hay sao?”

“Ta không nói là không được làm!” An đi vòng qua người Tô Lị, để khay đồ ăn lên bàn.

Tô Lị dùng động tác trên tay lại, đi qua nhìn thứ An vừa mang đến: “Cái gì vậy? Là mì sốt tương sao?”

“Ta nghe nói cô là người Thanh Quốc nên sai người làm vài món cho cô. Cô ăn thử xem.”

Bỗng nhiên Tô Lị lại nhìn người này một cặp mắt khác xưa: “Hóa ra anh lại là một người rất cẩn thận.”

Sau khi đi đến Anh quốc, mỗi ngày cô đều phải đối mặt với một đồng hồ ăn toàn dầu mỡ. Ở chỗ Shere thì hết uống trà lại đến bánh ngọt. Lúc này đột nhiên cô lại được nếm thử mùi vị của quê hương, điều này không hề dễ dàng chút nào.

“À đúng rồi, lúc này tôi nghe thấy bên ngoài rất ầm ỹ. Đã có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì đâu. Cô cứ ở lại đây nghỉ ngơi, không được đi nơi nào hết, biết chưa? Ta còn có việc phải giải quyết!” An nhìn cô gái đang vui mừng vào đĩa mì ăn ngấu nghiến, nhỏ giọng dặn dò.

Nếu anh có năng lực, anh muốn cô có thể mãi mãi ở đây như hiện tại, hoặc đưa cô đến một nơi không có Shere. Vậy thì cô ấy sẽ không bao giờ nghĩ đến Shere nữa.

Nhân loại và Huyết Tộc, cuối cùng cũng không thể nào ở với nhau được. Anh không muốn nhìn thấy Tô Lị đi trên con đường giống như mẹ của mình. Một cô gái nhân loại mang thai đứa con của Huyết Tộc, không chỉ có đứa nhỏ mà ngay cả tỉ lệ sống sót của bản thân người mẹ chỉ có 2%.

An muốn tự tay ngăn cản chuyện này trước khi xảy ra, thời điểm mà tình cảm của Tô Lị dành cho Shere chưa sâu nặng. Hoặc là... anh sẽ để cô trở thành một thợ săn ma cả rỗng giống mình.

Sau khi An đi được một lúc, Tô Lị để đĩa trong tay xuống, mặc lên người mình một cái áo khoác, nhẹ nhàng đi đến gần cánh cửa. Sau khi cô xác định bên ngoài không còn tiếng động nào nữa mới từ từ vận tay nắm cửa...

Ở lại đây nghỉ ngơi, không được đi nơi nào hết... Làm sao cô có thể nghe lời người này được!

Tô Lị nhẹ nhàng vận tay nắm cửa... thật không ngờ An lại không hề khóa cửa! Bên ngoài cũng không hề có bảo vệ! Một cô hội ngàn năm nha!

Tô Lị ngó xung quanh bốn phía, không thấy bóng dáng người nào nên cô nhẹ nhàng đi đến cầu thang. Lúc này, hai tên bảo vệ vẫn canh giữ ngoài cửa phòng của cô lại đang nằm trên mặt đất.

Tô Lị đi xuống, dùng chân đá họ vài cái, không thấy họ động đậy nên liền thoải mái bước qua người họ đi tiếp.

Xem tình hình này, chắc chắn là có ai đó đã xông vào đây và có thể đánh hai người cao to vạm vỡ kia ngất đi rất có khả năng là Shere. Nghĩ đến đây, Tô Lị liền vội vàng bước xuống lầu nhanh hơn.

Trong phòng khách dưới lầu không một bóng người, nhưng Tô Lị có thể loáng thoáng nghe được tiếng đánh nhau ở ngoài cửa. Cô chỉ cần nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra là có thể thấy được ai đang đánh nhau ngoài kia.

Người đột nhập vào đây không phải Shere như cô tưởng tượng, mà lại là Ryan Lane vẫn đi theo Shere. Vậy mà Ryan Lane lại xông vào đây cứu cô? Điều này làm cho Tô Lị cảm thấy kinh ngạc.

Tuy Ryan Lane chỉ là một con người, nhưng thực lực lại không hề kém với An. Kiểm trên tay hai người giao nhau, thực lực lại ngang tài ngang sức một cách ngạc nhiên. Giữa một rừng đai quang kiếm ảnh của hai người, Tô Lị cũng không phát hiện được ai là người yếu hơn, nhưng cô biết đây lại là một cơ hội để mình chạy trốn.

Tô Lị quan sát xung quanh tòa lâu đài thì phát hiện cả bốn phía đều bị rừng rậm bao phủ. Tuy nơi nào cũng rất đẹp nhưng Tô Lị lại không biết đi về phía nào, mà lúc này An và Ryan Lane lại đang đánh nhau ngay trước mặt cô.

“Tô Lị, về phòng đi!” An đang mải giao chiến với Ryan Lane, đột nhiên thấy Tô Lị đang định chạy trốn, vội vàng hô lên.

Mà lúc này Ryan Lane cũng đã thấy được cô. Trên gương mặt của Ryan Lane vẫn không hề có chút biểu cảm nào. Một tay Ryan Lane cầm kiếm, một tay chỉ về một phương hướng: “Cô cứ chạy về phía này là có thể thoát khỏi rừng rậm!”

Tô Lị không thèm để ý đến An, gật đầu với Ryan Lane một cái rồi cầm đầu cầm cổ chạy về phía Ryan Lane vừa chỉ. An muốn chạy đến ngay cản cô nhưng đã bị Ryan Lane kịp thời ngăn cản.

Tô Lị đã chạy được đoạn, đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Ryan Lane, còn anh thì sao?”

“Chuyện này cô cứ yên tâm, cô cứ chạy về phía đó là được rồi.”

Tuy Tô Lị là nhân loại, cô lại kiên quyết đứng về phía Shere, chỉ cần là người sáng suốt sẽ biết Tô Lị thích Shere. Nhưng người tên Ryan Lane đang đứng trước mặt An lại không giống Tô Lị, anh ta rõ ràng là một con người, tại sao cũng lựa chọn đứng về phía Shere? Điều này làm cho An vô cùng khó hiểu.

Shere là một ma cà rồng ác ma, chắc chắn mọi người gặp được đều phải tìm cách giết hấn chết mới đúng. Nhưng tại sao lại có một đồng người đứng về phía Shere, vì hấn mà phản đầu quên mình? Shere có năng lực như thế nào mà để cho những người này trả một cái giá lớn như vậy cho hấn?

Ryan Lane lại không để An suy nghĩ nhiều, nhanh chóng tấn công về phía An.

Tô Lị vẫn cầm đầu cầm cổ chạy, khi cả người đã nghiêng nghiêng ngã ngã như sắp té xuống đất thì cô mới phát hiện mình đã chạy ra khỏi rừng rậm. Vào lúc cô không thể nhấc chân chạy được nữa, cô mới mơ hồ thấy được một bóng dáng màu đen.

Shere đã đứng ở đây chờ rất lâu, cuối cùng thì Tô Lị cũng xuất hiện. Sắc mặt cô tái nhợt, môi tím ngắt, cả người lạnh như băng. Shere thấy thế thì vội vàng lấy áo khoác của mình phủ lên người cô.

Tuy vết thương trên bụng đã được khâu lại, nhưng vừa nãy cô đã vận động quá sức, nên có thể vết thương lại nứt ra, làm cho cô vô cùng đau đớn. Vì vậy Tô Lị đã không còn chút hơi sức nào nữa, cả người ngã vào Shere.

Shere ôm lấy Tô Lị: “Đi thôi.”

“Chờ chút, Ryan Lane... làm sao bây giờ?”

“Ryan Lane đã từng trải qua huấn luyện sát thủ cao cấp, em không cần lo lắng cho hấn đâu.”

Chỉ trong chớp mắt, Tô Lị đã được Shere đưa về căn phòng quen thuộc của mình. Shere ôm Tô Lị nhẹ nhàng đặt xuống giường, đắp chăn cho cô rồi nói: “Em hãy nghỉ ngơi cho tốt!”

“Đừng rồi, lúc nãy ngài nói Ryan Lane đã từng trải qua huấn luyện sát thủ cao cấp. Chuyện này là như thế nào?” Khi Shere đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên Tô Lị lại hỏi.

Cô vẫn tưởng rằng Ryan Lane chỉ là một vệ sĩ đi theo bên cạnh Shere, hoặc có thể nói là kỵ sĩ. Cho tới bây giờ cô vẫn không hề hay biết... hóa ra Ryan Lane lại là một sát thủ. Tuy bọn họ đã ở chung với nhau được vài tháng, thế nhưng cô lại không hề biết chuyện gì về bọn họ cả.

Chương 38

Vốn dĩ Tô Lị tưởng rằng Ryan Lane chỉ là một thị vệ đơn thuần đi theo bên người Shere, hoặc có thể nói là một kỵ sĩ, nhưng cho tới bây giờ cô mới biết anh ta chính là một sát thủ. Rõ ràng bọn họ đã ở chung với nhau vài tháng, thế nhưng đối với những người ở xung quanh Shere, dường như cô lại hoàn toàn không biết gì về bọn họ cả.

Tô Lị nhìn Shere, thấy anh không nói gì nên liền nói: “Tôi đã ở với mọi người lâu như vậy... nhưng bây giờ tôi mới phát hiện mình không hề biết một chút gì về mọi người.”

“Có lẽ em cũng không cần phải hiểu hết, cũng giống như bọn họ không cần phải hiểu hết con người em.”

“Nhưng tôi muốn biết!”

Tuy Ryan Lane là con người, nhưng anh ta lại luôn cung kính với Shere, điều đó làm cho người khác cảm thấy vô cùng nghi ngờ. Shere và Alar cũng không phải anh em ruột, nhưng Alar lại coi Shere như anh trai, lúc nào cũng dựa dẫm vào Shere. Còn cả lão quân gia Beucke và hai chị em song sinh Ian và Ess nữa. Cô hoàn toàn không hề biết gì về những người này.

Shere cúi đầu nhìn cô một lúc rồi ngồi xuống: “Ta sẽ nói cho em biết tất cả, nhưng không phải lúc này. Nếu em muốn cứu Ess thì bây giờ em phải cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Shere vừa nói vừa để tay lên trán Tô Lị. Chỉ trong chốc lát, Tô Lị đã tiến vào trạng thái mê man.

Shere trở lại toàn lâu đài của An trong khu rừng rậm. Kết giới bên ngoài đã được phá bỏ, xem ra hai người họ đã chiến đấu với nhau khá gay gắt, trên người cả hai đều đầy vết thương. Shere cũng không đánh thêm đánh với An, chỉ đến đó đỡ Ryan Lane rồi xoay người biến mất.

Khi Tô Lị tỉnh lại, người đầu tiên mà cô nhìn thấy lại không phải Shere mà là một con chuột đã chết vô cùng thê thảm trong tay Alar.

Hai mặt Alar chớp chớp nhìn Tô Lị, rồi chỉ vào con chuột chết nói: “Ha ha, cô mau nhìn này! Thật là một con chuột vô cùng đáng yêu.”

Tô Lị qua đầu nhìn Alar, vô cùng bình tĩnh nhưng lời nói lại tràn ngập ý tứ uy hiếp: “Alar, nếu cậu không vứt con chuột trước mắt tôi đi, tôi sẽ nhét nó vào miệng cậu!”

“Đây là bữa sáng mà ta chuẩn bị cho cô mà!”

Alar vừa nói vừa cầm con chuột chết lại gần mặt Tô Lị. Nhưng Alar chưa kịp thực hiện ý đồ thì cánh tay đã bị Tô Lị nắm lấy. Cô nhanh chóng xách cổ cậu nhóc, mở cửa và ném ra ngoài. Tô Lị lại còn vô cùng khoái chí, vỗ vỗ tay hai cái rồi xoay người bước vào phòng và đóng cửa lại.

Tô Lị bị Alar quậy một trận nên bây giờ cũng cảm thấy hơi đói. Cô vòng qua đầu giường ấn vào một cái nút màu đỏ, chiếc chuông ở phòng bếp cũng kêu lên vài tiếng. Ian và Beucke thấy vậy liền nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn cho Tô Lị.

Chỉ một lúc sau, Ian đã đẩy một xe đồ ăn đến phòng Tô Lị. Sau khi Ian để đồ ăn lên một cái bàn nhỏ dài, Tô Lị cũng bắt đầu dùng bữa.

“Cám ơn.” Tô Lị cười nhìn Ian. Gương mặt Ian vẫn không hề xuất hiện biểu cảm như mọi khi, chỉ gật đầu với Tô Lị một cái. Đột nhiên Tô Lị nhớ ra điều gì đấy nên quay đầu lại hỏi: “Đúng rồi Ian, bây giờ Ess như thế nào rồi?”

Ian lắc đầu nhìn Tô Lị, tỏ ý không biết.

Tô Lị chỉ “À!” một tiếng, rồi để cho Ian đi ra ngoài.

Sau khi ăn bữa sáng xong, lúc này Tô Lị mới đứng dậy thay quần áo. Nhưng đột nhiên có một cô gái lại xuất hiện trong phòng cô.

“Cô... cô là ai?” Tô Lị tức giận hỏi.

Khăn trùm đầu màu xám che mắt hơn phân nửa khuôn mặt của Site Lyme, làm Tô Lị không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt. Người này có thể đột nhiên xuất hiện trong phòng cô, chứng minh cô gái này không phải con người. Vì thế, Tô Lị chỉ có thể phòng bị ở mức tối đa mà thôi.

“Ta là Site Lyme, vu nữ của Lang Nhân tộc. Cô chính là tiểu thư Lily đúng không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Ta chỉ đặc biệt muốn đến nhìn tiểu thư Lily một cái mà thôi. Quả nhiên ta đoán không hề sai, mặc dù cô có thân thể là nhân loại, thể nhưng trong cơ thể lại có dòng máu giống Huyết Tộc thuần chủng.”

Tô Lị liếc mắt nhìn Sita Lyme: “Cô đang nói cái gì vậy? Chẳng hiểu ra làm sao cả! Nếu cô không có chuyện gì thì hãy rời khỏi phòng tôi đi. Không được sự đồng ý của người khác mà tự tiện vào phòng người ta chính là hành vi không lễ phép chút nào!”

Tô Lị đang muốn đi xuống nhà tìm Shere, nhưng khi cô chuẩn bị cầm tay khóa cửa thì cánh cửa lại tự động mở ra và Shere đang đứng bên ngoài.

“Tôi đang định đi tìm ngài đây!”

“Thật đúng lúc, tôi cũng đang định tìm em giúp một việc.”

“Shere đại nhân!”

Giọng nói của Sita Lyme từ phía sau Tô Lị vang lên. Trong lòng Tô Lị thầm than không tốt rồi, Lang Nhân tộc và Huyết tộc vốn là thiên địch, nếu như hai bọn họ đánh nhau ở nơi này, không phải cô sẽ là người bị tổn hại nghiêm trọng nhất ở đây sao?

Tô Lị nhắm mắt chờ đợi trận chiến sống còn của hai người, thể nhưng tình huống lại không hề diễn ra theo suy nghĩ của cô mà ngược lại có vẻ Shere và cô gái Lang Nhân tộc còn quen biết nhau.

“Sao hôm nay cô lại đến đây?” Shere hỏi.

“Ta chỉ đến đây ghé thăm vị tiểu thư Lily trong truyền thuyết này mà thôi.” Site Lyme liếc nhìn Shere như có thâm ý khác. “Tuy vị tiểu thư Lily này có được máu của Huyết tộc thuần huyết, nhưng đường như lực lượng lại chưa thức tỉnh. Trong cơ thể của tiểu thư còn ẩn giấu một lực lượng vô cùng đại.”

“Nhưng hiện tại Lily vô cùng yếu ớt. Ta chỉ lo lắng một ngày nào đó sẽ lại bị người khác giết chết, vì thế ta phải đề phòng mọi việc có thể xảy ra.”

“Đại nhân lại nói giỡn rồi. Tiểu thư Lily cũng phải kẻ đầu đường xó chợ.”

“Tất nhiên ta biết rõ điều này.”

Tô Lị trừng mắt nhìn người đàn ông đang đứng chắn ngay trước cửa, đưa tay đẩy người anh sang một bên để mình đi ra ngoài. Nếu người này đang vui vẻ nói chuyện với vu nữ Lang Nhân tộc thì hai người cứ ở lại đây từ tâm tình với nhau đi! Dù sao cô cũng không hiểu bọn họ đang nói gì.

Tô Lị đi đến phòng của Shere. Lúc này, Ess đã vô cùng suy yếu nằm trên giường, xung quanh cô ấy vẫn là Thất Mang Tinh Trận do Shere tạo nên. Shere có nói nếu bản thể bị thương thì ác ma bên trong cũng sẽ bị suy yếu. Dựa trên tình huống hiện tại thì có vẻ ác ma đã rất suy yếu rồi.

Tô Lị bước đến gần chỗ Ess, ngồi xổm xuống hỏi: “Ess, cô có khỏe không?”

Ess nhướn mí mắt đã nặng trĩu nhìn Tô Lị, nhưng lại không nói câu nào.

Đúng lúc này, Shere cũng vừa đi đến, trên tay còn cầm theo cuốn Ma Đồ kia. “Nếu muốn cứu được Ess thì cần phải có em hỗ trợ.”

“Tôi phải làm gì?”

Shere không nói thêm lời nào mà trực tiếp kẹp tay của Tô Lị, há mồm cắn lên làn da trắng nõn của cô.

Tô Lị liều mạng giãy giụa, đẩy đầu của Shere ra: “Ngài là một hồn đản chết tiết, bây giờ lại còn dám hút máu tôi?”

Sau khi Shere cắn cổ tay Tô Lị xong cũng buông ra, liếm vết máu trên khóe miệng. Không thể không thừa nhận máu của Tô Lị đúng là mỹ vị nhân gian.

Shere cầm chặt tay Tô Lị không cho cô giãy ra, nhanh chóng lấy Ma Đồ ra, để máu của Tô Lị nhỏ từng giọt từng giọt lên trên Ma Đồ. Một lúc sau, tay của Shere thấm vào máu trên cuốn Ma Đồ vẽ ra một Thất Mang Tinh Trận. Trận pháp được vẽ xong, Ma Đồ liền nhẹ nhàng bay đến trước mặt Ess.

Shere đặt tay lên phía trên Ma Đồ, trong miệng lại lầm bầm một câu chú ngữ nào đó. Trong chớp lát, Ma Đồ bắt đầu phát ra ánh sáng màu trắng, Ess đang nằm trên mặt đất cũng hoảng sợ ôm lấy tai hết to.

Tô Lị vừa giữ chặt vết thương ở tay, vừa trợn mắt há mồm nhìn những chuyện vừa xảy ra trước mắt mình.

Lúc này, ánh sáng màu trắng từ Ma Đồ cũng từ từ biến mất và rơi xuống đất. Ess đã không còn đau khổ gào thét mà lại ngất đi.

Shere phát tay hóa giải Thất Mang Tinh Trận, bước đến ôm lấy Ess và nhìn về phía Tô Lị: “Em lại đây.”

Tô Lị vẫn còn đang trong giấc mộng, nhất thời không kịp phản ứng mà chỉ nghe theo lời Shere đi đến gần Ess.

Shere cầm cánh tay vẫn còn chảy máu của Tô Lị nhỏ vài giọt máu vào miệng của Ess. Một lúc sau Shere mới buông tay Tô Lị ra, nói: “Em đi băng bó vết thương đi.”

“Lúc này Ess đã không còn chuyện gì nữa đúng không?”

“Ess đã được uống máu của em, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là không có việc gì nữa.”

Nghe Shere nói như vậy, Tô Lị không khỏi thở phào nhẹ nhõm. May mắn là cô ấy không có việc gì! Tô Lị thấy Shere bế Ess đi ra ngoài nên cũng vội vàng đi theo: “Ngài muốn đưa cô ấy đi đâu?”

“Ta đưa Ess đến phòng của cô ấy. Đúng rồi, em nhớ cầm theo Ma Đồ.” Shere đang đi nhưng lại đột nhiên dừng lại, quay đầu dặn dò Tô Lị.

Tô Lị vội vàng chạy về phòng Shere nhặt Ma Đồ lên. Cô cảm giác cuốn Ma Đồ này nhìn cũ hơn lúc trước rất nhiều, nhưng điều này cũng không quan trọng. Tô Lị nhún vai rồi đuổi theo Shere.

Sau khi đưa Ess về phòng, Shere liền dẫn Tô Lị đi đến toàn lâu đài của Cleves, giao cuốn Ma Đồ trong tay Tô Lị cho phu nhân Kerry: “Ta đã tinh lọc hết những ác linh trong Ma Đồ.”

Phu nhân Kerry chỉ liếc nhìn cuốn Ma Đồ một cái, nói: “Đốt nó đi! Nó đã không còn giá trị để ta cất giữ nữa rồi.”

Cuốn Ma Đồ trên tay Shere đột nhiên bốc cháy, chỉ chớp mắt đã hóa thành tro bụi tan vào trong không khí.

“Nếu theo ước định thì bây giờ phu nhân Kerry phải giao cho ta nhẫn Thân Vương của Cleves đúng không?”

“Ta cũng không phải loại người không giữ chữ tín.” Phu nhân Kerry lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Shere. “Đây là nhẫn của Cleves, người cầm đi.”

Shere nhận lấy chiếc nhẫn, tay phải đặt lên ngực trái của mình, vô cùng thân ái cúi người xuống: “Rất cảm ơn phu nhân.”

Về mặt phu nhân Kerry mất kiên nhẫn, vậy tay ý nói hai người bọn họ hãy mau rời khỏi chỗ này. Tô Lị cũng không muốn ở lại nơi này, kéo cánh tay Shere xoay người bước đi.

Trên đường về, Tô Lị hỏi: “Ma Đồ đã bị đốt, về sau chúng ta không cần sợ ác linh ra ngoài nữa đúng không?”

“Sita Lyme nói, Ma Đồ được sinh ra từ oán niệm, tham niệm và cảm xúc tiêu cực của con người, mà lòng tham và oán giận của con người là vô hạn. Cho dù Ma Đồ đã bị đốt, nhưng có lẽ mấy trăm năm sau, hoặc một ngàn năm sau, có lẽ nó sẽ lại một lần nữa xuất hiện trên thế giới này.”

Tô Lị trầm ngâm, đến lúc đó bản thân mình đã chết từ lâu rồi. Vì vậy bây giờ không việc gì cô phải lo lắng những chuyện không đâu như vậy.

“Nhưng bây giờ thì tốt rồi. Ngài xem, chúng ta đã có được ba chiếc nhẫn Thân Vương...” Tô Lị cầm chiếc nhẫn của Cleves trong tay nhìn đi nhìn lại, cười nói: “Chỉ cần tìm được bốn cái nữa là chúng ta có thể giải được bí mật của bức họa. Đúng rồi Shere, bốn vị Thân Vương còn lại đang ở đâu?”

“Mỗi vị Thân Vương đều có lãnh thổ riêng để quản lý, trên cơ bản là không hề liên quan đến nhau, cho nên ta cũng không biết nhiều về những người còn lại. Huống chi nhẫn Thân Vương là một dấu hiệu chứng minh thân phận, chỉ sợ bốn cái còn lại không dễ lấy.”

Tô Lị gật đầu, tiếp tục chìm trong suy nghĩ của mình. Shere cũng đã từng nói cho cô biết những khu vực quản lý khác nhau của bốn Thân Vương còn lại, nhưng thật sự cô không thể nhớ hết tên của bọn họ. Dù sao tên của người ngoại quốc không giống tên của Trung Quốc đơn giản dễ nhớ. Phần lớn tên của bọn họ đều rất dài, vì vậy dù cô nghĩ nát óc cũng chẳng thể nào nhớ nổi.

Nhưng khu vực mà bọn họ quản lý thì cô vẫn nhớ. Tộc Brujah ở Washington của Mỹ, tộc Gangrel ở Hungary, tộc Nasferatu ở Pháp, chỉ có tộc Tremere là vô cùng thần bí, ngay cả Shere cũng không biết tộc này nằm ở đâu, hay Thân Vương tộc Tremere rốt cuộc là ai?

Những cuộc tụ hội ở Huyết Tộc, hầu như tất cả những thành viên của Mật Đảng đều phải có mặt, nhưng lại chưa bao giờ thấy tộc Tremere. Shere cũng chưa bao giờ gặp bọn họ trong những lần tụ hội. Ngay cả thành viên của tộc Tremere mà bọn họ cũng không thể gặp được, điều này làm độ khó của quá trình tìm kiếm nhẫn Thân Vương tăng thêm gấp bội.

Hơn nữa có thể những Thân Vương sẽ không ở nơi mà mình quản lý. Cũng giống như Josie và Cleves, một người ở Italy, một người ở Đức, thế nhưng cả hai người lại bám theo Shere ở lại Anh Quốc.

Tô Lị trầm than trong lòng, con đường tìm kiếm nhẫn Thân Vương này quả thật quá khó khăn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Trong thư phòng, Shere đang ngồi đọc sách thì đột nhiên một con dơi bay vào từ cửa sổ phía sau, đậu xuống ngay trên mặt bàn.

“Shere đại nhân!”

Shere cũng không hề ngẩng đầu lên mà chỉ hỏi: “Ừ! Điều tra được rồi sao?”

“Đúng vậy đại nhân. Nghe nói hai ngày nữa Jack Harris đại nhân sẽ quay trở về Ma Giới. Còn chuyện ngài ấy về Ma Giới để làm gì thì chưa thể điều tra được.”

Shere đang muốn ra thêm mệnh lệnh thì đột nhiên cánh cửa phòng lại mở ra. Tô Lị vừa bước vào phòng đã thấy cảnh tượng như vậy, vì thế liền vội vàng lấy tay xua con dơi để nó bay ra ngoài.

Shere kinh ngạc vì hành động đột ngột của cô, liếc nhìn con dơi bị cô ném văng vào tường, ngẩng đầu nhìn Tô Lị.

Tô Lị xoa xoa tay. “Tại sao ở đây lại có dơi xuất hiện? Một chút nữa ngài nên gọi Beucke dọn dẹp lại phòng đi!”

Shere thở dài, đứng dậy nâng con dơi lên: “Ngươi không sao chứ?”

“Đại, đại nhân... Xin ngài cho phép ta về nghỉ ngơi vài ngày.”

“Được! Chuyện vừa rồi ta sẽ sai con khác đi điều tra. Ngươi đi đi.”

Lần này lại đổi thành Tô Lị trừng mắt nhìn Shere thả con dơi ra ngoài cửa sổ. Hình như vừa rồi Shere đang nói chuyện cùng với con dơi kia!!!

“Shere, lúc này ngài nói chuyện với con dơi đó sao?”

“Em hiểu được tôi nói gì sao?” Shere quay đầu nhìn Tô Lị. Tô Lị lắc đầu, cô chỉ thấy Shere giống như đang nói chuyện với con dơi đó mà thôi.

Thấy cô lắc đầu, Shere bắt đầu dī thờ dài: “Em có biết em vừa làm gì không? Nó là sủng vật của ta. Lúc này nó đến báo cáo kết quả điều tra với ta.”

“Điều tra? Điều tra chuyện gì?”

“Hai ngày sau, Thân Vương tộc Brujah – Jack Harris sẽ về Ma Giới. Lúc đó ta cũng sẽ trở về Ma Giới một chuyến.”

“Ma Giới... Ôi. Ma Giới là một nơi như thế nào vậy?” Tô Lị xoay người, dựa vào bàn chống tay lên cằm, tò mò hỏi Shere.

“Là một nơi mà con người đi vào chắc chắn sẽ chết không toàn thây.” Shere rất hài lòng khi nhìn thấy biểu cảm lúc này của Tô Lị. “Nếu em cũng muốn đến đó thì ta sẽ cố gắng giúp đỡ em, biến em thành một thành viên của Huyết Tộc.”

Tô Lị đứng thẳng dậy, cười tí mắt nói: “Shere, chúc ngài thuận buồm xuôi gió.”

Loại chuyện lãng phí sinh mệnh của bản thân này cô không nên nghĩ đến làm gì, Shere cũng không hề bắt buộc chuyện này. Tuy anh vẫn hy vọng cô có thể mãi đi theo bên cạnh mình, hơn nữa lực lượng trong cơ thể cô cũng xem như mạnh hơn lúc trước, nhưng dù sao cô cũng chỉ là nhân loại. Một khi bị người của Ma Giới phát hiện thì nhất định cô sẽ bị hỗn phi phách tán.

Mặc dù trong tay Shere có biện pháp để Tô Lị cùng mình đến Ma Giới, nhưng chắc chắn cô cũng sẽ bị thương tổn. Suy nghĩ kỹ thì vẫn nên để cô ở lại Nhân giới là an toàn nhất.

Đêm trước hôm đi Ma Giới, sủng vật của Shere lại bay từ cửa sổ vào thư phòng: “Đại nhân, đã tra được nguyên nhân Harris đại nhân về Ma Giới rồi...”

Shere nhú mày, có vẻ sự tình ngày càng khó giải quyết rồi...

Sau khi Shere trở về Ma Giới, Josie và Cleves liền dọn đến tòa lâu đài của Shere ở và xem nơi này như nhà của bọn họ. Ngày nào hai người họ cũng ở đây, không đánh bida, uống trà thì cũng ngồi chơi cờ. Đã vậy lại còn sai bảo người hầu ở đây y như ở nhà mình, vô cùng tự do tự tại.”

“Muốn chơi thì sao hai người không trở về tòa lâu đài của hai người mà chơi. Tại sao ngày nào cũng chạy đến đây vậy?”

Josie dừng động tác trên tay lại, cả người đang nằm sấp trên bàn bida cũng đứng thẳng dậy: “Những lời này của Lily không đúng rồi. Hai chúng ta thường xuyên đến đây cũng là vì sợ Shere không có ở nhà nên cô sẽ buồn chán mà thôi, vì vậy chúng ta mới đến đây để chơi với cô.”

Nhưng tại sao cô lại cảm thấy hai người này đều tự chơi với nhau, hoàn toàn gạt cô sang một bên vậy?

“Ý tốt của người người tôi xin nhận. Nhưng hiện tại cả người mau đi về đi.” Tô Lị không hề khách sáo xua tay đuổi hai người về.

Josie để cây cờ (cây đánh bida) xuống cạnh bàn, ngồi xuống bên cạnh Tô Lị: “Đúng rồi. Nhân lúc Shere không có ở đây, cô có muốn nói chuyện với ta về một vài chuyện của Shere không?”

“Chuyện về Shere? Có chuyện gì sao?” Quá rõ ràng là Tô Lị rất quan tâm đến lời nói của Josie.

“Lần này Shere trở về Ma Giới lại gặp vận khí không hề tốt chút nào. Có khả năng là lãnh ít dữ nhiều.”

“Ngài mau nói vấn đề chính đi!”

Josie cười cười, vẻ mặt vô cùng thần bí nói: “Không biết cô có từng nghe nói chuyện Shere đã từng chém giết hết hơn một phần tư thành viên của Lang Nhân tộc không? Lang Nhân tộc đông như vậy, một mình Shere giết nhiều thành viên của bọn họ như vậy nhưng lại có thể sống sót trở về nên có thể thấy được mệnh của hắn rất lớn đúng không?”

“Nhưng không phải ngài ấy và vị vu nữ của Lang Nhân tộc kia là bạn tốt sao?”

“Đó là vì Shere đã từng cứu mạng cô ta. Lang Nhân tộc rất coi trọng ân tình.” Cleves cũng để cây cơ trong tay xuống và ngồi đối diện với Tô Lị, dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô: “Ngược lại bọn họ cũng rất thù dai. Nếu lần này Shere đến địa phận của bọn họ và đụng phải thành viên Lang Nhân tộc, rất có thể bọn họ sẽ phải đại chiến một trận!”

Josie cũng gật đầu phụ họa theo: “Không sai! Ngay cả lần trước khi ba chúng ta về Ma Giới để đi tìm Sita Lime, Shere luôn không bước vào địa phận Lang Nhân tộc mà lại chỉ dẫn chúng ta ra ngoài tìm, nếu không cũng sẽ không phải tìm lâu như vậy.”

“Vậy bây giờ hai ngài không về Ma Giới thì sẽ như thế nào? Nếu Shere gặp phải Lang Nhân Tộc không phải ngài ấy sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Cleves thờ ơ cầm tách trà nhấp một miếng: “Đối với Shere thì đây cũng không phải chuyện gì lớn. Chỉ là hắn ghét phiền toái mà thôi.”

“Đúng rồi! Lily, cô có biết Ma Giới là một nơi như thế nào không?” Thấy Tô Lị lắc đầu, Josie tiếp tục nói: “Vậy cô có muốn đến đó không?”

Tô Lị vừa nghe Josie nói vậy thì liền lắc đầu.

“Vậy cô có biết Huyết Giới không?”

Tô Lị vẫn duy trì tình trạng lắc đầu như trước: “Đó là cái gì?”

“Đó là một trong mười ba Thánh Khí. Nếu nhân loại đeo Huyết Giới thì có thể tạm thời trở thành thành viên của Huyết Tộc, hơn nữa sẽ không bao giờ bị phát hiện. Nếu cô muốn đến Ma Giới thì chỉ cần đeo Huyết Giới lên tay là được.”

“Được rồi Josie. Người nhất định sẽ bị Shere giết đấy!”

Chẳng những Josie không hề sợ hãi mà lại còn cười nói: “Chuyện này chơi rất vui. Không phải sao?”

Tô Lị nghe Josie nói như vậy, hai mắt cô đã sớm phát sáng: “Vậy Huyết Giới đó đang ở đâu?”

“Nó ở ngay bên người Shere đó! Hình như lúc trước Lilith đã đưa Huyết Giới cho hắn. Nghe nói Lilith chính là người trông coi 13 Thánh Khí.”

“Nhưng... nếu Huyết Giới ở trong tay Shere thì không phải chúng ta không thể nào lấy được sao?”

“Nếu đã là đồ vật Lilith đưa cho hắn thì có lẽ hắn sẽ cất giữ những thứ đó ở một chỗ bí mật nào đó, hắn sẽ không mang theo bên người đâu.”

Tô Lị bĩu môi: “Vậy thì vẫn không phải không có cách nào rồi sao! Tôi cũng không biết ngài ấy sẽ cất ở chỗ nào.”

“Không đi tìm thì làm sao mà biết được.” Josie vừa nói vừa đứng lên đi ra ngoài. Tô Lị và Cleves liếc nhìn nhau, sau đó cũng đứng dậy đi theo Josie.

Tô Lị nhìn xung quanh, phát hiện con đường bọn họ đang đi sẽ dẫn đến tầng hầm. Cô nhìn bóng lưng của Josie hỏi: “Ý của ngài là những thứ quý giá thì Shere sẽ cất ở tầng hầm sao?”

Josie lại không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại: “Lily, cô có biết cửa tầng hầm này mở như thế nào không?”

“Hả? À, cái đó thì ta biết.”

Ba người đi đến tầng hầm của Shere. Tô Lị sờ xung quanh vách tường rồi ấn vào một cơ quan bí mật. Trên vách tường liền lồm xồm xuống một hình chữ thập, cánh cửa cũng tự động mở ra.

Đi vào bên trong tầng hầm, Josie nhìn bốn phía quanh rồi đi về phía bức họa của Lilith, chăm chú nhìn bức họa một lúc lâu.

Tô Lị cũng đi theo và nhìn bức họa trên tường, rồi lại nhìn sang Josie hỏi: “Sao vậy?”

Josie không trả lời mà chỉ nhắc bức họa ra khỏi tường và để xuống bàn bên cạnh. Josie lấy tay sờ bức tường một lúc và mở ra một cái ngăn chứa đồ bí mật.

Tô Lị và Cleves đều đến gần nhìn. Không ai nghĩ đằng sau bức họa của Lilith sẽ có một ngăn chứa đồ bí mật, lại càng không nghĩ tới 13 Thánh Khí đều được cất giấu ở nơi này.

“Sao người có thể biết được chuyện này?” Về mặt Cleves không tin nhìn Josie. Với chỉ số thông minh của Josie thì không thể nào đoán được điều này!

“Cái này... Ha ha. Thật ra lúc trước có một lần Shere không cẩn thận nên bị ta thấy được!”

Tô Lị vỗ vỗ lên vai Josie, dùng vẻ mặt “Ngài làm rất tốt!” khích lệ.

“Cô đeo thử đi!” Josie lấy Huyết Giới ra, sau đó treo bức họa lại vị trí cũ.

Tô Lị nhìn chiếc nhẫn trong tay, tuy vô cùng tinh xảo nhưng cô nhìn thế nào cũng thấy nó không khác những chiếc nhẫn bình thường là mấy.

Khi Tô Lị đeo chiếc nhẫn đó vào, đột nhiên có một cảm giác quen thuộc bao quanh cả người cô, trái tim cũng đập mạnh hơn rất nhiều. Tô Lị vội vàng ôm lấy ngực của mình ngồi xỏm xuống đất thở dốc, cô cảm thấy ngực mình ngày càng khó chịu.

“Sao rồi, sao rồi? Cô có cảm giác gì không?” Josie cũng ngồi xỏm xuống, hưng phấn nhìn Tô Lị.

“Tôi rất... khó chịu!!!”

Trái tim lại đập dồn dập. Trong giây phút này Tô Lị cảm giác như ngực mình sắp nổ tung, cổ họng cũng đột nhiên trở nên khô không khác.

“Ôi!!! Bắt đầu biến đổi rồi! Cleves, nhìn mau! Con người của Lily đã biến thành màu đỏ sẫm rồi! Rất giống với màu mắt của Shere!”

Cleves chứng kiến hết cảnh tượng con người của Tô Lị biến từ màu đen sang màu đỏ thẫm, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng thần kỳ. Mẹ anh đã từng nói, 13 Thánh Khí của Huyết Tộc cũng là thánh vật của 13 thị tộc. Những thánh vật này có lực lượng vô cùng cường đại. Trước kia rất lâu, trong Huyết Tộc vẫn thường xuyên diễn ra cảnh vì tranh giành Thánh Khí mà giết hại lẫn nhau, nhưng lại không biết vì sao Lilith lại trở thành người trông giữ 13 Thánh Khí này.

Xem ra đây chính là điều ngoài ý muốn.

Vì trái tim của Tô Lị bị một áp lực rất lớn đè ép lên nên đã hôn mê. Khi cô tỉnh lại thì đã phát hiện cô đang ở trong phòng của mình, mà Josie và Cleves cũng đang ở trong phòng.

“Josie, Cleves...” Tô Lị vuốt cổ thì phát hiện cổ họng củ mình khô không khác.

“Cô đói bụng sao? Thật đúng lúc, ta vừa bảo Ess chuẩn bị đồ ăn cho cô rồi.”

Hiện tại, cổ họng của Tô Lị không thể phát ra tiếng được, vì thế cô chỉ còn cách gật đầu tỏ vẻ cảm ơn. Nhưng khi Ess bung một ly chứa đầy chất lỏng đỏ tươi như máu để trước mặt cô thì lòng biết ơn đối với Josie đã bị cô ném ra ngoài cửa sổ.

Tô Lị trừng mắt nhìn bọn họ, chỉ vào chất lỏng mà Ess đang cầm trên tay lắp bắp hỏi: “Đây là... đồ ăn của tôi?”

“Cô yên tâm đi, đây chỉ là huyết nhân tạo thôi. Hiện tại cô đã tạm thời trở thành Huyết Tộc, tất nhiên cô phải ăn đồ ăn của Huyết Tộc. Nhưng cô không cần quá lo lắng, chỉ cần cô bỏ chiếc nhẫn đó ra thì cô sẽ trở lại thành người. Chắc chắn cô sẽ không bị biến thành Huyết Tộc thật sự đâu.”

“Nếu cô không muốn cổ họng mình mãi mãi như vậy thì hãy mau uống thứ đó đi!” Cleves cũng phụ họa nói vào một câu.

Tô Lị nhìn chằm chằm ly máu trước mặt. Cô không dám uống, nhưng hiện tại cổ họng cô lại rất khó chịu, vì thế cô chỉ còn cách nhắm mắt, cắn môi uống một phát cạn hết ly máu.

Nhưng khi cô uống hết ly máu cô lại không còn cảm giác chán ghét như lúc đầu. Có vẻ mùi hương của máu cũng không tệ như Tô Lị tưởng tượng, tuy hơi buồn nôn nhưng hóa ra mùi vị của máu lại thơm như vậy.

Đột nhiên Tô Lị lại hoảng sợ với ý nghĩ như vậy trong đầu mình. Hiện tại... quả thật là cô đã giống một thành viên của Huyết Tộc mất rồi!

“Sao rồi? Có phải rất ngon đúng không?”

“... Ừ!” Tô Lị thật thà gật đầu. Bây giờ cô chỉ tạm thời thành Huyết Tộc mà thôi, chỉ cần cô tháo chiếc nhẫn này xuống thì sẽ biến thành con người. Nghĩ đến điều này thì trong lòng Tô Lị cũng được an ủi đôi chút.

“Người hãy xem đi!” Đột nhiên Cleves lại đưa cho Tô Lị một cái gương.

Tô Lị thần thờ nhận chiếc gương. Cô không biết Cleves có ý gì, nhưng khi nhìn chính mình trong gương thì cô đã hiểu ta tất cả.

Tuy vẫn là một mái tóc quăn màu đen, nhưng lúc này hai mắt Tô Lị đã biến thành màu đỏ sẫm, làn da tái nhợt dọa người, trong miệng cũng xuất hiện hai cái răng nanh nhỏ nhỏ. Lúc này, cô rất giống một Huyết Tộc chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Khi Tô Lị kịp phản ứng thì đã phát hiện mình đang ở trên con một đường xám ngắt. Bầu trời âm u không hề có ánh trăng, thỉnh thoảng còn có vài nam sĩ đi dày da hoặc nữ sĩ mặc váy ren hoa lệ đi ngang quang người cô.

Ngoại trừ bầu không khí lạnh lẽo và ẩm ướt thì kiến trúc nơi này cũng khá giống ở nước Anh, chỉ là ở đây còn mang theo một hơi thở quý tộc Châu Âu thời trung cổ.

Nếu không phải những nam sĩ, nữ sĩ ở đây vừa đi vừa nói chuyện nhau, thì làn da tái nhợt của bọn họ sẽ làm cho Tô Lị cảm giác những người này chỉ là những xác chết biết đi... mặc dù bọn họ đã chết từ lâu rồi!

Bầu trời âm u mờ mịt, con đường lạnh lẽo, kiến trúc từ thời xa xưa, lại còn không có hơi thở của người sống. Không sai! Nơi Tô Lị đang đứng chính là Ma Giới trong truyền thuyết.

Còn chuyện vì sao chỉ có một mình Tô Lị ở đây thì phải nói đến 10 phút trước.

Khi Tô Lị nhìn bộ dáng của mình trong gương thì phát hiện mình hoàn toàn giống một ma cà rồng. Điều này làm Tô Lị không khỏi sợ hãi đứng bật dậy. Chiếc nhẫn này quả nhiên là một báu vật, vì muốn đóng giả một Huyết Tộc mà nó có thể biến một con người thành một Huyết Tộc không hề có sinh mệnh.

Điều này làm cho Tô Lị vô cùng ngưỡng mộ.

“Hiện tại bộ dáng của cô chính là một Huyết Tộc. Cô đến Ma Giới thì chắc chắn không ai có thể phát hiện ra cô là con người.”

“Chờ một chút! Josie, ngài khẳng định chỉ cần tôi tháo chiếc nhẫn này xuống thì tôi sẽ biến thành con người như cũ?” Tô Lị vẫn bán tín bán nghi, giờ ngón tay đang đeo chiếc nhẫn lên hỏi.

“Tất nhiên rồi! Nếu cô không tin thì có thể tháo nó ra, nhưng khi cô đeo nhẫn lại thì sẽ phải trải qua quá trình biến đổi thành Huyết Tộc một lần nữa đấy!”

Tô Lị suy nghĩ lại... thôi, cứ quên chuyện đó đi! Dù sao Josie cũng không dám nói dối cô! Tuy vậy nhưng quả thật quá trình biến đổi thành Huyết Tộc quá khó chịu, cô cũng không có can đảm nếm lại cảm giác trái tim bị đè ép đến nỗi sắp nổ tung lần hai.

Khi Josie dẫn Tô Lị đến Ma Giới, cô nghĩ bọn họ cũng sẽ đi với cô, nhưng kết quả là Josie chỉ nói với cô một câu: “Ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không Shere sẽ giết chết ta mất!” Josie nói xong câu đó thì liền biến mất, không hề cho cô thời gian suy nghĩ đã để cô lại một mình ở Ma Giới.

Vì thế lúc này Tô Lị đang dạo chơi một mình trên đường. Cô rất muốn đi tìm Shere nhưng lại không biết nên đi đâu tìm.

Đúng lúc này, một nữ sĩ mặc một bộ váy ren dài, trên tay đeo bao tay cũng bằng ren, khoác lên cánh tay của một vị nam sĩ mặc âu phục, đầu đội mũ dạ, trong tay còn chống gậy văn mình đi ngang qua trước mặt Tô Lị. Cô dừng bước ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng xoay người đuổi theo bọn họ. Cô lẳng lặng đi theo phía sau hai người để tìm hiểu tình hình ở Ma Giới thông qua cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Hình như mấy ngày gần đây tâm tình của đức vua không được tốt.”

“Tất nhiên rồi! Cả Camarilla đều đã biết chuyện tiểu thư Lamia bị mất tích. Nghe nói Harris đại nhân vì chuyện này mà vội vàng giải quyết xong mọi chuyện ở Nhân Giới rồi chạy về đây. Hôm qua ngài ấy đã đến Hoàng Cung.” Vị nam sĩ bên cạnh nói.

“Đúng rồi, ta nghe nói Troy Trask đại nhân cũng đã trở lại, hình như hôm qua ngài ấy cũng mới về. Nghe nói đức vua chỉ triệu kiến một mình ngài ấy. Ta rất muốn nhìn thấy vị đại nhân này! Dù sao tộc Ventruie là nơi nhiều nữ nam nhất ở Camarilla, đặc biệt là Troy Trask đại nhân! Mà tộc Brujah của chúng ta ngược lại lại có rất ít nữ nam.”

Khi nghe thấy cái tên Troy Trask, Tô Lị vội vàng vênh lỗ tai mình lên để nghe ngóng, trong đầu suy nghĩ lời nói của bọn họ là có ý gì.

“Xin chào!” Tô Lị đi đến trước mặt bọn họ, nhắc nhẹ lần váy, hơi khụy chân xuống chào hai người. May là quần áo và trang sức của quý tộc nước Anh khá giống với Ma Giới, hơn nữa hiện tại bộ dáng Tô Lị giống như Huyết Tộc, cho nên cô không cần lo sợ sẽ bị bọn họ nhận ra.

“Thật xin lỗi đã làm phiền hai người!” Tô Lị nho nhả lễ phép cúi đầu xin lỗi.

“À! Không sao, tiểu thư có chuyện gì không?” Vị nữ sĩ Huyết Tộc nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, nở nụ cười tao nhã hỏi.

“Xin hỏi hai vị có biết Troy Trask đại nhân đang ở chỗ nào không?”

“Troy Trask đại nhân sao? Có lẽ lúc này ngài ấy đang ở trong Hoàng Cung!”

Hoàng Cung? Đó là nơi nào?

“À... Vậy xin hỏi đây là chỗ nào của Ma Giới? Từ đây đi đến Hoàng Cung như thế nào?”

Hai người nghe Tô Lị hỏi vậy liền kinh ngạc, sau đó cười hỏi: “Cô không biết đây là nơi nào sao? Chẳng lẽ cô là một Huyết Tộc tân sinh?”

Tô Lị cũng không hiểu tại sao bọn họ lại bật cười, nhưng vẫn gật đầu.

Nữ sĩ nghĩ cô là Huyết Tộc tân sinh cũng tỏ vẻ đã hiểu. Hiện tại Huyết Tộc tân sinh đều ở Nhân Giới, bọn họ rất ít khi đến Ma Giới nên không hiểu tình hình nơi này cũng là điều dễ hiểu, vì vậy liền trả lời vấn đề của Tô Lị: “Nơi này chính là thủ đô Telia của Camarilla. Hoàng Cung nằm ở bên trên, cách chỗ chúng ta không xa. Nhưng cô là một Huyết Tộc tân sinh nên không thể vào được đâu, chỉ có vương tộc và quý tộc thì mới có thể đi vào. Vì vậy cô không nên đến đó.”

Tô Lị mỉm cười gật đầu cảm ơn bọn họ, sau đó xoay người đi về nơi mà hai người họ vừa chỉ. Tô Lị không quan tâm mình có thể được vào hay không, nhưng cô phải đến đó xem thế nào đã, nếu có thể gặp được Shere thì đó là điều tốt nhất.

Camarilla là tên gọi lãnh thổ của Mật Đảng, nơi mà cô đang đứng chính là thủ đô Telia. Tô Lị khá vui mừng khi Josie đưa mình đến một nơi có thể dễ dàng tìm được Shere.

Nhưng tâm tình vui vẻ của Tô Lị lại hoàn toàn tan biến sau khi chứng kiến cảnh tượng trước mặt.

Hóa ra vị nữ sĩ kia nói Hoàng Cung nằm ở bên trên lại không như tưởng tượng của Tô Lị, cô nghĩ nơi đó được xây dựng ở một nơi cao hơn mặt đất, nhưng lại không nghĩ tới thật ra Hoàng Cung lại bay lơ lửng trên bầu trời. Hay nói cách khác... trên đầu cô là một tòa lâu đài nguy nga không phải chịu lực hút của trái đất, lơ lửng ngay giữa không trung.

Chuyện phi lý này làm sao mà đại gia Newton có thể chịu nổi???

Nếu không phải thấy xung quanh Hoàng Cung tản ra một hơi thở âm u khủng bố giống như tòa lâu đài của Brown thì nhất định Tô Lị đã cho rằng nơi đó chính là Thiên Không Chi Thành dưới ngòi bút của Cung Lão. Nhưng sự thật là khi bản thân mình đang chìm trong ảo tưởng tốt đẹp thì đột nhiên trên trời giáng xuống một cái tát để kéo bản thân về hiện thực.

Một cơn gió lạnh thổi qua làm cả người Tô Lị run lên. Cô ngẩng đầu nhìn Hoàng Cung trên bầu trời, trong lòng lại nổi một nụ cười bất lực. Chắc chắn là không thể nào đi lên đó được, mà bản thân cô lại không thể bay, điều này không phải là đang muốn cô đi chết sao?

Đúng lúc này Harris cũng vừa trở về Hoàng Cung từ bên ngoài. Tô Lị đột nhiên phát hiện có một người đàn ông mặc áo sơ mi đang đứng ngay bên cạnh mình, hơn nữa có vẻ người này đang muốn đi lên Hoàng Cung trên cao kia, vì thế khi Harris đang chuẩn bị dịch chuyển thì Tô Lị đã vội vàng chạy lại.

Tô Lị may mắn túm được một góc áo của Harris ngay trước khi anh ta biến mất. Chờ cho Tô Lị khôi phục lại tinh thần thì đã thấy mình đang đứng ngay trước cổng Hoàng Cung.

Harris cúi đầu nhìn cô gái đang ôm tìm ngòai xồm dưới đất, nhú mồm hỏi: “Ngươi là ai?”

Tô Lị ngẩng đầu, né tránh ánh mắt của anh ta: “Xin... chào!”

Về mặt Harris vẫn không hề thay đổi, lặp lại câu hỏi lúc này: “Ngươi là ai?”

“Tôi tên là Lily... Lily Troy Trask.”

“Troy Trask...” Sau khi Harris lẩm nhẩm trong miệng cái tên này một lần lại hỏi tiếp: “Ngươi tới đây để làm gì?”

“Tôi đến tìm Shere.”

Khi nghe được tên của Shere, hai con mắt của Harris mới nhìn về phía Tô Lị: “Ngươi có quan hệ gì với hắn?”

Quan hệ sao??? Tô Lị im lặng suy nghĩ một lúc...

Người yêu? Không phải, Shere chưa từng nói thích mình. Bạn bè? Cũng không đúng, có loại bạn bè nào lại có quan hệ mập mờ như vậy không? Người thân? Cái này cũng không, là người thân nhưng thỉnh thoảng lại hút máu của mình sao?

“Vợ chưa cưới! Đúng rồi, tôi là vợ chưa cưới của ngài ấy! Tôi và Shere chính là vợ chồng chưa cưới.” Tô Lị nói dối một cách mặt không đỏ, tim không đập.

Harris nghi ngờ nhìn Tô Lị. Cô gái này chắc chắn là một Huyết Tộc tân sinh, mà lực vô cùng yếu, nhưng cũng không phải loại người mà Shere sẽ thích. Nhưng không phải cha của Shere còn có thể cưới một nhân loại không hề có chút ma lực nào sao? Xem ra gia tộc bọn họ rất thích những cô gái yếu ớt.

“Đây không phải nơi mà cô có thể đến. Cô mau đi xuống đi!”

“Nhưng tôi có việc muốn tìm Shere.”

“Hiện tại Shere không ở Hoàng Cung. Hắn đã đi xuống rồi!”

Về mặt Tô Lị liền hiện lên vẻ không nói nên lời. Bản thân mình phải mạo hiểm cả mạng sống, vất vả lắm mới có thể lên được đây, vậy mà Shere đã đi xuống mất rồi!

Tô Lị xoay người đi về phía sau, nhưng khi cô cúi đầu nhìn xuống lại bị dọa cho sợ hãi, vội vàng lùi về phía sau. Cao như vậy làm sao cô có thể đi xuống được? Nếu từ nơi này ngã xuống thì không phải sẽ chết không toàn thân sao?

Harris liếc Tô Lị một cái rồi xoay người đi vào Hoàng Cung. Tô Lị thấy Harris chuẩn bị đi vào cổng thì vội vàng chạy tới kéo áo anh ta nói: “Ngài có thể dẫn ta xuống được không?”

Harris cúi đầu nhìn cô gái lại kéo áo của mình, mảy râu càng chặt. Thật không ngờ Shere lại có một cô vợ chưa cưới phiền phức như vậy! Nhưng có thật cô gái này là vợ chưa cưới của Shere hay không?

Anh ta không thèm khách sáo ném Tô Lị xuống dưới mặt đất, nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái đã xoay người biến mất.

Tô Lị đứng lên, phui phui cái mộng. Vậy bây giờ cô phải đi đâu để tìm Shere đây?

Tô Lị ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, sớm biết như thế mình phải hỏi tên của người lúc này trước mới phải!!!

Dựa trên cử chỉ và lời nói của người đàn ông lúc này thì chắc chắn địa vị của anh ta không hề thấp! Hơn nữa dường như chỉ có những người có thân phận cao mới có thể ra vào Hoàng Cung. A... Vậy người lúc này không phải quý tộc thì chắc chắn sẽ là vương tộc rồi! Có lẽ anh ta sẽ biết Shere đang ở đâu! Biết vậy mình đã hỏi anh ta rồi!

Tô Lị đau khổ một lúc rồi xoay người đi tiếp về phía trước như không có việc gì.

Trong Hoàng Cung, Harris đi vào phòng của đức vua Atlan.

“Phụ vương!”

“Jack, bên kia nói như thế nào?” (Jack là Thân Vương Jack Harris)

“Điều kiện của bọn họ vẫn không chịu thay đổi. Bọn họ nói chỉ lần chúng ta giao ra Shere thì sẽ thả Lamia về.”

“Shere đâu rồi?”

Harris lắc đầu: “Con cũng không biết. Con nghe nói tối qua phụ vương có triệu kiến hắn. Hắn nói như thế nào?”

“Hắn đã đồng ý!”

Harris vô cùng vui mừng: “Vậy hắn có yêu cầu gì không?”

“Có! Hắn nói hắn sẽ đồng ý trao đổi với Lamia nhưng chúng ta phải giao hẳn Thân Vương của con cho hắn. Lòng dạ của tên nhóc này khó lường, không biết hắn muốn nhân Thân Vương là có mục đích gì nên ta chưa đồng ý.”

“Phụ vương triệu kiến hắn lại đi! Con sẽ đồng ý giao hẳn cho hắn, chỉ cần hắn có thể cứu Lamia về.”

Đức vua Atlan thờ dài, gật đầu nói: “Được rồi!”

...

Các quân cờ trắng đen đang dàn trận trên 64 ô vuông của bàn cờ. Sita Lyme vừa cầm quân mã đi về phía trước vừa nói: “Đại nhân, tình hình lần này ngài trở về Ma Giới có vẻ không được ổn!”

“Ta biết.” Shere cũng đi tiếp một quân cờ.

“Dường như đức vua cao quý của ngài đang tính toán sẽ giao nộp ngài ra.”

“Ta cũng đang đợi ông ta đây, chính vì thế nên ta mới ở trong này chờ.”

Điều Shere muốn chính là được đức vua tôn quý kia triệu kiến. Lamia là vợ chưa cưới mà con ông ta yêu nhất, mà bản thân mình lại là Thân Vương mà ông ta chương mất nhất. Chỉ sợ cho dù Lang Nhân Tộc không bắt Lamia uy hiếp thì ông ta cũng sẽ giao mình cho Lang Nhân Tộc!

Bản thân mình tồn tại trên đời chính là uy hiếp lớn nhất của ông ta.

“Chắc chắn vì báo thù cho lần trước mà tộc nhân của ta sẽ giết chết ngươi! Nhưng lần này ta cũng sẽ không giúp gì được cho ngươi, nếu không ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ vì đã phản bội lại Lang Nhân Tộc.”

Shere thờ ơ cười: “Ta biết!”

Sita Lyme không khỏi thở dài khi nhìn về mặt bình tĩnh của Shere. Lần này có lẽ ngươi sẽ thật sự chết đấy! Đức vua Atlan luôn muốn diệt trừ Shere. Lần này trở về Ma Giới, không chỉ Lang Nhân tộc được lợi mà Vua Atlan cũng chiếm được không ít lợi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Sau khi Tô Lị đi dạo chơi một ngày, thật ra thì cô cũng không biết mình đã đi bao lâu vì bầu trời ở Ma Giới lúc nào cũng âm u, từ lúc cô đến đây thì sắc trời vẫn không hề thay đổi. Bầu trời lúc nào cũng mờ mịt, dường như mặt trăng bao giờ cũng lẫn trốn trong những đám mây dày, hơn nữa không hề có ánh nắng mặt trời.

Cô không biết Shere đang ở đâu, nhưng điều mà Tô Lị biết rõ nhất chính là cô đang rất đói bụng!

Khi Tô Lị vô tình đi ngang qua một cửa hàng thì đột nhiên bên trong truyền ra một mùi máu vô cùng thơm ngon. Tô Lị dừng bước, có vẻ cô cần phải uống máu cho đỡ đói ngay lập tức, vì thế cô liền xoay người đi vào.

Nhân viên thấy có khách đến nên liền vội vàng ra nghênh đón: “Hoan nghênh tiểu thư xinh đẹp đại giá quang lâm!”

“Tôi đang đói bụng, ở chỗ này có bán máu đúng không?”

“Đúng vậy thưa tiểu thư. Không biết tiểu thư muốn loại máu có độ tinh khiết bao nhiêu?”

Tô Lị nhíu mày, máu mà cũng có độ tinh khiết sao? Cô xoay người đi đến trước tủ kính, bên trong là những bình thủy tinh trong suốt dán nhãn rõ ràng.

Chủng loại: Brujah - Độ tinh khiết: 90%

Chủng loại: Gangrel - Độ tinh khiết: 90%

Chủng loại: Toreador - Độ tinh khiết: 95%

....

Ngoài ra còn rất nhiều thị tộc khác nhau và nhiều loại máu với độ tinh khiết khác nhau.

Tô Lị không hề do dự cầm 1 bình máu của tộc Ventrue, độ tinh khiết 95%. Cô cũng không biết mình được xem là người của tộc nào cho nên chỉ có thể lấy loại máu giống Shere.

“Bình này bao nhiêu tiền?”

“Cái này giá 5000 bốt”

(Bốt: một loại tiền bằng vỏ sò thời xưa)

“Ta lấy cái này, nhưng lúc này ta không mang theo tiền nên cô ghi nợ cho tôi đi!”

“Thật xin lỗi thưa tiểu thư, cửa hàng chúng tôi không cho ghi nợ.” Tô Lị đang định đi thì cô nhân viên kia đột nhiên kéo cô lại.

Về mặt Tô Lị đau khổ: “Nhưng thật sự tôi không có tiền!”

“Vậy thật xin lỗi tiểu thư, tôi không thể nào bán máu cho cô được!” Cô nhân viên lấy lại bình máu trong tay Tô Lị để lên trên tủ, sau đó bực bội đẩy cô ra ngoài cửa.

Tô Lị tức giận gợn ngón tay giữa sau lưng cô nhân viên! Thái độ phục vụ khách hàng ở Ma Giới thật quá kém!

Tô Lị không còn cách nào khác phải xoay người tìm một nơi khác để tìm đồ ăn, nhưng đột nhiên lại thấy một cô nhóc đang trốn đằng sau thùng rác. Về mặt của cô nhóc lại vô cùng sợ hãi nhìn chằm chằm vào cô.

Cô đi tới gần, khom lưng xuống hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Cô bé thấy Tô Lị đi đến nên lại càng sợ sệt, lấp bắp nói: “Không... không biết.”

Tô Lị cẩn thận quan sát cô bé đang trốn đằng sau thùng rác. Cô bé có một mái tóc ngắn màu vàng nhạt, hai con mắt màu hổ phách vô cùng đẹp, bộ dáng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi.

Tô Lị nhìn kỹ lại cảm thấy có gì đó không đúng. Xung quanh cô bé còn tỏa ra bạch quang, không hề giống ma cả rờn chút nào mà lại giống một U Linh hơn.

“Tại sao em lại ở trong này?” Theo như hiểu biết của cô thì những chủng tộc khác nhau sẽ có lãnh thổ khác nhau. Huyết Tộc có lãnh thổ của Huyết Tộc, U Linh cũng có lãnh thổ riêng. Một U Linh lại chạy đến địa bàn của Huyết Tộc để làm gì?

“Không biết... Em đang đi trên một đường, nhưng không biết tại sao lại đi đến chỗ này!”

“À...” Tô Lị gật đầu, ngồi xổm xuống kéo cô bé ra khỏi thùng rác: “Em lạc đường rồi!”

Cô bé cũng nắm lấy tay Tô Lị hỏi: “Vậy đây là nơi nào?”

“Đây là thủ đô Telia của Camarilla.”

“Em muốn về nhà.”

“Nhà em ở đâu?”

“Không biết!”

“Vậy trước tiên em cứ đi theo chị đi. Đợi đến khi chị tìm được Shere thì sẽ nhờ ngài ấy đưa em về nhà. Đúng rồi, chị tên là Lily, tên của em là gì?”

“Không biết!”

Tô Lị cảm thấy nghẹn lời, tại sao hỏi cái gì cô bé này cũng không biết vậy?

“Vậy chị sẽ đặt cho em một cái tên... Chị sẽ gọi em là U, được không?”

“Dạ được.” Cô bé gật đầu. “Vậy lúc này chúng ta sẽ đi đâu?”

Đi đâu bây giờ? Tô Lị cũng đang rất phiền não về vấn đề này, nhưng hiện tại cảm giác cổ họng đang khô không khác làm cô ý thức được một chuyện quan trọng hơn đó là mình đang rất đói bụng!

“Em có đói bụng không?”

“Không ạ!”

“Vậy em có tiền không?”

“Em không có!” U lắc đầu, sau đó lại hỏi tiếp: “Chị Lily đói bụng sao?”

Tô Lị sờ cổ họng, quả thật cảm giác này quá khó chịu, ngay cả răng nanh nhỏ trong miệng cô cũng đã nhô ra cả rồi! “Bây giờ chị rất muốn uống máu.”

“Em nghĩ em có thể giúp được chị!” U vừa nói xong thì đã không thấy bóng dáng đâu.

“U!!! Em đâu rồi? Tô Lị nhìn bốn phía xung quanh, nhỏ giọng gọi khẽ.

Nhưng một giây sau đó U đã xuất hiện trước mắt cô: “Thật ra từ nãy đến giờ em vẫn ở nơi này, nhưng em cũng không biết vì sao em lại có khả năng làm cho những người khác không thấy em.”

Thuật ẩn thân? Tô Lị suy nghĩ, hình như đúng là U Linh có khả năng làm bản thân trở nên trong suốt, có thể làm người khác không nhìn thấy được. Chẳng lẽ U không biết cô bé là một U Linh sao?

Tô Lị vỗ vai U cười nói: “Vậy thì tốt quá! Em hãy vào trong cửa hàng kia lấy cho chị một bình máu của tộc Ventruie, độ tinh khiết 95% đi!”

U hiểu ý gật đầu, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Tuy làm vậy là không đúng lương tâm, nhưng thật sự cổ họng của cô đang rất khó chịu, phải uống máu ngay bây giờ, mà cô có thể đào ở đâu ra tiền Ma Giới bây giờ? Cùng lắm là về sau nhờ Shere trả tiền cho bọn họ!

Một lúc sau, U đã trở lại và đưa cho Tô Lị một bình máu lấy trộm từ cửa hàng kia. Tô Lị nhận lấy bình máu, sờ đầu cô bé, gật đầu khen ngợi, sau đó vội

vàng ngửa cổ uống hết bình máu, cuối cùng thì cổ họng mới dễ chịu đi một chút.

“Vậy bây giờ chúng ta sẽ đi đâu đây chị Lily?”

“Cứ đi thẳng thôi!”

Tô Lị chỉ về phía trước, vô cùng lạc quan kéo tay U cùng đi. Cô thầm nghĩ trong lòng, trái đất hình tròn, vì vậy mình đi tới đi lui thì nhất định sẽ gặp được Shere.

Hoàng Cung bị bao vây một bầu không khí nặng nề và im ắng, bên trong cung điện có rất ít người. Xung quanh đều u ám làm cho Shere mới đi vào đã cảm thấy không thoải mái chút nào. Mặc dù đã qua thời gian lâu như vậy nhưng Shere vẫn không thể nào thích nơi này được.

Shere đi lên, một tay nắm thành năm đấm để ở trước ngực, quý một chân xuống trước đức vua Atlan đang ngồi bên trên.

“Ta nghĩ ngươi chắc là đã biết mục đích lần này ta triệu kiến ngươi!”

“Đương nhiên! Vậy xin đức vua hãy giao nhẫn cho ta đã.” Shere cũng không thêm vòng vo.

Đức vua Atlan quay sang gật đầu với Harris đang đứng bên cạnh. Harris nhận được lệnh của cha liền tháo chiếc nhẫn trên ngón tay xuống đưa cho Shere.

“Lang Nhân Tộc chỉ cho phép một mình ngươi đi đến đó. Ta hy vọng ngươi có thể tuân thủ đúng lời hứa, cứu được Lamia về đây.”

Shere nhếch môi cười nhận lấy chiếc nhẫn của Harris rồi trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

“Ta yêu cô ấy, vì vậy ngươi tuyệt đối không thể để cô ấy bị chút thương tổn nào. Ngươi cũng đã có vợ chưa cưới, ta nghĩ ngươi có thể hiểu rõ được nỗi lòng của ta!”

Khi nghe được câu nói cuối cùng của Harris thì Shere mới dừng bước lại: “Ngươi nói vậy là có ý gì?”

“Nếu ngươi cũng giống ta đều yêu thương người vợ chưa cưới của mình thì ta nghĩ ngươi cũng sẽ không để cho cô ấy bị chút thương tổn nào.”

“Vợ chưa cưới của ta?”

“Đúng vậy, ta đã thấy cô ấy ta, một cô gái Huyết Tộc cấp thấp đáng ghét... Xin lỗi, ta nói vậy thật không lễ phép chút nào...”

“Hiện tại cô ấy đang ở đâu?”

“Ta không biết. Có lẽ cô ta đang đi tìm ngươi, nhưng...”

Harris còn chưa nói hết câu thì Shere đã xoay người và biến mất khỏi cung điện.

Dường như chỉ trong vòng một đêm, tin tức Thân Vương Ventruie – Bá tước Troy Trask tôn quý bị Lang Nhân Tộc bắt đi đã truyền khắp Ma Giới.

Tô Lị nghe được tin tức như vậy liền vội vàng hỏi mấy người qua đường cách đi đến Lang Nhân Tộc. Tất cả bọn họ đều khuyên cô không nên đi đến nơi nguy hiểm đó, những người sói đó nhất định sẽ xé rách cô ra thành trăm mảnh, dù vậy nhưng Tô Lị vẫn kiên quyết phải nhanh chóng đến được nơi đó.

Khi Tô Lị vừa đặt chân lên địa bàn của Lang Nhân Tộc thì đột nhiên có một bóng đen tới gần, từ sau lưng bịt miệng cô lại, chớp mắt cô đã bị người đó đưa đến nơi khác.

Khi bọn họ đến một căn phòng trống thì người đó mới thả Tô Lị ra, Tô Lị quay lại nhìn xem ai đã bắt cóc mình đến, còn U thì vẫn nắm góc áo của cô đứng ở phía sau.

“Sita Lyme?”

Thật không ngờ người bắt cóc cô lại chính là Vu Nữ của Lang Nhân Tộc. Cô rất có ấn tượng với cô gái lúc nào cũng ăn mặc kín mít.

“Thật vui khi cô còn nhớ ta là ai!”

“Vì sao cô lại mang tôi tới đây? Shere đâu?”

“Hiện tại Shere đang bị nhốt ở một nơi bí mật, còn ở nơi nào thì ta không thể nói cho cô biết được!”

“Vì sao? Nếu cô không nói thì tộc của cô sẽ giết chết ngài ấy mất!”

“Ta biết!”

“Cô đã biết thì tại sao lại ngăn cản tôi?”

“Vì đây là mệnh lệnh cuối cùng của đại nhân. Ngài ấy muốn ta bảo vệ cô bình an về Nhân Giới”

“Không gặp được ngài ấy thì tôi sẽ không về. Sita Lyme, cô hãy nói cho tôi biết Shere đang ở đâu đi!” Ánh mắt Tô Lị vô cùng kiên quyết nhìn Sita Lyme.

Cô vất vả lắm mới đi được đến đây, cô cũng đã phải trải qua quá trình biến đổi thành ma cà rồng vô cùng đau khổ. Tất cả những chuyện cô làm đều vì Shere, sao cô có thể chưa gặp được Shere mà đã một mình trở về!

Sita Lyme nhìn Tô Lị. Tuy cô gái này và Shere khác nhau rất nhiều phương diện, nhưng nếu đã quyết định chuyện gì thì dù bản thân mình gặp phải nguy hiểm như thế nào đi nữa cũng quyết định tiếp tục thực hiện. Cái tính cách cứng đầu này làm cho cô cảm thấy vô cùng đau đầu.

“Lily, cô nghe ta nói đã. Hiện tại lực lượng trong cơ thể cô vẫn còn bị phong ấn. Nếu lúc này cô đi đến đó chỉ gây thêm phiền toái cho Shere mà thôi. Đối với ngài ấy thì cô chính là một gánh nặng!”

Tô Lị im lặng suy nghĩ, nhìn Sita Lyme một lúc lâu mới nói: “Vậy cô có cách nào phá giải phong ấn trong cơ thể ta không?”

Sita Lyme thở dài, đây rõ ràng là bình nứt không sợ bể mà: “Cách tất nhiên là có. Nhưng quá trình bộc phát ma lực trong cơ thể rất đau đớn, hơn nữa dựa vào năng lực của ta thì không thể nào giải phóng toàn bộ ma lực trong cơ thể cô được. Cô quyết định mình phải làm như vậy sao?”

Tô Lị gật đầu. Lúc này cô đã là mũi tên được lắp trên cung tên, cô cũng đã phải vô cùng đau đớn khi biến đổi thành Huyết Tộc thì quá trình giải phóng ma lực chắc hẳn sẽ không có gì đáng ngại.

...

Hiện tại Shere đang là một con tin nên bị nhốt trong một tầng hầm bí mật. Hai tay hai chân của Shere đều bị cột lên một cây thánh giá, áo somi trắng tràn ngập những vết máu loang lổ, thảm thương không chịu nổi.

Nhưng ma cà rồng là một sinh vật có năng lực chữa thương vô cùng cường đại. Phần lớn những vết thương trên người Shere đã khép lại, nhưng ít nhiều vẫn có cảm giác đau đớn khi bị roi quất lên người.

Xem ra những người đó kia không muốn anh chết nhanh như vậy.

Cách trừng phạt này cũng giống như Zeus đã trừng phạt Prometheus. Chính Prometheus vì cứu người bị trừng phạt nên mới bị chính người trừng phạt giết chết.

Prometheus vì muốn đem đến ngọn lửa cho con người nên đã ăn cắp ngọn lửa thiêng quang minh chính đại trao cho con người, khi Zeus phát hiện liền tức giận buộc ông vào một tảng đá để mỗi ngày đại bàng bay đến để ăn gan của ông, thế nhưng cứ đến buổi tối thì lá gan lại tái sinh trở lại. Vì thế Prometheus đã bị tra tấn ngày đêm trong suốt nhiều năm.

Chẳng lẽ những người sói đó muốn dùng phương pháp trừng phạt Prometheus để áp dụng lên người mình?

Nghĩ như vậy lại làm Shere bật cười chế giễu. Đây quả thật là một cách thức hèn hạ mà đám người sói đó dùng để trả thù mình!

Vì cái gọi là tình nghĩa, cái tinh thần đoàn kết rề rề mà không tiếc dùng mọi cách bắt cóc người con gái mà Harris yêu thương nhất, rồi lấy cái cơ đó để uy hiếp Vua Atlan giao mình ra!

Quả thật là vô cùng nhàm chán!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Nơi Shere bị nhốt nhìn không giống một tầng hầm mà lại giống một gian phòng thí nghiệm hơn.

Từ kính bên cạnh để đầy những lọ thủy tinh to nhỏ khác nhau, chiếc bàn cách đó không xa trải đầy những trang giấy, ống nghiệm, ngoài ra còn có rất nhiều những dụng cụ khác.

Mà bản thân Shere bị nhốt ở nơi này lại càng giống một vật thí nghiệm hơn.

Cửa bị mở ra, một đám người sói đi vào. Người đàn ông đi đầu tiên dùng ánh mắt sắc bén nhìn Shere, có vẻ ông ta không phải loại người dễ dàng bị nhìn thấu. Một con mắt của ông ta dường như đã bị thổi rửa, nhìn qua vô cùng dọa người.

Trong tay ông ta là một câu quyền trượng dài khoảng hai thước (gần nửa m), trên đầu quyền trượng còn gắn một đầu lâu của ma quỷ vô cùng dữ tợn. Ông ta bước từng bước thong thả đến trước mặt Shere, nói: “Đã lâu không thấy, Shere Anders.”

“Ta không nhớ là ta và ông đã từng gặp nhau đấy!”

“Đến giờ phút này mà ngươi còn muốn giả ngu sao?” Ông ta nắm chặt cầm Shere, tay còn lại hất mái tóc của mình sang một bên: “Ngươi nhìn đi, đây chính là kiệt tác năm đó của ngươi đấy! Những năm qua, không có ngày nào là ta không thương nhớ đến ngươi cả!”

Sắc mặt Shere vẫn không hề thay đổi như trước: “Thế thì sao? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn làm ta trở thành bộ dáng xấu xí giống ngươi sao?”

“Tất nhiên là không rồi! Lần này ta đã chuẩn bị một kế hoạch vô cùng tuyệt vời khi bắt được ngươi và ngươi sẽ được đảm nhận vị trí quan trọng nhất trong thí nghiệm lần này!” Ông ta buông tay ra, ra hiệu với tên người sói bên cạnh, hắn ta thấy thế liền hiểu ý gật đầu.

Một lúc sau, một cô gái xinh đẹp, tương đối trẻ tuổi được dẫn vào.

“Những năm gần đây ta luôn nghiên cứu một chủng tộc mới, một chủng tộc mạnh hơn cả Huyết Tộc lẫn Lang Nhân Tộc. Ngươi thử đoán xem kết quả mà ta nghiên cứu được là gì? Kết quả mà ta dày công nghiên cứu được chính là hỗn huyết của Huyết Tộc và Lang Nhân Tộc, ai có trong mình hỗn huyết này sẽ trở thành một sinh vật cường đại nhất thế gian này!”

Ông ta ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, sau đó xoay người vẫy cô gái kia lại: “Ta đã làm rất nhiều thí nghiệm và đã phát hiện Tháp Duy Nhã – con gái bảo bối của ta đang sở hữu dòng máu thuần khiết nhất Lang Nhân Tộc. Tuy ngươi là bán Huyết Tộc, hỗn huyết giữa con người và Huyết Tộc, nhưng cũng không thể không thừa nhận sức mạnh của ngươi vô cùng cường đại. Cho nên dùng máu của ngươi để làm thí nghiệm là điều tốt nhất.”

“Nếu máu của ngươi và Tháp Duy Nhã có thể dung hợp với nhau thì con gái ta sẽ là một chủng tộc mới mang sức mạnh cường đại nhất. Đến lúc đó, không chỉ một mình ngươi mà toàn bộ Huyết Tộc sẽ bị diệt vong.”

Shere liếc ông ta một cái: “Chuyện này cũng không tệ!”

Ông ta lấy một ống nghiệm và con dao nhỏ trên bàn cắt ngang cổ tay Shere để máu của anh nhỏ vào trong ống nghiệm, sau đó còn lắc lắc ống nghiệm trước mặt Shere, tươi cười nói với thủ hạ: “Nhốt hắn ta lại.”

Khi Tô Lị tỉnh lại cũng không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, cô chỉ nhớ dường như lúc đó Sita Lyme đã lấy một cái gì đó đâm vào trái tim của mình. Sau đó trái tim của cô co giật kịch liệt, sự đau đớn bao trùm cả người làm cho cô lâm vào hôn mê.

Tô Lị sờ lên ngực trái, nhận thấy không hề có vết thương nào thì mới yên tâm. Lúc này Sita Lyme cũng vừa bung một bát máu đến gần cô.

“Cô uống cái này thì mới thấy thoải mái hơn!” Sita Lyme nhìn lướt qua chiếc nhẫn trên tay Tô Lị: “Quả nhiên Shere đại nhân đoán không sai, cô có thể đến được Ma Giới thì chắc chắn sẽ có liên quan đến Huyết Giới.”

“Hiện tại Shere sẽ không có việc gì chứ?”

“So với ngài ấy thì cô lại càng làm cho ta lo lắng hơn. Mặc dù ma lực trong cơ thể cô được giải phóng không nhiều lắm, nhưng một khi cô không thể khống chế ma lực trong cơ thể thì rất dễ bị phản phệ.”

“Tôi hiểu rồi, nhưng hiện tại cô có thể dẫn tôi đến gặp Shere rồi chứ?”

“Tốt nhất cô cứ nghỉ ngơi đi đã, tạm thời Cruise đại nhân sẽ không giết ngài ấy đâu.”

Nghe Sita Lyme nói như vậy, Tô Lị mới an tâm. Chỉ cần Shere chưa bị giết là tốt rồi.

Trước khi Sita Lyme dẫn Tô Lị đi vào địa bàn của người sói thì đã che dấu toàn bộ hơi thở Huyết Tộc trên người cô. Tô Lị cẩn thận đi theo sát phía sau Sita Lyme, bầu không khí ẩm ướt, lạnh lẽo ở đây là cho cô không thoải mái chút nào.

“Sita Lyme, cô gái này là ai?” Một tên người sói cao to vạm vỡ bất ngờ ngăn cản hai người.

“Đây là thức ăn cung cấp cho tên Huyết Tộc kia.”

Gã ta lờm Tô Lị một cái, sau đó đứng dịch sang một bên để hai người đi vào.

Dọc đường đi, Tô Lị cúi gằm đầu xuống, cố tình biểu lộ sự sợ hãi của bản thân.

Khi hai người đến trước tầng hầm, dưới mặt đất đã vút đầy giấy, bên trong có một người đàn ông với mái tóc trắng vừa chơi đùa những dụng cụ trên bàn, vừa lắc lắc những ống nghiệm chứa đầy máu.

Sita Lyme đi đến gần, hỏi: “Mark, thế nào rồi?”

“Ta đang chờ xem phản ứng của nó. Máu của Shere Anders rất có thể sẽ dung hợp được với máu của tiểu thư Tháp Duy Nhã.”

“Vậy Shere Anders đâu?”

“Bị nhốt ở dưới rồi.” Mark ngẩng đầu nhìn Tô Lị đang sau Sita Lyme, hỏi: “Cô ta là ai?”

“Là đồ ăn của Shere. Nếu như máu của hắn ta có thể dung hợp với máu của tiểu thư Tháp Duy Nhã thì không phải chúng ta phải giữ cho máu của hắn thật tinh khiết sao?”

“Người đi đi.” Mark đưa chìa khóa cho Sita Lyme rồi tiếp tục công việc của mình.

Sita Lyme nhận chìa khóa, gạt đầu với Mark một cái rồi dẫn Tô Lị đến nơi Shere bị nhốt. Nơi này cũng chính là nơi mà Cruise bắt nhốt những ‘Vật thí nghiệm’ của mình.

Sau khi Sita Lyme giờ một vài thủ đoạn đã thuận lợi đuổi hết mấy người sói đang trong coi Shere ra ngoài.

Khi Tô Lị nhìn thấy Shere thì lúc đó anh đang ngồi trong góc nhắm mắt dưỡng thần, vạt áo somi trắng đã dính đầy vết máu, ngay cả mái tóc bạch kim cũng không ít máu.

Tô Lị nhìn xuyên qua cửa sắt, vội vàng gọi: “Shere, Shere... ngài không sao chứ?”

“Còn sống là tốt rồi!” Shere nhắm mắt trả lời, sau đó mới từ từ mở mắt ra. “Em tới đây làm gì?”

“Tôi tới cứu ngài ra ngoài.”

Shere bắt đầu đi, dời ánh mắt sang Sita Lyme: “Vì sao người dẫn cô ấy tới đây?”

“Là tôi ép cô ấy mang tôi tới.” Tô Lị giành nói trước.

“Em mau về đi! Ta không yếu đến nỗi cần em đi cứu.”

“Nhưng bộ dáng lúc này của ngài rất cần người khác đến cứu!”

Sita Lyme mở cửa phòng giam, nói: “Ta chỉ có thể giúp ngài đến đây thôi. Chuyện kế tiếp mà ngài làm sẽ không quan hệ đến ta nữa.”

Sita Lyme nói xong liền xoay người đi, để Tô Lị và Shere ở lại. Những chuyện gì nên giúp thì cô đều đã giúp, còn bọn họ muốn chạy trốn khỏi nơi này như thế nào là chuyện của bọn họ. Đối với Shere thì cô cũng coi như quan tâm giúp đỡ hết lòng rồi.

Tô Lị vội vàng bước vào phòng giam, kéo lấy bàn tay lạnh lẽo của anh: “Chúng ta mau đi thôi.”

“Trước khi em đến đây, em có từng nghĩ sau khi đi vào thì sẽ phải chạy trốn thế nào không?”

“Không phải ngài có thể rời khỏi đây trong nháy mắt sao? Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không bọn họ mà quay trở lại thì chúng ta chết chắc!”

“Em nghĩ bọn họ là đồ ngốc cả sao? Khi nhốt ta vào đây, bọn họ đã sớm ức chế ma lực trong người ta từ lâu rồi!”

“Ý ngài là... bây giờ ngài đã không còn ma lực nữa? Vậy... không phải chúng ta sẽ chết chắc sao?”

“Thừa dịp bọn họ chưa phát hiện thì em mau chạy trốn đi!”

Không đợi Tô Lị trả lời thì phía sau đã truyền đến một giọng nói tức giận: “Chúng ta đã đến thì người muốn chạy trốn như thế nào đây?”

Kèm theo giọng nói đó là một loạt tiếng bước chân tiến vào. Tô Lị và Shere vô cùng ăn ý, quay đầu nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Rất nhanh Shere đã đóng cửa lại, sau đó vùi đầu vào cổ Tô Lị, để cô quay lưng về phía bọn họ.

Khi Cruise đi vào thì đã thấy một màn này. Con tức giận của ông ta đã bay mất, ngược lại còn vui vẻ nói: “Đó là đồ ăn Sita Lyme mang đến cho người sao? Nhưng chuyện này cũng không quan trọng. Kết quả đã có, lần này máu của người rất thích hợp, có thể dung hợp với máu của Tháp Duy Nhã. Buổi tối ngày mai cũng chính là đêm trăng tròn, đến lúc đó ta sẽ cho người và con gái ta tiến hành Sơ Ưng.”

(Sơ Ưng (初拥 - The Embrace): quá trình biến thành ma cà rồng.)

Cuối cùng thì có thể tìm được một thành viên Huyết Tộc có thể dung hợp với Tháp Duy Nhã, điều này làm cho Cruise vô cùng vui mừng, vì vậy ông ta không thêm để ý nhiều đến Tô Lị đang ở bên cạnh Shere. Cứ theo tiến độ này thì bước đầu của kế hoạch tiêu diệt Huyết Tộc đã được hoàn thành, chuyện kế tiếp là chỉ cần chờ đến đêm trăng tròn ngày mai mà thôi.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Shere mới thả Tô Lị ra. Cô ngồi xuống bên cạnh Shere, gạt vài sợi tóc bạch kim trên mặt mình ra: “Tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đừng lo lắng, ta sẽ cứu em ra ngoài.”

Hai mắt Tô Lị ươn ướt. Cô đến nơi này là để cứu Shere, tại sao cuối cùng lại là anh ấy đến cứu mình?

Cô quay sang nhìn chăm chú người bên cạnh. Môi của anh đã tái nhợt, xem ra đã rất lâu rồi không được hút máu. Tô Lị cắn môi, trong đầu thầm suy nghĩ có lẽ mình nên để cho Shere hút máu, nhưng cô còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì Shere đã kéo tay cô, há mồm cắn xuống cổ của cô.

Được rồi! Dù sao cô cũng muốn để Shere hút máu mình mà, cứ coi như cô đã nói ra lời nói đó trước khi Shere hành động đi!

Hoặc là... chính cô đang tưởng tượng Shere cố tình kiêu ngạo đi!

Ngày hôm sau, khi ánh trăng còn chưa ló ra khỏi rặng mây thì Shere đã bắt đầu hành động. Shere đoạt được một thanh kiếm từ tay tên người sói cai ngục, Tô Lị cũng biến Thập Tự Giá thành Thập Tự Kiếm. Người sói và ma cà rồng cũng có một nhược điểm giống nhau là cùng sợ hãi những đồ vật làm bằng bạc. Thập Tự Kiếm trong tay Tô Lị chính là một vũ khí thích hợp nhất trong trường hợp hiện tại.

“Em cất thanh kiếm đó đi, cứ đi theo sau ta là được.”

“Không sao đâu. Hiện tại tôi có thể khống chế thanh kiếm này. Hơn nữa lúc này ngài đã không còn ma lực, cứ để cho tôi đi.”

“Chỉ bằng em thì không thể nào làm gì bọn họ đâu.”

Hơn nữa đây chính là địa bàn của người sói, tin tức bọn họ chạy thoát nhất định đã lộ ra ngoài, sau đó những người sói dũng mãnh nhất chắc chắn sẽ đến đây, vì vậy phải nhanh chóng giải quyết bọn họ trước khi họ biến thành sói mới được.

Nhưng may mắn là có Tô Lị ở đây. Sau khi Shere hút máu Tô Lị xong thì đã khôi phục lại được toàn bộ ma lực. Khi Shere đang đánh nhau cùng người sói, thỉnh thoảng cũng có liếc qua theo dõi Tô Lị lại bất ngờ phát hiện cô đang cầm Thập Tự Kiếm trong tay đánh với những người sói đang định đánh lên mình, hơn nữa dường như ma lực trong người cô đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Xem ra mình đã xem nhẹ cô rồi!

Shere vùng mạnh kiếm mở một con đường máu, vội vàng kéo tay Tô Lị chạy về phía trước.

Nhưng sự thật lại không đơn giản như bọn họ nghĩ. Đúng lúc này, tên thủ lĩnh của Lang Nhân Tộc – Cruise cũng chống gậy đi đến, phía sau ông ta còn có rất nhiều người sói, trong đó cũng có cả Sita Lyme. Shere thấy thế, vội vàng che Tô Lị ở phía sau đi.

“Shere Ander, đã đến lúc này mà ngươi còn vọng tưởng có thể trốn thoát khỏi tay ta sao?”

“Không phải vọng tưởng, mà ta tin chắc mình có thể thoát ra ngoài.”

“Ha ha ha... Ta cũng vô cùng tán thưởng lá gan của ngươi. Nhưng cũng chỉ đến đây mà thôi. Ta sẽ không để ngươi phá hủy kế hoạch của ta đâu.”

Cruise vung câu gậy trong tay lên, đứng chắn trước mặt bọn họ. Shere cũng nắm chặt cây kiếm trong tay, kéo Tô Lị sang phía bên cạnh để tránh đến lúc đánh nhau kịch liệt sẽ làm cô bị thương.

Tô Lị trốn ở một bên theo dõi, tuy tốc độ của Shere cũng rất nhanh, thế nhưng Cruise cũng không phải nhân vật tầm thường, điều này làm Tô Lị lại càng lo lắng hơn.

Nhưng đúng lúc này, một tên người sói khác đã phát hiện sự tồn tại của Tô Lị, hắn ta cũng phát hiện dường như Shere luôn bảo vệ cô, vì thế hắn nở một nụ cười xảo trá, thừa dịp cô không chú ý lên ra phía sau lưng cô, kẻ cây đao lên trên cổ Tô Lị.

Đột nhiên bị đột kích làm cho Tô Lị hoảng sợ. Shere nghe thấy tiếng hét của cô cũng vội vàng quay đầu lại nhìn, nhân cơ hội này, Cruise đã dùng gậy đánh anh một cái thật mạnh, làm cả người Shere bay xa đụng lên vách tường.

Thấy Shere bị đánh ngã, Tô Lị vội vàng phản công lại. Cô xoay người, nhanh chóng cầm Thập Tự Kiếm đâm thẳng vào tim của tên người sói. Chỉ làm như vậy thì hắn ta mới thật sự chết.

Tô Lị thoát khỏi sự khống chế, vội vàng chạy về phía Shere. Nhưng cô vừa đi được mấy bước đã bị Cruise ngăn cản lại, dùng hết sức lực ngăn cản cây gậy trong tay ông ta đang đánh về phía mình. Tuy Ma Lực trong người cô đã được giải phóng không ít, vẫn có thể đối phó với những người sói bình thường, nhưng đối với một đại boss như Cruise thì vẫn lực bất tòng tâm.

Shere nhặt kiếm lên, bay đến trước mặt Cruise, che chở Tô Lị ở phía sau lưng mình.

Nhưng đúng lúc này, mặt trăng đã hoàn toàn lộ diện ra bên ngoài, đám người sói cũng bắt đầu biến hóa. Bộ dáng con người của bọn họ bắt đầu thay đổi, từ từ trở nên cao lớn hơn và cuối cùng cũng biến thành dã thú.

Tô Lị chứng kiến cảnh tượng này thì bị dọa sợ ngây cả người. Thực lực của bọn họ trong bộ dáng này còn mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước, vì vậy cô vô cùng lo lắng kéo góc áo Shere.

Thấy thời cơ của mình đã đến, Cruise không nhìn được cười điên cuồng. Ông ta chỉ cần bắt Shere Ander rồi để Tháp Duy Nhã hút cạn máu của hắn, đến lúc đó sẽ không còn kẻ nào có thể phá hỏng kế hoạch của mình được nữa. Lúc trước, ông ta đã bị chính ta tên Shere này móc mắt một con mắt, còn bây giờ, ông sẽ để cho hắn trả giá gấp bội!!!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

“Em chuẩn bị xong chưa? Chúng ta sẽ bắt đầu chạy trốn!”

Tô Lị còn chưa kịp phản ứng thì Shere đã đột nhiên kéo tay cô lao đi, vừa chạy vừa vùng kiếm đánh về phía đám người sói.

Nhưng sau khi biến thành bản thể thì tốc độ đám người sói đó nhanh hơn trước rất nhiều, chỉ trong chớp mắt đã nhảy lên đứng chắn trước mặt Shere và Tô Lị.

Cả người Cruise cao gấp đôi Shere, nhanh chóng nhảy xuống trước mặt bọn họ, vùng móng vuốt vô cùng sắc bén về phía hai người, Shere cũng không thể chống đỡ được nên đành phải né người tránh đi.

Shere ôm Tô Lị giẫm lên Cruise rồi nhào về phía trước nhưng Cruise đã nhanh chóng xoay người đập một phát vào lưng, làm cho Tô Lị ngã lăn xuống đất. Shere nhân cơ hội đó bắt lấy Tháp Tự Kiếm của Tô Lị, dùng sức chặt lên cổ tay của Cruise.

Một khi bị Tháp Tự Kiếm chặt đứt một bộ phận trên người thì không thể nào hồi phục lại được. Cruise đau đớn, ngửa cổ lên trời gầm một tiếng, sau đó dùng cẳng tay còn lại đập về phía Tô Lị đang nằm trên mặt đất. Cũng may là Shere đã kịp thời ôm lấy cô tránh đi, ngoại trừ mặt đất bị rung động thì không có gì đáng ngại.

Lúc này, tất cả người sói đã biến thân cùng đồng loạt tấn công về phía Shere và Tô Lị. Thân thể bọn họ cũng giống ma cà rồng, nếu chỉ bị những thanh kiếm bình thường làm bị thương và không bị đâm trúng tim, thì chỉ một lúc sau, những vết thương đó sẽ tự động khép lại.

Shere thấy đã rơi vào đường cùng, vì vậy anh không còn cách nào khác, đành phải tiến hành phương pháp trực tiếp bóp nát trái tim của bọn họ. Sau khi hai con người đỏ sẫm của Shere co rút kịch liệt thì đã xác định được vị trí trái tim của bọn họ, bàn tay nhanh chóng tấn công đến những vị trí đó, lần lượt bóp nát trái tim của đám người sói. Tuy cách này tiêu hao rất nhiều ma lực, nhưng lại là phương pháp nhanh nhất để tiêu diệt bọn họ.

Cuộc chiến bước vào giai đoạn gay cấn, Shere phải hao tổn rất nhiều ma lực, vì vậy bây giờ đã sắp rơi vào tình trạng lực bất tòng tâm. Bản thân Shere cũng biết rõ một điều, lần này chắc chắn Cruise sẽ không thể nào buông tha cho mình!

Đúng lúc này, đột nhiên toàn bộ tầng hầm bị một màn sương trắng bao phủ. Shere lui về phía sau, lợi dụng cơ hội đám người sói không nhìn rõ được xung quanh, nhanh chóng kéo Tô Lị chạy thoát ra bên ngoài.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Shere đâu rồi?”

“Mau chóng xua tan đám sương mù này đi!”

“Chặn cửa lại! Đừng để bọn họ chạy trốn!!!”

“...”

Tiếng ồn ào sau lưng vang lên không ngừng, Shere dễ dàng giải quyết mấy tên người sói ngăn cản mình chạy trốn. Sau khi thuận lợi chạy ra bên ngoài, Shere ôm Tô Lị, nháy mắt đã cùng Tô Lị đến tòa lâu đài của mình ở Ma Giới. Về đến phòng của mình, Shere liền để cả thân thể đang vô cùng mệt mỏi của mình ngã lên người cô.

Sau khi màn sương trắng được xua tan thì đã không còn thấy bóng dáng của Shere và Tô Lị. Cruise thở hổn hển, tức giận gầm lên, đánh một quyền lên trên tường.

Chỉ còn một bước, một bước nữa mà thôi!!! Vất vả lắm ông ta mới tìm được một Huyết Tộc có thể dung hợp với máu của Tháp Duy Nhã. Chỉ còn một chút nữa thì kế hoạch đó đã thành công rồi!

...

“Shere!!!”

Tô Lị cẩn thận hết sức mới thoát khỏi người Shere, sau đó cô vội vàng chạy đi tìm khăn và chậu nước để lau người cho anh. Cô bưng chậu nước đến cạnh giường, từ từ cởi áo Shere, nhưng khi được chứng kiến nửa thân trên không một mảnh vải của anh thì Tô Lị đã không cảm lòng được mà suýt phun cả máu mũi!

Tô Lị cố gắng đè nén chữ sắc trong lòng, bình tĩnh dùng khăn lau sạch những vết máu dính trên người và tóc của Shere, sau đó thay cho anh một bộ quần áo khác.

Cô cúi đầu nhìn bản thân mình mới nhận ra cả người cô cũng dính đầy vết máu. Tuy ở TK XIX cô là một công dân gương mẫu, luôn tuân thủ pháp luật, ngay cả một con vật nhỏ cô cũng không dám giết, thế nhưng vừa rồi cô lại cả gan vung kiếm chém được vài tên người sói. Bây giờ khi nhìn lại những vết máu tươi đã khô dính trên quần áo, trong lòng cô cũng không thoát khỏi sự sợ hãi.

Có lẽ cô đã sớm hiểu rõ đây vốn là một thế giới cá lớn nuốt cá bé. Mình không giết chết những kẻ đó, thì bọn họ sẽ quay lại giết mình. Tô Lị im lặng suy nghĩ một lúc, cuối cùng thì cảm giác tội lỗi cũng dần phai nhạt và biến mất.

Sau khi Tô Lị nghĩ thông suốt, cô mới xoay người tìm một chiếc áo sơ mi trắng của Shere rồi đi vào phòng tắm...

Chuyện đầu tiên Shere làm sau khi tỉnh dậy chính là gục đầu lên vai Tô Lị và nhe răng cắn cổ của cô, hút máu của Tô Lị sẽ làm ma lực trong người anh nhanh chóng phục hồi. Tô Lị thấy thế cũng chỉ bình tĩnh, về mặt không hề thay đổi.

Shere hút máu Tô Lị xong liền buông cô ra, nếu không có lẽ anh sẽ không kiềm chế được mà hút cạn máu của cô mất. Lúc này Shere mới chú ý đến chiếc áo mà cô đang mặc trên người: “Em đang mặc cái gì vậy?”

Tô Lị lấy khăn lau vết máu trên cổ, dùng băng băng lại vết thương rồi nói: “Tôi không tìm thấy đồ của phụ nữ nên lấy tạm cái áo này của ngài.”

“Nếu em không muốn gặp chuyện không may thì mau mặc cái này vào!” Vừa nói Shere vừa đưa cho cô một bộ âu phục rồi đứng dậy nói tiếp: “Em chuẩn bị một chút đi, chúng ta sẽ trở về Nhân Giới.”

“Nhanh vậy sao?”

“Chẳng lẽ em định chờ đám người sói kia tìm được chúng ta rồi mới chạy trốn?”

“Tất nhiên là tôi không có ý như vậy!”

Lúc trước vì cô lo lắng U sẽ gặp nguy hiểm khi đi cùng cô đến chỗ đám người sói nên đã để cô bé ở chỗ Sita Lyme, bây giờ cô vẫn chưa đi đón U về. Vốn dĩ cô tính khi nào tìm được Shere rồi sẽ nhờ anh ấy dẫn U về thế giới của U Linh, nhưng nếu bây giờ cô lại về Nhân Giới thì không phải mình sẽ không giữ chữ tín với cô bé kia sao?

Trong khi tâm hồn Tô Lị bay đến cõi thần tiên thì Shere đã thay xong quần áo và đi xuống dưới lầu.

Tô Lị thấy thế vội vàng đi theo Shere, nhưng cô vừa đi xuống cầu thang thì đột nhiên lại thấy U đang đứng đó cùng với một cô gái xinh đẹp khác...

U thấy Tô Lị liền vui vẻ chạy đến: “Chị Lily...”

“U!” Tô Lị ôm cô bé vào lòng, tươi cười sờ đầu U, sau đó lại dời ánh mắt về phía cô gái xa lạ kia.

Shere cũng đi đến về phía cô gái kia và hỏi: “Sao ngươi lại đến đây?”

“Ta đến để xem hai người thế nào thôi, nhân tiện cũng đưa cô bé này đến cho Lily.”

“Màn sương trắng ngày hôm qua là do ngươi làm đúng không?”

“Đúng!”

“Vậy ngươi sẽ không bị gì chứ?”

“Tất nhiên rồi! Nhưng đây sẽ là lần cuối cùng hai chúng ta gặp nhau. Từ nay về sau, ta sẽ không giúp ngươi bất cứ điều gì. Sau này, chúng ta sẽ vĩnh viễn không gặp lại nhau nữa!”

“Được! Vĩnh viễn không gặp lại nhau!”

Tô Lị nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, rồi nhìn cô gái kia từ trên xuống dưới. Cô gái kia cũng có một mái tóc màu đen giống mình, lúc này được búi gọn ra phía sau, khuôn mặt xinh xắn nhưng khá chừng chặc. Dựa vào đôi mắt màu xám quen thuộc, Tô Lị có thể đoán được cô gái này chính là Sita Lyme.

Đây là lần đầu tiên Tô Lị thấy được bộ dáng thực sự của Sita Lyme khi bỏ khăn trùm đầu xuống. Lúc đầu cô còn tưởng rằng vì khuôn mặt Sita Lyme quá xấu nên cô ấy không dám bỏ khăn trùm đầu ra để gặp người khác, nhưng lại không hề nghĩ rằng Sita Lyme lại là một cô gái trẻ, xinh đẹp đến vậy.

Sita Lyme dời ánh mắt nhìn Tô Lị ở phía sau Shere, sau đó gật đầu với cô một cái rồi xoay người biến mất. Trong nháy mắt đó, dường như Tô Lị có thể nhìn thấy được sự cô đơn trong ánh mắt biết nói của Sita Lyme.

Vĩnh viễn không gặp lại nhau!

Dựa trên giác quan thứ sáu của người phụ nữ, Tô Lị có thể cảm nhận được Sita Lyme giúp đỡ Shere nhiều như vậy cũng không hẳn là vì báo ơn cứu mạng lúc trước. Dường như cô ấy rất thích Shere, hơn nữa tình cảm Sita Lyme dành cho Shere không hề thua kém mình.

Tô Lị thờ dài. Nếu như Sita Lyme thật sự thích Shere, khi nghe Shere nói hai người sẽ vĩnh viễn không gặp lại nhau nữa thì cô ấy sẽ đau lòng đến mức nào đây?

Sau khi Sita Lyme rời khỏi nơi đó, cuối cùng thì nước mắt đã dồn nén bấy lâu nay cũng chảy xuống. Lần chạy trốn này của cô cũng là vì được nhìn thấy Shere lần cuối mà thôi.

Vì màn sương trắng đột nhiên xuất hiện vào tối hôm qua nên vật quan trọng nhất trong thí nghiệm của Cruise đã chạy thoát. Ông ta vô cùng giận dữ, thiếu chút nữa đã phá hủy hết tầng hầm, mà đúng lúc đó, Sita Lyme cũng xuất hiện và thừa nhận hành động của mình.

Cruise nể tình Sita Lyme là một vu nữ tôn kính của Lang Nhân Tộc nên chấp nhận dời ngày hành quyết đến tối nay. Người đã phá hỏng kế hoạch của Cruise, cho dù là kẻ nào thì ông ta cũng sẽ không thể tha thứ được. Mà lúc này cũng chính là do Sita Lyme chạy trốn để đi gặp Shere lần cuối.

Cho dù Sita Lyme biết bây giờ mình trở về nhất định sẽ phải chết, nhưng cô vẫn phải quay về. Dù sao thì cô cũng đã phản bội lại tộc nhân của mình, vì vậy về sau cũng xem như vĩnh viễn không bao giờ gặp lại Shere nữa.

Shere vốn không biết Sita Lyme có điều gì đó bất thường, thế nên sau khi cô ta đi rồi cũng xoay người nhìn cô bé bên cạnh Tô Lị, hỏi: “Cô bé này là ai?”

“Cô bé gọi là U, là một U Linh, nhưng có vẻ cô bé đã bị lạc đường.”

“Cô bé này chỉ là một hồn phách mà thôi!”

“Vậy không phải U Linh sao?”

“U Linh ở Ma Giới ngoại trừ những người đã chết thì bọn họ không khác người thường là mấy. U Linh rất an phận thủ thường ở trong lãnh thổ của mình, cũng chính là chủng tộc yếu nhất ma Giới.”

“Vậy U...”

“Khi còn sống, chắc hẳn cô bé này là một con người, khi đi qua sông Tam Đồ thì lại đi nhầm sang Ma Giới. Những chuyện này cũng thường xuyên xảy ra. Nếu như hồn phách đó may mắn thì có thể tìm được đường về, sau đó chuyển thể đầu thai, còn nếu như không may mắn thì chỉ có thể mãi mãi là một hồn phách du dương trong Ma Giới thôi.”

(Sông Tam Đồ: là ranh giới giữa sự sống và cái chết.)

“Vậy chúng ta hãy dẫn U đến sông Tam Đồ đi! Nếu đến được đó thì cô bé có thể chuyển thể đầu thai rồi.”

“Buông tha đi Lily. Không có người nào biết sông Tam Đồ ở đâu cả. Em hãy để cô bé ở lại nơi này, cô bé có thể trở về hay không thì phải dựa vào vận khí của mình.”

Tô Lị cúi đầu nhìn U: “Nhưng tôi đã hứa sẽ dẫn cô bé về nhà...”

Hơn nữa khi Tô Lị nhìn thấy vẻ nhu thuận của U, hai mắt to tròn, long lanh nhìn mình thì cô không thể đành lòng từ chối cô bé. Trôi sinh cô đã rất yêu thích những đứa bé ít nói, luôn nghe lời như U, nếu Alar có được một ít tính cách của U thì nhất định cô sẽ luôn yêu thương cậu nhóc.

Tuy vậy nhưng Shere lại lạnh lùng nói: “Em im miệng lại cho ta! Em buông cô bé đó ra, mau chóng thay quần áo rồi ngoan ngoãn theo ta về!”

“Ngài không chịu giúp thì tôi sẽ không về đâu!”

Tô Lị vẫn cứng đầu không nghe theo lời Shere, nhưng rốt cuộc Shere vẫn là một ma cà rồng cao quý không có tình người.

Vốn dĩ cô đã cho rằng Shere sẽ vì câu nói kia của cô mà giúp U đi tìm sông Tam Đồ, nhưng ai biết được Shere chỉ nhìn cô một cái rồi để lại câu nói: “Vậy ta sẽ đi về một mình!” rồi biến mất.

Tô Lị ngơ ngác đứng đó một lúc, khi nhìn thấy phòng khách trống không thì cô mới ý thức được Shere đã đi thật rồi!

Vậy là Shere đã về Nhân Giới, bỏ cô ở ma Giới một mình sao???

Thấy người đàn ông đẹp trai kia đã hoàn toàn biến mất, lúc này U mới kéo góc áo của Tô Lị nói: “Chị Lily, cái anh kia đã đi mất rồi!”

“Hả? À... hình như là như vậy!”

“Vậy bây giờ chúng ta phải đi đâu?”

“Chúng ta sao? Chúng ta... sẽ đi tìm sông Tam Đồ!”

“Được!”

Nói thì nói thế, nhưng... Cô phải đi đâu tìm sông Tam Đồ đây?

Nơi mà Tô Lị nghĩ đến đầu tiên có chính là Hoàng Cung của Huyết Tộc. Sita Lyme đã từng nói với cô, sở dĩ Shere bị Lang Nhân Tộc bắt đi là do đức vua Atlan dùng Shere để trao đổi con tin. Nếu đã như vậy, với danh nghĩa là vị hôn thê của Shere thì cô có thể dùng nguyên nhân này để nhờ đức vua Atlan giúp đỡ, có lẽ ngài ấy sẽ không từ chối đâu!

Khi hai người đi đến bên dưới Hoàng Cung, vì U là một hồn phách nên có thể dễ dàng mang luôn Tô Lị bay lên trên. Khi đến trước cửa Hoàng Cung thì đột nhiên lại có thị vệ gác cửa dùng kiếm ngăn cản hai người lại.

Tô Lị hơi hoảng sợ, không nghĩ tới lần này lại có lính canh cổng: “Chờ một chút! Chúng Tôi đến đây là để gặp đức vua Atlan.”

“Đức vua triệu kiến người sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy người hãy đưa cho chúng ta lệnh bài để chứng minh đi!”

Lệnh bài? Đó là cái gì??? Tô Lị nghe thế lại cứ như mình đang nằm mơ vậy.

Khi thị vệ thấy Tô Lị chần chừ không chịu xuất trình lệnh bài liền biết cô đang nói dối: “Nếu người không có lệnh bài thì không thể vào trong được. Một Huyết Tộc thấp kém như người sao có thể gặp mặt đức vua cao quý!”

Tên thị vệ nói xong, đang định kéo cô lôi xuống dưới, nhưng đột nhiên ngay lúc này lại xuất hiện thêm một người... người đó cao hơn Tô Lị nguyên một cái đầu, hai tay anh ta còn để lên vai cô không cho thị vệ đẩy cô xuống dưới...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Tô Lị vội vàng quay người lại nhìn, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt không phải như trong mong chờ của mình thì trong mắt liền hiện lên một chút thất vọng, sau đó nhanh chóng cười nói: “Xin chào Cleves.”

Hai thị vệ kia thấy Cleves liền vội vàng hạ kiếm xuống, quỳ gối nói: “Cleves đại nhân!”

Cleves liếc nhìn bọn họ một cái, cánh tay vừa giơ ra đã bắt gặp xuất hiện một cái lệnh bài. Hai tên thị vệ thấy thế thì vội vàng lùi sang một bên, giơ tay mời Cleves đi vào bên trong.

Cánh cửa tự động mở ra, Cleves ôm bả vai Tô Lị đi vào, nhìn hai tên thị vệ nói: “Cô gái này là bạn của ta, các người không có ý kiến gì chứ?”

Tên thị vệ sợ hãi cúi đầu: “Thật không dám! Xin mời đại nhân vào.”

Cứ thế Tô Lị và U bỗng nhiên được quanh mình chính đại bước vào Hoàng Cung. Dọc trên đường đi, U luôn cầm chặt vạt áo của Tô Lị, dường như vẻ mặt hơi sợ hãi. Không khí xung quanh nơi này quá âm u, trên đỉnh đầu còn có rất nhiều doi bay quanh không ngừng, khắp nơi đều tản ra bầu không khí áp bức, làm cho người khác cảm thấy không thoải mái chút nào.

Cleves cúi đầu nhìn Tô Lị: “Cô thất vọng sao?”

Tô Lị ngẩng đầu: “Hả? Sao có thể như vậy được? Tôi cảm ơn ngài còn không kịp nữa là! Nhưng sao ngài lại ở trong này?”

“Shere đã nhờ ta đến đây!”

“Vậy ngài ấy đâu rồi?”

Cleves nhún vai, nhìn thẳng về phía trước nói: “Ai biết được!”

Tô Lị phùng má. Nếu người kia muốn giúp đỡ mình thì không phải trực tiếp ra tay sẽ tốt hơn sao? Tại sao lại còn phải chạy về Nhân Giới nhờ Cleves đến giúp mình?

“Lily, hai người cứ đứng ngoài cửa chờ ta, ta sẽ nhanh chóng quay trở lại thôi!”

“Ngài sẽ giúp tôi xin đức vua Atlan đưa U đến sông Tam Đồ sao?”

“Không, ta chỉ đi vào mượn ông ấy một vật thôi.” Nói xong, Cleves còn để ngón trỏ của mình lên cánh môi mỏng: “Phía bên trong là nơi không thích hợp cho hai người đi vào, cô và cô bé cứ ngoan ngoãn ở nơi này chờ ta đi!”

Sau khi Cleves đi vào một lúc, trong lúc nhàm chán Tô Lị đã dụ dỗ U cùng chơi oản tù xì, ai thua sẽ phải thực hiện một yêu cầu của người thắng.

May mắn đã mỉm cười với Tô Lị khi cô ra bao và U ra búa, vì vậy cô không hề khách khí yêu cầu U lên đi vào bên trong xem chuyện gì đang xảy ra.

U rất dễ dàng đi xuyên qua cánh cửa để tiến vào nội điện. Phản ứng đầu tiên của U chính là mình phải đi ra ngoài, nhưng cũng không thể không nghe theo yêu cầu của chị Lily, vì vậy cô bé đành cố gắng kiên trì theo dõi cuộc nói chuyện của đức vua Atlan đang ngồi phía trên cao và người đàn ông tên Cleves ở phía dưới.

Không khí bên trong nội điện âm u, đáng sợ hơn bên ngoài rất nhiều, Cleves vô cùng cung kính nói: “Ngài và mẹ ta đã là bạn tốt nhiều năm, lần này ta đến đây cũng đã được sự đồng ý của bà ấy xin ngài cho phép ta được mượn Minh Thạch.”

“Ngày xưa ta may mắn được Minh Vương tặng Minh Thạch, nó có thể dẫn hồn phách đi qua sông Tam Đồ để chuyển thể đầu thai mà không đi nhầm vào ma đạo. Không có nhiều người biết được chuyện này, tại sao ngươi lại biết được?”

“Tất nhiên là mẹ ta đã nói cho ta!”

Đức vua Atlan cũng hơi hoài nghi. Dựa trên sự hiểu biết đã nhiều năm qua ông đối với phu nhân Kerry thì bà ta là một người rất ít khi nói những điều mình muốn với người nhà của mình. Lúc trước chuyện mà bà ta tự ý cất giấu Ma Đồ làm của riêng cũng chỉ có duy nhất một mình ông ta biết được.

Lúc này, phu nhân Kerry lại nói hết những chuyện liên quan đến Minh Thạch cho con trai mình biết nên ông ta cũng không khỏi nghi ngờ. Nhưng dựa trên giao tình của ông với bà ta thì chuyện mượn Minh Thạch cũng không phải điều không thể, dù sao thì Cleves cũng không có uy hiếp giống như Shere.

U nghe đến đây thì nhẹ nhàng đi ra ngoài, nói hết tất cả mọi việc xảy ra bên trong nội điện cho Tô Lị.

Tô Lị nghe xong liền thăm bữu môi. Cô cũng có thể đoán được vị phu nhân Kerry kia sẽ không có lòng tốt nói chuyện này cho Cleves biết đâu, có lẽ những việc này đều là do Shere nói cho Cleves biết!

Sau khi Cleves lấy được Minh Thạch thì liền đi ra ngoài. Bầu không khí bên trong nội điện cũng làm cho anh không hề thoải mái, hướng chỉ là để Tô Lị đi vào trong đó, hơn nữa bản thân anh cũng không hề ưa vị Atlan này chút nào!

Cleves đi ra ngoài, thấy cả hai người vẫn ngoan ngoãn đứng ở cửa nên vô cùng hài lòng, quơ quơ Minh Thạch trong tay rồi nói: “Đi thôi, đã đến lúc chúng ta phải trở về rồi.”

Nơi mà cô cần phải trở về lại chính là tòa lâu đài của Shere ở Ma Giới, chỉ trong chớp mắt Cleves đã dẫn cô và U xuất hiện bên trong tòa lâu đài. Cleves lấy Minh Thạch, để nó bay đến trên đỉnh đầu U, còn Tô Lị thì không nhận được vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy cô bé: “Chị hy vọng kiếp sau em sẽ đầu thai vào một gia đình thật tốt, có ba có mẹ luôn yêu thương em.”

Tô Lị nói xong còn đặt một nụ hôn lên trán cô bé.

Nguyên vọng này cũng chính là mong muốn của bản thân cô. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn mong ước mình có một gia đình hạnh phúc, có những người thân luôn thương yêu, quan tâm mình, nếu được như vậy thì cô sẽ không phải cô đơn nữa.

“Em cảm ơn chị Lily. Mong rằng kiếp sau em sẽ được gặp lại chị!”

“Nhất định có thể!”

U mỉm cười, vẫy tay chào Tô Lị. Minh thạch trên đỉnh đầu cũng phát ra ánh sáng trắng bao phủ lấy toàn bộ thân thể cô bé. Chỉ một lúc sau, U đã hoàn toàn biến mất, tan vào trong không khí.

Vậy là U đã đi rồi...

Sau khi dẫn U đến sông Tam Đồ, ánh sáng phát ra từ Minh Thạch liền biến mất và rơi vào tay Cleves.

“Cảm ơn ngài, Cleves.” Tô Lị chân thành nói lời cảm ơn.

“Cô vẫn nên nói lời cảm ơn với Shere ấy. Chuyện này là do hấn nói với ta.”

“Vậy vì sao ngài ấy lại không tự mình đi mượn Minh Thạch?”

Mi mắt Cleves rũ xuống: “Ta chỉ lấy danh nghĩa của mẹ ta mượn Minh Thạch của ông ta thôi. Nếu người đó là Shere thì ông ta sẽ không bao giờ cho mượn dễ dàng như vậy đâu. Cũng chính vì vậy nên hần mới phải trở về Nhân Giới nhờ ta chuyện này.”

Cleves càng nói, Tô Lị lại càng không hiểu: “Shere đã lấy tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng vị hôn thê của con trai ông ta, chẳng lẽ điều này còn chưa đủ để ông ta cho Shere mượn Minh Thạch sao?”

“Đức vua Atlan rất kiêng kỵ những chuyện liên quan đến Shere.”

“Những chuyện liên quan đến Shere? Vì sao?” Tô Lị lắc đầu: “Tôi vẫn không hiểu ý của ngài.”

Cleves đi đến sofa rồi ngồi xuống, rót cho mình một ly trà rồi nói: “Ta nghe nói... vị trí hiện tại của đức vua Atlan chính là của Troy Trask đại nhân.”

“Người mang họ Troy Trask trong lời ngài nói là...”

“Không sai, người đó chính là cha của Shere.”

Tô Lị còn chưa nói hết câu thì Cleves đã giành nói hết nửa câu còn lại của cô, cũng chứng minh suy đoán trong lòng cô là đúng.

Nói như vậy nghĩa là chính đức vua Atlan đã cướp vị trí của cha Shere, vì vậy ông ta mới phải kiêng kỵ sự tồn tại của Shere. Sự tồn tại của Shere chính là một uy hiếp vô cùng lớn đối với đức vua Atlan.

“Sau khi Troy Trank đại nhân lên làm vua nhưng lại đem lòng yêu thương một cô gái Nhân Loại, nghe nói cô gái đó vô cùng xinh đẹp. Atlan lấy cớ này nên sai đồng đảng Huyết Tộc liên sát cô gái kia, lúc đó cũng là lúc Troy Trask đại nhân đuổi tới. Trong lúc ngài bảo vệ cô gái kia đã lỡ tay giết chết một Huyết Tộc, vì vậy Atlan nhân cơ hội này đề nghị các trưởng lão phế ngôi vị của Troy Trask đại nhân, và ông ta vô cùng thuận lợi ngồi lên ngai vàng.”

“Sau khi ông ta trở thành vua cũng không hề tính sẽ buông tha Troy Trask đại nhân và ra lệnh tập trung Huyết Tộc tiếp tục liên sát ngài. Nhưng ma lực của Troy Trask đại nhân lại vô cùng cường đại, những Huyết Tộc bình thường không phải là đối thủ của ngài, vì vậy Atlan đành phải đưa ra điều kiện...”

“Nếu Troy Trask đại nhân không chấp nhận liên sát thì ngài ấy và cô gái kia phải sống một cuộc sống nay đây mai đó, suốt đời chốn chạy. Nếu Troy Trask đại nhân nguyện ý nhận trừng phạt thì ông ta hứa sẽ để cô gái đó và đứa con trong bụng được hưởng một cuộc sống bình yên, hạnh phúc ở Nhân Giới. Khi ấy cô gái đó đã mang thai Shere, đại nhân vì muốn người mình yêu và đứa con của mình được an toàn nên đã chấp nhận đề nghị của Atlan, chỉ cần ông ta đảm bảo hai mẹ con Shere được an toàn.”

“Cuối cùng thì sao?” Tô Lị chăm chú nghe một cách hăng say.

“Cuối cùng Troy Trask đại nhân phải chấp nhận chịu chết, nhưng khi cô gái đó hạ sinh Shere, lại bị mất máu quá nhiều nên cũng đi theo đại nhân. Dù sao cơ hội sống sót của những đứa con do Huyết Tộc và Nhân Loại sinh ra rất thấp. Sau khi Shere ra đời không bao lâu thì được Lilith mang về nuôi, cũng chính Lilith đã để cho hần đi theo con đường hắc ám.”

“Cho nên đây cũng chính là nguyên nhân mà Shere yêu Lilith?”

“Có lẽ là vậy! Đối với Shere, lúc đó Lilith là người thân duy nhất của hần. Vì vậy khi Lilith biến mất hần mới kích động như vậy.”

Nếu có một ngày cô cũng đột nhiên biến mất, không biết lúc ấy Shere có lo lắng như khi Lilith biến mất hay không? Không biết tại sao trong đầu Tô Lị lại hiện lên một ý nghĩ như vậy!

“Shere có biết những chuyện này không?”

Cleves bật cười: “Tất nhiên là biết rồi. Chính hần cũng chưa từng gặp cha mẹ của mình bao giờ, vì vậy hần không có tình cảm gì đối với bọn họ. Còn về Atlan thì ta cũng không biết hần nghĩ như thế nào. Có lẽ Shere cũng đã từng hận Atlan, thế nhưng còn chưa tới nỗi muốn giết ông ta.”

Tô Lị nhận ly trà từ tay Cleves. Về chuyện này thì cô lại rất giống Shere, cô cũng chưa từng gặp qua ba mẹ đẻ của mình, từ khi trí nhớ của cô bắt đầu thì cô đã ở trong cô nhi viện rồi.

Khi đó... ngay cả ba mẹ mình là ai... cô cũng không hề biết...

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Đột nhiên giọng nói của Shere vang lên từ ngoài cửa. Tô Lị và Cleves đều đồng loạt quay đầu lại.

“Không có gì, người đến rất đúng lúc.” Cleves vừa vuốt ve Minh Thạch trong tay vừa nói.

“Đã về rồi sao?”

“Về rồi! Ta muốn đi đến Hoàng Cung một chuyến, người đưa Tô Lị về Nhân Giới trước đi.” Cleves đứng lên, vỗ vào bờ vai của Shere.

Shere gật đầu. Sau Khi Cleves đi, Shere quay sang nhìn Tô Lị một lúc rồi nói: “Chúng ta đi thôi, vị hôn thê của ta!”

Ba chữ đó còn may mắn được Shere ‘vô tình’ nhấn mạnh.

Tô Lị nghe vậy lại vô cùng xấu hổ: “Shere... ngài có muốn nghe tôi giải thích một chút hay không?”

“Không cần!” Shere không hề do dự xoay người đi ra ngoài.

Người này thật không biết xấu hổ mà!!!

Nhất thời, gương mặt Tô Lị đỏ ửng. Lúc trước, cô chỉ cảm thấy người đàn ông kia có vẻ quen biết Shere, nếu như anh ta biết quan hệ giữa cô và Shere vô cùng thân mật thì không chừng anh ta sẽ nói cho cô biết Shere đang ở đâu, nhưng cô lại không nghĩ tới Shere sẽ biết chuyện này.

Thật đúng là quá mất mặt rồi!

“Shere... hay là ngài cứ nghe tôi giải thích đi đã!!!”

***

Sau khi trở về từ Ma Giới, Tô Lị đã ngủ liên tiếp mấy ngày trời. Sau khi tháo Huyết Giới xuống thì cô đã khôi phục lại cơ thể con người, nhưng vì lúc trước cô đã hao tổn quá nhiều thể lực và ma lực vượt quá mức cho phép của bản thân, cho nên kết quả là cô nằm trên giường không dậy nổi.

Hôm đó cô vẫn đang chìm trong giấc ngủ, nhưng đột nhiên lại cảm thấy trên mặt mình ngứa ngứa...

Tô Lị mơ mơ màng màng mở mắt ra, bàn tay đưa lên sờ mặt của mình, kết quả lại sờ thấy một vật gì đó mềm nhũn. Khi cảm thứ đó đến trước mặt thì cô mới biết đó là một con sâu róm mập mạp.

Tô Lị nhướn mày nhìn về phía bên cạnh thì không hề ngạc nhiên khi thấy Alar đang ôm bụng cười ha ha. Cô bóp chặt con sâu róm trong tay, dùng sức ném về phía Alar.

Tiếng cười của Alar liền ngừng lại, tức giận nói: “Cô muốn chết sao? Không ngờ cô lại dám ném sinh vật ghê tởm kia lên khuôn mặt đẹp trai của bọn thiếu gia ta!!!”

“Tôi còn chưa nhét con sâu đó vào mồm cậu là may cho cậu lắm rồi đấy! Thừa dịp lão nương chưa nổi bão thì cậu hãy mau chóng đi ra khỏi phòng của ta đi!”

“Nơi này là tòa lâu đài của anh trai a, muốn cút cũng là cô cút đấy!”

“Nơi này cũng là tòa lâu đài của vị hôn phu của tôi, về sau tôi sẽ luôn ở trong này!” Tô Lị cố ý chọc giận cậu nhóc đáng ghét.

“Cái gì? Vị hôn phu...” Khi Alar nghe thấy cô nói từ kia thì liền hoảng sợ: “Không thể nào, anh trai ta sẽ không bao giờ thích một cô gái như cô!”

Alar miễn cưỡng chạy ra khỏi phòng của Tô Lị. Phản ứng của Alar làm cho Tô Lị vô cùng hài lòng, sau đó đứng dậy và đi đến bàn trang điểm.

Gương mặt trong gương làm cho Tô Lị vô cùng điên đầu. Khắp mặt cô đều là kiệt tác của cậu nhóc đáng ghét kia, nhìn rất buồn cười.

Quả nhiên là một tiểu quỷ đáng ghét!!!

Tô Lị ôm một bụng tức xóa đi những nét vẽ nghịch ngoạc trên mặt, nhanh chóng thay quần áo và đi xuống dưới lầu.

Tòa lâu đài này rất ít khi có khách tới chơi, thế nhưng lúc này lại có một đôi vợ chồng trẻ đang ngồi trong phòng khách, đã vậy thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng cười vang vọng ra. Shere cũng đang ngồi đối diện với bọn họ, trên gương mặt lạnh lùng vẫn còn vương vấn một nụ cười...

Khi thấy Tô Lị đi xuống, vị nữ sĩ ngồi đối diện Shere hỏi: “Đây là phu nhân của đại nhân sao? Thật là xinh đẹp!”

“Phu nhân cũng rất xinh đẹp!” Shere không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng ở trong mắt mọi người lại có thể hiểu rõ ý tứ trong lời nói đó.

Tô Lị nhất thời đỏ mặt, ánh mắt không tự chủ nhìn qua đứa trẻ trong tay vị nữ sĩ kia.

Thấy ánh mắt của Tô Lị, nữ sĩ kia liền nói: “Đây là con gái mà tôi mới hạ sinh, tên là Laysi.”

Tô Lị cũng đi đến gần: “Phu nhân có thể cho tôi ôm một chút được không?”

“Tất nhiên rồi.” Nữ sĩ đứng dậy, bế đứa trẻ qua cho Tô Lị.

Khi Tô Lị ôm lấy đứa bé, bé con còn đang yên tĩnh nhũn ngon thì đột nhiên lại mở hai mắt ra, nở nụ cười khanh khách.

Cô vô cùng kinh ngạc, không nhận được cầm tay đứa bé vuốt ve, mà dường như đứa nhỏ cũng rất thích cô.

Khi nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách óng ánh của đứa bé, Tô Lị liền nở nụ cười thật tươi.

Cho dù người khác không tin, nhưng cũng có khi cuộc đời sẽ xảy ra rất nhiều chuyện không thể tin nổi

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Tô Lị bế trả lại đứa bé cho vị nữ sĩ kia, bà ấy cũng mỉm cười tao nhã nói: “Xem ra Laysi cũng rất thích tiểu thư.”

“Có lẽ là tôi với đứa bé này có duyên.”

“Chuyện này thì hai người cũng phải nỗ lực thật nhiều! Thôi, chúng tôi cũng xin phép đi về đây!” Nam sĩ kia đứng lên, cười nhìn Shere đầy ảm ý, sau đó quàng tay qua ôm lấy thắt lưng vị nữ sĩ rồi đi ra ngoài.

Beucke đứng bên cạnh cũng nhanh chóng lễ phép tiễn cả ba người ra cửa.

Thấy ba người đã đi rồi, lúc này Tô Lị mới hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

“Ông ta là Nam Tước Kai Mathew và phu nhân Angela, bọn họ đến xin phép ta về việc giao thương buôn bán thôi.”

“Đứa trẻ con của bọn họ là U đúng không?” Dường như Tô Lị có thể chắc chắn được việc này.

Shere cũng không để ý, nói: “Ai biết được!”

Tô Lị luôn tin vào việc chuyển thế đầu thai, cũng như cô luôn tin tưởng trên đời này tồn tại ma quỷ.

Cô nghĩ đứa bé kia nhất định là U, may mắn là hai vợ chồng kia nhìn có vẻ hiền lành, U được sinh ra trong một gia đình như vậy thì có lẽ sẽ được hạnh phúc rồi!

“Đúng rồi, hình như lúc này Alar có vẻ rất đau lòng chạy ra khỏi nhà. Em đã nói với nó cái gì sao?”

“Hả? Tôi đâu có nói gì đâu!”

Tô Lị chớp mắt, sau đó vội vàng xoay người đi vào phòng ăn.

Dựa theo lệ thường thì có lẽ mấy ngày sắp tới sẽ không thấy Alar ở trong lâu đài. Mỗi khi cậu nhóc gặp phải chuyện buồn thì sẽ chạy đến văn phòng luật, thói quen xấu này của cậu nhóc sẽ không bao giờ thay đổi.

Tô Lị hài lòng cười, vậy là mình không phải gặp mặt tiểu quý đáng ghét đó nữa. Cô vô cùng hài lòng khi nghĩ đến mấy ngày kế tiếp mình có thể sống một cuộc sống thoải mái.

Sau khi ăn xong thì đi dạo là một hoạt động vô cùng tốt. Tô Lị ăn bữa sáng xong liền cầm ô tản bộ ngoài lâu đài.

Ở Luân Đôn, ô là một nhu yếu phẩm rất quan trọng, nếu không có nó thì mỗi khi trời đột nhiên đổ mưa sẽ làm con người bất ngờ không kịp đề phòng.

Cô đã nằm trên giường lâu như vậy, nếu không đi ra ngoài hoạt động thân thể thì Tô Lị sẽ cảm thấy cả người rất không thoải mái.

Mặc dù nói là tản bộ, nhưng dường như cô đã đi hơi xa lâu đài, thôi thì tiện thể cô đi dạo phố luôn đi!

Bất tri bất giác Tô Lị lại đi đến văn phòng luật, khi cô đi lên trên lầu lại không thấy Alar...

Vốn dĩ Tô Lị định đến đây nói xin lỗi cậu nhóc, nếu Alar đã không có ở đây thì cô đành quên chuyện này và cũng nên chính thức đi dạo phố thôi!

Tô Lị đi ra khỏi văn phòng luật, đứng từ bên ngoài nhìn vào khu vực trưng bày bên trong văn phòng, những món đồ quý giá cách một tấm kính lại thu hút sự chú ý của cô.

Đặc biệt nhất là bức tượng điêu khắc chứa Jesus bị đóng đinh trên thánh giá. Tô Lị nhìn chăm chú bức tượng một lúc lâu, khi đang định bỏ đi thì đột nhiên có một bóng dáng quen thuộc chạy ngang qua sau lưng cô, đi vào một con hẻm nhỏ.

Tô Lị cũng vội vàng chạy theo, nhưng cả con hẻm nhỏ trống vắng đã không còn bóng dáng của người đó.

Nếu đó không phải ảo giác thì cô có thể khẳng định người lúc này chính là Alar. Tô Lị không suy nghĩ nhiều đã chạy vào sâu bên trong con hẻm

Sâu trong hẻm chính là nơi sống của những người thuộc tầng lớp thấp trong xã hội, sao Alar lại đến những nơi như thế này?

Tô Lị nghĩ có thể lúc này mình đã nhìn lầm, vì thế xoay người quay trở ra, nhưng khi cô vừa mới bước một bước thì miệng đã bị bịt bằng một chiếc khăn có tẩm thuốc mê, chỉ trong chớp mắt đã hôn mê.

Không biết đã qua bao lâu, khi Tô Lị tỉnh lại thì mới phát hiện mình bị nhốt trong một căn phòng ẩm ướt, chật chội, hai tay bị trói bằng dây xích. Khi Tô Lị nhìn sang bên cạnh thì lại bất ngờ thấy Alar cũng ở đây, cậu nhóc đã sớm tỉnh lại, hai tay bị trói bằng dây xích giống cô.

“Alar, đã có chuyện gì xảy ra?”

“Chúng ta bị bọn buôn người bắt cóc.” Alar vô cùng bình tĩnh trả lời.

“Buôn người? Vì vậy người lúc này tôi nhìn thấy chính là cậu?”

“Ta đang điều tra về vụ một đứa trẻ đột nhiên mất tích gần đây. Lúc này ta nhận được tin tức ở khu vực đó xuất hiện một tên khả nghi nên chạy đến để xem xét. Ai ngờ lại bị chính họ bắt tới đây!” Khi Alar nói đến những điều này, về mặt cậu nhóc vẫn xen lẫn vẻ tức giận.

Cũng khó trách! Ai bị rơi vào hoàn cảnh này chả tức giận!

“Vì sao cậu không báo cho cảnh sát?”

“Cảnh sát!? Ta không cần đám người vô dụng kia đụng tay vào!” Đột nhiên Alar tức giận, lớn tiếng quát Tô Lị.

Tô Lị phát hiện trước giờ cứ hễ nhắc đến cảnh sát thì cậu nhóc này sẽ tức giận. Dường như cậu nhóc này rất hận cảnh sát thì phải.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bị mở ra, vài người đàn ông cao to đi vào.

Một người đàn ông trong đám đó nhìn chằm chằm Tô Lị và Alar một lúc lâu rồi cười nói: “Tự nhiên chúng ta lại bắt được hai tên không tệ!”

Tên đàn ông có mái tóc nâu ngời xồm xuồng, dùng tay nâng cằm Tô Lị lên: “Hình như cô gái này không phải người Anh Quốc, cứ đề giá cao lên một chút.”

Tô Lị kinh ngạc, chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn bán cô đi sao?

“Buôn bán người là trái pháp luật đấy!”

Khi nghe được những lời này của Tô Lị, tên cầm đầu liền cười nói: “Vậy thì như thế nào đây nữ sĩ?”

“Nếu các người bị bắt thì chắc chắn sẽ bị xử bắn!”

“Đáng tiếc là cô sẽ mãi mãi không chứng kiến được cảnh đó đâu.” Bọn buôn người không hề sợ hãi khi Tô Lị nói đến chuyện này, bọn chúng cười to, sau đó đi ra ngoài, khóa chặt từng lớp cửa lại.

Tô Lị nhìn về phía cửa sổ, lúc này đã là ban đêm, nếu Shere không thấy cô trở về, chắc là sẽ đi tìm cô đúng không? Vì vậy mình không cần lo lắng!

“Alar, nếu cậu sợ thì cứ nắm lấy tay của tôi, như vậy sẽ bớt sợ hơn đấy!”

Một cảm giác lạnh như băng từ bàn tay truyền đến. Lúc này Tô Lị mới ý thức được rằng cậu nhóc bên cạnh mình vốn là một ma cà rồng không già không chết, làm sao cậu nhóc có thể sợ hãi được chứ? Nhưng khi cô suy nghĩ cẩn thận thì dù sao Alar vẫn sẽ mãi là một cậu nhóc mà thôi.

“Ta không thêm sợ! Nhất định anh Shere sẽ đến cứu ta.”

Tô Lị mỉm cười nhìn Alar, gật đầu nói: “Đúng, nhất định Shere sẽ tới.”

Khi thấy Tô Lị tươi cười, bỗng nhiên khuôn mặt Alar đỏ lên, vội vàng thoát ra khỏi bàn tay của cô, quay đầu không dám nhìn Tô Lị.

Tô Lị thấy hai má cậu nhóc đỏ ửng, cố tình dùng hai tay nhéo má cậu nhóc một phát: “Cậu ngại ngừng rồi!”

Bị Tô Lị nói như vậy làm cho khuôn mặt Alar càng thêm đỏ, giả bộ tức giận gạt hai tay của cô ra: “Đừng lấy bàn tay đề tiện của cô chạm vào mặt ta!”

So với U thì quả nhiên tính cách của cậu nhóc này không đáng yêu chút nào! Quá lãng phí một cái túi da xinh đẹp rồi!

...

Ánh trăng lọt qua khe cửa sổ, chiếu rọi lên người cả hai. Đúng vậy! Shere sẽ đến, nhất định anh ấy sẽ đến cứu bọn họ!

***

Khi còn sống, Alar vốn là con một trong một gia đình thương nhân giàu có chuyên buôn bán cây gỗ Ô Mộc (Gỗ Mun). Vào TK XVIII ở Anh Quốc, địa vị gia đình Alar có thể nói là thượng đẳng, cậu nhóc cũng chính là một tiểu thiếu gia ngăm múng vàng từ khi sinh ra.

Đêm ngày 30 tháng 11 năm 1736, vì ham chơi nên Alar về nhà trễ, do sợ ba mẹ trách mắng mình nên khi vào nhà, cậu nhóc nhẹ nhàng, cẩn thận mở cửa, không để cho ba mẹ phát hiện.

Cửa mở, bên trong phòng tối đen như mực, dường như không có ngọn nến nào, Alar thăm mường trong lòng, nhẹ nhàng đi về phía phòng khách.

Ánh lửa le lói, mông manh phát ra từ bên trong lò sưởi cũng đủ để cậu nhóc thấy được tất cả cảnh tượng trước mắt, cha và mẹ cậu nhóc đang nằm trên một vũng máu bên lò sưởi, cạnh đó là chiếc bàn trắng và các món ăn chuẩn bị cho buổi tối ngày hôm nay.

Alar hoảng sợ, vội vàng chạy đến gần mẹ mình. Cậu nhóc không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây, chỉ biết không ngừng kêu to gọi mẹ.

Lúc này, phu nhân An Jerry Ricard cố gắng dùng hơi thở mông manh cuối cùng của mình để nắm lấy tay Alar: “Mau... chạy mau... Alar... con chạy mau!!!”

“Mẹ... đã xảy ra chuyện gì???” Cậu nhóc Alar mới chỉ tám tuổi, đây là lần đầu tiên cậu rơi vào khủng hoảng như vậy, vì vậy cậu nhóc không biết nên làm cái gì, chỉ biết ngồi bên cạnh mẹ mình và khóc.

Phía trên lầu vang lên tiếng động phu nhân An Jerry Ricard vô cùng lo lắng, cố nhìn đau đớn bịt miệng Alar lại, dùng sức đẩy cậu nhóc vào bên trong cánh tủ đằng sau.

“Alar, cho dù bên ngoài xảy ra chuyện gì thì con tuyệt đối không được đi ra ngoài, cũng không thể gây ra bất cứ tiếng động nào, biết chưa?”

Alar quệt nước mắt, gật đầu. Đúng lúc này, ba tên cướp từ trên lầu đi xuống, khi thấy không còn thứ gì để cướp, hai người kia cũng tắt thở, cả ba liền vội vàng nhảy cửa sổ chạy ra ngoài.

Bọn cướp đi được một lúc thì Alar mới bò ra khỏi ngăn tủ, nhưng lúc này phu nhân An Jerry Ricard đã không còn thở nữa rồi!

Alar vô cùng đau khổ, vội vàng chạy đi báo cảnh sát. Khi cảnh sát thấy cả người Alar dính đầy máu, bọn họ đều kinh ngạc, vội vàng triệu khai điều tra vụ trọng án này.

Nhưng kết quả điều tra lại ngoài dự kiến của Alar, vì ba tên cướp kia cướp hết tài sản rồi trốn ra nước ngoài, mà đám cảnh sát lại sợ mất mặt nên đã vu khống cho Alar, tuyên bố với mọi người rằng cậu nhóc tám tuổi chính là hung thủ giết chết bố mẹ mình.

Lý do mà bọn họ đưa ra rất đơn giản, đó là do bản tính của Alar vô cùng ham chơi, mà gia đình cậu nhóc lại rất nghiêm khắc, cho nên cậu nhóc vô cùng oán hận cha mẹ mình, nhân cơ hội hai người không đề phòng đã ra tay sát hại.

Chẳng những Alar vô tội không bắt được hung thủ giết cha mẹ mình mà lại còn bị vu khống, bắt nhốt vào tù.

Alar bị nhốt vào tù, hằng ngày không ăn đủ cơm ăn, lại còn bị đám cảnh sát ngược đãi, vì vậy cả người cậu nhóc chỉ toàn những vết roi chằng chéo lên nhau.

Ngày Alar bị xử tử, thời tiết vô cùng âm u, bầu trời kéo đầy mây đen, không có chút ánh nắng mặt trời nào. Trước mắt rất nhiều người, cậu bé Alar tám tuổi bị áp giải lên đài tử hình.

Lúc đó, Shere cũng vừa đứng lúc đi ngang qua nhìn thấy Alar trên đài tử hình, cũng chứng kiến được cảnh tượng đao phủ đâm một nhát dao lên cơ thể gãy gò của cậu bé. Tại giây phút đó, Shere đã thấy được dục vọng muốn sống mãnh liệt hiện lên trong đôi mắt của cậu bé.

Ngày 5 tháng 11 năm 1736, Alar chết.

Ngày 6 tháng 11 năm 1736, Alar tái sinh.

...

Tô Lị bừng tỉnh, nghiêng đầu nhìn Alar vẫn đang còn đang ngủ say, rồi cô lại cúi đầu nhìn bàn tay trắng bệch của cậu nhóc đang được mình nắm chặt lấy.

Dường như... cô đã vừa nhìn thấy được quá khứ của Alar.

Alar cựa quậy mình, thấy cậu nhóc sắp tỉnh nên cô vội vàng buông tay mình ra. Bản thân cô lại có thể mơ thấy quá khứ khi Alar còn sống? Nếu những cảnh tượng đó là thật, thì không biết cậu nhóc đã từng trải qua bao nhiêu đau khổ?

Đúng lúc này, hai tên đàn ông mở cánh cửa sắt ra, bước vào và dùng một tấm vải đen bịt mắt Alar lại.

“Các ngươi muốn làm gì? Đừng dùng bàn tay dơ bẩn của các ngươi đụng vào ta!”

Alar giãy giụa, người đàn ông đó thấy Alar không hợp tác, vì vậy liền vung tay “Chát” một tiếng, Alar không cảm thấy đau đớn, nhưng một bên mặt của Tô Lị đã đỏ bừng, đau rát.

Mẹ nó! Xuống tay cũng thật mạnh! Tô Lị nhin không được, thăm mắng trong lòng.

“Mày đang làm cái gì vậy? Một chút nữa bọn họ sẽ là vật phẩm quan trọng để bán đấu giá, nếu bị thương thì làm sao bây giờ?” Tên đàn ông còn lại nhìn đầu bàn tay đỏ ửng trên gương mặt trắng nõn của Tô Lị, chửi người đàn ông kia một câu.

Tên bị chửi thăm lăm bằm trong mồm, sau đó lấy vải đen bịt kín mắt Tô Lị và Alar lại, tháo dây xích và kéo hai người đi ra ngoài.

Khi thấy Tô Lị đỡ dùm mình một cái tát, đột nhiên trong lòng Alar lại nổi lên một cảm xúc khó tả, vì vậy liền nói với cô: “Cô thật là nhiều chuyện!”

Tô Lị thâm nghĩ sao đứa nhỏ lại không biết phân biệt phải trái như vậy chứ? Không phải bản thân cô muốn hứng cái tát đó, chỉ là khi thấy người đàn ông kia vung tay lên, đột nhiên bản năng của cô lại trỗi dậy, lao đến dùng mặt của mình đỡ cái tát đó. Có thể nói là phản xạ có điều kiện đi!

Đi một lúc lâu, Tô Lị cảm thấy hình như mình bị đẩy vào một cái lồng sắt. Lúc này, miếng vải đen trên mắt cô mới được lấy ra, cô chớp mắt một hai cái để thích ứng ánh sáng xung quanh, sau đó mới chậm rãi mở mắt ra.

Alar và cô đều bị nhốt trong một cái lồng sắt, bên cạnh bọn họ còn có hai đứa trẻ một nam một nữ, khoảng 13 14 tuổi. Bên dưới là một đám quý tộc, thân sĩ cùng nữ sĩ thuộc tầng lớp thượng đẳng. Khuôn mặt xấu xí của bọn họ đều hiện lên vẻ tham lam, phơi bày một trong những bộ mặt đen tối của xã hội. . . Những cuộc buôn bán người trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Khi nhìn những quý tộc đứng bên dưới, điều đầu tiên Tô Lị nghĩ đến là nạn buôn người. Thật không ngờ những tên buôn lậu kia muốn bán bọn họ cho đám quý tộc này.

Tô Lị đoán lúc này tám chín phần là đang diễn ra một cuộc đấu giá, không phải buôn bán nô lệ da đen, mà lại chính là những người Anh Quốc cùng một dòng máu với bọn họ.

Nhìn thấy bên dưới có rất nhiều những quý tộc có gương mặt xấu xí, dữ tợn, đột nhiên Alar phá lệ tự mình cầm tay Tô Lị.

Tô Lị kinh ngạc quay đầu nhìn thì thấy Alar đang trừng mắt, vẻ mặt lộ rõ sự sợ hãi, dường như cả người cậu còn đang run rẩy.

Điều này cũng làm cô nhớ đến giấc mơ ban nãy. Về hồn nhiên tươi cười của Alar khi nói chuyện với Shere, hay biểu cảm đáng ghét khi trêu chọc cô đã được thay thế bằng vẻ mặt sợ hãi giống như lúc bước lên đài xử tử ngày đó!

Tô Lị dựa theo bản năng ôm chặt Alar vào lòng, không để cậu nhóc nhìn thấy đám người kia. Alar vô cùng bất ngờ, giãy giụa để thoát khỏi vòng tay Tô Lị, nhưng cô vẫn kiên quyết ôm chặt cậu, đưa tay vỗ lên lưng để an ủi cậu nhóc.

Chuyện này cứ coi như phản xạ có điều kiện đi! Tô Lị thâm nghĩ trong lòng như vậy.

Buôn bán người trái pháp luật – nói trắng ra là bắt cóc một vài đứa bé vô tội bán cho những quý tộc có tiền, còn chuyện bọn họ mua mấy đứa nhỏ này về làm gì thì cô cũng không biết, nhưng theo lẽ thường thì tội nhỏ sẽ bị biến thành những nô lệ để làm việc.

Lúc này, Tô Lị chỉ có thể cầu mong Shere nhanh chóng tìm được bọn họ. Nếu bị biến thành nô lệ, vậy thì cuộc sống sau này của bọn họ như thế nào. . . Tô Lị cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra.

Tên chủ trì cuộc đấu giá giới thiệu một lúc, đám quý tộc bên dưới càng hưng phấn, dường như không thể chờ được nữa.

Trừ Tô Lị và Alar thì còn có hai đứa bé nữa. Lúc đấu giá thì hai đứa bé đó bị lôi ra ngoài bán trước, cho nên Tô Lị và Alar cũng sẽ được đưa ra cuối cùng. Cô bé bị bán đầu tiên chỉ khoảng 13 tuổi, quần áo trên người rách rưới, có thể nhìn ra cô bé chỉ thuộc những gia đình ở tầng chót của xã hội. Cô bé đó có khuôn mặt rất đáng yêu, hai mắt vẫn còn đọng lại chút nước mắt long lanh, dường như rất sợ hãi.

Người chủ trì nêu một cái giá khá thấp, sau đó, đám quý tộc không ngừng nâng giá lên. Cuối cùng, cô bé bị một nam sĩ mua về với giá nam vạn bảng Anh. Cậu nhóc còn lại chính là đối tượng tiếp theo, cậu bé này cũng chạc tuổi cô bé lúc này, thế nhưng lại vô cùng quật cường, không hề biểu lộ ra vẻ sợ hãi.

Chỉ trong chớp mắt, cậu bé cũng bị một nam sĩ mua, và tiếp theo chính là Alar. Tô Lị vô cùng lo lắng, nếu lúc này Shere không đến thì bọn họ sẽ bị bán thật mất!

Một người đàn ông cao to đi vào lồng sắt để kéo Alar đi ra ngoài, nhưng đột nhiên ALar lại nắm chặt lấy vạt áo của Tô Lị, không hề muốn đi ra ngoài

đó chút nào.

“Chị Lily...”

Có lẽ từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên Alar chủ động gọi tên Tô Lị, cho nên khi thấy cậu bé sợ hãi kêu tên mình, Tô Lị lại vội vàng kéo Alar lại về phía mình rồi nói: “Hay là để tôi đi ra trước?”

Vì thế, Tô Lị lại tự mình chủ động đi ra ngoài.

Bọn buôn người cũng không thêm đề ý việc này, ai trước ai sau chả giống nhau, dù sao cuối cùng những người này cũng bị họ bán đi, điều khác nhau chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hai tay Tô Lị bị dây xích cột chặt vào nhau, đứng ở giữa đài cao, giống những món đồ được bày ra để mọi người nhận xét. Khi thấy khuôn mặt của cô có nhiều điểm khác với bọn họ, rõ ràng là người ngoại quốc, thì bên dưới mới bắt đầu xôn xao.

Giá tiền cũng tăng nhanh với một tốc độ chóng mặt, chớp mắt đã có người ra giá mười vạn bằng Anh, hơn nữa lại càng có xu hướng tăng cao, đây là cái giá mà trước đây chưa từng có. Đám buôn người vô cùng phấn khởi, không nghĩ đến mình đã thật sự bắt được một bảo bối.

Đối mặt với đám quý tộc liên tục hết giá, Tô Lị lại không thêm đề ý chút nào mà chỉ đang thầm tính xem mình có thể thoát khỏi nơi này hay không. Nếu lúc này cô biến Thập Tự Giá thành Thập Tự Kiếm, một mình cô thì còn có thể chạy thoát được, nhưng còn Alar và hai đứa nhỏ kia thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa, đột nhiên trong tay cô xuất hiện một thanh kiếm sẽ làm bọn họ tưởng cô có vũ thuật, đến lúc đó cô mà bị bắt thì quả thật là hết đường chối cãi.

Xung quanh đài cao có khoảng 15 16 người đứng canh giữ, tỷ lệ thoát khỏi nơi này cũng không lớn, nhưng nếu xảy ra hỗn loạn thì cũng chưa chắc!

Tô Lị đang thầm nghĩ mình nên làm loạn nơi này như thế nào, nhưng hình như bên dưới đài đã có quý tộc đấu giá thành công. Đúng lúc này, tất cả các bóng đèn thấp sáng đột nhiên nổ tung, cả hội trường rơi vào một mảnh tối đen như mực.

Tiếng thét chói tai và tiếng bước chân vô cùng hoảng loạn không ngừng vang lên. Không sai, đây chính là sự hỗn loạn là Tô Lị đang muốn.

Thừa dịp xung quanh hỗn loạn, Tô Lị hô to: “Chạy mau!” Dùng tay sờ soạng tìm đến chỗ lồng sắt, may mắn là cửa không bị khóa lại, vì vậy Tô Lị vô cùng thuận lợi kéo Alar đang run rẩy đi ra ngoài.

Tô Lị ôm Alar vào lòng, vuốt đầu cậu nhóc an ủi: “Không có việc gì, không có việc gì đâu! Đã có tôi ở đây rồi!”

Tại giây phút này, Alar phát hiện ngoài trừ anh Shere thì cô gái này chính là người duy nhất làm cho mình có cảm giác an toàn. Khi được cô ôm vào trong lòng, tự nhiên Alar liền cảm thấy vô cùng yên tâm.

Khi Tô Lị đang tính xem xét tìm đường chạy trốn thì đột nhiên vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, kèm theo đó là một loại chất lỏng bắn lên mặt cô.

Khi lấy tay sờ thì cô mới phát hiện chất lỏng đó là máu, cô vội vàng ôm chặt Alar, nhìn quanh bốn phía, vì cô sợ rằng sẽ có một người nào đó chạy đến dùng một đao giết chết hai người bọn họ.

Nhưng bên trong hội trường không có chút ánh sáng làm cô không thấy bất cứ manh mối nào. Khi Tô Lị đang sợ hãi lui về phía sau thì đột nhiên lại rơi vào một lồng ngực vô cùng nam tính, Tô Lị nhất thời biến sắc, nhưng khi ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ người đằng sau thì cô mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Alar biết là Shere đến thì vô cùng vui mừng, thoát khỏi tay Tô Lị nhào vào lòng Shere: “Anh!”

“Ừ! Ta đã đến!” Shere vỗ nhẹ lên lưng Alar, giúp hai người tháo sợi dây xích trên tay xuống, sau đó cùng ôm lấy cả hai thoát khỏi nơi hỗn loạn này.

...

Sáng hôm sau, Tô Lị rời giường và xuống lầu dùng bữa sáng như thường ngày. Khi cô nhìn lướt phòng khách thì chỉ thấy một mình Shere đang xem sách, trên tay anh cầm một ly máu tươi, tạo nhả ngồi trên ghế sofa.

Tô Lị nhìn bốn phía xung quanh nhưng vẫn không thấy Alar, ngày hôm qua khi cứu bọn họ trở về, cảm xúc của Alar cũng vẫn rất ổn định, nhưng có lẽ cậu nhóc chưa thể vượt qua nỗi kinh hoàng đó rồi!

Tô Lị cũng không đề ý nhiều đến chuyện này lắm, cô từ từ đi đến và ngồi xuống bàn, tùy ý cầm lấy một tờ báo lật xem, nhưng khi nhìn thấy tin tức hội trường đấu giá ngày hôm qua bị thiêu trụi hoàn toàn thì cô mới kinh ngạc, mở to mắt đọc kỹ...

'Ở phố xxx, một hội trường bán đấu giá bất ngờ bị thiêu rụi trong đêm, bên trong có khoảng chừng 60 người, toàn bộ đều bị chết cháy, trong đó có một vài quý tộc, hiện tại danh tính của nạn nhân vẫn đang được tiếp tục điều tra...'

Tô Lị chỉ nhớ sau khi Shere dẫn hai người bọn họ rời khỏi thì nơi đó cũng bị phong tỏa toàn bộ lối đi, nhưng không biết tại sao ở đó lại bị thiêu rụi, hơn nữa lại không có người nào sống sót.

Tô Lị trầm nghĩ... nếu người phóng hỏa là Shere thì tất cả mọi chuyện đều được giải thích rồi!

Tô Lị nhanh chóng ăn xong bữa sáng, sau đó cầm tờ báo ngồi xuống bên cạnh Shere, hỏi: “Ngài làm đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Vì sao?”

Shere cũng không hề ngẩng đầu mà vẫn chăm chú lật xem quyển sách trên tay: “Nếu Alar bị nhiều người nhìn chăm chú thì sẽ sợ hãi.”

Cái lý do này quả thật rất liên quan đấy! Rõ ràng người này vì trả thù nên mới thiêu rụi cả nơi đó. Dù sao đối với tính cách lạnh lùng, tàn nhẫn của người này thì Tô Lị vẫn có hiểu biết chút ít.

Nhưng qua sự kiện ngày hôm qua, Tô Lị cũng hiểu rõ vì sao Alar sợ hãi khi bị nhiều người nhìn chăm chăm.

“Cái này... hình như ngày hôm qua tôi đã nhìn thấy quá khứ của Alar. Có phải Alar chết là do bị cảnh sát vu oan không?”

“Đúng vậy!”

Thấy Shere gật đầu, Tô Lị có thể xác định những ký ức kia không phải giấc mơ của cô, mà đó là những chuyện đã từng xảy ra. Có lẽ đó cũng là nguyên nhân khiến cho Alar căm ghét cảnh sát và luôn yêu thích Shere!

Tô Lị cũng đã sống cùng bọn họ một khoảng thời gian dài, thậm chí có đôi khi cô lại cảm thấy do Shere đã quá bảo vệ, nuông chiều Alar nên cậu nhóc mới sinh ra tính cách như vậy, dù sao bản tính của Alar vẫn chỉ là một cậu bé tám tuổi mà thôi.

“Có lẽ ngài nên thử để Alar học tập tính tự lập.”

Cuối cùng thì Shere cũng để quyển sách xuống, ngẩng đầu nhìn Tô Lị: “Sao em lại nói như vậy?”

“Ngài không thể bảo vệ Alar cả đời. Ngài đã từng nghĩ tới nếu ngài không để Alar học tập tính độc lập, học cách bảo vệ mình, lỡ có một lúc nào đó ngài không còn ở bên cạnh Alar thì cậu nhóc làm sao bây giờ?”

“Có ta ở đây thì hai người không cần phải lo lắng về điều đó!” Shere đứng dậy, đi về phía thư phòng.

Tô Lị kinh ngạc, nhìn theo bóng lưng của Shere, suy nghĩ của cô cũng theo đó mà bay về một phương xa.

Không chỉ có ALar mà hình như cô cũng vậy, trước giờ cô vẫn luôn sống dưới sự bảo vệ của Shere, thậm chí có đôi khi cô cũng không dám tương tượng nếu một ngày Shere không còn ở bên cạnh mình thì cô sẽ làm thế nào bây giờ?

Chính vì nguyên nhân đó nên cô mới cần phải làm cho mình mạnh mẽ lên, không phải sống dưới sự bảo vệ của Shere nữa. Có như vậy thì khi cô quay trở về hiện đại mới không cần phải lo lắng nữa.

Cả ngày hôm nay, Tô Lị cảm thấy vô cùng yên tĩnh, bởi vì đến bữa tối rồi mà Alar vẫn luôn ở trong phòng, không chịu đi ra ngoài.

Nửa đêm, đột nhiên Alar ôm một cái xác ướp đứng trước cửa phòng Shere, nhẹ nhàng gõ cửa và đi vào phòng: “Anh!”

Shere vừa nằm xuống giường không lâu thì Alar đến, vì vậy đứng dậy hỏi: “Là Alar sao? Làm sao vậy?”

“Anh... em vẫn còn rất sợ hãi. Hôm nay em có thể ngủ cùng anh không?”

Shere nhìn Alar một lúc rồi thân nhiên nói: “Tùy người!”

Nhận được sự cho phép của Shere nên Alar cười tươi, vui vẻ nhảy lên giường của Shere, chui cả người vào trong chăn.

Alar hưng hồn ôm lấy Shere, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp tựa thiên sứ của Shere rồi nói: “Anh thật là đẹp, còn đẹp hơn cả Lily. Alar thích anh nhất!”

Shere kinh ngạc, thế nhưng lúc này Alar lại gọi tên Lily mà không phải nhân loại này, nhân loại kia? Tuy vô cùng kinh ngạc nhưng Shere vẫn bình tĩnh nhắm mắt lại, thân nhiên nói: “Ừ!”

“Anh có thích Alar không?”

“Có.”

“Vậy anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh Alar đúng không?”

“Ừ.”

Một lúc sau vẫn không nghe thấy tiếng của Alar nên Shere mới mở mắt ra, lúc này, Alar đã nằm trong lòng mình và ngủ, trên khóe miệng vẫn còn một nụ

cười.

Chỉ cần có ta ở đây, trời đất bao la, có cái gì phải sợ hãi!

Shere vuốt đầu Alar. Có lẽ Tô Lị nói đúng, đã đến lúc phải để Alar học tự lập rồi!

Chính bản thân mình cũng không thể mãi luôn ở bên cạnh Alar, cũng giống như Lilith không thể mãi ở bên cạnh mình.

Mà Tô Lị vốn chỉ là một con người, chung quy cũng có một ngày sẽ sinh lão bệnh tử. Người cũng tốt, vật cũng được, vốn không có thứ gì gọi là bất diệt, vĩnh hằng, chính vì thế mới cần phải quý trọng những gì mình đang có.

Shere trầm tư, yên lặng nhắm mắt. Khi nghĩ đến sẽ có một ngày đó, đột nhiên tâm tình của Shere lại trở nên rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ngoài cửa vang lên tiếng mưa rơi tí tách, trên người Tô Lị mặc một bộ váy ngủ màu xanh nhạt bằng tơ tằm, khẽ dụi hai mắt vẫn còn mơ ngủ, từ trên giường đứng lên.

Cô đi tới gần cửa sổ vén rèm cửa lên, bên ngoài là một khoảng trời mơ hồ do cơn mưa phùn đang trút xuống. Lúc này đã là mùa xuân tháng ba, trong không khí vẫn còn vương lại cảm giác mát lạnh, làm cô không khỏi rung mình một cái.

Tô Lị lấy đồ trong tủ quần áo ra thay rồi ngồi xuống bàn trang điểm, cột mái tóc xoắn dài bằng một sợi ren lên, trang điểm một chút rồi mới đi xuống dưới lầu.

Cô vừa đi xuống thì đã thấy Alar bày ra vẻ mặt đáng thương, ôm cánh tay Shere nói: “Anh... bữa tiệc lần này anh không thể dẫn em theo được sao?”

“Nếu lần này người cũng đến thì sẽ bị người nghi ngờ.”

“Nhưng lâu lắm rồi anh không có dẫn em đi tham gia yến hội!”

Nói đến yến hội, Tô Lị vẫn còn nhớ rõ lần trước Shere cũng đã dẫn theo Alar đi dự bữa tiệc rượu của Công tước Mark Roth, nhưng điều này không phải chuyện quan trọng, quan trọng là bọn họ không thêm cho cô đi cùng!

Ngày hôm đó, một mình Tô Lị phải ở trong tòa lâu đài này. Do quá buồn chán nên cô đành đi tìm Ian và Ess trò chuyện, nhưng khi mở miệng nói chuyện với hai người đó thì cô lại càng hối hận, bởi vì nói chuyện với hai cô gái đó rất là vất vả! Cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác, cô đành phải đi tìm Ryan Lane để luyện kiếm.

Chính vì chuyện này mà Tô Lị đã oán giận một thời gian rất lâu!

Vì thế, khi nghe Alar nói như vậy, Tô Lị liền vội vàng đi đến chỗ bọn họ hỏi: “Lần này hai người lại định đi đâu?”

“Tham gia yến hội của Nữ Hoàng.” Alar trả lời, lại còn tốt bụng thay Shere giải thích: “Hằng năm vào ngày này, Nữ Hoàng sẽ tổ chức một yến tiệc và mời các quý tộc tham gia. Hằng năm anh Shere đều nhận được thiệp mời. Cách đây vài năm trước anh Shere có tham gia một lần, vì thế năm nay nhất định phải tham gia. Bởi vì gương mặt của Huyết Tộc sẽ không bao giờ bị thay đổi, cứ vài chục năm phải thay đổi thân phận một lần, vì vậy bữa tiệc hằng năm do Nữ Hoàng tổ chức chỉ có thể tham gia một hai lần.”

Tô Lị im lặng suy nghĩ, nếu chỉ có thể tham gia một hai lần, mà lần trước Alar đã tham dự, hơn nữa lần dự tiệc trước cũng đã qua nhiều năm, Alar là một Huyết Tộc nên sẽ không già không lớn, nếu lần này cậu nhóc này lại tham gia thì nhất định sẽ làm cho người khác nghi ngờ.

Dù sao trên đời này cũng không có mấy người qua thời gian lâu như vậy mà vẫn luôn giữ được bộ dáng của một cậu nhóc tám chín tuổi. Nhưng Shere lại khác, bản thân anh ấy là Bá Tước, hơn nữa bộ dáng là một người đàn ông trưởng thành, chỉ vài năm ngắn ngủi mà khuôn mặt vẫn không hề thay đổi cũng không phải chuyện lạ, dù sao thì trên thế giới cũng có đầy người trẻ mãi không già, cho nên không cần quá lo lắng.

Nghĩ đến đây, Tô Lị ngẩng đầu nhìn Shere, trong mắt còn lấp lánh hy vọng.

Thấy ánh mắt khác thường của Tô Lị, Shere cũng hỏi: “Em cũng muốn đi?”

Tô Lị vui vẻ gật mạnh đầu.

“Nhưng yến hội lần này cũng không phải để chúng ta đến đó chơi. Mấy hôm trước Nữ Hoàng đã ra lệnh cho ta mang Lam Sắc Yêu Cơ về Luân Đôn.”

“Lam Sắc Yêu Cơ là cái gì?”

“Đó là một bảo thạch hình hoa hồng xanh vô cùng quý giá. Nữ Hoàng muốn triển lãm ở yến tiệc sắp tới, nhưng hiện tại nó đang ở một nơi khác, trước tiên ta phải đến đó lấy nó về, sau đó mới mang đến Westminster.”

(Cung điện Westminster, hoặc Tòa nhà Nghị viện ở London)

Shere nói xong liền đứng dậy đi lên lầu, thu dọn chút đồ dùng, Tô Lị và Alar nhìn nhau một cái, sau đó cũng vội vàng chạy theo Shere.

“Vậy thì ngài định dẫn tôi hay Alar đi?”

Shere nhìn thoáng qua hai khuôn mặt tràn đầy mong chờ của Tô Lị và Alar, thân nhiên nói: “Ta sẽ đi cùng Ryan Lane. Mục đích chính của chuyến đi lần này là để bảo vệ Lam Sắc Yêu Cơ, Alar quá yếu, còn em...”

Shere nói đến đó thì đột nhiên không nói nữa. Tuy hiện tại thực lực của Tô Lị đã hơn trước kia khá nhiều, hơn nữa nhiệm vụ lần này chỉ là giao Lam Sắc Yêu Cơ cho Nữ Hoàng, đây cũng không phải việc gì khó, thế nhưng anh lại cảm thấy nếu mình dẫn Tô Lị cùng đi thì chắc chắn sẽ có phiền phức tìm đến.

“Nếu vì thực lực quá yếu mà Alar không thể đi, vậy thì ngài hãy dẫn tôi đi đi. Hiện tại tôi cũng rất mạnh đấy!”

Nghe hai người chê mình như thế, Alar không vui chút nào, cậu nhóc quệt miệng nói: “Anh à, em cũng muốn đi!”

“Alar thì chắc chắn là không được, còn Lily... thôi quên đi, em hãy đi cùng với ta!”

Nghe thấy Shere đồng ý dẫn mình đi theo, Tô Lị liền bày ra tư thế thắng lợi, vô cùng đắc ý nâng cằm Alar nói: “Tôi sẽ nhớ mang quà về cho cậu!”

“Hừ!” Alar trừng mắt với Tô Lị, sau đó b溜溜 đi ra ngoài.

Tô Lị cũng không thèm để ý, vui vẻ trở về thu dọn đồ đạc, xếp vào trong một cái vali nhỏ bằng da.

Sự kiện cô và Alar thiếu chút nữa bị bán đã qua mấy tuần nay. Kể từ lần đó được Shere cứu về, thái độ của Alar đối với cô thay đổi không ít, chỉ cần không nhắc đến Shere thì cậu nhóc này đã có thể ở chung một chỗ với cô, nhưng chỉ cần là những chuyện có liên quan đến Shere thì sắc mặt cậu nhóc kia sẽ thay đổi một chóng mặt giống y như thời tiết ở Luân Đôn.

Tô Lị đã sớm hiểu rõ nên cũng không thể trách thái độ thiên vị của Alar đối với Shere.

Hơn nữa, đã mấy tuần nay Tô Lị không thấy bóng dáng của Josie đâu cả. Cô nghe Cleves nói, lần trước Josie lấy trộm Huyết Giới, không những vậy mà còn để cô đến Ma Giới, thiếu chút nữa cô đã không còn mạng để trở về, vì chuyện này nên Shere đã trừng phạt Josie trong vòng một tháng không được đặt chân vào tòa lâu đài của Shere. Trước mắt, Josie chỉ có thể thầm khóc nhè trong tòa lâu đài của mình mà thôi.

Tô Lị nghe Cleves nói xong liền ha ha cười.

...

Sau khi Tô Lị thu dọn quần áo xong liền nhanh chóng đi ra ngoài, đi vào trong xe ngựa với Shere. Lúc này, thời tiết bên ngoài đã sáng sủa hơn, Lam Sắc Yêu Cơ được đặt trong một cửa hàng đá quý, chủ tiệm chính là một người mà Nữ Hoàng vô cùng tín nhiệm tên là Tomes. Nhiệm vụ của hai người chính là đến cửa tiệm đó và lấy đá quý rồi dâng lên cho Nữ Hoàng.

Xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà sáu tầng. Shere và Tô Lị bước xuống xe ngựa, mở cánh cửa gỗ bước vào bên trong, cái chuông bên trên cũng vang lên vài tiếng leng keng. Một người đàn ông mặc tây trang, đi giày da, tóc chải mượt mà, rất có phong độ của thân sĩ nhanh chóng có mặt, bước đến trước mặt Shere, cúi người chào hỏi.

“Ngài chính là Troy Trask đại nhân mà Nữ Hoàng nói sao?”

Shere gật đầu, Tomes nghiêng người mời Shere đi vào bên trong. Bên trên tầng cao nhất của tòa nhà, ngay chính giữa gian phòng có một thứ được bảo vệ trong những tấm kính thủy tinh trong suốt.

Khi đến gần thì hóa ra thứ đó là một đóa hoa hồng màu xanh được điêu khắc bằng đá quý, vô cùng tinh xảo. Ngay cả Tô Lị cũng phải thán thán trong lòng.

“Đây chính là Lam Sắc Yêu Cơ mà Nữ Hoàng yêu cầu.” Tomes lấy một cái điều khiển ra, ấn một cái thì những tấm kính tự động chui xuống. Ông ta lấy đóa hoa hồng xanh để vào một cái rương tinh xảo không kém, sau khi khóa lại cẩn thận rồi mới đưa cho Shere.

Shere nhận lấy cái rương, để tay ở trước ngực nói: “Xin cảm ơn!”

Shere và Tô Lị đang định xoay người rời khỏi thì Tomes lại gọi bọn họ lại: “Nữ Hoàng muốn triển lãm Lam Sắc Yêu Cơ trong yến hội sắp tới sao?”

“Đúng vậy.” Shere xoay người lại, khi thấy ông ta cau mày thì hỏi lại: “Xin hỏi chuyện này có vấn đề gì sao?”

“Cũng không phải chuyện gì lớn.” Tomes lắc đầu, nhưng sau đó hỏi tiếp: “Đại nhân có biết nguồn gốc của báu vật này không?”

Shere lắc đầu, chờ ông ta nói tiếp.

“Nghe nói Lam Sắc Yêu Cơ là do một nhà điêu khắc châu báu nổi tiếng tạo ra để tặng cho người mà ông ta yêu. Ông ta đã phải mất vài năm để thiết kế và hoàn thành ra một bông hoa hồng, nhưng khi đó người mà ông ta yêu lại đi theo người khác. Vì thế ông ta vô cùng đau khổ, trước khi ông ta tự sát đã nguyện rửa trôi hoa hồng xanh này, nếu có một đôi tình nhân có được báu vật này thì tai họa sẽ giáng xuống người con gái.”

Tomes nói đến đây thì dừng lại, hỏi Shere: “Đại nhân và vị nữ sĩ này là quan hệ tình nhân sao?”

Shere nhìn Tô Lị đang đứng bên cạnh một lúc rồi nói: “Không phải.”

“Vậy là tốt rồi. Đại nhân đi đường cẩn thận.”

Shere liếc nhìn Tomes một cái rồi dẫn Tô Lị rời đi. Cả hai người đi lên xe ngựa, đi về phía nhà ga. Dọc trên đường đi, Tô Lị vẫn luôn yên tĩnh không nói lời nào.

Đến nhà ga, xe ngựa liền dừng lại, Tô Lị và Shere đều đã chuẩn bị tốt hành lý của mình. Khi ở trong xe ngựa, Shere đã để Lam Sắc Yêu Cơ vào trong hành lý của mình, lúc lên xe lửa sẽ để cùng với hành lý của Tô Lị. Nếu cứ ôm lấy cái rương một tác cũng không rời thì sẽ làm cho người khác hoài nghi.

Shere đã ngồi trước trên toa xe, khi Tô Lị chuẩn bị mọi việc xong cũng đi vào xe lửa, ngồi xuống phía đối diện Shere. Lúc này anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ánh mặt trời ôn hòa chiếu lên một bên mặt Shere tạo thành một vẻ đẹp hoàn toàn khác mọi khi. Tô Lị cứ ngồi im ở đó lẳng lặng ngắm nhìn Shere.

Là một người đàn ông nhưng lại có gương mặt xinh đẹp như vậy, lại còn đẹp không gì sánh bằng, điều này chính là chuyện làm người khác ganh tị nhất.

Một người đàn ông hoàn mỹ như vậy... nhưng nếu là một con người bình thường thì tốt rồi. Có đôi khi Tô Lị không nhận được nên đã nghĩ như vậy.

Tô Lị chìm vào suy nghĩ của mình, đột nhiên bụng truyền đến một tiếng vang, cô cúi đầu nhìn bụng mình thì giọng nói dễ nghe của Shere đã vang lên trên đỉnh đầu: “Em đói bụng sao?”

Tô Lị cắn môi ngẩng đầu, xấu hổ gật đầu. Chắc là Shere sẽ không tỉnh dậy vì nghe thấy tiếng kêu từ bụng mình chứ?

Đột nhiên Shere đứng dậy, kéo Tô Lị đứng dậy đi về phía khu ăn uống.

Nhìn món bánh có hình dạng giống bánh pudding, bên trong lại chính là thịt bò, vô cùng hấp dẫn làm cho Tô Lị không thể nhịn được nữa.

Theo sự giới thiệu của Shere thì món này tên là Steak and Kidney pudding, theo tiếng Trung thì chính là một món bánh mặt có nhân là thịt bò băm tét trộn với thận cắt nhỏ. Tuy rằng tên gọi hơi kỳ quái, nhưng nghe nói món bánh này rất ngon. Trừ khoai tây chiên thì đây cũng là một món ăn khá nổi tiếng ở Anh.

Tô Lị cầm dao nĩa lên, bắt đầu ăn ngấu nghiến, mà Shere chỉ ngồi bên cạnh chống cằm, mỉm cười nhìn cô ăn. Tô Lị ăn được một nửa thì mới nhớ ra, ngẩng đầu nhìn Shere: “Ngài không đói bụng sao?”

Đồ ăn trước mặt Shere vẫn còn y nguyên!

“Lúc ta đói bụng sẽ không ăn những thứ này.”

Tô Lị nghe vậy, nhanh chóng hiểu ra, liếc anh một cái: “Cầm ngài hút máu thôi!”

Shere đẩy đĩa đồ ăn của mình đến trước Tô Lị nói: “Đây, em phải ăn nhiều để bổ máu. Gần đây ta thấy em rất gầy làm ta không đành lòng chút nào!”

Tô Lị dùng động tác lại. Quả nhiên người này là sói đội lốt cừu mà!

“Tất nhiên là chính phẩm rồi! Bảo bối đó là do tôi mang về từ Thanh Quốc, rất quý đấy!”

Bên trong nhà ăn yên tĩnh bỗng nhiên vang lên giọng nói của một nam sĩ. Đại khái là do giọng nói của anh ta quá lớn nên tất cả mọi người bên trong phòng ăn đều quay đầu lại nhìn anh ta, thế nhưng vị nam sĩ kia cũng không để ý đến những ánh mắt của người khác, cầm điện thoại trong tay nói lớn hơn lúc này.

“Lúc này tôi đang ở trên xe lửa. Khi đến nơi tôi sẽ đưa cho ông, tôi cam đoan vật đó là thật!”

Tô Lị im lặng cúi đầu tiếp tục ăn. Nếu là một báu vật của Thanh Quốc thì cô cũng có thể đoán được đó là cái gì, tuy vậy nhưng cô cũng không biết phải làm thế nào, chỉ dựa vào một mình cô thì cũng không thể thay đổi được chuyện gì, không bằng cô đừng nên xen vào, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên thôi!

Shere quay sang nhìn nam sĩ kia. Đó là một người đàn ông mặc tây trang, đội mũ dạ, trên mặt còn có ria mép, khoảng 30 tuổi, xem ra là một người

thương nhân.

Shere cũng nhanh chóng dời ánh mắt sang cô gái trước mặt mình, mỉm cười nhìn Tô Lị yên lặng dùng bữa.

Đúng lúc này, một vị nữ sĩ vô cùng xinh đẹp, trên người mặc bộ lễ phục màu đỏ bó sát, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Shere.

“Trong phòng ăn hết chỗ ngồi rồi, ngài không để ý khi tôi ngồi cùng hai người chứ?”

Shere ngồi vào vị trí bên trong, nhường chỗ cho vị nữ sĩ ngồi xuống: “Xin tự nhiên.”

Nữ sĩ kia ngồi xuống, vô cùng tự nhiên dán sát vào Shere: “Hai vị đang tính đi đâu vậy?”

“Westminster.” Shere không thêm đề ý, thờ ơ trả lời.

“Hai vị đi du lịch hay là có chuyện quan trọng cần làm?”

“Ta không thể trả lời.”

Đối với việc Shere lạnh lùng với mình, cô gái kia không hề tức giận mà lại càng tiến tới gần anh hơn: “À đúng rồi, tôi tên là Anna, hai người thì sao?”

“Anders.”

“Lily.”

“Thật vui khi được quen biết hai vị, không bằng chúng ta làm bạn đi?” Nữ sĩ kia vô cùng vui vẻ đề nghị.

Đột nhiên Tô Lị đứng dậy, cầm cái đĩa phóng thẳng vào khoảng không gian chính giữa khuôn mặt của hai người, sau đó mỉm cười với vị nữ sĩ kia và nói: “Thật ngại quá, chúng tôi đã dùng xong. Chỗ ngồi này nhường lại cho cô.”

Hành động bất thành lời của Tô Lị làm cho Anna kinh hoàng, nhìn chăm chăm cái đĩa cắm trên thành ghế cách mặt của mình không xa, rồi trở mắt nhìn cô gái kia kéo tay vị nam sĩ xinh đẹp rồi đi. Mà Shere cũng vô cùng kinh ngạc khi thấy Tô Lị phản ứng như vậy, nhưng rất nhanh trên miệng đã lộ ra vẻ tươi cười.

“Trời ơi! Thanh sắt nối với toa xe để hành lý đã bị ai đó tháo ra rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Nghe vậy, Shere và Tô Lị đồng thời quay sang nhìn nhau. Lam Sắc Yêu Cơ mà Nữ Hoàng yêu cầu cũng được để bên trong toa xe cuối cùng chất hành lý, nếu toa xe đó bị tách khỏi đoàn tàu, cũng có nghĩa là có người cố ý gây nên. Nghĩ đến đây, cả hai người cũng nhanh chóng chạy đến xem.

Khi hai người chạy đến nơi thì toa chất hành lý đã bị rời khỏi đoàn tàu, cách bọn họ ngày càng xa. Từ chỗ bọn họ còn có thể nhìn thấy một người đàn ông đứng ngay cửa toa xe hành lý, hẳn ta lại còn cười nón xuống và vẫy chào bọn họ.

“A!!! Đồ sù tôi vất vả lắm mới lấy được từ Thanh Quốc cũng ở trong toa xe kia rồi!!!”

Tên thương nhân trong phòng ăn lúc này đột nhiên ta toáng lên. Bên trong bất ngờ ồn ào, rối loạn, ngoại trừ báu vật của tên thương nhân kia thì tất cả đồ đạc, hành lý của mọi người cũng để trên toa xe đó.

Tô Lị quay đầu nhìn Shere, ý hỏi chúng ta phải làm sao bây giờ, cô còn chưa nghe thấy câu trả lời của Shere thì anh đã tung người nhảy xuống xe lửa, lấy một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy chạy đến toa xe hành lý.

Lúc này, nhân viên trên xe lửa cũng đã đi tới, vội vàng thông báo: “Chúng tôi đã gọi điện thông báo cho nhân viên ở sân ga. Xin các vị hãy quay trở về ghế ngồi của mình, nếu có tin tức gì thì chúng tôi sẽ lập tức cho mọi người.”

Tuy mọi người ở trên xe đều lo lắng cho hành lý của mình, nhưng cũng không biết phải làm thế nào nên phải quay về chỗ ngồi của mình chờ đợi tin tức.

“Không được! Bây giờ phải cho tôi quay trở về ngay lập tức, các người có biết hành lý của tôi trị giá bao nhiêu hay không?” Tên thương nhân túm lấy cổ áo của một nhân viên, quát lớn.

Có vẻ những nhân viên ở đây đã quá quen với những tình huống như thế này, vì vậy người nhân viên đó không hề hoang mang, lấy bàn tay đang nắm cổ

áo mình ra, vô cùng khách sáo nói: “Thật ngại quá, xin mời tiền sinh quay trở về chỗ ngồi của mình trước, nếu có tin tức gì thì tôi sẽ lập tức báo cho ngài.”

Tô Lị cũng trở về chỗ ngồi của mình. Đã có Shere ở đây thì hai ba tên cướp kia sẽ được giải quyết rất nhanh, vì vậy cô không cần lo lắng quá nhiều.

Nhưng đột nhiên bên trong toa xe phát ra tiếng súng làm mọi người hoảng sợ. Thật không ngờ ở đây cũng có đồng phạm của bọn cướp, điều này làm cả toa xe lâm vào hoảng loạn kinh khủng.

Đột nhiên bên cạnh Tô Lị xuất hiện một người đàn ông đội mũ vải, cầm cây súng trong tay giơ cao lên trên la lớn: “Tao đã cài một quả bom hẹn giờ trên xe lửa, chỉ 5 phút nữa thôi thì tất cả bọn mày sẽ phải táng thân nơi này!”

Người đàn ông đó nói xong thì tất cả mọi người đã rơi vào khủng hoảng thật sự, ai cũng nhao nhao kêu la không ngừng, lại còn có người hét to bắt dừng xe lại.

Đúng lúc này, tên cướp lại đột nhiên nổ thêm một phát súng lên trên trần toa xe: “Nếu bọn mày còn ầm ỹ thì tao sẽ cho bọn mày đi gặp thượng đế ngay bây giờ! Xe lửa dừng lại sẽ chỉ làm quả bom nổ nhanh hơn, vì vậy tao khuyên bọn mày không nên uống phí tâm cơ!”

Đến lúc này thì Tô Lị đã không còn bình tĩnh như lúc nãy nữa rồi. Shere không thành vấn đề, nhưng hiện tại, người có vấn đề lại chính là tên cướp này!

Chỉ vài phút nữa thôi, tàu lửa sẽ đến nhà ga Victoria, nếu lúc đó toa xe lửa bị nổ thì chắc chắn số người thiệt mạng sẽ không phải chỉ có những người trên xe này không đâu!

Shere đi đã được khoảng 5 phút, bọn cướp chỉ là con người bình thường, vì vậy đối với anh thì việc giải quyết bọn họ sẽ không mất quá nhiều sức. Lúc này chắc hẳn Shere cũng sắp trở về rồi.

Tô Lị cúi đầu, cố gắng không nhìn tên cướp đang đứng ngay bên cạnh mình. Cô chỉ cần yên lặng ngồi đây chờ Shere trở về là được, cô không cần gây chú ý, lại càng không cần phải hoảng sợ!

Những người còn lại trong toa xe thấy nguy hiểm, dưới sự uy hiếp của tên cướp, mọi người chỉ có thể ngồi yên ở chỗ của mình chờ đợi từ thần đến, nhiều người vì quá sợ hãi nên đã bắt đầu khóc nức nở.

“Mẹ, chúng ta sẽ phải chết sao?” Đột nhiên một giọng nói trẻ con vang lên, cách Tô Lị không xa có một cô bé khoảng năm sáu tuổi đang quay sang hỏi mẹ của mình.

Nữ sĩ đó vội vàng che miệng con mình lại, kìm nén sự hoang sợ trong ánh mắt, mỉm cười nói với con mình: “Không đâu con yêu, chúng ta vẫn còn rất trẻ, vì vậy sẽ được sống một cuộc sống rất dài.”

Bọn họ còn trẻ như vậy... cho nên... sẽ không chết sớm như vậy đâu!

Khi nghe được lời nói nữ sĩ kia, Tô Lị cau mày càng chặt, sự lo lắng buồn phiền trong mắt càng sâu, nhưng khi cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ thì lại vô cùng vui mừng...

Mơ mơ hồ hồ... dường như Tô Lị có thể thấy được Shere đang đứng phía trên nóc của toa xe chứa hành lý... và cô lại càng không ngờ khi thấy toa xe đó đang chạy đến phía này.

“Phanh!!!”

Toa chứa hành lý va chạm thật mạnh vào đoàn tàu lửa, tạo nên sự chấn động không hề nhẹ trong xe. Không biết Shere đã lấy ở đâu một thanh sắt nhỏ dài, vô cùng chắc chắn, nối lại mối nối giữa toa xe và đoàn tàu lửa.

Tiếp đó, Shere vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng mở cửa, đi đến chỗ ngồi của Tô Lị.

Khi Shere đột nhiên đi vào, vốn dĩ mọi người đang lo lắng, khẩn trương thì lại thờ phào nhẹ nhõm, chỉ có tên cướp lúc này là hoảng loạn chân tay.

“Chỉ 1 phút nữa đoàn tàu này sẽ nổ tung, tất cả bọn mày hãy chết ở đây đi!”

Tên cướp vừa nói xong thì mọi người trong xe lại hoảng sợ. Nhưng đột nhiên Shere ra lệnh cho tất cả mọi người im lặng làm bầu không khí ồn ào nhanh chóng rơi vào yên tĩnh.

Shere nhìn xung quanh, cẩn thận lắng tai nghe tiếng “Tích tắc tích tắc” phát ra từ quả bom hẹn giờ. Không lâu sau, Shere đã có thể xác định được vị trí quả bom, nhanh chóng ngồi xuống một vị trí để xem xét.

Thế nhưng hành động kế tiếp của Shere lại làm cho mọi người sợ ngây ra.

Shere nhanh chóng nhấc cả cái ghế lẫn cái gầm để bên dưới lên, vung tay ném mạnh ra bên ngoài cửa sổ. Cánh cửa sổ bằng kính bị cái ghế quăng vào làm thủng một lỗ lớn, mà cái ghế kia cũng bị vứt tung ra bên ngoài, chưa đến một giây đã nổ mạnh.

Khi thấy quả bom đã bị ném ra ngoài, tất cả mọi người trong xe đều thờ phào nhẹ nhõm, an tâm ngồi xuống ghế, khẽ vỗ lên con tim vừa bị kinh hoàng.

của mình. Lúc này, mọi người đều chìm trong bầu không khí vui mừng.

Không dừng lại ở đó, Shere tiếp tục quay đầu về phía tên cướp, nhưng do quá hoảng sợ nên hắn ta đã vội vàng bắt tay Tô Lị đang ở ngay bên cạnh, cầm cây súng nhắm vào ngay trán của cô.

“Không được đến gần! Nếu không tao bắn chết cô ta!”

Shere cũng dừng bước chân lại, giơ hai tay lên. Tô Lị kinh hoàng trừng mắt, không dám động đậy. Nếu tên cướp này lỡ bóp cò súng thì chẳng phải cô sẽ được đi gặp thánh mẫu Marie sao???

Tên cướp dõng hống súng về phía Shere, chậm rãi tiến lên phía trước: “Không được tới gần, mau lui về phía sau!”

Shere cũng rất nghe lời, từ từ lui về phía sau. Nhưng còn chưa được ba bước thì Shere đã bắt ngờ đá văng khẩu súng trên tay tên cướp, sau đó nhấc hắn lên ném ra ngoài cửa sổ.

Tô Lị thầm nghĩ tại sao tất cả mọi việc xui xẻo lại đổ lên đầu cô thế này??? Theo lẽ thường thì khi tên cướp bị Shere ném ra ngoài cửa sổ, mọi việc phải kết thúc mới phải. Thế nhưng trước khi bay ra khỏi cửa sổ, tên cướp kia lại còn kéo cô đi cùng. Khi cô kịp phản ứng lại, muốn bắt lấy cánh tay của Shere nhưng đã muộn do khoảng cách của hai người quá xa. Chính vì vậy, Tô Lị cứ thế bị tên cướp bắt lấy nhảy ra ngoài cửa sổ cùng nhau.

Người này muốn chết thì tại sao phải kéo mình theo để làm đệm lót vậy!!!

Tô Lị ôm theo sự tức giận mãnh liệt... văng ra bên ngoài xe lửa.

Shere cũng vô sót ruột khi thấy cô bị ngã ra bên ngoài, nhưng vẫn bình tĩnh mượn điện thoại của vị thương nhân lúc này gọi cho Ryan Lane để sắp xếp một vài chuyện, sau đó trả lại điện thoại và tung người nhảy xuống xe lửa, mà lúc này đoàn tàu cũng đã sắp đến nhà ga.

Tô Lị và tên cướp cùng nhau văng ra khỏi xe lửa, lăn xuống một bụi cỏ ven đường. Trán Tô Lị đụng vào một tảng đá nên máu đã bắt đầu thấm ra, tên cướp thấy cô đang dần lâm vào hôn mê nên cũng vội vàng ôm cánh tay đầy máu của mình chạy trốn. Hắn biết, người đàn ông vừa rồi là người mà hắn không thể đụng tới được.

Tầm mắt dần trở nên mơ hồ, nhưng bỗng nhiên lại có một ít trí nhớ vụn vặt bắt đầu tiến vào trong não cô.

...

“Eggers, Eggers, người xem này! Đây là hoa mà ta bắt được Nhân Giới làm ra. Người thấy sao? Có xinh đẹp không?”

Lilith với mái tóc đen dài, cuộn sóng giống Tô Lị, cầm một đóa hoa hồng màu hồng phấn để trước mặt Eggers, giống như đang tranh công với anh ta, sau đó lại cầm bông hoa hồng gài lên mái tóc bên lỗ tai của mình.

Khuôn mặt Eggers luôn mơ hồ như trước, bàn tay vẫn đeo một bao tay màu trắng, gấp cuốn sách lại, ngẩng đầu nhìn về phía Lilith bên cạnh, cười nói: “Rất đẹp, nhưng không bằng người.”

“Ma Giới chúng ta và Minh Giới giống nhau, cả hai nơi đều chỉ có một loài hoa Mạn Châu Sa Hoa, nhưng Nhân Giới lại khác. Ở đó có rất nhiều thứ ta chưa từng thấy, cũng có đủ các loài hoa khác nhau. Eggers, khi nào chiến tranh kết thúc, chúng ta cùng đến Nhân Giới đi!”

...

“Lilith, hình như dạo gần đây người nói chuyện rất ít, đã có chuyện gì sao?” Eggers khẽ vuốt ve mái tóc của Lilith, nhưng cô lại dùng một vẻ mặt thờ ơ nhìn anh ta.

“Eggers, người có biết Thánh Khí chính là ngôi nỏ làm chiến tranh bùng phát không? Ta... ta muốn phá hủy hết tất cả Thánh Khí.”

“Lilith, không được! Mười ba Thánh Khí là Thánh Vật của Huyết Tộc, người lại là người trông coi Thánh Khí, nếu người phá hủy hết Thánh Khí thì người cũng sẽ phải biến mất!”

...

“Shere, nếu như ta biến mất thì người sẽ làm gì?”

“Tìm người! Ta sẽ đi tìm người, mãi mãi đi tìm người, đến khi nào tìm được người thì thôi!” Đôi mắt tím nhạt, trong suốt mà sáng ngời của Shere chăm chú nhìn Lilith. Lúc này Shere vẫn còn nhỏ, anh kéo quần áo Lilith rồi ôm lấy cô: “Lilith, người phải luôn ở bên cạnh ta.”

...

Những trí nhớ lộn xộn đó không ngừng tiến vào trong đầu Tô Lị. Cô ôm lấy đầu của mình, cảm giác não của cô đang căng phồng ngày càng lớn, trong đầu không ngừng hiện lên hai cái tên Eggers và Shere.

Shere vội vàng đến gần Tô Lị, vỗ nhẹ lên má cô: “Lily, Lily... mau tỉnh lại!”

Đầu ngày càng đau làm Tô Lị tiếp tục hôn mê. Shere vốn luôn lạnh nhạt, thờ ơ, lúc này cũng phải nhủu mày thật chặt, vội vàng ôm cô đứng lên...

...

Lúc này, trong một tòa thành ở phía Đông của Anh Quốc, Eggers đang nhắm mắt cũng đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

Feiya đang ở bên cạnh, thấy anh ta tỉnh lại, vội vàng hỏi: “Chủ nhân làm sao vậy?”

Eggers cúi đầu, lẩm bẩm: “Lilith...”

“Lilith? Lilith làm sao? Không phải cô ta đã biến mất rồi sao?”

“Vừa rồi... hình như cô ấy đã trở lại... Nhưng chỉ một giây sau lại hoàn toàn biến mất.”

Eggers cúi đầu cười khổ, cho dù Lilith trở lại thì cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho mình! Cho dù tình yêu lúc trước sâu đậm như thế nào... nhưng sự hận thù của Lilith cũng sâu không kém. Bởi vì điều mà Lilith hận nhất chính là sự phản bội.

Eggers cũng không cầu xin Lilith có thể tha thứ cho mình, bởi vì đó là sự trừng phạt dành cho anh.

“Feiya, ta muốn gặp cô gái đó.”

“Ai?”

“Cô gái đi theo Shere, người mau dẫn cô ta đến đây đi.”

Feiya nghe vậy liền hoảng sợ: “Vì sao chủ nhân muốn gặp cô ta?”

“Feiya, người đừng hỏi nguyên nhân. Thời hạn là một tuần. Một tuần sau, ta muốn thấy cô gái đó xuất hiện ở đây.”

“Eggers, ta không muốn! Ta không thích cô gái đó!”

“Feiya, nghe đây! Ta đã nói người không được gọi tên ta! Còn nữa, người không được cãi lại mệnh lệnh của ta!”

Eggers dùng một ánh mắt sắc bén liếc Feiya một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Feiya bị bỏ lại trong căn phòng trống, tức giận đánh xuống ghế sofa một phát, khễ căn môi, vẻ mặt vô cùng tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Trên trán Tô Lị không ngừng toát mồ hôi lạnh, biểu cảm vô cùng thống khổ. Đây là lần đầu tiên Shere cảm thấy bối rối như vậy, sau khi giúp cô xử lý vết thương trên trán, Shere vội vàng vắt khô khăn ướt để thấm bớt mồ hôi trên trán Tô Lị.

Tô Lị từ từ mở mắt ra, đột nhiên hoảng sợ, ngồi bật dậy cầm chặt tay Shere: “Shere, trăm ngàn lần ngài không được phản bội tôi!”

“Lily, em đang nói cái gì vậy? Ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ phản bội em. Em nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt đi đã.”

Shere bỏ tay cô ra, để cho cô nằm xuống rồi đắp chăn cho cô, sau đó bưng chậu nước rửa mặt xoay người đi ra ngoài.

Lilith... ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ phản bội em! Tô Lị lại ngồi dậy, lấy tay day day trán. Vừa rồi... chính là sự sợ hãi của Lilith, cũng giống như Lilith sợ hãi Eggers phản bội mình.

Cô ta muốn trở về, Lilith muốn trở về. Loại cảm giác vô cùng mãnh liệt này làm cho Tô Lị vô cùng sợ hãi.

Khi thấy Shere đi vào, Tô Lị vội vàng đứng dậy ôm lấy anh: “Shere, cho dù Lilith có quay trở lại thì ngài đừng không bao giờ quan tâm đến tôi, được không?”

“Em là em, sẽ không có chuyện gì thay đổi vì Lilith quay về. Cho dù cô ấy có trở về thì em cũng có thể ở lại nơi này như trước kia. Em đừng suy nghĩ nhiều, cứ nghỉ ngơi đi.” Shere vẫn luôn mỉm cười như cũ, dịu dàng vuốt tóc cô nói.

“Tôi không sao.” Tô Lị lắc đầu. “Ngài quay về đây như vậy thì Lam Sắc Yêu Cơ mà Nữ Hoàng yêu cầu đâu rồi?”

“Em không cần lo lắng, chuyện này ta đã sai Ryan Lane đi làm rồi. Những ngày tới em cứ nghỉ ngơi thật tốt trong này, không cần đi ra ngoài.”

Shere đứng dậy, cúi người hôn nhẹ lên trán Tô Lị: “Em không phải sợ, tất cả mọi chuyện đều có ta ở đây rồi.”

Tô Lị nhìn theo bóng lưng của Shere, sự lo lắng trong lòng cô không biến mất vì câu nói kia của anh, bởi vì anh không hề biết cô đang lo lắng điều gì, do vậy Tô Lị vẫn ôm tâm trạng lo sợ như cũ.

Đối với một người đã quen ý lại vào người khác thì đây là một điều vô cùng khủng bố.

Shere vừa đi ra khỏi phòng Tô Lị thì Beucke đã đi tới, cúi đầu chào rồi đưa một hộp gỗ cho Shere: “Shere đại nhân, đây là thư Nữ Hoàng gửi cho ngài.”

Shere nhận lấy hộp gỗ, khi mở ra thì bên trong có một chiếc đồng hồ báo thức vô cùng tinh xảo, tuy nhiên kim đồng hồ lại vặn vẹo vô cùng khó nhìn.

Shere cầm chiếc đồng hồ lên quan sát, phát hiện ra mặt sau đồng hồ có vài chữ viết nhỏ, hơn nữa đây lại là chữ Thanh Quốc, vì vậy anh để đồng hồ vào lại trong hòm rồi đưa cho Beucke.

“Ta phải đi gặp Nữ Hoàng một chuyến. Ngươi cứ để hộp gỗ này lên bàn của ta, khi nào Lily tỉnh dậy thì bảo cô ấy thử phiên dịch mấy chữ trên đồng hồ đó. Còn nữa, trong khoảng thời gian tới ngươi đừng để cô ấy đi ra ngoài.”

“Vâng, đại nhân.”

Vài tháng gần đây quả thật cô ấy gặp phải rất nhiều chuyện không may mắn. Shere vô cùng lo lắng mỗi khi cô đi ra ngoài, mà mình lại có quá nhiều việc phải làm, bên phía Nữ Hoàng anh cũng cần phải tự mình đến giải quyết, không có biện pháp để cô luôn luôn ở bên người thì tốt nhất cứ để cô ấy ở trong nhà thôi.

Đến bữa tối, Tô Lị xuống dưới lầu thì không hề thấy bóng dáng của Shere, vì vậy liền đến thư phòng tìm. Trong thư phòng cũng không có một bóng người, trên bàn được sắp xếp vô cùng ngăn nắp, nhưng hộp gỗ trên đó lại thu hút sự chú ý của cô.

Tô Lị đến gần mở hộp ra, hóa ra bên trong là một chiếc đồng hồ khá kỳ quái, kim đồng hồ vặn vẹo một cách kỳ lạ. Tô Lị không hề nghĩ ngợi để chiếc đồng hồ xuống bàn, khi xoay người lại thấy Beucke đã đứng sau lưng mình không biết từ lúc nào.

“Beucke, ông dọa tôi hết cả hồn!”

Beucke để một tay ngang bụng, cúi người xin lỗi: “Tiểu thư Lily, thật xin lỗi!”

“Đừng rồi, ông có thấy Shere đâu không?”

“Đại nhân đi gặp Nữ Hoàng rồi, có lẽ ngày mai ngài ấy mới trở về.” Beucke đi vòng qua Tô Lị, cầm lấy chiếc đồng hồ bên trong hộp gỗ: “Đại nhân nhờ cô phiên dịch những chữ đằng sau đồng hồ này cho ngài ấy.”

Tô Lị nhận lấy chiếc đồng hồ, lật ra mặt sau, đúng là đằng sau nó có khắc vài chữ tiếng Trung, còn mặt trên chỉ có vài chữ đơn giản.

‘Đồng hồ nghịch chuyển thời không.’

Nghịch chuyển?

Tô Lị vô cùng kinh ngạc khi đọc được những chữ này, sau đó vội vàng nói với Beucke: “Beucke, tôi mượn cái đồng hồ này một chút nhé.”

Không đợi ông ấy đồng ý, Tô Lị đã hốt ha hốt hoảng cầm chiếc đồng hồ trở về phòng của mình.

Tô Lị ngồi trước bàn trang điểm, xem xét thật kỹ chiếc đồng hồ, ngoại trừ hình dáng của cây kim bên trong thì bề ngoài không khác những chiếc đồng hồ bình thường là mấy, nhưng những chữ tiếng trung ở mặt sau mới làm cho cô phải chú ý.

Nếu chiếc đồng hồ thuộc thời đại này, vậy ‘nghịch chuyển’ có nghĩa là nếu vặn kim đồng hồ thì có phải thời gian sẽ bị nghịch chuyển hay không?

Càng nghĩ Tô Lị càng cảm thấy rối loạn, vì muốn biết được sự thật, cô liền vặn kim đồng hồ tiến về phía trước. Có lẽ là do kim đồng hồ có hình dáng kỳ lạ nên khi nó chuyển động, cô lại thấy nó dần hình thành một lối xoáy, càng ngày càng to...

Tô Lị càng vặn kim đồng hồ thì tầm mắt lại càng trở nên mơ hồ, đột nhiên xung quanh cô dần chìm vào im lặng, cả người lâng lâng và ngã xuống...

***

Hôm nay, Tô Lị rất kỳ lạ. Bình thường Tô Lị luôn là một cô nữ sinh ngoan ngoãn hiền lành, thế nhưng cô lại ngủ từ đêm qua đến giờ vẫn không tỉnh lại, làm cho cả ba cô bạn cùng phòng cho rằng cô đã xảy ra chuyện gì. Khi các cô đến kiểm tra thì phát hiện Tô Lị ngủ rất thoải mái, còn làm cho bọn họ tưởng cô đột nhiên hôn mê!

Tô Lị ngủ nướng nguyên một ngày một đêm, chuyện này đối với cả ba người chính là chuyện vô cùng hiếm thấy. Bây giờ đã hơn 8 giờ tối, cả một ngày nay Tô Lị vẫn chưa ăn uống gì cả!

Sau khi cả ba người bàn bạc, kết quả là cùng thống nhất sẽ lên lột hết quần áo của Tô Lị ra để đánh thức cô dậy. Cô bạn Tiểu A nhận nhiệm vụ treo lên giường Tô Lị để thực hiện nhiệm vụ, nhưng cô chưa kịp làm gì thì Tô Lị lại bất ngờ mở mắt ra nhìn chằm chằm..

Thấy Tô Lị đã tỉnh, Tiểu A bị bất quả tang tại trận, bày ra vẻ mặt tội nghiệp báo cáo với hai người bên dưới: “Báo cáo thủ trưởng, nhiệm vụ thất bại. Quân địch đã phát hiện ra và giết chết quân ta!”

Tiểu B là một cô gái nhưng về ngoài và tính cách lại mạnh mẽ như con trai. Mái tóc ngắn của Tiểu B lác lư nhìn Tiểu A, vẫy tay gọi cô xuống: “Cậu thật vô dụng, mau xuống đi, để mình lên!”

Tiểu A đi xuống để Tiểu B đi lên. Khuôn mặt bình tĩnh của Tiểu B đột nhiên biến thành vẻ nịnh nọt: “Lily à! Cuối cùng thì cậu cũng tỉnh! Cậu có đói bụng không? Mình đi nấu một bát mì cho cậu nhé?”

Cả 3 người cũng coi như không thấy gì đối với bộ dáng nịnh hót của Tiểu B, bởi vì mấy bài tập về nhà của bọn họ đều do Tô Lị giúp nên mới hoàn thành, mỗi khi Tô Lị xảy ra chuyện gì là bọn họ đều vô cùng lo lắng. Nếu là người ngoài thì không thể nào biết cô gái đang nịnh nọt trước mắt chính là Tiểu B nổi tiếng không thèm để ai vào trong mắt.

Mà Tô Lị vẫn trừng mắt nhìn Tiểu B như cũ. Khi cô mới ngủ dậy, vừa mở mắt ra đã thấy Tiểu A ở đầu giường nên cô vô cùng kinh ngạc, bây giờ lại thấy Tiểu B cũng xuất hiện, điều này cũng chứng tỏ cô không hề nằm mơ. Cô... đã thật sự trở về!

“Tại sao mình lại ở trong này?”

“Lily, cậu ngủ đến nỗi đầu óc hồ đồ rồi sao? Cậu đã ngủ nguyên một ngày rồi đấy! Chẳng lẽ do mấy câu chuyện ma hôm qua bọn mình kể đã làm cậu sợ không đứng dậy nổi luôn sao?”

Lúc này, Tiểu C đã leo lên giường Tô Lị, ghé mặt mình vào sát mặt Tô Lị nói: “Lily là người thích mấy chuyện thần bí đó, sao có thể bị dọa được!”

Tiểu B suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Cũng đúng. Đây cũng là lần đầu tiên mình gặp được một cô gái có tính cách biến thái, đam mê mấy chuyện cổ quái như Lily đấy. Lily, cậu đúng là không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá được!”

Tô Lị nằm im trên giường nghe bọn họ nói chuyện, từ từ sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu mình.

Bọn họ không hề nhắc đến chuyện cô biến mất trong khoảng thời gian mình xuyên về Anh Quốc, tòa lâu đài bỏ hoang kia cũng là do cô tìm hiểu thấy trên forum của trường... Hơn nữa, khoảng thời gian cô đến Anh Quốc cũng đã qua nửa năm, vì vậy tối ngày hôm qua cô không thể ở cùng bọn họ nghe chuyện ma được!

Mọi chuyện ngày càng trở nên kỳ quái làm cô không hiểu ra sao cả.

“Lily, cậu làm sao vậy?” Tiểu A thấy Tô Lị vẫn luôn im lặng không nói gì nên nghi ngờ hỏi.

“Cậu có đói bụng không?” Tiểu B cũng quan tâm hỏi.

Lúc này thì Tô Lị lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, từ khi nào thì quan hệ giữa cô và ba người này lại tốt như vậy?

Cô và ba người này ở chung không lâu, mặc dù cô thường xuyên giúp họ làm bài tập, nhưng quan hệ giữa cô và bọn họ vẫn là quân tử chi giao đạm nhạt thủy, không mấy khi thân thiết, nhưng tại sao bây giờ lại như bạn bè quen biết nhau đã lâu?

(Quân tử chi giao đạm nhạt thủy: Tình cảm giữ những người quân tử nhạt như nước lã.)

“Hình như mình đang nằm mơ.” Tô Lị thì thầm.

Đột nhiên Tiểu B tát nhẹ vào má Tô Lị, làm cô bị đau, vội ôm lấy má mình.

“Đau không? Đau là được rồi! Nếu đau thì chứng minh cậu không nằm mơ. Thôi mau rời khỏi giường đi. Khó lắm mới đến thứ 7 thì cậu lại ngủ mất nguyên cả ngày rồi!”

Tô Lị vẫn ngẩn ngơ ôm mặt. Quá thật rất đau, vậy là cô không hề nằm mơ.

Cô nhú mồm ngời dậy, đột nhiên hỏi: “Mình hỏi các cậu một vấn đề, hôm nay là ngày bao nhiêu vậy?”

“Đây là vấn đề gì vậy? Không phải hôm nay là ngày 29 tháng 9 năm 2013 sao?”

Tô Lị nhớ rõ đêm hôm cô đến tòa lâu đài phía sau trường học là ngày 28 tháng 9 năm 2013, cũng chính là đêm qua. Nhưng tại sao bọn họ lại nói bọn họ ở trong ký túc xá kể chuyện ma? Hơn nữa bản thân cô vẫn luôn ngủ trên giường từ hôm qua đến giờ!

Chẳng lẽ những chuyện đó đều là do cô nằm mơ sao? Bản thân cô sống ở Anh Quốc hơn nửa năm chính là giả? Nhưng chuyện đã xảy ra cũng là gì? Ngay cả Shere cũng là một nhân vật mà cô tưởng tượng ra sao?

“Đúng rồi! Các cậu còn nhớ luận văn lần trước không? Các cậu viết về những quốc gia nào vậy?”

“Minh viết về Nhật Bản, Tiểu B là Mĩ, cậu và Tiểu C đều viết về nước Anh, nhưng cậu lại viết về những sự kiện của nước Anh, còn Tiểu C lại tìm hiểu về những nhân vật nổi tiếng.”

“Vậy Tiểu C... khi cậu tìm hiểu về những nhân vật nổi tiếng ở nước Anh, cậu có từng tra ra được một vị Bá Tước vô cùng đẹp trai ở TK XIX không?

Tiểu C nghiêng đầu hỏi: “Một Bá Tước đẹp trai?”

“Đúng! Là một Bá Tước vô cùng đẹp trai, tên đầy đủ là Shere Anders Clark Troy Trask.”

“Shere cái gì? Troy cái gì?”

“Cậu ngốc quá, sao không lên baidu mà tra?” Tiểu B nghe thấy cái tên dài đó, biết ngay là Tiểu C chẳng thể nào nhớ được, vì vậy liền nhắc nhở mọi người.

Tô Lị vô cùng đồng ý với ý kiến của Tiểu B, vội vàng bỏ xuống giường mở máy tính lên, nhập tên đầy đủ của Shere vào và bắt đầu tìm kiếm thông tin.

Trên mạng hiện ra một đồng tin tức, nhưng lại không hề có thông tin mà Tô Lị muốn tìm kiếm.

“Không có rồi. Người mà cậu nói là ai vậy?” Tiểu A ngồi bên cạnh, vừa chăm chú nhìn vào màn hình máy tính vừa hỏi.

“Không... không có gì. Hôm qua mình đột nhiên nằm mơ thấy một cái tên đó thôi.”

“Thật sao? Người này thật sự rất đẹp sao?” Về mặt Tiểu C vô cùng hưng phấn hỏi.

Lúc Tô Lị nói ra câu nói kia liền cảm thấy hối hận. Xuất phát từ tính tò mò của mấy nữ sinh này, chuyện kể tiếp chính là cô bị bọn họ ép buộc kể ra giấc mơ đêm qua, vì vậy không còn cách nào khác nên cô đành phải bịa ra một câu chuyện rồi kể lại cho bọn họ nghe.

“Đúng rồi! Các cậu có biết đằng sau trường chúng ta có một khu rừng rậm, mà bên trong rừng còn có một tòa lâu đài chứa kho báu hay không?”

“Lâu đài kho báu? Ha ha... cậu nói cái gì vậy? Trong khu rừng đó không hề có tòa lâu đài nào cả, nếu có thì chỉ có xác ướp ngàn năm mà thôi!” Tiểu A cười nói.

“Lily, có phải cậu ngủ nhiều quá nên bị ngốc không vậy? Tại sao vừa ngủ dậy lại ăn nói linh tinh thế? Ở đó chưa từng có tòa lâu đài nào cả.” Tiểu B sờ lên trán Tô Lị, xem xem cô có sinh bệnh hay không.

“Mình cảm thấy Tô Lị đã ngủ quá nhiều, xem mấy chuyện trong mơ có thật luôn rồi.” Về mặt Tiểu C giả bộ nghiêm túc nói.

Trong khu rừng kia không hề có tòa lâu đài nào, vậy cũng chứng minh cô không hề đến đó. Cô không đến đó thì sẽ không thấy được bức tranh của Lilith, không thấy bức tranh đó thì cô sẽ không xuyên về Anh Quốc.

Chuyện trong mơ... những chuyện đó đều là mơ hết sao!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Tô Lị đã trở lại thế giới của mình hơn một tuần, ngoại trừ tình cảm giữa cô và ba cô bạn cùng phòng tốt hơn trước kia và bản thân cô không còn cô đơn một mình thì tất cả mọi việc vẫn diễn ra bình thường.

Nhưng mấy ngày nay cô thường xuyên mơ thấy một người đàn ông tên Shere, hơn nữa dường như cô phát hiện mối quan hệ giữa mình và người này không giống bình thường chút nào.

Mặc dù cô có ấn tượng với người này, nhưng lại không nhớ rõ anh ta là ai, cũng không biết vì sao mình hay nằm mơ thấy anh ta, hơn nữa dường như trí nhớ của cô về anh ngày càng giảm đi thì phải! Khi cô nghĩ mình sẽ quên mất anh thì đột nhiên trong lòng lại vô cùng hốt hoảng.

Tuy có lẽ đó chỉ là một người mà tự cô nghĩ ra, thế nhưng cô lại không hy vọng anh biến mất như vậy. Tô Lị cầm bút, dựa trên một vài trí nhớ còn sót lại, phác họa lên giấy gương mặt của anh.

Hôm nay, đột nhiên Tiểu B lại đưa ra đề nghị: “Hay là chúng ta kể chuyện ma đi!”

“Được được!” Tiểu A và Tiểu C cũng tán thành, Tô Lị chần chờ một lúc, cuối cùng cũng nhét bức tranh vào ví tiền, gia nhập đội ngũ của ba người.

Bốn người cùng ngồi dưới đất thành một vòng tròn, Tiểu B nghiêm túc kể: “Hôm nay mình sẽ kể cho các cậu một câu chuyện mà mình vừa được nghe, đó là một câu chuyện thật đã từng xảy ra ngay trong trường chúng ta. Nghe nói trong căn phòng mỹ thuật ở lầu hai có một bức tranh vẽ một cô gái mặc áo đỏ. Vào lúc nửa đêm, bức tranh đó sẽ phát ra tiếng cười, vì tiếng cười đó rất đáng sợ, nên khi một vài nữ sinh của khoa mỹ thuật nghe được liền đi xem đó là cái gì. Kết quả là bọn họ thấy cô gái đó vừa cười điên cuồng lại vừa nhảy múa. Vì quá sợ hãi nên bọn họ đã mang bức tranh đó đốt đi, thế nhưng đến tối tiếng cười đó lại vang lên, khi bọn họ chạy đến xem thì bức tranh vẫn ở nguyên vị trí cũ, cô gái mặc váy đỏ đó vừa cười, vừa há mồm đầy máu nhìn bọn họ.”

Tiểu B vừa kể xong thì đột nhiên cả ký túc xá chìm vào bóng đêm, cả ba người sợ hãi, ôm chặt lấy nhau hét ầm lên, chỉ có Tô Lị vẫn đứng vững như không.

Một phút sau, đèn trong phòng cũng sáng lên, lúc này cả ba người mới buông nhau ra, khễ vỗ lên tim của mình.

“Hóa ra là mất điện.” Tiểu A hồn hồn nói, cô quay đầu nhìn những người khác, Tiểu B và Tiểu C cũng bị giật mình như mình, nhưng chỉ có Tô Lị là vẫn an tâm ngồi đó.

“Lily, lúc này cậu không sợ sao?” Tiểu C nhìn Tô Lị vẫn luôn bình tĩnh, không tin hỏi.

“Hả? Mình thấy câu chuyện của Tiểu B không đáng sợ chút nào!”

“Mình không nói đến câu chuyện đó, nhưng đang nghe kể chuyện ma thì đèn trong phòng đột nhiên tắt mất tiêu, nếu là người bình thường thì ai cũng sẽ sợ hãi hết!”

“Khi đèn tắt thì mình chỉ hơi kinh ngạc, sau đó cũng không có việc gì!” Tô Lị cười nói.

Là một người thích mấy việc kỳ quái nên đối với phương diện này, tâm lý của cô cũng đã được rèn luyện khá nhiều.

“Lily, cậu quá lợi hại rồi! Hình như mình chưa thấy cậu sợ hãi điều gì thì phải.” Tiểu A vô cùng hâm mộ Tô Lị.

Tô Lị chỉ cười không nói gì. Thật ra thì cô sợ rất nhiều điều, cô sợ cô sẽ phải cô đơn một mình, cô sợ người mình thích đột nhiên không để ý đến cô. Khi nghĩ đến đây thì trong đầu cô lại hiện lên một gương mặt mơ hồ.

“Được rồi, được rồi. Chúng ta kể tiếp chuyện ma đi. Tiếp theo là Tiểu C.”

“Được, vậy mình sẽ kể cho các cậu nghe về một chuyện khá thần bí. Các cậu từng nghe qua linh hồn song sinh chưa?”

(Linh hồn song sinh: Tiếng trung: 二重身, tiếng anh: Doppelganger. Link tham khảo: Doppelganger)

Tiểu C cố làm ra vẻ bí ẩn, tuy bọn họ biết nó có ý nghĩa gì nhưng vẫn im lặng chờ đợi Tiểu C nói tiếp.

“Linh hồn song sinh là bản sao của chính bản thân mình. Nếu ai thấy được linh hồn song sinh của mình thì chứng minh người đó sắp chết. Ngoại trừ linh hồn song sinh còn có thể giới song song, nếu linh hồn của một người có thể xuyên qua thể giới song song thì...”

Đột nhiên trên mặt Tô Lị hiện lên biểu cảm kinh sợ, dường cô nghĩ đến một điều gì đó nên vội vàng đứng lên lấy một cái đèn pin trong học bàn, không quan tâm đến mấy cô bạn cùng phòng đang gọi to tên mình và chạy ra khỏi ký túc xá.

Bức tranh... Tiểu B nói trong phòng vẽ trên lầu hai có một bức tranh. Nghĩ vậy, Tô Lị nhanh chóng chạy đến tòa nhà của khoa nghệ thuật. Đáng lẽ cánh cửa tòa nhà phải bị khóa, thế nhưng lúc này lại mở toang.

Tô Lị im lặng đi vào, chạy lên lầu hai. Khi thấy phòng vẽ như lời Tiểu B nói, Tô Lị không hề suy nghĩ đẩy cửa đi vào. Trong phòng tối đen, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chỗ để mấy bức tranh. Tô Lị mở đèn pin, bắt đầu tìm kiếm bức tranh có cô gái mặc váy đỏ.

Màu đỏ là màu khá nổi bật nên chỉ một lúc sau Tô Lị đã tìm được bức tranh đó. Nhưng đây chỉ là một bức tranh bình thường, hoàn toàn khác với bức tranh trong trí nhớ của cô. Tô Lị lấy tay xoa lên gương mặt cô gái, đột nhiên tay cô lại xuyên thấu qua, cả người Tô Lị cũng rơi vào bên trong bức tranh, chỉ còn chiếc đèn pin rơi trên sàn nhà.

***

Khi Tô Lị một nửa mở mắt thì xung quanh lại tối đen như mực, cô khẽ động dậy thân thể thì phát hiện bốn phía quanh cô đều được vây bởi một thứ gì đó bằng gỗ, còn mình lại nằm ngay chính giữa.

Tô Lị đưa tay đẩy miếng gỗ phía trên, lúc này thì tấm gỗ đó đã tự mở ra, một vệt tia sáng mờ ảo chiếu vào bên trong, theo ngay sau đó là một bàn tay thon dài trắng nõn.

Tô Lị theo quán tính nắm lấy bàn tay đó, một cảm giác lạnh như băng nhanh chóng bao phủ lấy cả tay cô. Khi cô được kéo ngồi dậy thì mới phát hiện mình đang nằm trong một cái quan tài!

“Cuối cùng thì người cũng tỉnh? Có đói bụng không? Đây là máu tươi đấy!”

“Máu?” Khi nghe được giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Tô Lị vội vàng quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang bưng một ly chứa chất lỏng màu đỏ... và anh cũng chính là người đã xuất hiện trong giấc mộng của cô hàng đêm.

Trong chớp mắt, trí nhớ của cô về anh dâng trào, Tô Lị vui mừng ôm cổ anh: “Shere, Shere, Shere....”

Shere dịu dàng vuốt đầu cô: “Sao vậy? Chúng ta mới không gặp nhau một tháng mà thôi!”

“Hóa ra là ngài thật sự tồn tại, tôi không có nằm mơ. Có ngài ở bên thật là tốt, thật sự rất tốt!”

“Ta vẫn luôn ở đây. Lilith, ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ phản bội người!”

Về mặt vui mừng của Tô Lị đột nhiên cứng lại khi nghe Shere gọi tên mình: “Shere, lúc này ngài gọi tôi là gì?”

“Người mới tiến vào tạm hưu kỳ có một tháng mà đã quên mất bản thân mình rồi sao? Lilith, mau uống ly máu này đi. Đây không phải máu nhân tạo mà là máu của người trong lòng người đấy.”

Tô Lị ngăn không cho Shere bưng ly máu đến gần cô, cố gắng áp chế sự bất an trong lòng, trầm giọng nói: “Shere, trước tiên ngài có thể lấy gương đến cho tôi không?”

Về mặt Shere hơi nghi ngờ nhưng vẫn đứng dậy lấy giúp cô cái gương. Tô Lị vội vàng xem gương mặt của mình, nhưng đó không phải khuôn mặt của Lilith mà lại là của cô! Khuôn mặt cô không hề thay đổi, nhưng tại sao Shere lại gọi cô là Lilith?

“Shere, tôi là Tô Lị, không phải Lilith.”

Shere cười nói: “Người đổi tên từ khi nào vậy?”

“Tôi không nói đùa đâu. Ngài mau nhìn rõ mặt của tôi đi, tôi là Tô Lị!”

Shere vẫn luôn mỉm cười như trước: “Có lẽ lúc người nằm mơ thì người tự gọi bản thân mình là Tô Lị. Nhưng Lilith à, người vẫn là một Huyết Tộc tôn quý nhất, một Huyết Tộc có quyền lực không ai sánh bằng.”

Tô Lị bất lực buông hai tay xuống. Cô không hề nằm mơ, cô chính là Tô Lị, nhưng cô lại không biết phải giải thích thế nào cho Shere hiểu.

“Shere, tôi chỉ hỏi ngài một câu. Ngài có từng biết một cô gái tên Tô Lị hay không?”

“Không biết.”

Vậy mà Shere lại không biết Tô Lị là ai, điều này chứng tỏ cô đang còn ở trong thế giới song song. Cô đã trở về, trở về thế giới có Shere tồn tại.

“Được, tôi hiểu rồi. Shere, giúp tôi đứng lên.”

Tô Lị bước ra khỏi quan tài, suy nghĩ tất cả mọi chuyện đang diễn ra. Lúc này, vốn dĩ chính Lilith mới là người tiến vào tạm hưu kỳ mới đúng, nhưng bây giờ cô lại đang xuất hiện ở đây, vậy Lilith đã đi đâu?

Theo như lời Shere nói, trong lúc Lilith tiến vào tạm hưu kỳ thì anh ấy vẫn luôn ở bên cạnh chuẩn bị mọi việc. Tuy Shere trước mặt cô giống như Shere mà cô từng quen biết, thế nhưng thái độ lại khác nhau, điều này làm Tô Lị không quen chút nào.

“Shere, ở đây có bức tranh nào vẽ chân dung của tôi hay không?”

“Cái đó thì không có. Nếu Lilith muốn thì ta sẽ sai người vẽ cho người.”

“Không cần, để tôi tự đi xem là được.”

Shere dẫn cô đến chính căn phòng lúc trước của cô, để ly máu lên đầu giường. Còn Tô Lị thì nằm lên trên giường, vừa cắn ngón tay vừa suy nghĩ mình phải làm thế nào mới trở về thế giới của mình được.

Hai lần mình xuyên đến đây đều là do mấy bức tranh đó, ở đây cũng có không ít tranh vẽ, nhưng cô lại không biết bức tranh nào mới có thể dẫn cô xuyên vì thế giới cũ. Nếu cô đi thử từng bức tranh thì sẽ khiến Shere nghi ngờ mất!

Nhưng cô lại nghĩ, bây giờ Shere gọi cô là Lilith, từng lời nói của cô chính là mệnh lệnh. Nếu đây là yêu cầu của Lilith thì nhất định anh ấy sẽ đáp ứng.

Nghĩ vậy nên Tô Lị nhanh chóng gọi Shere để anh dẫn cô đi xem tất cả bức tranh có trong tòa lâu đài.

Tô Lị lật xem từng bức tranh một, cái nào cô cũng dùng tay chạm nhẹ vào, nhưng đây đều là những bức tranh bình thường, không thể nào làm cho cô trở về thế giới của mình.

Không còn cách nào khác nên Tô Lị đành phải trở về phòng trong sự thất vọng. Nếu mấy bức tranh đó không thể làm cho cô trở về, vậy cô phải làm cái gì bây giờ? Cô cũng không muốn phải sống cả đời dưới cái tên Lilith, nhưng ngoại trừ mấy bức tranh, cô không thể nghĩ ra cái gì có thể làm cho cô xuyên trở về thế giới của mình.

Tô Lị thở dài, thôi thì chỉ còn cách đi một bước tính một bước mà thôi.

Mấy ngày kế tiếp, Shere đối xử với cô vô cùng tốt. Tô Lị cũng phát hiện được Shere rất thích Lilith. Nhưng càng nhận thức được điều này thì Tô Lị lại càng quyết tâm trở về.

Những ngày qua Tô Lị cũng không hề nhàn rỗi chút nào. Cô luôn đi xem xét xung quanh tòa lâu đài của Shere để xem xem có vật gì có thể làm cô trở về hay không. Nhưng cô tìm khắp mọi nơi vẫn chỉ mang về một người đầy bụi mà thôi.

Tô Lị phui bụi bẩn trên quần áo đi nhưng lại bất ngờ phát hiện trong áo mình có một tờ giấy, khi mở ra thì đó lại là bức tranh mà cô từng vẽ chân dung Shere khi còn ở ký túc xá ngày hôm đó.

Nét vẽ vô cùng bình thường, vì vậy chân dung của Shere cũng không thật sự giống thật. Tô Lị vô cùng mừng rỡ khi nhìn thấy bức tranh này, cô lấy tay vuốt lên tờ giấy nhưng bàn tay cô lại lần nữa xuyên thấu vào bên trong...

***

Lần thứ ba Tô Lị tỉnh lại thấy mình đang nằm trên giường lớn, kèm theo đó là mùi hương mà cô vô cùng quen thuộc. Đây cũng chính là phòng ngủ của cô trong tòa lâu đài, bên trong phòng không có ai nhưng trên đầu giường vẫn còn cái đồng hồ kỳ quái kia.

Khi thấy cái đồng hồ kỳ quái đó, Tô Lị mới nhận thức được mình đã trở lại, trở lại thế giới mà mình đã vô cùng quen thuộc.

Cô đã biến mất mấy ngày nay nên chắc chắn Shere sẽ rất lo lắng. Tô Lị nghĩ vậy, đang định đứng lên tìm Shere thì đúng lúc này anh cũng mở cửa bước vào.

“Shere, rốt cuộc thì tôi đã trở lại rồi.”

“Rốt cuộc cũng tỉnh mới đúng!” Shere đột nhiên sửa lại lời nói của Tô Lị.

Về mặt Tô Lị vẫn vui mừng, cầm tay Shere nói: “Mặc kệ! Trước tiên ngài phải nghe tôi nói đã. Mấy ngày nay tôi gặp phải nhiều chuyện kỳ lạ lắm, tôi đã bị xuyên qua rất nhiều thế giới khác nhau, thiếu chút nữa thì tôi đã không nhận ra thế giới nào mới là thật. May mắn là có ngài ở đây!”

Về mặt Shere trở nên nghiêm túc, làm Tô Lị cảm thấy không thích hợp: “Sao vậy?”

“Lily, ta nghe Beucke nói tối hôm qua em vẫn luôn ngủ ở trong phòng, không hề thấy em đi nơi nào cả.”

“Không phải, vì cái đồng hồ kỳ quái kia mà tôi mới xuyên vào một thế giới song song. Ngày hôm đó tôi qua tìm ngài nhưng lại thấy nó, vì vậy mới mang nó về phòng. Không tin thì ngài cứ hỏi Beucke, ông ấy cũng biết tôi cầm đồng hồ đi.” Tô Lị cầm lấy cái đồng hồ trên đầu giường, cố gắng giải thích cho Shere hiểu.

“Beucke, vào đi.”

Beucke đi vào phòng, cúi người cung kính chào Shere: “Đại nhân.”

“Beucke, ông mau giúp tôi giải thích cho Shere đi. Ngày hôm đó vì cái đồng hồ này nên tôi mới xuyên đến thế giới song song. Tôi không hề nói dối mà!”

“Tiểu thư Lily, tối qua, tôi có hơi lo lắng khi cô cầm đồng hồ đi vào phòng, vì vậy tôi liền đến phòng cô để xem. Tôi gõ cửa một lúc vẫn không có ai lên tiếng nên đành tự tiện mở cửa, nhưng lại phát hiện cô đột nhiên nằm ở trên mặt đất. Sau khi tôi đỡ cô lên giường thì cô vẫn không hề tỉnh lại.”

Tô Lị hoảng sợ ôm đầu. Vậy cuối cùng cái gì là thật, cái nào mới là giả đây? Cô không có một chút manh mối nào! Chẳng lẽ cô vẫn còn ở trong thế giới song song sao?

Thấy cô có biểu cảm kỳ lạ, Shere vội vàng ôm lấy cô, vỗ khẽ lên vai cô: “Không có việc gì đâu. Có lẽ là do em vừa nằm mơ thôi.

Mơ? Lại là mơ? Tại sao mỗi khi cô tỉnh lại thì bọn họ đều nói tất cả những chuyện từng xảy ra với cô là mơ? Vậy cô đã trở về thế giới thật hay vẫn là giấc mơ như cũ?

“A!!!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

“A!!!”

Tô Lị hoảng sợ, hét chói tai, đầu đau như bị nứt ra khiến cô dần lâm vào hôn mê. Shere vội đỡ lấy Tô Lị, bế đặt lên trên giường, quay đầu nói với Beucke bên cạnh: “Người mau mời Cleves tới đây.”

“Vâng, đại nhân.”

Nếu như lời Tô Lị nói là thật thì chắc chắn cái đồng hồ mà Nữ Hoàng ban cho mình có vấn đề, và lại chính bản thân Shere cũng không biết tại sao Nữ Hoàng lại tặng nó cho anh.

Mẹ của Cleves – phu nhân Kerry rất có hứng thú với những chuyện kỳ bí không lý giải được, Cleves ở bên cạnh bà, mưa dầm thấm lâu, chắc chắn cũng sẽ biết một biết hai, hiện tại mời Cleves đến đây là chính xác nhất.

Không lâu sau, Cleves đã xuất hiện bên trong lâu đài của Shere, nhận lấy cái đồng hồ và bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu. Cleves cũng nhận thấy chiếc đồng hồ này có nhiều điểm kỳ quái, đặc biệt là kim đồng hồ lại có hình dáng vận vẹo một cách kỳ lạ, khi nhìn thấy vài chữ tiếng Trung ở mặt sau thì quay sang hỏi Shere: “Mấy chữ này nghĩa là gì?”

“Đồng hồ nghịch chuyển thời không. Ý nghĩa của nó rất kỳ lạ nhưng dùng tiếng Trung khắc lên lại càng kỳ lạ hơn.”

“Ta cũng nghĩ vậy. Nghịch chuyển có nghĩa là gì?”

Ý là vận kim đồng hồ ngược với hướng chuyển động của kim sao? Cleves cũng thử vận ngược kim đồng hồ lại, hình ảnh một lỗ xoáy nhỏ được hình thành khi quay ngược kim đồng hồ làm anh cảm thấy rất quen, hình như anh đã từng nhìn thấy hình ảnh này trong một quyển sách của mẹ mình.

Cleves nhớ quyển sách kia có tên là ‘Song Sinh’, còn nội dung bên trong là gì thì anh lại không nhớ rõ lắm, nhưng một số nội dung đặc biệt lại khắc sâu trong trí nhớ của Cleves.

“Shere, người đã từ nghe nói đến thế giới song song chưa?”

“Đó là cái gì?” Từ này nghe rất quen. Đợi chút! Anh nhớ tới hôm qua khi Tô Lị tỉnh lại có nhắc đến từ này, bây giờ ngay cả Cleves cũng nhắc đến, vậy thì có thể chứng minh trong chuyện này thật sự có vấn đề rồi.

“Trên thế giới tồn tại rất nhiều không gian khác nhau. Mọi người thường gọi chung thời gian và không gian khác không có thật là thế giới song song, cũng chính là một thế giới tồn tại song song với chúng ta. Vì vậy ngoại trừ thế giới của chúng ta còn có một thế giới song song giống như Đức. Nhưng người ở thế giới này không thể bước đến thế giới kia.”

“Lily nói cô ấy đã bước vào thế giới song song. Vậy ý người là cô ấy đang nói dối?”

Cleves lắc đầu: “Không, có thể là cô ấy nói thật. Nếu Lily có thể bước vào thế giới song song thì chứng minh cô ấy không phải là người.”

“Ý người là gì?”

Bản thân Shere đã ở cùng Tô Lị lâu như vậy, chẳng lẽ ngay cả chuyện cô ấy là con người hay không anh cũng không phát hiện sao?

“Ta đã từng xem một quyển sách, trong đó nói chỉ có hồn phách mới có thể muốn xuyên qua thế giới song song, nói cách khác thì người đó đã chết ở thế giới thật của mình, biến thành hồn phách, sau đó dựa vào vận mệnh, dùng một thứ gắn liền với hơi thở để xuyên đến thế giới song song.”

Shere nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Tô Lị đang ngủ say trên giường. Anh dùng tay vuốt lên mặt cô, cảm nhận được hơi thở và độ ấm, cho dù một điểm cũng không hề giống người chết.

“Còn Lily... ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ.” Cleves khẽ nhíu mày.

“Tạm thời người không cần nói những chuyện này cho Tô Lị biết.”

“Nhưng bây giờ Lily đang cảm thấy rất rối loạn, ngay cả bản thân mình đang ở thế giới thật hay thế giới song song cũng không phân biệt được. Nếu không nói cho cô ấy biết chuyện này thì sợ rằng cô ấy sẽ phát điên mất!”

Shere để ngón tay lên trán Tô Lị: “Không cần lo lắng chuyện đó, ta chỉ cần xóa đi những trí nhớ của cô ấy về việc xuyên đến thế giới song song là được.”

Đối với Shere, thân thể của Tô Lị vẫn là một mê cung, ngoại trừ anh biết cô đến từ thế giới tương lai thì những điều còn lại anh hoàn toàn không biết gì cả. Đối với một cô gái đến từ thế giới tương lai, sao anh có thể ra tay điều tra bây giờ?

“Cleves, người giúp ta xử lý cái đồng hồ kia đi!”

Cleves tung chiếc đồng hồ đó lên rồi chụp lấy, cười nói: “Đã biết!” Bàn tay Cleves dùng thêm chút sức, chiếc đồng hồ tinh xảo nhanh chóng vỡ thành mảnh vụn và tan biến trong không khí.

***

Tô Lị ngủ một giấc vô cùng ngon lành. Khi cô tỉnh dậy, vết sẹo trên trán đã liền lại, tinh thần tốt hơn trước rất nhiều.

Cô ngồi dậy, sửa sang lại quần áo, đi xuống lầu thì thấy Shere đang uống trà chiều trong hoa viên, vì thế cô liền đi đến và ngồi xuống bên cạnh anh. Trên bàn toàn là đồ ăn, bánh mỳ nướng, hồng trà... đều là những món cô đã ăn đến ngán ngấy cả cô hòng.

“Đầu em còn đau không?” Shere nhấp một ngụm trà, ngược mắt nhìn Tô Lị.

Tô Lị sờ trán nói: “Đã hết đau rồi, nhưng hình như tôi cảm thấy thiếu thiếu thứ gì ấy!”

“Thiếu thứ gì?”

“Tôi cũng không biết.”

“Vậy chắc là do ảo giác của em thôi!”

Tô Lị cũng không để ý lắm, nhún vai nói: “Chắc là vậy!”

Shere trầm ngâm một lúc, sau đó hỏi: “Lily, cha mẹ ruột của em là người như thế nào?”

“Tôi cũng không biết, tôi là một cô nhi, từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện. Cha mẹ tôi là ai? Là người như thế nào? Vì sao lại bỏ tôi ở lại cô nhi viện một mình? Tất cả những chuyện đó tôi đều không biết.” Tô Lị bình thản nói, cảm xúc không hề bị xao động, vì đối với cô những chuyện này không hề quan trọng, cô không nhất thiết phải biết, nhưng Tô Lị lại cảm thấy hơi nghi ngờ khi Shere lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

Đều cùng là cô nhi, điểm này Shere và Tô Lị giống nhau một cách thần kỳ. Nhưng cha mẹ của Shere đều đã chết, nhưng còn cô... ngay cả họ còn sống hay đã chết cô đều không biết.

“Bọn họ không cần em, vậy thì em cũng không cần bọn họ, em chỉ cần có ta bên cạnh là đủ rồi!”

Dường như vẻ mặt Shere không giống nói giỡn, điều này làm tim Tô Lị không khỏi đập lỡ mất một nhịp, gò má đã đỏ ửng làm cô xấu hổ quay đầu đi.

“Thân Vương tộc Mosfrata sắp đến Anh Quốc, ta sẽ mời hấn đến đây, đến lúc đó em nhớ đừng xuất hiện trước mặt hấn.”

“Vi sao?”

“Hấn ghét phụ nữ. Không, nói một cách chính xác thì hấn sợ phụ nữ.”

Chứng sợ phụ nữ sao???

Hình như ở hiện đại cũng có loại bệnh này, bệnh sợ phụ nữ hoặc sợ đàn ông.

Có vẻ người này đã mắc bệnh về tâm lý rồi! Tô Lị chống cằm, cầm lấy một cái bánh mỳ nướng, vừa cắn vừa suy tư.

Khi Thân Vương tộc Mosfrata đến lầu đài của Shere chơi, Tô Lị, Ian và Ess đều bị bắt phải ở trong phòng của mình, không được đi ra ngoài.

Trong lúc nhàm chán, Tô Lị trộm đi đến thư phòng dưới mặt đất của Shere. Thư phòng này nằm rất sâu dưới mặt đất, Tô Lị phải đi xuống cầu thang mất gần 10 phút đồng hồ mới đến nơi.

Thư phòng không hề đóng cửa, bên trong còn có mấy tầng chất đầy sách, thật không nghĩ rằng nơi này được xây dưới mặt đất, điều này làm Tô Lị không khỏi thâm than trong lòng.

Bên trong có rất nhiều sách quý mà cô không thể đếm hết, khắp nơi đều treo những viên ngọc phát sáng, ngay giữa thư phòng còn có một cái thang tròn xoay tự động để đến những tầng chứa sách trên cao.

Tô Lị đi xung quanh thư phòng một vòng, lấy đại một quyển sách rồi ngồi xuống sofa, thầm tính có lẽ cả ngày hôm nay mình sẽ ở đây đọc sách.

Có vẻ cuốn sách mà cô đang cầm nói về những chuyện cổ tích, tên sách khá kỳ quái ‘Mother Goose’ (Đồng dao Mẹ Ngỗng), có lẽ là một quyển sách những câu chuyện cổ tích thiếu nhi.

Tô Lị đang định lật xem thì đột nhiên có tiếng bước chân vang lên từ phía cầu thang làm Tô Lị không khỏi cảnh giác đề phòng.

Khi thấy người đến là Ian thì cô liền thở phào nhẹ nhõm: “Ian, sao cô lại tới đây?”

“Tiểu thư Lily, đại nhân đang tìm cô.”

Vị Thân Vương kia đã đi rồi sao? Tô Lị vừa nghĩ vừa để quyền sách xuống ghế sofa, đứng dậy đi theo Ian.

Khi Tô Lị đi đến thì Shere đang đứng ở trong phòng khách, trên tay cầm một cây quyền trượng, ngón tay cái ấn nhẹ lên đầu quyền trượng, phía dưới nhanh chóng biến thành một thanh kiếm sắc bén. Anh giơ cây kiếm đó lên ngang tầm mắt, có vẻ rất vừa lòng.

Cô biết đây là một món đồ vật lúc trước Shere đã sai Ryan Lane tìm người làm ra. Cô đi đến gần, ngồi xuống cạnh Shere hỏi: “Sao rồi? Ngài lấy được nhẫn chưa?”

“Nhẫn của hấn bị cướp mất rồi.”

“Hả? Ai cướp?”

“Feiya.” Shere nói một cách chuyện này chẳng hề quan trọng đối với mình, vừa nói vừa biến cây kiếm trở thành quyền trượng như cũ.

Feiya? Lại là cô gái kia! Không phải cô ta đã không đánh chú ý lên nhẫn Thân Vương nữa sao? Tại sao bây giờ cô ta lại còn cướp mất nhẫn Thân Vương?

“Sao nhẫn Thân Vương có thể bị một cô gái cướp mất dễ dàng như vậy?” Chẳng lẽ vị Thân Vương kia yếu đến mức độ như vậy?

“David rất sợ phụ nữ, có thể là lúc đó Feiya yêu cầu cô ta sẽ không tới gần hấn nếu hấn giao nhẫn Thân Vương cho cô ta.”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Hay là đi tìm Feiya rồi cướp nhẫn về?”

“Feiya có nói với David, nếu muốn lấy lại nhẫn thì chính em phải là người đi lấy.”

Suy nghĩ của Tô Lị đình chỉ một lúc mới kinh ngạc, chỉ vào chóp mũi của mình: “Tôi sao?”

Cô gái kia định làm gì vậy?

“Trước tiên chúng ta cứ làm theo yêu cầu của cô ta đi đã, ta sẽ âm thầm bảo vệ em.”

“Nhưng tôi phải tìm cô ta bằng cách nào?”

Shere nhìn cô, mỉm cười nói: “Chỉ có một vài nơi cô ta sẽ đến thôi.”

...

Buổi tối của Anh Quốc không hề an phận chút nào. Mặt trời vừa mới biến mất, đám người vẫn thường cải trang thành thân sĩ vào buổi sáng, bây giờ đã biến thành sâu rọu.

Tô Lị mặc một bộ váy lolita màu hồng, áo khoác ngoài mỏng ngắn tay nối liền với một cái mũ nhỏ choàng trên đầu, trà trộn vào một quán bar lớn.

Đột nhiên bên hông cô xuất hiện một cánh tay, mùi rượu trộn lẫn nước hoa bất ngờ xông thẳng vào mũi cô. Khi quay đầu lại thì hóa ra một một tên sâu rọu thuộc độ tuổi trung niên, trên tay gã ta đang cầm một chai Whisky cười nói với cô: “Tiểu thư hãy đến đây uống một chén với tôi đi!”

Tô Lị đưa cản trở khuôn mặt của gã ta, quay đầu nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết uống.”

“Đã đến quán bar mà còn bày đặt không biết uống rượu sao?” Gã sâu rọu tức giận, nhưng giây tiếp theo Tô Lị lại nghe thấy gã hét lên một tiếng thảm thiết.

Tô Lị cúi đầu nhìn tên say rượu đang nằm trên mặt đất, không thèm nghĩ nhiều mà tiếp tục đi về phía trước.

Tô Lị đi dạo một vòng quanh quán bar mà vẫn không hề thấy bóng dáng của Feiya, nhưng những tên đàn ông đến bắt chuyện với cô đều bị đánh xiu một cách kỳ lạ.

Feiya rất thích tiếp xúc với lớp người thuộc tầng đáy của xã hội, bởi vì nội tâm của bọn họ rất yếu ớt, dễ bị đánh bại, vì thế cô ta rất dễ dàng sai khiến những người như vậy.

Quả nhiên không ngoài suy đoán của Shere, Tô Lị đã thật sự tìm được Feiya ở một nơi có vài người thân phận thấp hèn đang tụ tập.

Khi thấy Tô Lị không sợ chết tới tìm mình, Feiya cười kinh thường, tung người nhảy lên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống Tô Lị.

“Thật không nghĩ là cô sẽ đến.”

“Đúng, tôi đã đến! Cô hãy giao nhẫn ra đi!”

“Được thôi! Nhưng cô cần phải đánh bại hết tất cả bọn họ thì tôi mới giao nhẫn cho cô.” Feiya chỉ đám người bên dưới, cười nói.

Tô Lị thầm tính toán trong lòng, ở đây có khoảng mười người, nếu dùng Thập Tự Kiếm thì chắc chắn mình có thể đánh bại bọn họ, thế nhưng đồng thời bọn họ sẽ bị cô giết chết.

Con đường này không được! Nhưng nếu cô không làm như vậy thì người chết sẽ chính là mình.

Trong lúc Tô Lị còn đang suy nghĩ kế sách đối phó thì mấy người đó đã nhào về phía cô.

Feiya nhếch môi cười, ngồi xuống mái nhà xem Tô Lị sẽ bị chinh đến chết như thế nào. Hai tay Tô Lị bị kim chặt nên có chút luống cuống, Shere đang tránh ở trong chỗ tối đang định ra tay giúp cô thì đột nhiên Tô Lị nắm chặt nắm đấm, vận ngược tay bắt lấy hai tên đang kim mình ở giữa, dùng sức vật họ xuống đất.

Thấy tình thế có chuyển biến, Shere dừng động tác của mình lại, im lặng chờ hành động tiếp theo của Tô Lị.

Dường như Tô Lị cũng bị sức mạnh của hai tay mình dọa cho hoảng sợ, lui về phía sau một bước, thôi thì mình đành phải đánh liều vậy! Lúc trước cô đã luyện tập lâu như vậy, bây giờ cũng đã đến lúc phát huy tác dụng, dù sao cô cũng không nên ỷ lại vào Shere.

Thấy bọn họ cùng nhau tiến lên, Tô Lị nắm chặt nắm đấm, nhanh chóng tấn công giành thế chủ động, ra tay mạnh hơn trước rất nhiều, chỉ cần một lúc Tô Lị đã đánh bại được hết đám người tay chân lộn xộn đó.

Nụ cười trên môi Feiya càng sâu, thừa dịp Tô Lị không chú ý, cô ta nhào xuống dùng tay bắt cô lại. Cho dù Tô Lị mạnh đến mức nào thì cuối cùng con người cũng chỉ là con người, sao có thể địch nổi một ma cà rồng?

Tô Lị bị Feiya bắt, không những không hoảng hốt mà lại còn bình tĩnh hỏi: “Bọn họ đều bị ta đánh bại, bây giờ cô có thể giao nhẫn cho ta rồi chứ?”

“Được thôi, nhưng cô phải đi đến một nơi với ta đây.”

“Tôi sắp bị bắt đi rồi! Shere, ngài còn không tính xuất hiện sao?”

Ngay lúc đó, Shere chống quyền trượng đi ra từ một góc tối, cười nói: “Có vẻ người con gái ta càng ngày càng lợi hại rồi!”

“Ta chỉ muốn mượn cô gái này một vài ngày, xong chuyện ta sẽ đưa cô ta đến chỗ đại nhân. Kính xin đại nhân đừng cản trở ta làm việc.” Feiya tự biết mình không đánh lại Shere nên đành chịu thua.

Shere chống quyền trượng tới gần hai người, nói: “Thật xin lỗi, người con gái của ta không thể để người ngoài mượn được.”

Feiya cũng buông hai tay ra. Dù sao cô cũng không hề muốn dẫn Tô Lị đi gặp Eggers, có Shere cản trở thì quá tốt rồi: “Vậy được! Ta nhận thua.”

Tô Lị kinh ngạc nhìn Feiya, đến cùng là cô gái này muốn làm cái gì? Bày ra đủ trò để bắt mình, thế nhưng bây giờ lại thả mình đi một cách vô cùng dễ dàng.

Feiya lấy nhẫn ném cho Shere: “Tốt nhất là ngươi nên trông chừng kỹ cô ta đi!” Feiya nói xong liền tung người nhảy lên nóc nhà và biến mất.

Khi trở về có lẽ sẽ bị chủ nhân mắng cho một trận nữa rồi!

Shere bắt lấy nhẫn rồi kéo Tô Lị vào lòng: “Biểu hiện hôm nay của em rất tốt!”

...

Eggers thấy Feiya trở về tay không, dường như cũng đoán trước được, vẻ mặt không hề biểu hiện sự ngạc nhiên, cũng không muốn trách mắng cô.

“Feiya, trước giờ những nhiệm vụ mà ta giao cho ngươi rất ít khi thất bại.”

Feiya cúi đầu nói: “Ngài vẫn biết là ta không thể đánh lại Shere mà!”

“Không sao. Bọn họ đã lấy được mấy chiếc nhẫn?”

“Năm cái.”

Eggers cúi đầu suy nghĩ rồi cười nói: “Xem ra rất nhanh ta sẽ được gặp mặt bọn họ rồi!”

“Eggers, ta hỏi ngài một chuyện, lúc trước ngài đến Nhân Giới là để tìm 13 thánh khí hay là tìm Lilith?”

“Feiya, chuyện này không liên quan gì đến ngươi! Còn nữa, ta không muốn nhắc nhở ngươi lần nữa, đừng gọi tên của ta.”

Eggers ghét người khác gọi tên của mình, trừ Lilith. Điều này Feiya vẫn biết. Lúc trước cô đã vứt bỏ hết tất cả để được đi theo Eggers, vì vậy cô không hề muốn Lilith sẽ quay trở về cướp đi hết mọi thứ của mình.

Feiya chạy tới ôm cổ Eggers: “Eggers, Eggers, Eggers, ngài vẫn biết là ta yêu ngài mà!”

Đây là lần đầu tiên Feiya nhào vào lòng Eggers khóc, bàn tay của anh đang định vỗ vai cô đột nhiên dừng ở không trung, giấy tiếp theo lại vô cùng lạnh lùng đẩy cô ra, xoay người rời đi. Trên mặt đất chỉ còn lại mỗi Feiya ôm mặt khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

My mother has killed me.

My father is eating me.

My brothers and my sister sit under the table,

Picking up my bones,

And they bury them under the cold marble stones.

Mẹ tôi đã giết tôi.

Cha tôi đang ăn tôi.

Anh chị em tôi ngồi dưới gầm bàn,

Nhặt xương của tôi lên,

Chôn trong mộ đá lạnh lẽo.

(Đồng dao Mẹ Ngỗng)

Mấy ngày gần đây, ngày nào trời cũng đầy mây, vất vả lắm thời tiết hôm nay mới tốt lên được một chút, tuy vẫn không thấy mặt trời, nhưng ở Luân Đôn cũng được xem là một ngày có thời tiết tốt.

Tô Lị đang cùng Shere ngồi uống trà trong hoa viên. Không biết hôm nay Alar có chuyện gì mà lại đến đây tìm Shere, phía sau còn dắt theo một cậu bé khoảng năm tuổi.

“Anh! Cuối cùng thì em cũng đã có người đến ủy thác rồi!” Alar vui mừng kéo tay cậu bé chạy đến trước mặt bọn họ.

Shere và Tô Lị nhìn về phía người ủy thác trong miệng Alar. Nói cậu bé này là người ủy thác thì hơi quá, bởi vì cơ thể cậu bé đó lại gần như trong suốt.

Shere trầm mặc một lúc, nghiêm túc nói với Alar: “Người nên đóng cửa văn phòng luật đi!”

“Anh... em ấy đến tìm em giúp đỡ thật mà!”

Việc làm ăn của văn phòng luật tốt đến nỗi chỉ có linh hồn mới tình nguyện đến tìm Alar giúp đỡ, đối với chuyện này Tô Lị không khỏi cảm thán.

Rõ ràng Shere không hề vui mừng đối với điều này, nhưng dù sao đây cũng là người đầu tiên đến ủy thác Alar, vì vậy vẫn để cậu bé ngồi xuống tường thuật lại mọi việc.

Cậu bé đó tên là Rachel, muốn nhờ Alar điều tra nguyên nhân cái chết của mình. Sau khi Rachel tỉnh lại thì phát hiện bản thân mình đang trôi lơ lửng trên không trung, người khác không thể nhìn thấy mình mà mình cũng không thể chạm vào người khác, sau này cậu bé mới biết mình đã chết, nhưng lại không nhớ những chuyện khi mình còn sống. Khi phát hiện Alar có thể thấy mình thì cậu bé mới nhờ Alar giúp đỡ.

“Người có còn nhớ mình tỉnh lại là ở chỗ nào không?” Shere hỏi.

“Khi tỉnh lại ta phát hiện mình đang ở trên một thân cây, nhưng ta cũng không biết vì sao ta lại ngồi ở trên đó.”

Shere cúi đầu suy nghĩ, trầm mặc một lúc lâu rồi ngẩng đầu nói tiếp: “Manh mối quá ít, lại không rõ ràng, người nên ngoan ngoãn đi đầu thai đi!”

Khi nghe Shere nói vậy, Tô Lị chỉ muốn mở mồm thật to rồi nhét quả trứng gà vào, thấy Shere suy nghĩ lâu như vậy, cô còn tưởng anh phát biểu ý kiến gì hay hay, nhưng thật không ngờ anh lại nói Rachel đi đầu thai đi, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

“Nhưng anh à, Rachel không biết nguyên nhân cái chết của mình, vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành ở Nhân Giới, nếu như vậy thì sao có thể đến Minh Giới để đầu thai?”

“Vậy thì ta sẽ giúp ngươi chặt đứt tâm niệm đối với thế gian này.”

“Ta không cần! Nếu các ngươi không muốn giúp thì ta sẽ tự mình điều tra!” Rachel hét to, tức giận xoay người chạy đi.

“Hả? Rachel...” Thấy Rachel đã chạy mất, Alar mím môi nhìn Shere: “Anh, khó lắm mới có người đến ủy thác nhưng lại bị anh dọa chạy mất rồi!”

Shere vẫn bình thản cầm ly trà nhấp một ngụm, thong thả nói: “Alar, người mà ngươi xem trọng chỉ là một quý hồn, trong vòng bảy ngày nữa mà không đi đầu thai thì sẽ hồn phi phách tán.”

Tô Lị nhìn Shere, mày nhăn lại, rất nhanh đã hiểu ra ý tứ trong lời nói của Shere. Nếu bọn họ thật sự đồng ý điều tra nguyên nhân cái chết của Rachel thì có lẽ sẽ càng làm hại cậu bé.

Hiện tại, Rachel không hề có chút trí nhớ nào khi mình còn sống, manh mối đã hoàn toàn bị chặt đứt, chuyện khôi phục trí nhớ không phải ngày một ngày hai, cũng có khả năng vĩnh viễn sẽ không nhớ lại được. Nếu ngồi đợi điều tra được một ít manh mối thì có lẽ Rachel đã hồn phi phách tán mất rồi.

Vì thế Shere mới khuyên Rachel không nên lãng phí tâm tư đi điều tra nguyên nhân tử vong của mình, sớm ngày đầu thai mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Alar lại không nghĩ như vậy, cậu nhóc chỉ đơn thuần suy nghĩ rằng Shere không muốn phiền toái nên mới không giúp mình, vì vậy liền tức giận với Shere, cũng đầu chạy đi theo Rachel.

“Để mặc bọn họ như vậy có tốt không?”

“Hả? Dù sao thì chuyện này cũng đâu có liên quan đến ta!”

Thái độ thờ ơ của Shere lại làm cho cô cảm thấy sự giá lạnh trong không khí ẩm áp của mùa xuân.

“Nhưng có một điều làm ta rất quan tâm... đó là tại sao em lại nhìn thấy được Rachel?”

Tô Lị đột nhiên giật mình, ngay cả bản thân cô cũng không hề để ý tới vấn đề này. Shere và Alar là Huyết Tộc, vốn dĩ cả hai người đều đã chết nên nhìn thấy Rachel cũng là điều bình thường, thế nhưng vì sao cô là một con người lại có thể nhìn thấy một quý hồn?

“Tôi cũng không biết.”

Cô đang bắt đầu nghi ngờ... chẳng lẽ mình có thiên nhãn sao? Nếu không thì tại sao cô có thể thấy được quý hồn? Còn cả ấn ký trên mu bàn tay của Lilith nữa! Ngay cả Shere cũng không nhìn thấy, nhưng vì sao chỉ có một mình cô thấy?

Shere đã hoài nghi thân phận thật sự của Tô Lị từ lâu, trên người cô đã xảy ra rất nhiều sự tình kỳ quái, tuy những điều này không hay ho gì cho lắm, nhưng anh vẫn không cần phải vội vàng, bởi vì chắc chắn có một ngày chân tướng sự thật sẽ lộ ra thôi.

“Phải không? Nếu em đã không biết thì đừng suy nghĩ nhiều.”

Tô Lị gật đầu, tuy vẫn tiếp tục bình thản uống trà, nhưng trong lòng không thoát khỏi sự hoang mang.

Sự kiện kia đã trôi qua hai ngày nhưng Alar vẫn không trở về, Tô Lị lo lắng Rachel sẽ không đi đầu thai, mà Shere lại như một người ngoài cuộc không thèm quan tâm đến chuyện này... tuy anh chính là một người ngoài cuộc. Nhưng Tô Lị cũng không thể không quan tâm giống Shere được!

Tô Lị lên xe ngựa, đi đến văn phòng luật của Alar. Đến nơi, Tô Lị bước xuống xe, chỉnh sửa lại đầu tóc, đang định bước vào thì có một vài tiếng hát lạnh lạnh của trẻ con vang lên.

Xuất phát từ sự tò mò, Tô Lị xoay người em mấy đứa nhỏ đang hát cái gì, nhưng khi hiểu hết ý nghĩa trong lời bài hát thì lông tóc cô đã dựng đứng hết cả lên.

My mother has killed me.

My father is eating me.

My brothers and my sister sit under the table,

Picking up my bones,

And they bury them under the cold marble stones.

Tuy rằng từ trước đến giờ có rất nhiều trẻ con hát đồng dao ngoài đường, nhưng bài đồng dao hôm nay mà Tô Lị nghe được lại vô cùng kỳ lạ. Tô Lị nhú mồm, đi đến trước mặt đám trẻ con, khom lưng xuống hỏi:

“Bài đồng dao lúc nãy là ai dạy cho mấy em vậy?”

Mấy đứa nhỏ thấy một chị gái xinh đẹp đột nhiên đến hỏi vấn đề này, quay sang nhìn nhau, một cậu bé trai có vẻ cao to nhất đám đành mở miệng trả lời: “Bọn em cũng không biết. Chỉ là hai ngày hôm nay tại em nghe thấy có ai đó hát bài này nên học theo mà thôi.”

“Người mà em nói là con trai hay con gái?”

“Hình như giọng nói đó là của con trai, theo em nghĩ thì chắc cũng bằng tuổi tại em mà thôi.”

Tô Lị mỉm cười, lấy tay vỗ khề lên đầu cậu nhóc: “Thật vậy sao? Chị cảm ơn mấy đứa nhé.”

Cậu bé bị cô vỗ đầu nên khuôn mặt nhanh chóng đỏ ửng. Tô Lị cũng không hề suy nghĩ nhiều, xoay người đi vào văn phòng luật.

Cô đẩy cửa đi vào, bên trong vẫn bừa bộn như cũ, đối với chuyện này Tô Lị đã sớm thành thói quen, không thèm quan tâm, đi thẳng lên lầu hai.

Từ trước đến giờ phòng của Alar vẫn không hề khóa, Tô Lị có thể dễ dàng mở cửa đi vào. Bên trong không một bóng người, cả Alar và Rachel đều không thấy đâu, trên bàn là một đồng giấy tờ, khắp nơi vứt đầy sách.

Tô Lị đi loanh quanh văn phòng một lát, lật xem đồng giấy tờ trên bàn thì hóa ra nó là bản đồ của Anh Quốc, đồng sách dưới đất cũng được cô xem kỹ không bỏ sót. Xem xong, Tô Lị còn cầm lấy vài tờ giấy trên bàn và đi ra ngoài.

Tô Lị lên xe trở về tòa lâu đài. Những nơi mà Alar dự đoán sẽ liên quan đến Rachel khá nhiều, quả thật là cô không có nhiều tiền để đi đến đó tìm bọn họ.

Khi trở về, điều đầu tiên Tô Lị làm là tìm Ryan Lane để hỏi Shere đang ở đâu.

Ryan Lane cũng chỉ thờ ơ trả lời: “Đại nhân đang ở thư phòng dưới mặt đất!”

Tô Lị gật đầu, nhanh chóng đi xuống. Cầu thang sâu thẳm nhìn không thấy đáy, chỉ có vài tia sáng yếu ớt nhưng càng đi xuống thì lại càng sáng rõ hơn, thư phòng sáng trưng dưới mặt đất làm Tô Lị cảm thấy vô cùng rung động mỗi khi đi xuống đây.

Tô Lị đứng từ xa đã thấy Shere đang ngồi trên ghế sofa xem sách. Cô im lặng đi qua chỗ Shere thì đột nhiên giọng nói của Shere lại vang lên: “Em lại gặp rắc rối gì sao?”

Tô Lị nhất thời bị dọa, cả người toát hết cả mồ hôi nói: “Không có đâu!” Rồi vội vàng ngồi xuống ghế, đưa mấy tờ giấy cô lấy ở chỗ Alar cho Shere xem: “Tôi tìm được mấy cái này ở văn phòng luật đấy.”

Shere nhận lấy, mở ra xem thì thấy đây đều là tên của những địa danh: “Đây là cái gì?”

“Lúc trước Rachel từng nói cậu bé tỉnh lại trên một cái cây, tôi có xem qua đồng tài liệu ở chỗ Alar thì có vẽ gốc cây đó là cây Kim Tùng, vì vậy Alar đã đi tìm những nơi có trồng hoặc khai thác cây Kim Tùng ở Luân Đôn.”

“Tồn công vô ích. Cho dù bọn họ tìm được nơi Rachel tỉnh lại thì làm sao? Cái cây kia và nguyên nhân tử vong của Rachel không hề liên quan đến nhau.” Shere cầm đồng giấy tờ ném qua cho Tô Lị rồi tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Tô Lị vội vàng tiếp được đồng giấy tờ. Cho dù không vì Rachel thì Shere cũng nên quan tâm Alar một chút chứ! Hôm nay rất có thể sẽ nắng to, Shere không lo lắng Alar sẽ bị tan thành mây khói khi cứ lóng ngóng ngoài đường sao?

Cô đang suy nghĩ lại thấy Shere đang chăm chú xem quyển sách ‘Đồng dao Mẹ Ngỗng’ mà hôm trước mình chưa kịp xem. Chỉ là những mẫu truyện cổ tích mà thôi, không biết tại sao anh ấy lại chăm chú đến như vậy, chẳng lẽ khẩu vị của Shere đã giảm xuống đến mức này?

Tô Lị lấy quyển sách trên tay Shere xuống, vô cùng nghiêm túc nói: “Ngài không giúp cũng được, nhưng hãy cho tôi ít tiền đi!”

“Tiền? Ta không có!”

Nghe thấy Shere trả lời như vậy, Tô Lị nhất thời xúc động làm một động tác mà trước nay cô chưa từng làm. Tô Lị lấy tay chỉ nhẹ lên trán anh, tức giận nói: “Bản thân ngài là một Bá Tước đại nhân tôn quý của Anh Quốc mà lại không có tiền, ngài nói như vậy mà nghe được à?”

Nói xong, Tô Lị kinh ngạc nhìn tay mình đang chỉ lên vầng trán tuyệt đẹp của Shere...

Shere khề nhú mồm, sau đó nhanh chóng giãn ra, dùng tay nhéo lên má Tô Lị: “Em muốn tiền cũng được, nhưng phải trả giá thật lớn đấy!”

“Chỉ cần ngài không bắt tôi lấy thân báo đáp là được.”

Hai người vừa để tay mình chạm vào mặt đối phương lại vừa nói chuyện, điều này làm bầu không khí vô cùng kỳ quái. Tô Lị cười một tiếng, thu tay lại.

Shere cũng không có biểu cảm gì khác, chỉ kinh ngạc nhìn cô. Anh buông tay, khẽ vuốt lên hai má Tô Lị rồi đột nhiên cúi xuống hôn lên môi cô. Trên môi truyền đến một cảm giác lạnh như băng làm Tô Lị kinh ngạc, nhưng cô vẫn nhắm mắt thử đáp lại Shere. Tuy vậy nhưng trong lòng Tô Lị vẫn thầm mắng... lúc này là lúc để hai người họ âu yếm nhau sao?

“Đây chính là cái giá lớn mà em phải trả.” Shere rời khỏi môi Tô Lị, cười khê, dường như anh rất hài lòng với biểu hiện vừa rồi của cô.

Tô Lị khẽ lau cánh môi hơi sưng của mình, trong lòng thầm mắng, lần sau có hôn thì cô phải thử cắn lưỡi của người này một phát mới được!

“Vậy tiền đâu?” Tô Lị xòe tay trước mặt Shere hỏi.

Shere ngồi ngay ngắn lại, cầm quyển sách tiếp tục đọc: “Không vội, chúng ta có thể từ từ bàn bạc.”

Tô Lị lại giành lấy cuốn sách trên tay Shere: “Không được!”

“Em cũng nên bình tĩnh ngồi đọc sách một chút đi!” Shere không hề tức giận, kéo cả người cô vào lòng.

Tô Lị nhú mày, có vẻ không vui lắm, mấy câu truyện cổ tích này có gì hay ho chứ! Tô Lị bực bội lật lật vài trang, nhưng khi đọc những lời văn trong đó lại làm cô dừng hết cả tóc gáy. Tuy lời văn rất bình thường nhưng lại làm cô cảm thấy rợn hết cả người.

Đây vốn không phải truyện cổ tích mà chính là những đồng dao kinh khủng có được hay không!!!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Lizzie Borden took an axe,

And gave her mother forty whacks.

When she saw what She had done,

She gave her father forty-one.

Lizzie Borden cầm cây rìu,

Và cô giáng 40 nhát vào mẹ của mình.

Khi cô nhìn thấy những gì đã làm,

Cô lại chém ba mình 41 nhát.

(Lizzie Borden cầm rìu.)

Tô Lị mím môi, ném quyển sách lên ghế sofa, vẻ mặt không chút biểu cảm nói: “Chúng ta đi thôi.”

Shere kéo tay Tô Lị để cô ngồi lại trên ghế: “Đừng nóng vội. Em có muốn ta kể cho em một câu chuyện xưa không?”

Rất hiếm khi Shere chủ động kể chuyện cho cô nghe, vì vậy Tô Lị rất phấn khởi, ngồi ngắn ngắn nói: “Chuyện gì vậy? Ngài mau kể đi!”

Shere lại thờ dãi: “Nên kể từ đâu thì tốt đây...”

***

Đã hai ngày nay, cậu bé chỉ nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài, cũng không chịu ra ăn cơm, chỉ ngồi trong góc phòng, ôm mặt khóc.

Ngoài cửa, người cha hết lần này đến lần khác vừa gõ cửa vừa an ủi cậu bé.

Khi biết được tin mẹ của mình đã chết, cậu bé đau khổ đến nỗi không thể đứng dậy nổi. Cậu bé vẫn không thể tin được, buổi sáng hôm đó mẹ còn nói với cậu bé: “Con đi đường cẩn thận, về nhà sớm nhé.” Thế mà trong nháy mắt mẹ đã không còn trên đời này nữa.

Mẹ của cậu bé vốn đã mắc bệnh tim. Trong trí nhớ của cậu bé, mẹ luôn sống qua ngày trên giường bệnh, tất cả mọi việc trong nhà đều do cha quản lý. Khi bệnh tim của mẹ tái phát thì đúng lúc cha cậu bé phải đi công tác xa nhà, đáng lẽ cậu phải ở nhà chăm sóc mẹ, thế nhưng vì bản tính ham chơi của mình mà...

Vì mẹ không được cho uống kịp thời nên bệnh tim tái phát, dẫn đến tử vong.

Người cha biết vì cậu bé hối hận hành động của bản thân nên đã nhốt mình trong phòng không chịu ra ngoài, nhưng nếu cứ tiếp tục tình trạng này thì đứa con duy nhất của ông sẽ gặp nguy hiểm, thế nên ông đã phá cửa, cứu sống cậu bé đang trong tình trạng hấp hối.

Sau hai tuần kể từ khi mẹ cậu bé mất, người cha đã vội vàng cưới một người phụ nữ khác vào cửa. Khi người phụ nữ kia vào nhà còn dẫn theo một cô con gái năm tuổi.

Vì muốn cậu bé được vui vẻ, người phụ nữ kia đối xử rất tốt với cậu, nhường nhịn cậu mọi lúc mọi nơi. Nhưng dường như cậu bé không cảm kích, mà lại ngày càng chán ghét người mẹ mới này của mình.

Cho dù biết cậu bé không thích mình nhưng bà vẫn luôn tươi cười với cậu bé: “Tối nay con muốn ăn gì? Mẹ có thể làm cho con ăn.”

“Mẹ của tôi sẽ không thể làm đồ ăn cho tôi, vì bà ấy đã chết rồi!”

Nụ cười trên mặt bà nhất thời cứng lại.

Cậu bé không thích người phụ nữ kia, rất không thích! Vậy mà bà ta lại còn muốn thay thế vị trí của mẹ mình, quả thật không thể tha thứ được!

Buổi tối, khi người cha về nhà lại không thấy cậu bé đâu nên hỏi cậu bé đã đi đâu?

Người phụ nữ kia cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Hình như nó đi đến nhà bạn rồi!”

Thấy ánh mắt cô đơn của bà, người chồng liền an ủi nói: “Nó chưa quen khi có một người mẹ mới mà thôi. Mấy ngày nữa nó sẽ gọi em là mẹ!”

Người phụ nữ kia nghe vậy cũng chỉ biết cố nặn ra nụ cười.

Vì người cha muốn con mình sớm thoát khỏi bóng ma mất mẹ nên đã tìm một người mẹ mới để chăm sóc cậu bé, nhưng không ngờ con mình lại không cảm ơn, điều này làm ông vô cùng buồn rầu.

Một tháng trôi qua, sự kiên nhẫn của người đàn bà kia với cậu bé đã đến cực hạn, dần dần cảm thấy căm ghét cậu bé. Khi ăn cơm cũng không nhiệt tình chăm sóc cậu bé như ban đầu, nếu có đồ ăn ngon đều để dành cho con gái của mình, lời nói của bà cũng dần lạnh nhạt khi tiếp xúc với cậu bé.

Cậu bé vẫn luôn cảm thấy quan hệ giữa hai người vốn luôn là như vậy, cho nên cũng không hề để ý nhiều.

Cô con gái của người đàn bà kia nhỏ hơn cậu bé, mà con nít lại rất thích chơi cùng với những đứa trẻ lớn tuổi hơn mình, cho nên cô bé kia rất thích chơi với cậu bé, thường lên lấy đồ ăn vặt trong nhà mang cho cậu bé, mà cậu bé cũng rất thích chơi với cô bé đó.

Hôm nay, sau khi cậu bé âm ỷ với người phụ nữ kia một trận thì chạy ra ngoài. Bà ta dõi theo bóng dáng của cậu bé, ánh mắt lóe lên hận ý, trong lòng đã có kế hoạch nên giết chết cậu bé như thế nào.

Lúc này, con gái bà cũng đúng lúc trở về. Bà gọi con gái đến trước mặt, xoa người, dịu dàng nói: “Một lát nữa, nếu anh trai của con trở lại thì con hãy kêu nó đến cánh tù xây trong tường lấy táo ăn. Khi anh con đi lấy táo thì con nhớ nói với mẹ một tiếng nhé!”

Cô bé nghe thấy có táo ăn, liền vui vẻ gật đầu.

Buổi chiều, cuối cùng thì cậu bé cũng đã trở về. Cô bé làm theo lời mẹ dặn, nói anh trai đến cánh tù đó lấy táo, cậu bé nghe vậy cũng không suy nghĩ nhiều, vui vẻ chạy đi lấy táo.

Cô bé hồn nhiên chạy đi gọi mẹ, nhưng bà lại nhốt cô bé ở trong phòng, không cho đi ra ngoài, còn mình thì lặng lẽ cầm cây búa đi theo sau cậu bé. Khi cậu bé đang tìm táo ăn lại không hề để ý có một người phụ nữ đang giơ búa chém về phía mình ở phía sau.

Từng lớp bụi tung bay trong không khí, tại một giây cái búa chém xuống đã làm đầu cậu bé rơi xuống. Cuối cùng cũng có thể nhỏ cái đinh trong mắt ra, điều này làm người phụ nữ kia thở phào nhẹ nhõm. Sau đó bà ta vội vàng lau dọn vết máu vì sợ rằng con gái mình thấy cảnh tượng này sẽ bị dọa sợ. Còn đầu của cậu bé kia... bà ta lấy vải trắng lau sạch máu, sau đó gắn lại lên người cậu bé, cố định cậu ngồi ở trên ghế, lại còn để quả táo lên tay cậu bé.

Người phụ nữ làm như không có chuyện gì, mở cửa cho con gái mình đi ra ngoài và nói: “Anh trai con vẫn còn một quả táo, con hãy đến hỏi xem anh con có thể cho con không đi!”

Khi cô bé chạy tới thì đúng là trên tay cậu bé có cầm một quả táo, vì vậy liền đi đến hỏi: “Anh à, anh có thể cho em quả táo đó không?”

Cậu bé không hề có phản ứng, sắc mặt lại trắng bệch một cách dị thường. Cô bé hỏi cậu mấy lần liên tục nhưng vẫn không được, vì vậy liền chạy đến hỏi mẹ: “Mẹ, tại sao anh không trả lời con?”

“Vậy con hãy đến hỏi anh con một lần xem. Nếu anh con không trả lời thì con hãy lắt mạnh vai nó.”

Cô bé lại chạy đi hỏi cậu bé lần nữa, cậu bé vẫn không trả lời, vì vậy cô bé liền dùng sức lắt mạnh vai cậu bé. Thật không ngờ đầu của anh trai lại rớt xuống, lúc này cô bé vô cùng hoảng sợ, hét chói tai trốn ở phía sau mẹ mình.

“Mẹ, đầu của anh rơi xuống mất rồi!” Cô bé ôm chân mẹ mình, khóc nức nở chỉ vào đầu của anh mình.

Người phụ nữ nghe vậy, cố tình biểu hiện vẻ kinh ngạc, vô cùng hoảng sợ an ủi con mình: “Là đầu anh con tự nhiên rơi xuống, chuyện này không thể nói với người khác được! Dù sao thì anh con cũng đã chết, hay là đêm nay chúng ta lấy thịt của anh con nấu canh nhé.”

Người phụ nữ kia rửa sạch thi thể của cậu bé, tay nghề vô cùng thành thạo cắt thịt của cậu bé, lấy toàn bộ nội tạng ra, làm thành một bát canh thịt vô cùng ngon.

Khi cha của cậu bé trở về, người phụ nữ đó đã làm sẵn một mâm cơm. Ông có thói quen sẽ ăn canh trước khi dùng cơm, vì vậy bà ta liền múc một bát canh thịt để trước mặt ông ta.

“Món canh hôm nay thật ngon, thịt cũng rất mềm. À, con đi đâu rồi?”

Về mặt người đàn bà không chút biểu cảm: “Hình như là đến nhà bạn nó rồi!”

“Lại đến nhà bạn! Thằng bé này...” Đối với hành động này của cậu bé, người cha vẫn không hài lòng chút nào.

Buổi tối, cô bé không hề uống một miếng canh nào. Sau khi ăn cơm tối xong, cô bé vừa khóc vừa xuống nhà bếp nhặt xương của người anh, gói vào vải lụa rồi chôn dưới gốc cây Kim Tùng.

Nửa đêm, ngoài cửa sổ phòng của người đàn bà kia luôn vang lên một bài hát. Khi nghe được ca từ của bài hát đó, bà ta càng thêm sợ hãi, cả đêm không ngủ. Sáng hôm sau, bài hát đó vẫn luôn vang bên tai bà ta. Cuối cùng, bà ta không thể chịu nổi nữa, phát điên và chạy ra khỏi nhà.

Lúc này, cậu bé kia hóa thành một làn sương, khôi phục lại bộ dáng lúc đầu của mình. Cô bé thấy anh mình đã trở lại nên vô cùng vui mừng.

Buổi tối, trên bàn ăn lại xuất hiện món canh thịt, người cha vừa ăn một miếng đã nói: “Sao hôm nay canh không ngon như hôm qua? Thịt dai quá!”

“Vì hôm nay thịt khá già!” Cậu bé đáp.

“Mẹ của các con đâu rồi? Sao hôm nay không ra ăn cơm?”

“Hình như là đến nhà người thân rồi!”

***

Tô Lị rùng mình, không hiểu tại sao Shere lại kể câu chuyện quỷ dị này cho mình.

Nếu như là phim thì có lẽ cô sẽ cho rằng cậu bé trong chuyện chính là Shere, nhưng cô hiểu rất rõ, cậu bé trong câu chuyện vừa rồi không hề có xú quan hệ gì với anh.

Nhưng không biết tại sao, đột nhiên trong đầu Tô Lị lại nhớ đến bài đồng dao mà mấy đứa trẻ hát lên lúc chiều.

My mother has killed me.

My father is eating me.

My brothers and my sister sit under the table,

Picking up my bones,

And they bury them under the cold marble stones.

Mẹ tôi đã giết tôi.

Cha tôi đang ăn tôi.

Anh chị em tôi ngồi dưới gầm bàn,

Nhặt xương của tôi lên,

Chôn trong mộ đá lạnh lẽo.

Tuy ý từ của bài đồng dao và câu chuyện xưa kia hơi khác nhau, nhưng theo trực giác của cô thì chắc chắn nó có quan hệ với nhau. Có lẽ, bài đồng dao

chính là câu chuyện đó.

“A! Cậu bé trong câu chuyện xưa kia sẽ không phải là Rachel chứ?” Đột nhiên Tô Lị giật mình.

Nếu như thật là Rachel, dựa trên lời kể của Shere thì sau khi Rachel tìm được mẹ kế của mình sẽ làm bà ta hóa điên, sau đó sẽ giết bà, lấy thịt làm canh cho cha mình uống. Tô Lị càng nghĩ, gai ốc càng nổi hết lên.

“Không được, không được, chúng ta phải đi tìm Rachel.” Tô Lị nói xong, đang định đứng dậy, nhưng lại bị Shere kéo xuống.

“Sau khi tìm được thì em muốn làm gì?”

“Sau khi tìm được... tôi sẽ làm cho Rachel đi đầu thai. Nếu cậu bé đó thật sự muốn giết chết mẹ kế của mình, thì tôi sẽ báo động cho bà ta.”

“Em nên sửa lại tính cách nhiệt tình đó đi. Chuyện này vốn không liên quan gì đến em cả.”

“Người nên sửa lại là ngài đây! Cho dù không liên quan đến mình, mà bản thân đã biết rõ mình có thể giúp bọn họ như thế nào, nhưng lại khoanh tay đứng nhìn, thì đó chỉ là một cái xác không hồn mà thôi!”

Đây là lần đầu tiên Tô Lị giận giữ với Shere như vậy. Không chỉ có Shere, ngay cả cô cũng vô cùng ngạc nhiên.

Vốn tưởng rằng Shere bị Tô Lị quát như vậy sẽ đuổi cô đi, nhưng lại không nghĩ tới chẳng những Shere không đuổi cô đi, mà lại còn cảm tức cô, giống như đang trả thù cô vậy.

“Ngài không giữ chữ tín!”

“Chữ tín? Giữ chữ tín chuyện gì? Ta nhớ ta chỉ đồng ý cho em tiền mà thôi, không hề đồng ý những điều kiện khác của em.”

Tô Lị biết những lời nói này của Shere chính là sự thật, nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng.

Cô biết rõ tính cách của mình, trước kia, chỉ cần có thể quen biết được nhiều bạn bè, chỉ cần người khác muốn cô giúp chuyện gì thì nhất định cô sẽ không bao giờ từ chối. Kết quả là chỉ cần người khác gặp khó khăn, thì cô sẽ giống như một bà tám chạy tới giúp, vì cô cho rằng như vậy cô sẽ có thật nhiều bạn bè.

Cô cũng cảm thấy chuyện này không có chỗ nào không tốt! Cô cũng không hề muốn thay đổi tính cách này, vì cô chỉ muốn quen biết thật nhiều người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Tô Lị nằm trên ghế sofa, chân gác lên mặt bàn, nhàm chán nhìn Cleves và Josie chơi bida. Hôm nay là ngày cuối cùng Rachel đầu thai, nếu hôm nay cậu bé không đến Minh Giới báo danh, mà giữa trưa là lúc dương khí cường thịnh nhất, lúc đó Rachel không thể đầu thai thì sẽ bị hồn phi phách tán.

“Các ngài không đi ngăn cản Shere sao?”

“Vì sao lại phải ngăn cản? Shere nhà chúng ta làm chuyện gì thì tất nhiên đều đúng hết!”

Tô Lị bĩu môi, bất mãn vì sự sùng bái mù quáng của Josie đối với Shere.

Trong phòng chỉ có ba người bọn họ, Shere đã không thấy bóng dáng từ lâu, mà Tô Lị cũng đã bị giam trong này năm ngày nay.

Dường như Cleves và Josie cũng không muốn quan tâm đến cô, thỉnh thoảng có nói chuyện với cô vài câu rồi lại chăm chú vào mấy trai banh trên bàn bida.

Không những thần kinh của Josie thường xuyên bị chậm phát triển mà ngay cả năng khiếu chơi trò chơi cũng vậy. Đây không phải lần đầu tiên Tô Lị xem hai người bọn họ chơi, nhưng cho dù là cờ vua hay những trò chơi khác, cô chưa bao giờ thấy Josie có thể thắng được Cleves.

Cô cũng không biết Josie lấy đâu ra cái ý chí ấy, mỗi lần chơi đều thua thảm hại, nhưng sau đó lại tiếp tục chơi, tinh thần thể thao của anh ta rất giống với các tuyển thủ bóng đá quốc gia làm cô vô cùng bội phục.

Đạo lý này đại khái là nếu thượng đế đóng cửa của bạn một cánh cửa, thì nhất định ngài sẽ đóng luôn cửa sổ của bạn. Tô Lị vô cùng nhàm chán ngẫm nghĩ.

Lúc này, đột nhiên Shere đi vào, không thèm liếc mắt nhìn hai người đang chơi bida mà đi đến trước mặt Tô Lị, kéo tay cô đi ra ngoài.

“Này... Shere, ngài muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Đi thỏa mãn tính cách biến thái kia của em.”

Khi nghe câu nói “tính cách biến thái” của Shere thì Tô Lị liền bĩu môi, tuy cô vẫn không hiểu đang có chuyện gì diễn ra nhưng vẫn để Shere tùy ý kéo mình đi lên xe ngựa.

Trên đường đi, xe ngựa lắc lư không ngừng, Shere vẫn giống như không có việc gì, nhắm mắt ngồi im, còn Tô Lị thì quay đầu ra cửa sổ ngấm nhìn xung quanh, bất giác đã đi đến ngoại thành.

Thấy khung cảnh xa lạ hai bên đường, lúc này Tô Lị mới quay đầu lại hỏi: “Shere, chúng ta đi đâu vậy?”

“Không phải ta đã nói rồi sao? Chúng ta sẽ đi thỏa mãn tính cách biến thái kia của em!” Shere vừa nói vừa nhắm mắt như trước.

“Tôi đang rất nghiêm túc đấy!”

Shere hé mắt nhìn Tô Lị, trong ánh mắt dường như hơi mơ màng, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta đi gặp Rachel.”

“Thật sao? Ngài đã tìm được cậu bé rồi sao?” Tô Lị vô cùng vui mừng ghé sát mặt mình vào mặt Shere.

Shere lấy tay đẩy trán cô đi ra xa, tiếp tục nhắm mắt: “Ừ. Vì vậy em cứ nhắm mắt ngủ một giấc đi đã.”

Tô Lị bĩu môi. Nếu cô sớm biết mấy ngày nay Shere đi tìm Rachel thì cô đã không phải thầm mắng chửi anh trong lòng rồi.

Xe ngựa đi đến một ngôi nhà ở ngoại thành thì dừng lại. Căn nhà này có hai tầng, xung quanh không hề có hàng rào, cách ngôi nhà không xa còn có một cây Kim Tùng cao tới tận cửa sổ phòng ở lầu hai. Tô Lị vui mừng, nếu cô đoán không sai thì đây chính là nhà của Rachel!

Tô Lị đang định đi tới gõ cửa thì Shere đã kéo cô đi đến gần cây Kim Tùng, ôm cô nhảy lên để cả hai người cùng ngồi trên một cành tay, không những vậy mà Shere còn để ngón tay lên môi cô, ý bảo cô đừng lên tiếng.

Tô Lị sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu, im lặng theo dõi xem bên dưới có xảy ra chuyện gì hay không.

Chỉ một lúc sau, Tô Lị đã thấy Alar và Rachel cùng xuất hiện. Cô vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn Shere, nhưng chỉ thấy anh liếc nhìn mình ý bảo cứ tiếp tục theo dõi tình hình phía dưới.

Hóa ra Shere còn đi trước hai người họ một bước, tìm ra được chỗ này trước cả Alar...

Rachel tới gần căn nhà, cậu bé không trực tiếp đi vào bên trong mà đến bên cửa sổ nhìn vào trong nhà. Lúc này, cha và người mẹ kế của cậu đang dùng bữa sáng.

Không khí trên bàn cơm cũng không hẳn là ngượng ngùng, nhưng lại không hề vui vẻ như trước kia. Vẻ mặt của cô em gái dường như rất đau buồn.

Tô Lị khẽ kéo cánh tay Shere nhỏ giọng hỏi: “Này, ngài nói Rachel có trực tiếp chạy về giết mẹ kế rồi lấy thịt nấu canh hay không?”

Shere vẫn không nói chuyện, chỉ bày ra tư thế ngồi xem tình hình bên dưới mà thôi.

Lúc này, đột nhiên Rachel ôm đầu, Alar thấy vậy vội vàng ngồi xổm xuống, sờ lên trán cậu bé hỏi: “Ngươi làm sao vậy? Không sao chứ?”

“Hình như... ta nhớ ra cái gì đó...”

“Nhớ cái gì? Có thật là mẹ kế của ngươi giết chết ngươi không?”

Biểu cảm đau khổ của Rachel biến mất, lắc đầu nói: “Hình như lúc trước ta đã hiểu lầm rồi, bà ấy không giết ta.”

“Vậy vì sao ngươi lại chết? Ngươi có nhớ ra không?”

“Không. Đầu ta đau quá, không thể nhớ được vì sao ta lại chết.”

“Ngươi có muốn biết không?” Đột nhiên Shere ôm Tô Lị nhảy từ trên cây xuống, đi đến trước mặt bọn họ. “... Biết nguyên nhân thật sự vì sao ngươi lại chết?”

Alar và Rachel vô cùng kinh ngạc nhìn hai người: “Anh, sao anh lại tới đây?”

Shere cười mà như không cười, buông Tô Lị ra, xoay người đi đến gần Rachel: “Thế nào? Ngươi có muốn biết không?”

Rachel trịnh trọng gật đầu: “Có, ta muốn biết, xin ngài hãy nói cho ta biết!”

“Được, ta sẽ nói cho ngươi biết, nhưng sau đó ngươi phải ngoan ngoãn đi đầu thai.”

“Được!”

Thấy Rachel đồng ý, Shere nhếch miệng cười, sau đó xoay người chỉ vào gốc cây Kim Tùng: “Đó chính là nguyên nhân vì sao ngươi chết.”

Cả ba người đều không hiểu nhìn Shere. Shere đi đến gần gốc cây Kim Tùng, ngồi xổm xuống chỉ vào một tảng đá khá nhọn, trên đó vẫn còn một vết máu mờ mờ.

“Không phải mẹ kế của ngươi giết ngươi, mà là do lúc trước ngươi té từ trên cây này xuống, do không cẩn thận nên trán đã va vào tảng đá này, mất máu quá nhiều mà chết.”

Rachel hoảng hốt ôm trán mình. Hình ảnh bản thân té từ trên cây xuống, máu chảy đầy đất, chết không nhắm mắt lần lượt hiện lên trong đầu Rachel.

“A!!!” Rachel ôm đầu ngồi xổm xuống đất, nhớ đến tình huống ngày hôm đó.

Lúc đó, Rachel đang cùng em gái chơi trốn tìm, vì tính tình nghịch ngợm nên đã trốn tèo lên cây, kết quả là mình trượt chân té từ trên xuống, trán đập ngay vào tảng đá rồi chết.

Tô Lị kinh ngạc, nhìn Shere hỏi: “Làm sao mà ngài biết được điều này?”

“Hả? À... là ta đi hỏi ba mẹ Rachel.” Shere nói vô cùng bình thản.

Tô Lị há hốc mồm, đơn giản như vậy sao? Nhưng lỡ như cha mẹ Rachel nói dối thì sao?

Sau khi trí nhớ từ từ khôi phục lại, Rachel mới dần trở nên bình tĩnh. Hóa ra lúc đó do trán bị chấn động mạnh nên cậu mới quên mất nguyên nhân mình chết là gì, bây giờ cậu đã nhớ ra tất cả, trong lòng cũng đã chấp nhận sự thật, về mặt vô cùng thoải mái nói: “Ta đã nhớ ra hết rồi. Cảm ơn các ngươi đã cho ta biết nguyên nhân vì sao mình chết. Ta nghĩ ta cũng nên đi rồi.”

Tô Lị ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy không thể thấy mặt trời, nhưng cũng đã sắp đến giữa trưa, vì vậy Rachel phải nhanh chóng đi đầu thai, nếu không hồn phách cũng sẽ không còn mất.

“Nhưng ta muốn vào để chào bọn họ lần cuối.”

Shere gật đầu, Rachel liền đi xuyên qua vách tường vào trong nhà.

Tô Lị nhìn Rachel đi vào, rồi quay qua nhìn Shere: “Mẹ kế của Rachel sẽ không ác như người mẹ kế trong câu chuyện kia chứ?”

“Chắc chắn không rồi. Mẹ kế của Rachel là một người phụ nữ rất tốt, vừa xinh đẹp vừa hiền lành.”

Tô Lị không ngờ Shere lại nói như vậy. Từ trước đến nay Shere rất ít khi khen người khác, lúc này cô lại thấy anh giành lời tốt đẹp cho một người con gái, vì vậy tự nhiên trong lòng liền sinh ra chút ghen tị với người phụ nữ kia.

Nhưng chuyện này cũng chứng minh câu chuyện kia vốn chỉ là chuyện xưa mà thôi, không liên quan gì đến cái chết của Rachel.

Sau khi nhìn mặt cha mẹ và em gái mình lần cuối, Rachel liền ngoan ngoãn đến Minh Giới đầu thai, mà tâm tình mấy ngày nay của Alar cũng khá vui vẻ. Dù sao đây cũng là vụ án đầu tiên cậu nhóc tự mình phá được, tuy người ủy thác chỉ là một linh hồn và... thời khắc cuối cùng có sự giúp đỡ của anh Shere!

***

Lúc này, Tô Lị lại rất đang buồn bực!

Tàu thủy liên tục lắc lư làm chứng say tàu của Tô Lị lên tới đỉnh điểm, cả người cô rất không thoải mái, sau khi ói ra hết mấy thứ trong bụng thì cả người lại cảm thấy đứng ngồi không yên.

Shere không thể nào chịu được nữa, bất ngờ lấy tay khiêng cô lên vai. Đột nhiên cả người bị mất trọng lượng làm Tô Lị vội vàng che miệng lại, mơ mơ hồ hồ nói: “... Shere, từ từ thôi, tôi lại muốn ói nữa rồi...”

Shere không thèm để ý cô đang nói cái gì, trực tiếp khiêng cô đi về phòng, không hề thương hoa tiếc ngọc ném cô xuống giường: “Em ngủ một giấc đi đã, nếu có chuyện gì thì cứ nói với ta.”

Tô Lị nén giận liếc Shere một cái, xoa xoa cái lưng vừa bị nện xuống giường, nhưng chuyện này cũng không thể trách Shere được, vì đây cũng là do cô muốn chết mà đòi đi theo Shere.

Còn chuyện vì sao bọn họ lại phải ở trên tàu thủy này thì phải nói đến mấy ngày sau khi vụ án của Rachel kết thúc...

...

Mấy ngày nay Cleves và Josie đều định cư luôn trong tòa lâu đài của Shere. Đường như bọn họ đã coi nơi này là của mình, không thèm để ý đến ánh mắt kỳ quái của Tô Lị mà ở lý trong này từ sáng đến tối.

“Cả ngày hôm nay Shere đều ở trong thư phòng, không có đi ra ngoài.”

“Ừ, thì sao?” Cleves di chuyển con xe trong tay lên mấy ô, liếc nhìn khuôn mặt Tô Lị đang nhăn nhó như ăn phải mướp đắng.

“Shere rất hiếm khi ở nguyên một ngày trong thư phòng, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Cô lo lắng cho Shere thì cứ trực tiếp đến tìm hân là được mà!” Josie đã thực sự xem nơi này là của mình, bên cạnh còn để một đồng hồ ăn, không thèm nhìn Tô Lị một cái, vừa nhìn bàn cờ trước mặt vừa lấy tay bốc đồ ăn.

Tô Lị bất đắc dĩ chống cằm. Nếu cô có thể thì đã sớm đi vào đó rồi, đầu cần nhảm chán ngồi đây như vậy. Tiếc là sáng hôm nay sau khi Shere nhận được một bức thư thì liền ra lệnh không ai được phép quấy rầy, rồi cầm bức thư đó đi vào thư phòng.

“Các ngài nói xem rốt cuộc thì bức thư đó nói về cái gì mà đột nhiên Shere lại khẩn trương như vậy?”

Đột nhiên Cleves và Josie ngẩng đầu lên nhìn nhau, từ trong áo lấy ra một bức thư màu đen rồi hỏi Tô Lị: “Cô nói là sáng nay Shere cũng nhận được thứ này sao?”

Tô Lị nghi ngờ nhìn bức thư trong Cleves: “Thư gì vậy?”

“Thiệp mời của phu nhân Bathory.”

“Phu nhân Bathory? Cũng là một ma cà rồng sao?”

“Đúng vậy, đó là một nữ Bá Tước của nước Hungary. Có lẽ là Shere đang suy nghĩ xem có nên tham dự bữa tiệc này hay không.”

“Vậy các ngài thì sao?”

“Vì mặt mũi của phu nhân Bathory nên chúng ta nhất định sẽ phải đi. Nhưng phu nhân Bathory có tiếng là rất biết cách quyến rũ đàn ông, có lẽ là Shere đang lo lắng mình sẽ không kìm lòng được... ha ha...” Josie không thèm giữ hình tượng, ôm bụng cười to.

Nhưng chỉ một giây sao, Josie vội vàng ngậm miệng lại.

“Ta không hề hứng thú với sắc đẹp của bà ta.” Không biết tại sao Tô Lị lại có cảm giác Shere đang giải thích với mình, vì vậy cô cảm thấy tim mình vô cùng ảm áp.

Tô Lị tò mò cầm bức thư màu đen trên bàn lên. Cả trong và ngoài đều là một màu đen, chỉ có mỗi chỗ niêm phong là có một dấu sáp hình hoa hồng màu đỏ. Khi mở thư ra xem, tờ giấy bên trong cũng màu đen, tuy chữ viết là chữ tiếng anh màu bạc trên nền đen nhưng Tô Lị vẫn không hiểu nó có ý nghĩa gì.

“Vậy người làm gì ở trong thư phòng nguyên một ngày hôm nay?” Cleves cố tình hỏi.

“Ta đang suy nghĩ xem nên lấy nhẫn của Mitter Vernes bằng cách nào.”

“Mitter Vernes? Thân Vương tộc Gangrel sao?”

“Ừ.” Shere gật đầu với cô rồi nói tiếp: “Mọi người đều biết Thân Vương Mitter Vernes rất thích phu nhân Bathory. Nếu đã như vậy thì chúng ta có thể lợi dụng bà ta để lấy được nhẫn.”

“Vị phu nhân Bartley kia... rất xinh đẹp sao?” Nói thật thì đây mới là điều Tô Lị để ý nhất.

“Nói đúng ra thì cô ta kém Lilith một chút. Nhưng trăm năm nay mà bà ta vẫn bảo trì được gương mặt như cô gái hai mươi tuổi là một điều rất khó.”

Cleves càng nói như vậy, Tô Lị lại càng để ý: “Shere, ngài thật sự sẽ đến tham dự bữa tiệc đó sao? Vậy thì tôi cũng sẽ đi với ngài.”

“Từ đây đến Hungary rất xa. Em thật sự muốn đi sao?”

...

Nếu Tô Lị biết mình bị say sòng nặng như vậy thì lúc đó cô đã không vội vàng gật đầu rồi!

Tô Lị nhắm mắt, buộc mình phải chìm vào giấc ngủ thật nhanh. Lúc đó, cô thật sự sợ hãi Shere sẽ bị sự xinh đẹp của phu nhân Bartley quyến rũ, cho nên mới quẩn quýt lấy Shere đòi anh dẫn mình theo.

Cô thở dài một tiếng, hy vọng thuyền cập bến nhanh một chút...

Chương 55

Sau khi bế Tô Lị về phòng, Shere liền xoay người đi về phía boong tàu, vừa ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Josie đang vịn tay với mình.

“Shere, đến đây!”

Shere cúi mũi dạ trên đầu xuống, bước từng bước ngang qua những ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, đi thẳng đến chỗ Cleves và Josie. Shere mặc một chiếc áo bành tô bên ngoài, cộng theo gương mặt điển trai nên rất dễ thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng đối với chuyện này anh cũng đã sớm tập thành thói quen nên cũng không cảm thấy không được được nhiên.

“Lily đâu rồi?” Mọi khi Tô Lị vẫn lèo đèo theo bên người Shere, nay lại đột nhiên không thấy nên Cleves không khỏi thắc mắc.

Shere nhận lấy ly rượu từ tay Josie, xoay người dựa vào lan can thuyền: “Cô ấy bị say sóng rất nghiêm trọng, bây giờ đang nghỉ ngơi trong phòng.”

“Đáng tiếc thật! Khó lắm mới có một bữa tiệc như tối nay, chắc chắn Lily chưa bao giờ được tham gia dự tiệc trên thuyền như thế này! Ở đây cũng rất dễ tìm được vài con mồi thơm ngon đấy!”

Shere ngẩng đầu để gió biển lướt qua mặt mình, khi nhìn sang bên phía Cleves và Josie thì đã thấy họ tìm được riêng cho mình một con mồi, ánh mắt anh dần trở nên xa xăm, rồi lại cúi đầu nhấp một ngụm rượu.

Đã bao lâu bản thân mình không hút máu người khác ngoại trừ máu của Lily rồi? Hình như là từ lần đầu tiên mình được nếm thử máu của Lily thì phải! Chính anh cũng phải thừa nhận rằng máu của Lily quả thật là mỹ vị nhân gian, một hương vị đã làm anh quên mất những loại máu khác có mùi vị như thế nào.

Cuối cùng thì sau một ngày một đêm chạy trên biển, chuyến tàu thủy cũng đã cập bến. Khi Tô Lị bước xuống thuyền, cô có cảm giác như mình đã gần như kiệt sức mất rồi.

Hai ngày nay, chỉ cần cô ăn thứ gì đó vào bụng thì sẽ ói ra ngay lập tức, khi xuống khỏi thuyền, cô không khác gì một người đang sắp hấp hối.

“Em ráng chịu đựng một chút, đừng chết nhanh như vậy, chúng ta còn chưa đến Hungary đâu!”

... Tôi rất muốn chết có được hay không vậy!!!

Shere cúi đầu nhìn Tô Lị trong ngực mình, hai mắt cô đang nhắm nghiền, sắc mặt thì tái nhợt, có vẻ cô quá gầy yếu rồi, mình ôm vào trong ngực cũng chả có cảm giác gì! Hình như anh đâu có ngực đái cô? Nhưng tại sao cô ấy lại gầy như vậy?

“Nếu không thì chúng ta tìm một chỗ để nghỉ ngơi trước đi?” Cleves cũng thấy được sắc mặt xanh xao của Tô Lị nên đề nghị.

“Không sao, cô ấy không yếu ớt như vậy.”

Tôi cũng đâu muốn cạy mạnh đầu mà!!! Tô Lị nghe thấy Shere nói như vậy, không nhận được nên đành gào thét trong lòng.

Lúc trước, Tô Lị thăm tỉnh từ Anh Quốc đến Hungary phải mất cỡ ba bốn ngày, nhưng trong khoảng thời gian này cô đều bị vây trong trạng thái mê man, vì vậy cô cũng không biết đã qua mấy ngày rồi.

Chỉ đảo mắt mà đã đến ngày tổ chức dạ tiệc của vị nữ bá tước nổi tiếng kia. Sau khi Tô Lị thay bộ lễ phục hoa lệ, Shere lại theo thói quen buộc một cái nơ lên cổ cô, lý do đơn giản chỉ là để cô không bị những ma cà rồng khác hút máu.

Shere vẫn luôn trong hình tượng đẹp không nói nên lời với chiếc áo bành tô màu đen phối hợp với chiếc mũ dạ và một cây quyền trượng, nhưng dường như Cleves và Josie lại không thích đội mũ dạ, bởi vì theo cách suy nghĩ của bọn họ thì đội mũ sẽ làm che mất vẻ đẹp hoàn mỹ của mái tóc.

Tòa lâu đài của phu nhân Bathory nằm trên đỉnh một ngọn đồi thuộc dãy núi Carpathian của Hungary. Bầu không khí bao phủ tòa lâu đài này vô cùng u ám, hoàn toàn khác với tòa lâu đài của Shere.

“Đúng rồi, phu nhân Bathory là người như thế nào?”

“Hả... chúng ta chưa từng nói cho cô biết vấn đề này sao?” Cleves vuốt cằm, ngẩng đầu nói: “Khi còn sống, phu nhân Bathory là một nữ bá tước rất nổi tiếng ở Hungary. Ngoại trừ thân phận cao quý, vẻ đẹp long lanh thì mọi người lại càng sợ hãi bà ta hơn. Nghe đồn vốn dĩ phu nhân Bathory có thể giữ được nhan sắc như một cô gái 20 tuổi là vì hằng ngày bà ta đều được tắm và uống máu của xử nữ.”

Tắm và uống máu xử nữ?

Đợi chút, hình như câu chuyện này rất quen tai!

Vị nữ bá tước xinh đẹp đã uống và tắm bằng máu của xử nữ để níu giữ lại tuổi trẻ không phải chính là ‘Nữ bá tước máu’ trong truyền thuyết sao? Tô Lị vô cùng hoảng sợ khi nghĩ đến điều này.

‘Nữ bá tước máu’ – họ tên đầy đủ là Elizabeth Bathory, vì lo lắng vẻ đẹp của mình sẽ biến mất theo thời gian nên bà ta đã tìm mọi cách để được trường sinh bất lão. Một lần tình cờ bà ta biết được chuyện máu xử nữ có thể dưỡng được da, cho nên bà ta bắt đầu những cuộc đi ‘săn’ xử nữ để thỏa mãn lòng tham của mình. Theo truyền thuyết, có đến 650 người bị bà ta sát hại, nhưng số lượng thực tế có thể không chỉ dừng lại ở con số đó.

(Nữ Bá Tước Elizabeth Bathory: một nhân vật có thật trong lịch sử.)

Nhưng... vì sao cả ba người không nói sớm cho cô biết?

Shere quàng tay lên vai Tô Lị, dẫn cô đi vào trong đại sảnh. Đại sảnh tòa lâu đài vô cùng rộng lớn, ánh đèn bốn phía làm nổi bật vườn hoa trung tâm. Khắp nơi đều là những thân sĩ cao quý với âu phục cùng giày da, các vị nữ sĩ xinh đẹp tao nhã với những bộ váy ôm ngực lộ lưng, nếu không phải Tô Lị đã biết trước đây là một bữa tiệc tối của ma cà rồng thì nhất định cô sẽ cho rằng đây chỉ là một buổi dạ hội thông thường mà thôi.

Nhưng điều mà Tô Lị vẫn không hiểu là... Năm đó, sau khi nữ Bá Tước Bathory bị Bá Tước Thurzo Gyory – anh họ của bà đột nhập vào lâu đài và khám phá ra cảnh tượng kinh hoàng đó, nhờ mạng trong mình dòng máu quý tộc và công lao của chồng, phu nhân Bathory đã được miễn án tử nhưng lại bị giam cầm suốt đời tại chính tòa lâu đài đã chứng kiến tội ác của mình. Theo lý mà nói, tòa lâu đài này phải vô cùng hoang phế, thế nhưng hiện tại nơi này vẫn luôn giữ được dáng vẻ hoa lệ như xưa. Hơn nữa, sau khi phu nhân Bathory chết và được biến thành ma cà rồng, bà ta vẫn còn có thể ở trong chính tòa lâu đài của mình, về điểm này thì Tô Lị không thể không bội phục bà ta!

“Hoan nghênh các vị đã tới tòa lâu đài của ta”

“A...”

Đột nhiên một giọng nói nữ vang lên từ bên trên làm cho những người xung quanh Tô Lị không khỏi thốn thức. Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu lại nhìn lên trên tầng hai, đập vào mắt là một sắc hồng của rèm cửa. Phu nhân Bathory mặc một bộ váy đỏ rực rỡ, đôi chân thon dài nửa lộ ra ngoài, mái tóc dài màu đen được búi kiểu quý tộc, trên đầu còn đội một chiếc mũ bằng ren nối liền với miếng vải voan mỏng che mắt nửa trên khuôn mặt của bà ta.

Đôi môi cong màu lửa đỏ, hai gò má hơi tái nhợt, nhìn thoáng qua thì đúng là một cô gái hai mươi tuổi, nhưng giọng nói lại có vẻ như đã già, hoàn toàn không phù hợp với dáng vẻ. Phu nhân Bathory mang theo vẻ đẹp mỹ hoặc chứng sinh, bước từng bước xuống dưới lầu.

Tô Lị vô ý thức liếc nhìn Shere, lại không nghĩ anh lại vô cùng nghiêm túc, chăm chú nhìn theo từng bước chân của phu nhân Bathory. Điều này làm Tô Lị vội vàng cầm lấy tay Shere, không những vậy cô lại còn nắm tay anh càng ngày càng chặt.

Đột nhiên cảm thấy bàn tay mình ấm áp, vì vậy Shere liền cúi đầu không hiểu nhìn về mặt khó chịu của Tô Lị, nhưng rất nhanh trên môi anh đã thay thế bằng một nụ cười.

Tô Lị nhú mày, trừng mắt với Shere: Ngài còn dám cười!

“Xin chào phu nhân Bathory, tại sao ngài vẫn mãi luôn xinh đẹp như vậy chứ!” Một vị nam sĩ trẻ tuổi tiến lên cầm tay của phu nhân Bathory, cúi người xuống đặt một nụ hôn lên mu bàn tay của bà ta.

“Vị kia chính là Thân Vương Vernes sao?” Tô Lị kéo tay Shere hỏi.

“Không phải.” Shere lấy tay chỉ về phía một người đàn ông đứng trong góc, đang nhìn chăm chăm vào phu nhân Bathory: “Người kia mới chính là vị Thân Vương đó.”

Tô Lị nhìn sang nơi mà Shere chỉ, ấn tượng đầu tiên của Tô Lị đối với người này chính là cao! Rất cao! Quá cao! Tô Lị thầm tính trong lòng, người đó chẳng phải cao trên 1m9 ấy chứ! Nhưng bản thân ông ta là một Thân Vương nhưng lại đứng trong góc một mình, vừa nhấp nháp ly rượu trong tay vừa không rời mắt khỏi từng bước chân của phu nhân Bathory.

“Tính tình Thân Vương Vernes rất quái gở, không thích những nơi náo nhiệt. Ngoại trừ những buổi dạ tiệc do phu nhân Bathory tổ chức thì không hề tham dự bất cứ buổi tiệc nào khác.”

“Thật không ngờ cả ba vị đại nhân đến tham dự, quả thật đã làm ta phải thụ sủng nhược kinh rồi!” Không biết từ khi nào phu nhân Bathory đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Sau khi khá ngạc nhiên, Cleves cũng giống như vị nam sĩ vừa rồi, đi lên và đặt xuống mu bàn tay bà ta một nụ hôn: “Chúng ta mới là người phải vinh hạnh khi nhận được lời mời của phu nhân mới đúng!”

Phu nhân Bathory mỉm cười, khi ánh mắt di chuyển đến Shere bên cạnh Tô Lị thì lại có chút kỳ quái.

Tô Lị thấy vậy, vội vàng tiến lên nhắc váy, khẽ khụy người xuống chào: “Chúc phu nhân Bathory một buổi tối vui vẻ. Tôi tên là Lily, thật vui khi hôm nay được đến tham dự dạ tiệc của phu nhân.”

“Lily... Quả nhiên là một cô gái trẻ xinh đẹp!”

Phu nhân Bathory nói xong lại còn cầm lấy tay Tô Lị, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt tươi cười một cách quý dị của bà ta thì đột nhiên hoảng sợ, bàn tay giống như bị điện giật hất tay bà ta ra.

Phu nhân Bathory giả bộ kinh ngạc: “Ồi... hình như ta dọa cô rồi thì phải!”

Tô Lị không nói chuyện, dùng vẻ mặt đề phòng nhìn bà ta. Shere thấy vậy liền ôm cô, xoay người cúi đầu ghé sát vào tay cô rồi nói: “Em không cần lo lắng. Hiện tại phu nhân sẽ không dám hút máu của em đâu!”

Đúng vậy! Từ khi phu nhân Bathory trở thành ma cà rồng thì bà ta đã có được sinh mệnh vĩnh hằng... cùng với vẻ đẹp không đổi theo thời gian. Nghĩ vậy nên Tô Lị mới hơi an tâm một chút.

“Cô ấy rất ít khi được dự những bữa tiệc long trọng như vậy nên hơi sợ người lạ thôi!” Shere ngẩng đầu cười nói với phu nhân Bathory.

“Mọi người không cần ngại, cứ ở trong này thưởng thức mỹ vị! Ôi, thật xin lỗi, ta còn phải đi chào hỏi vài người quen đã, không thể nói chuyện nhiều với mọi người rồi!”

Thưởng thức cái gì chứ??? Trong mấy cái ly cái chén kia toàn là máu tươi, cứ làm như hai mắt Tô Lị cô nhìn không thấy vậy!

Phu nhân Bathory đang định xoay người đi thì đột nhiên dừng lại, cười nói với Tô Lị: “À đúng rồi! Một chút nữa tiểu thư Lily có thể tán gẫu với ta không? Chắc là Shere đại nhân sẽ không để ý chuyện này chứ?”

Shere còn chưa kịp đồng ý thì phu nhân Bathory đã xoay người chào hỏi một vị nam sĩ khác. Dù sao thì mặc kệ Shere có đồng ý hay không thì bà cũng muốn tìm vị tiểu thư Lily kia “nhờ” một vài chuyện mới được.

“Shere, ngài có chắc rằng bà ta sẽ không hút máu tôi không?”

“Bà ta không dám đâu!” Shere hí hóp mắt lại nhìn chằm chằm bóng lưng của phu nhân Bathory một lúc lâu rồi quay đầu nói: “Cleves, Josie, hai người chú ý cô ấy giúp ta.” Shere nói xong liền xoay người đi mất.

“Hả... Không thành vấn đề, người yên tâm đi! Cứ giao cho chúng ta.”

... Có Josie ở đây cô mới lo lắng ấy!

Một thanh âm đột nhiên vang lên từ bụng Tô Lị mới làm cô ý thức được mình đang rất đói. Tô Lị liền mắt nhìn xung quanh... nhưng ở đây có đồ gì mà cô ăn được sao?

Tô Lị cúi đầu nhìn một thứ màu xám hình tam giác trên bàn, nhìn vẻ bề ngoài rất giống bánh ngọt, vì vậy Tô Lị liền vui mừng cầm đĩa định lấy một miếng, nhưng cô còn chưa kịp chạm vào chiếc bánh ngọt đó thì đã bị một đôi tay với chiếc găng tay màu trắng ngăn lại làm cô phải ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một người đàn ông với đôi găng tay màu trắng, áo bành tô mặc bên ngoài và chiếc mũ dạ trên đầu cũng màu trắng, một phong cách ăn mặc hoàn toàn khác Shere, nhưng gương mặt lại vô cùng tuyệt mỹ, có thể nói là ngang tài ngang sức với Shere. Mái tóc hơi dài màu đen của anh ta được buộc gọn gàng ở phía sau, hai con ngươi màu lam nhạt như hồ nước mùa thu. Rõ ràng đây là lần đầu tiên Tô Lị gặp người này, nhưng cô lại cảm thấy anh ta vô cùng quen thuộc. Chẳng lẽ cô đã từng gặp anh ta ở đâu đó nhưng lại quên mất sao?

“Món này được làm từ thận, không thích hợp để cô ăn đâu.”

Giọng nói của anh ta trầm thấp và đầy từ tính. Tô Lị khôi phục lại tinh thần, rút bàn tay của mình ra khỏi ta anh ta: “À... tôi cứ tưởng đó là bánh ngọt chứ!”

Josie đột nhiên xuất hiện ngay chính giữa hai người: “Ồ! Hình như ta chưa từng gặp người thì phải. Xin chào! Ta tên là Josie, không biết người tên là gì?”

“Iger.”

Iger? Tô Lị nhắm mắt trong đầu, hình như theo trí nhớ của mình thì cô chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng tại sao mình lại cảm thấy anh ta rất quen thuộc? Chắc có thể là do anh ta và Shere đều có một gương mặt dễ nhìn, vì thế cô liền tưởng tượng ra anh ta giống như Shere, cho nên cô mới thấy quen mặt. Tô Lị thầm giải thích trong lòng.

Josie lại cảm thấy hứng thú với Iger nên say sưa trò chuyện với anh ta. Tuy Iger câu được câu không đáp lại mấy vấn đề của Josie nhưng ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Tô Lị, và chắc chắn là Josie không hề hay biết chuyện này.

Tô Lị không hề có chút hứng thú nào với câu chuyện của hai người, vì vậy cô liền đi tìm Shere. Khi Tô Lị phát hiện được Shere đang đứng trò chuyện với vị Thân Vương Vernes thì đột nhiên phu nhân Bathory đã xuất hiện, đứng chắn ngay trước mặt cô.

“Xin chào tiểu thư Lily.”

“Chào phu nhân.” Tô Lị lùi dây dưa với vị phu nhân này, vì vậy cô cũng không thềm tuân theo lễ nghi, chỉ đơn giản gật đầu với phu nhân Bathory một cái rồi vòng qua người bà ta đi tìm Shere.

Nhưng phu nhân Bathory lại đột nhiên cầm lấy cánh tay Tô Lị nói: “Tiểu thư Lily, cô hãy đi với ta một lát, ta có chuyện muốn nói với cô.”

“Thật xin lỗi, tôi đang...”

Tô Lị còn chưa nói hết câu thì phu nhân Bathory đã kéo cô đi lên lầu hai, cho dù cô giãy giụa thế nào thì bà ta cũng không buông tay cô ra.

“Phu nhân Bathory, xin ngài đừng làm khó tôi.”

“Ta chỉ muốn xin vài phút của cô mà thôi.”

Tô Lị không kịp từ chối thì đã bị phu nhân Bathory kéo vào một căn phòng mang phong cách rococo, thuận tay khóa trái cửa. Vào trong, Tô Lị vung tay thoát khỏi tay bà ta, đề phòng nhìn phu nhân Bathory.

(Phong cách rococo: một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp TK 18.)

Phu nhân Bathory cũng không để ý đến điều này, chỉ mỉm cười nhìn Tô Lị.

“Lilith đại nhân, đã lâu không gặp!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 56

“Lilith đại nhân, đã lâu không thấy!”

Khi nghe thấy phu nhân Bathory gọi mình như vậy, Tô Lị liền nhăn mày, bà ta đang nói cái quái gì vậy? Có phải người này đã nhận nhầm mình với Lilith cho nên mới quán lấy cô không tha không?

“Phu nhân Bathory, thật xin lỗi nhưng tôi không phải Lilith.”

“Không, ngài chính là Lilith, ta có thể cảm nhận được điều đó.”

Tô Lị hoàn toàn cảm thấy lời nói của phu nhân Bathory là vô căn cứ, bởi vì nếu cô thật sự là Lilith thì chắc chắn Shere phải sớm biết được điều này mới đúng! Ngay cả Shere và Cleves đều cho rằng cô là con người thì sao cô còn phải đi nghe theo lời nói của người đàn bà này.

Phu Nhân Bathory bước lại gần, lấy tay vuốt lên má Tô Lị, đưa mặt dí sát vào cô để ngửi hương vị trên người Tô Lị: “Lâu lắm rồi mới được gặp lại ngài. Không ngờ bây giờ ngài chính là một con người bình thường, ngay cả khuôn mặt cũng thay đổi hoàn toàn!”

Tô Lị hất tay bà ta ra: “Cho nên tôi mới nói phu nhân nhầm lẫn người rồi. Từ đầu đến giờ tôi đều không hề quen biết phu nhân.”

“Ngài không cần phòng bị với ta như vậy. Tối nay ta chỉ muốn nói chút chuyện cũ với ngài. Còn nữa, ta sẽ không hút máu của ngài đâu.” Phu nhân Bathory nói xong lại còn dùng tay chạm nhẹ lên cái nơ trên cổ Tô Lị: “Chiếc nơ này đã được thấm máu của Shere đại nhân, vật này đã cột vào cổ của ngài thì cũng chứng tỏ ngài chính là vật sở hữu của Shere. Nếu như ta hút máu của ngài thì e rằng ta sẽ bị ngài ấy giết mất!”

Tô Lị giật mình, cô cũng không cho rằng những lời nói của phu nhân Bathory có ý giễu cợt cô, bởi vì nếu bà ta thật sự chọc tới Shere thì chắc chắn anh sẽ không ngần ngại treo cổ bà ta, về chuyện này thì cô lại vô cùng tin tưởng năng lực của anh.

Lúc còn sống, phu nhân Bathory là một người vô cùng đáng sợ, tuy đã trải qua hơn 200 năm nhưng bà ta vẫn chỉ là một Huyết Tộc cấp thấp, mặc dù trong cơ thể Shere có một nửa huyết thống của loài người, nhưng tốt xấu gì anh cũng là một ma cà rồng quý tộc ngàn năm. Nếu so sánh với Shere thì phu nhân Bathory hoàn toàn kém xa.

Dường như Tô Lị biết mình có thể dựa vào một tòa núi vững chắc, vì vậy lời nói ra cũng tự tin hơn lúc trước.

“Một khi đã như vậy, nếu lát nữa Shere không tìm thấy tôi thì chắc phu nhân cũng biết mình sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào rồi chứ?”

“Ngài có biết ta đã làm như thế nào để bảo dưỡng vẻ đẹp tươi trẻ này của mình không?” Về mặt phu nhân Bathory toát lên vẻ quyền rũ, xoay người nhìn Tô Lị. Cái này chính là ông nói gà bà nói vịt mà!

Làm thế nào? Không phải bà ta đã dùng cực hình tra tấn những cô gái trẻ đẹp, sau đó dùng máu của bọn họ để tắm cho đến khi bọn họ chỉ còn cái xác khô à? Tô Lị không kiên nhẫn liếc phu nhân Bathory một cái.

“Ta đã nhốt những cô gái trẻ đẹp vào quả cầu đầy gai nhọn bằng sắt treo trên trần nhà, khi quả cầu đó đóng đưa sẽ làm gai nhọn đâm từ từ từng nhát một lên người bọn họ, khi máu của những cô gái xinh đẹp đó chảy xuống thì ta có thể ở bên dưới hưởng thụ rồi. Hương vị của máu tươi vô cùng thơm ngon, đến bây giờ ta vẫn khó có thể quên được.”

Quả thật là sở thích quái dị, Tô Lị vừa nghĩ vừa bĩu môi liếc nhìn phu nhân Bathory.

“Dùng máu của những cô gái trẻ đẹp để bảo dưỡng dung nhan, ngài có biết ai đã nói cho ta phương pháp này không?”

Tô Lị im lặng không nói gì, chờ bà ta nói tiếp.

“Chính là ngài đấy, Lilith!”

Nghe bà ta nói như vậy, Tô Lị không nhịn được cười nói: “Tôi nghĩ phu nhân nên rút lại lời nói dối của mình đi. Lúc Lilith biến mất thì có lẽ phu nhân chưa có mặt trên đời này đâu, sao phu nhân có thể quen biết cô ấy được?”

Còn nữa, nếu bà ta thật sự biết Lilith, vậy khi bà ta muốn bảo dưỡng vẻ đẹp của mình thì chỉ cần để Lilith trực tiếp biến mình thành ma cà rồng là được, tại sao lại phải cực khổ bắt những cô gái đó rồi dùng máu để tắm làm gì?

“Bởi vì khi ta gặp ngài, hồn phách của ngài đã không còn hoàn chỉnh.” Phu nhân Bathory nói xong liền xoay người lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong hộp là một hòn đá nhỏ...

Tô Lị nhìn hòn đá mà phu nhân Bathory cầm trong tay, nhìn kỹ thì đó là một viên ngọc khá tinh xảo, chỉ nhỏ như viên đá cuội, màu vàng bóng, dường như mặt trên còn khắc hoa văn vô cùng phức tạp, nếu như cẩn thận nhìn kỹ thì có thể thấy viên ngọc này trong suốt thấy được đáy.

“Đây là Ngọc Hộ Hồn. Năm đó, khi ta gặp Lilith đại nhân thì ngài chỉ còn bảy vía, vì thiếu mất ba hồn nên ngài không thể duy trì hình dáng con người, cho nên chỉ có thể du dương khắp nơi ở nhân gian.” Phu nhân Bathory cầm Ngọc Hộ Hồn đến gần trái tim của Tô Lị thì viên ngọc đó đột nhiên xuất hiện ba tia sáng.

Tô Lị lại không để ý đến những tia sáng này, cũng không để ý tới lời nói của phu nhân Bathory mà cô chỉ kinh ngạc hỏi: “Vậy bây giờ Lilith đang ở đâu?”

Phu nhân Bathory cất Ngọc Hộ Hồn đi: “Biến mất rồi! Năm đó Lilith sai ta đi tìm Ngọc Hộ Hồn, lúc ta chưa tìm được thì ngài ấy đã hồn phi phách tán. Nhưng ta biết một điều nữa, đó là trong cơ thể ngài chỉ có ba hồn, ngay cả bảy vía cũng không có, dường như chính nhờ ba hồn này mà ngài mới có thể duy trì hình dáng của con người!”

Tô Lị nhíu mày, cô vẫn biết một con người bình thường phải có ba hồn phân biệt là: Thiên Hồn, Địa Hồn, Mệnh Hồn và bảy vía: Thiên Trùng, Linh Tuệ, Khí, Lực, Trung Xu, Tinh, Anh; hay còn có tên: Thi Cầu, Phục Thi, Tước Âm, Dung Tặc, Phi Độc, Trừ Uế, Xú Uế. Những vía này cũng ý chỉ cảm xúc của con người: Hi (vui), Nộ (giận), Ai (buồn), Cự (sợ), Ái (thương), Ố (ghét), Dục (muốn). Chỉ khi con người chết đi thì hồn phách mới có thể biến mất. Một người nếu mất một hồn hoặc một vía thì không tốt chút nào, thậm chí còn có thể chết... vậy mà vị phu nhân Bathory này còn nói trong cơ thể cô chỉ có ba hồn?

Nếu thật là như vậy thì chẳng phải cô đã sớm đi gặp thượng đế rồi sao? Tại sao cô còn có thể sống như một con người bình thường, đứng đây nói mấy chuyện vớ vẩn với bà ta?

“Sau khi ta gặp

□

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 57

Một thanh kiếm lao tới phía Tô Lị, xích sắt trói tay và chân cô nhanh chóng bị chặt đứt, quả cầu sắt cũng bị chẻ làm hai làm cô rơi xuống ngay giữa bồn tắm bên dưới. Điều mà Tô Lị cảm thấy vô cùng may mắn là bên trong bồn tắm không phải là máu, nhưng điều làm cô tức giận là người kia đã mất công cứu cô thì tại sao khi cô rơi xuống không thuận tay ôm lấy cô luôn đi!!! Cả người cô vẫn được tạo nên bằng máu và thịt đấy!

“Đại... đại nhân... sao ngài lại ở đây?” Giọng nói run rẩy của Feiya bắt ngờ vang lên.

Tô Lị xoa xoa cái mắt của mình, theo tầm mắt của Feiya nhìn về phía vị nam sĩ vừa cứu mình. Thì ra anh ta chính là người đàn ông mái tóc màu đen dài,

áo khoác bành tồ bên ngoài màu trắng lúc này. Anh ta chỉ liếc Feiya một cái rồi quay sang nhìn Tô Lị, sau đó còn vươn tay về phía cô...

Tô Lị vẫn luôn chú ý đến cách xưng hô của Feiya với người đàn ông này. Chẳng lẽ đây chính là vị chủ nhân mà lúc trước Feiya nói muốn cướp nhấc Thân Vương để dâng lên sao? Nếu như vậy thì người đàn ông này cũng không phải người tốt lành gì. Tô Lị liếc anh ta một cái, không thèm nhìn bàn tay đang giơ ra trước mặt mà tự mình đứng lên.

Tô Lị vốn tưởng rằng một người có bộ dáng thân sĩ như anh ta sẽ là người tốt, nhưng xem ra suy nghĩ lúc trước của cô không hề sai lầm, ở đây đều là một đám sói đội lốt cừu, đừng bao giờ hy vọng một con sói hung dữ sẽ đi giúp một con dê.

“Ta không hề muốn giết cô ấy!”

“Ta biết!” Eggers thần nhiên trả lời.

Tô Lị dùng vẻ mặt phòng bị nhìn hai người bọn họ, cẩn thận di chuyển về phía cánh cửa. Hai người đó cũng chỉ lẳng lặng xem Tô Lị chạy trốn, không hề có ý định đuổi theo cô.

Tô Lị lao đảo, ôm cả người đau đớn trở lại đại sảnh, nhưng khi nhìn thấy Shere và phu nhân Bathory đang đứng cùng với nhau thì cô lại cảm thấy đây thần kinh của mình như đang bị đứt thành đoạn nhỏ.

Nói chuyện thì nói chuyện đi, nhưng vì sao hai người lại dựa sát vào nhau như vậy? Ôn chuyện cũ thì cứ ôn chuyện cũ đi, vì sao cái bàn tay gĩa nua của bà ta lại sờ tới sờ lui lên mặt Shere? Không nói đến phu nhân Bathory cười run cả người, vì sao Shere lại còn tươi cười với bà ta???

Thiếu chút nữa thì mình đã đi gặp thượng đế, vậy mà hai người họ lại ở đây thoải mái ôn chuyện cũ với nhau??? Ở đây tán tỉnh nhau??? Lúc này, Tô Lị không còn nghĩ đến chuyện cả người mình đang đau đớn mà chỉ nghĩ mình phải chạy đến hung hăng tách hai người đó ra khỏi nhau, nhưng cô chưa bước được một bước thì đã bị một cánh tay bịt miệng lại, kéo về phía sau.

Đến một nơi không có người, Tô Lị giật mạnh tay người đó ra, xoay người lại nhìn thì hóa ra đó lại là hai người vô cùng quen thuộc, cô tức giận cau mày hỏi: “Cleves, vì sao ngài lại ngăn cản tôi?”

“Đây là mệnh lệnh của Shere.”

“Địa vị của ngài và ngài ấy giống nhau, ngài không cần phải nghe lời ngài ấy!” Tô Lị nói xong liền vòng qua người Cleves, thầm tính quay lại trong đại sảnh.

Tô Lị chưa kịp rời khỏi thì Josie đã chắn ngay trước mặt cô, nở nụ cười lộ ra hai chiếc nanh nói: “Cũng chẳng phải nguyên nhân gì khác mà bọn ta mới nghe theo mệnh lệnh của Shere, mà chỉ bởi vì hần là Shere thôi. Vì hần là Shere, nên chúng ta luôn tin tưởng những gì hần làm, và bọn ta cũng vô cùng vui vẻ nghe theo lời hần.”

Tô Lị thở dài, xem ra hai người họ nhất định sẽ không để cô đi qua đó rồi!

“Vậy thì hai người hãy giải thích cho tôi, vì sao Shere lại đột nhiên thân thiết với phu nhân Bathory như vậy?”

Không phải Shere đã từng nói anh cảm thấy rất chướng mắt đối với vẻ đẹp của phu nhân Bathory sao? Nhưng Tô Lị cũng không hiểu tại sao mình lại đột nhiên nổi cơn ghen mỗi khi thấy Shere thân mật với những cô gái khác...

“Ta không biết, nhưng Shere làm như vậy tất nhiên là có lý do của mình. Bây giờ chúng ta đừng nên quấy rầy bọn họ, cứ yên lặng ở đây theo dõi là được rồi.”

“Tôi không thể tiếp tục nhìn bọn họ thân mật được nữa! Cleves, ngài dẫn tôi đi về trước đi!”

Tô Lị nói xong liền nổi giận đùng đùng quay đầu bước đi, Cleves vội vàng dặn dò Josie chờ ở đại sảnh rồi đuổi theo Tô Lị.

Sau khi trở về phòng, Tô Lị nằm trên giường lẩn qua lẩn lại một lúc mà vẫn không thể ngủ được. Hình ảnh Shere và phu nhân Bathory thân mật với nhau cứ hiện lên trong đầu cô, không thể nào xóa mờ. Khi nghĩ đến buổi yến tiệc của phu nhân Bathory sẽ tổ chức ba ngày ba đêm thì cô lại càng cảm thấy không yên tâm chút nào.

Đột nhiên một cơn gió thổi qua làm cửa sổ mở toang, Tô Lị nghiêng người nhìn về phía cửa sổ thì bất ngờ thấy một bóng người cao lớn đang đứng trên thành cửa.

Tô Lị nhanh chóng nắm chặt chắn trên người, vẻ mặt vô cùng cảnh giác hỏi: “Ai?”

Eggers xuất hiện trước mắt Tô Lị, hai con ngươi trong suốt như hồ nước giấu đi tia gọn sóng trong mắt, nhẹ nhàng cúi người vén vài sợi tóc qua sau tai cô. Cả người Tô Lị căng cứng, nhìn thoáng qua chiếc nhẫn hình đầu lâu trên ngón tay người đàn ông trước mặt.

“Đã lâu không gặp!”

Tô Lị nghe vậy liền ngược mắt nhìn người anh ta. Dựa trên lời nói của người này thì đúng là trước kia mình cũng đã từng gặp anh ta, chẳng trách lúc đó cô lại thấy anh rất quen mặt.

“Trước kia chúng ta từng gặp nhau sao?”

“Lúc em vẫn còn là Lilith, ta và em đã từng quen biết nhau.” Eggers nói xong liền ngồi trực tiếp lên giường của cô: “Nhưng lúc này em vẫn còn là một con người.”

“Rốt cuộc thì ngài là ai?”

Eggers không hề để ý đến câu hỏi của Tô Lị mà ngược lại còn nói: “Ta tưởng rằng Shere đã sớm đoán được mối quan hệ giữa em và Lilith, điều này thật sự đã làm ta rất đau lòng đấy! Rõ ràng hẳn ta đã biết hết, thế nhưng giữa em và Lilith thì hẳn vẫn luôn lựa chọn Lilith!”

“Im miệng! Mời ngài đi ra ngoài!”

Eggers nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã tức giận của Tô Lị, rõ ràng cô gái này không hề giống Lilith một điểm nào, nhưng cô lại đem đến một cảm giác rất giống Lilith. Eggers chăm chú nhìn Tô Lị một lúc rồi nói tiếp: “Khuôn mặt này nhìn cũng được, nhưng lại không thể nào đẹp như Lilith!”

“Nếu em vẫn tiếp tục ở lại bên cạnh Shere thì em sẽ biến mất, bây giờ em có muốn theo ta hay không?” Eggers lấy tay xoa lên gương mặt Tô Lị. Bàn tay anh ta lạnh như băng làm cho Tô Lị nổi hết cả da gà.

Tô Lị đang định hất tay người đàn ông kỳ lạ này ra thì một con dao găm đột nhiên phóng qua ngay giữa khuôn mặt hai người, cắm thẳng vào cạnh giường. Tô Lị giật mình hoảng sợ, chỉ nhích thêm một chút xíu nữa là cô đã bị

□

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Đại sảnh sáng rực rỡ dưới ánh đèn chùm lộng lẫy bằng thủy tinh, bầu không khí nhộn nhịp xen lẫn tiếng nhạc du dương phát ra từ máy quay đĩa. Giữa tiếng nhạc lượn lờ, phiêu đảng khắp chính sảnh hòa cùng tiếng cười nói của mọi người, Shere cầm một ly rượu đỏ, đi đến bên cửa sổ, mái tóc bạc dài tuyệt mỹ bị gió thổi tán loạn làm che mất một phần biểu cảm trên gương mặt anh.

Trong đại sảnh, cả trai cả gái đều khoác lên người những bộ lễ phục xa hoa. Lúc này, bọn họ đã trở về bộ dáng ma cà rồng thật sự của mình, có ma cà rồng với khuôn mặt đẹp tinh tế, thế nhưng cũng có ma cà rồng mang khuôn mặt xấu xí. Bọn họ tụ tập lại thành từng nhóm hút máu lẫn nhau, làm đại sảnh rộng lớn trở nên hỗn loạn vô cùng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây mới thật sự là yến hội của ma cà rồng.

Shere ngửa đầu, uống cạn máu trong ly, đầu lưỡi khẽ liếm qua vết máu còn sót lại trên khóe miệng, cuối cùng cũng mỉm cười, nhẹ nhàng buông tay làm chiếc ly chân dài thuận thế rơi xuống, vỡ vụn thành trăm mảnh thủy tinh.

Shere bước từng bước chậm rãi về phía phu nhân Bathory đang cười nói vui vẻ với những người khác, vô cùng thân sĩ khẽ cúi người vron tay về phía bà ta. Phu nhân Bathory nhìn bàn tay trắng nõn đột nhiên xuất trước mắt mình, khi ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của bàn tay đó thì lại vô cùng vui vẻ đặt tay mình lên và đi về phía người đó.

Hai tay phu nhân Bathory quàng lên cổ Shere, kiễng mũi chân, vron hai răng nanh nhọn hoắt về phía cổ anh, nhưng Shere lại lui về sau một bước nhỏ, giấu đi vẻ chán ghét trong ánh mắt, khẽ đẩy bà ta ra.

Shere cúi đầu, nâng mặt phu nhân Bathory lên hỏi: “Phu nhân Bathory, người thích ta sao?”

“Đương nhiên rồi, ta rất thích đại nhân!” Nói xong, bà ta còn dựa vào trong lòng Shere: “Còn nữa, đại nhân cứ gọi ta là Elizabeth là được rồi.”

Trong lòng Shere lạnh ngắt nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi. Bản thân anh muốn gọi như thế nào thì anh không cần người khác phải quyết định thay mình.

“Vậy người muốn chứng minh người thích ta như thế nào đây?”

“Chứng minh sao? À, ta có thể giúp đại nhân làm bất cứ điều gì mà ngài muốn, kể cả mạng sống của người khác, hoặc là mạng sống của chính ta!”

“Ta không cần mạng sống của bất kỳ kẻ nào.” Khóe miệng Shere nhếch lên: “Ta chỉ cần một vật mà thôi.”

Phu nhân Bathory tiếp tục rúc vào cổ Shere, cố tình ghé sát vào tai anh, mờ ám nói: “Vậy đại nhân muốn thứ gì nào?”

“Người có biết chuyện Thân Vương Mitter nhất kiến chung tình với người không?” Shere cố tình nói vòng vèo.

“Đương nhiên là ta biết rồi, ở nơi này có mấy đàn ông không bị sắc đẹp của ta hấp dẫn đâu chứ, đương nhiên là bao gồm cả đại nhân nữa.”

Biểu cảm Shere có vẻ thoải mái hơn: “Vậy thì tốt, ta cần nhân Thân Vương của hân ta, người sẽ không làm ta thất vọng chứ?”

Trong ánh mắt phu nhân Bathory hiện lên một tia hoài nghi: “Vì sao đại nhân lại cần nhân Thân Vương của hân?”

“Chuyện này thì người không cần biết. Người chỉ cần chứng minh cho ta xem, nếu người không làm được thì quên chuyện đó đi!”

“Ai nói ta không làm được! Ngài cứ chờ xem ta dâng nhân Thân Vương bằng hai tay lên cho ngài đi!” Khóe miệng phu nhân Bathory nhếch lên, nhẹ nhàng liếm lên cổ Shere, hai răng nanh sắc nhọn từ từ lộ ra, há mồm cắn xuống...

Cleves và Josie đứng cách đó không xa đã chứng kiến toàn bộ cảnh hai người kia ôm nhau, thở phào nhẹ nhõm nói: “May mắn là sáng nay Lily đã rời khỏi đây, nếu không để cô ấy nhìn thấy cảnh tượng này thì...” Josie than thở, khi nói đến đây thì lại không nói tiếp nữa.

***

Trong tầng hầm âm u chỉ có vài tia sáng mỏng manh của mấy ngọn nến xung quanh, màu vàng của nến chiếu lên gương mặt vô cùng tinh xảo của Lilith. Lúc này, trên mặt của cô không có chút biểu cảm nào, ánh mắt của cô chỉ nhìn chăm chăm vào đồng thánh khí đặt trước mặt.

Lilith thất thần nhìn chăm chăm đồng thánh khí một lúc lâu, năm đó, sau trận chiến ở Ma Giới với Ma Đàng, trong tay cô đã mất vài thánh khí, khi chạy trốn tới Nhân Giới thì cô chỉ còn lại những thánh khí này.

Khi đó, cuộc chiến của Huyết Tộc đã oanh động toàn bộ Ma Giới, một mình Lilith đối địch với phần lớn thành viên của Ma Đàng, trận chiến đó giằng co năm ngày năm đêm, kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu thương. Hơn một nửa số thành viên của Ma Đàng bị Lilith giết chết, thương vong vô cùng lớn, sau khi chiến tranh kết thúc đã lui vào sâu bên trong rừng rậm, còn Lilith đang trọng thương cũng bị những thành viên còn lại của Ma Đàng truy đuổi ráo riết nên buộc phải chạy trốn tới Nhân Giới.

Ở Nhân Giới mấy trăm năm, tuy bên cạnh vẫn có Shere làm bạn, nhưng Lilith vẫn luôn cảm thấy cô đơn. Có lẽ cô đã sống quá lâu, đã chứng kiến rất nhiều thay đổi của nhân gian, vì vậy cô vô cùng chán ghét loại cảm giác muốn chết vẫn không chết được này.

Lilith cảm thánh khí xích lại gần mình, với tay lấy con dao găm bên cạnh cất lên ngón tay, ép máu chảy ra ngoài rồi vẩy lên từng thành khí. Dưới ánh sáng le lói của vài ngọn nến, những giọt máu dần dung hợp vào bên trong thánh khí, một quả cầu nhỏ đột nhiên xuất hiện, càng ngày càng lớn bao phủ hết đồng thánh khí trước mặt, Lilith dùng tay từ từ đưa quả quang cầu tiến vào trong ngực của mình.

Một lực nén mãnh liệt truyền ra từ trên ngực, Lilith nhắm mắt lại, không ngừng dùng ma lực của bản thân áp chế lại ma lực đang tuôn chảy ra bên ngoài cơ thể. Có lẽ trên thế giới này không có ai dám phong ấn thánh khí lên chính cơ thể của bản thân như Lilith, lúc mới bắt đầu đúng là không thể chịu nổi, sau khi cô cưỡng ép ngăn cản lại, máu tươi cũng thuận thể trào ra khóe miệng chảy ra ngoài.

Lilith không thêm để ý tới đau đớn, cô cúi đầu nhìn ngón tay vẫn đang tuôn ra máu đỏ, tiếp tục dùng tay trái vẽ nên một hình xăm hình ngôi sao bảy cánh trên mu bàn tay phải của mình. Sau khi vết thương dần khép miệng lại, Lilith lại tiếp tục nhắm

□

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Shere nói không sai, tiếp theo chính là một trận khổ chiến.

Từ ngày trở về từ Hungary, dường như ngày nào Shere, Josie và Cleves đều cùng điều tra về một người, người đó chính là Thân Vương tộc Tremere thần bí. Không điều tra thì không biết, nhưng khi điều tra rồi thì mới biết cho dù là Nhân Giới hay Ma Giới, tất cả đều không thể tìm thấy chút tin tức về người này.

Thân Vương tộc Tremere:

Họ tên: không biết.

Giới tính: không biết.

Tuổi: không biết.

Quận: không biết.

Có thể nói, người này chính là người thần bí nhất Huyết Tộc, không bao giờ xuất hiện ở các yến hội của Huyết Tộc, ngoại trừ đức vua và một vài trưởng lão, dường như không có người nào khác biết được thân phận và diện mạo của người này.

“Cứ tiếp tục điều tra như vậy không phải là biện pháp tốt. Shere, chúng ta hãy đi tìm trưởng lão để thương lượng, tìm cách làm bọn họ nói cho chúng ta biết Thân Vương tộc Tremere là ai đi!” Cleves ném bức thư trong tay xuống bàn, nghiêm túc nhìn về phía Shere vẫn đang thờ ơ xem tài liệu. Bản thân Cleves cũng là một người rất bình tĩnh, nhưng hiện tại anh đã không thể nào bình tĩnh với phương pháp mò kim đáy bể này nữa.

“Người nghĩ bọn họ sẽ nói cho chúng ta biết sao?” Shere không hề ngẩng đầu, chỉ thần nhiên nói.

“Không được! Ta cũng không chịu nổi nữa rồi!” Josie ném tài liệu trong tay lên bàn, buồn bực ngã người xuống sofa.

Tương phản với tình trạng bi thảm của bên kia thì có vẻ Tô Lị lại khá nhàn nhã. Bộ dáng của ba người đối diện chính là... Josie thì nửa sống nửa chết, Cleves buồn xuôi mọi chuyện, Shere thì vẫn bình tĩnh như thường. Bức tranh này quả nhiên là vô cùng sống động.

Tô Lị dựa người vào sofa, vừa vui vẻ gác chân lên bàn vừa ăn đồ ăn, Shere nhắc nhở cô vài lần như không được, về sau đành phải mặc kệ cô. Tô Lị nhàm chán liếc nhìn ba người nói: “Bọn họ sẽ không đưa tài liệu cho chúng ta, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta không thể đi trộm!” Tô Lị vừa nói vừa ném một quả dâu tây vào miệng.

Lời nói này của Tô Lị như đánh thức cả ba người. Josie ngồi dậy từ trên sofa, thán phục nói: “Ôi... hóa ra đầu óc của Lily cũng không đến nỗi nào!”

Nghe Josie nói như vậy, Tô Lị liền nhìn anh bĩu môi. Vốn dĩ đầu óc của cô hơn anh ta rất nhiều đấy! Tốt xấu gì trước khi xuyên đến Anh Quốc, cô cũng đã từng dựa vào thực lực của mình để thi đỗ vào một trong những trường đại học tốt nhất cả nước, tuy không thể nói cô rất thông minh, nhưng so với Josie thì chắc chắn có thể xem là thông minh rồi!

Cleves nhíu mi nói: “Ta lại không nghĩ đó là ý kiến hay. Không tính đến hành động ăn cắp là một chuyện vi phạm đạo đức, huống hồ đây còn là ăn cắp tài liệu của trưởng lão bên cạnh Thân Vương, nếu bị phát hiện và chuyện này đến tai đức vua thì, chúng ta sẽ không gánh nổi hậu quả đâu.”

“Quả thật đây cũng không phải là một ý kiến hay.” Khi thấy Shere cũng đồng ý với Cleves, Tô Lị liền bĩu môi, tiếp tục nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa. Nếu không phải cô thấy cả ba người họ đang đầu đầu nghĩ cách thì cô cũng lười đóng góp ý kiến, nhưng câu nói tiếp theo của Shere lại làm Tô Lị phải kinh ngạc, chớp mắt nhìn anh.

“Nhưng không phải chúng ta không thể thử cách này, dù sao thì cách đó cũng tốt hơn khi cả đám cứ như con ruồi mất đầu tìm kiếm thông tin. Ý kiến của Lily vẫn có giá trị mạo hiểm hơn.”

“Shere?” Cleves hoàn toàn không hề nghĩ tới chuyện Shere sẽ thật sự đồng ý với ý kiến điên rồ của Tô Lị.

Shere vẫn luôn bình thản, nhìn Cleves cười nói: “Người yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho ta!”

***

Những ngày gần đây Tô Lị lại có cảm giác bất an trong lòng. Lúc trước, cô chỉ thuận miệng đề xuất ra ý kiến đi trộm tài liệu mà thôi, thật sự là cô cũng không hề nghĩ Shere sẽ cho ý đó là thật, tuy cô không biết hậu quả khi chuyện này bị mấy vị trưởng lão cổ hủ kia phát hiện, nhưng ngay cả Cleves cũng nhận định là rất khó giải quyết, vì vậy chỉ sợ sự tình sẽ không đơn giản như cô đã tưởng tượng. Nhưng lúc này cô hối hận thì đã muộn mất rồi, ngày hôm qua Shere đã trở về Ma Giới. Hiện tại, Tô Lị chỉ có thể nhàm chán ngồi trên giường nghịch tóc của mình, nếu cô biết trước như vậy thì đã không tùy tiện nói chủ ý đó ra, lỡ như Shere xảy ra chuyện gì thì cô phải làm sao bây giờ?

Do quá buồn chán nên Tô Lị bắt đầu lẩn qua lẩn lại trên giường, nhưng đột nhiên giọng nói của Alar vang lên từ ngoài cửa phòng đã kéo cô về hiện thực: “Cô bị điên à?”

Tô Lị bực mình cầu nhàu vài tiếng, sau đó ngồi dậy, cố gắng bình tĩnh lại rồi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì. Chỉ là khi ta đi ngang qua phòng cô thì lại nghe thấy vài thanh âm quỷ dị, ta tưởng rằng cô đang muốn chết cho nên mới đặc biệt đi vào xem, nếu như cô chết thật thì ta còn kịp thời ném xác cô vào bãi tha ma.”

Qua một thời gian ở chung lâu như vậy, cuối cùng Tô Lị cũng rút ra một kết luận, đó là đứa nhỏ này miệng không thiện thì sẽ không chết! (Ý là lúc nào cũng phải nói ra những lời khó nghe.)

“À... vậy thì phải làm cậu thất vọng rồi, rất tiếc là tôi vẫn còn sống rất tốt. Bây giờ cậu có thể đi ra ngoài, tôi muốn tiếp tục lăn trên giường.” Tô Lị phất tay đuổi Alar ra ngoài, rồi lại tiếp tục nằm xuống giường.

Nhưng đột nhiên Alar lại có hứng thú, đi đến bên cạnh giường Tô Lị hỏi: “Có phải cô đang lo lắng anh Shere sẽ bị các mỹ nữ Ma Cà Rồng hấp dẫn không?”

“Không.”

“Vậy cô buồn phiên chuyện gì? Hay là vụ xuất hiện dã thú cắn người?”

Khi nghe được câu nói thứ hai của Alar thì Tô Lị vội vàng ngồi dậy hỏi: “Xuất hiện dã thú cắn người là sao?”

“Đó là chuyện mới xảy ra gần đây. Ở một con đường của Luân Đôn đột nhiên xuất hiện một con dã thú cắn chết đó máu me be bết, chất rất thảm”

“Là ma cà rồng làm sao?”

“Khi hút máu, Huyết Tộc chúng ta chỉ để lại trên cổ của con người hai lỗ thủng rất nhỏ, sẽ không cắn cổ nạn nhân thành tình trạng kinh khủng như vậy. Có thể tạo thành trường hợp khủng bố như vậy thì chỉ có Lang Nhân Tộc mà thôi. Nhưng ta lại rất vui khi được chứng kiến cảnh tượng đám cảnh sát vô dụng kia sút đầu mê trán!”

“Câu vẫn luôn ghét cảnh sát như trước à...”

Tô Lị lại tiếp tục ngã lên trên giường, buồn chán nằm sấp người xuống, nhưng hai lông mày đã chau lại, không phải Lang Nhân Tộc vẫn luôn ở Ma Giới sao? Bọn họ đột nhiên chạy đến Nhân Giới làm gì? Hơn nữa lại còn là thời điểm Shere đã trở lại Ma Giới!

Điều này quả thật đã làm cho người khác cảm thấy vô cùng hoài nghi. Tô Lị ngồi dậy, nghiêm túc nhìn Alar nói: “Alar, cậu có thể giúp tôi điều tra một chút về chuyện đám Lang Nhân Tộc đột nhiên xuất hiện gần đây không?”

“Vi sao cô muốn ta điều tra vụ này? Chẳng lẽ cô muốn giúp đám cảnh sát đó phá án sao?”

“Không phải, tôi không rảnh như vậy. Đột nhiên bọn họ xuất hiện ở đây, nên tôi cảm thấy chuyện này có liên qua đến việc Shere không ở Luân Đôn. Chẳng phải cậu cũng hi vọng Shere không xảy ra chuyện gì sao?” Tô Lị lấy Shere ra làm lá chắn, rất dễ dàng uy hiếp được Alar. Lúc này cô mới thăm ngắc đầu đánh giá biểu cảm của Alar.

Alar lấy tay quạt ngang qua miệng, tuy vẻ mặt rất không đồng ý, nhưng khi nghe nói chuyện này có liên quan đến Shere thì cậu nhóc không thể từ chối được, vì vậy liền gật đầu.

“Tốt lắm. Bây giờ cậu đi ra ngoài tìm hiểu nguyên nhân bọn họ chạy đến Nhân Giới đi, điều tra được chuyện gì thì báo lại cho tôi biết. Bây giờ thì cậu có thể ra ngoài rồi!” Tô Lị ra lệnh xong, không hề khách khí đuổi khách ra ngoài.

***

Trong một căn phòng vô cùng u ám chỉ có vài tia sáng từ ánh trăng xuyên qua cửa sổ rơi xuống mặt đất, Shere ngồi trên một chiếc ghế hình dáng quý tộc cổ Châu Âu, hai chân bắt chéo, một tay chống cằm, vẻ mặt tươi cười nhìn người đang ngồi đối diện với mình.

Huyết Tộc có thị lực rất tốt vào ban đêm, ánh sáng mờ mờ không phải là chướng ngại đối với bọn họ, vì vậy Shere có thể thấy rõ vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Claire đang ngồi đối diện với mình.

“Shere, nếu mục đích lần này của ngươi khi quay về đây là tư liệu về Thân Vương của Mật Đảng, thì ta khuyên ngươi nên quay về đi. Chúng ta thân là trưởng lão, vì vậy có trách nhiệm và nghĩa vụ đối với những tư liệu bí mật với bên ngoài, bất luận là kẻ nào cũng không hề ngoại lệ.”

Đối với lời nói của Claire, Shere cũng không hề ngoài ý muốn, vì vậy anh vẫn luôn giữ vẻ mặt bình thản nhìn Claire: “Claire, ngươi không cần phải căng thẳng như vậy. Khó lắm ta mới trở về Ma Giới một chuyến, chẳng lẽ ngươi không hoan nghênh ta trở về sao?”

“Nếu ngươi chỉ đơn thuần trở về thăm hỏi bọn ta, tất nhiên là ta rất hoan nghênh, nhưng có vẻ mục đích ngươi trở về lần này không phải chỉ là ôn chuyện.”

“Đúng vậy, ta nghĩ là ngươi biết rất rõ mục đích lần này ta quay về để làm gì.” Lúc này, Shere mới ngắc đầu, nghiêm túc nhìn Claire: “Claire, ta cần ngươi giúp!”

“Shere, không phải ta không muốn ngươi, mà là chuyện này liên quan đến chuyện riêng của các Thân Vương khác. Ngoại trừ trưởng lão thì chỉ có đức vua Atlan mới có tư cách được xem. Hơn nữa, nếu đức vua hoặc các trưởng lão khác biết ta đưa tư liệu về các Thân Vương cho ngươi xem, thì chắc chắn cả hai chúng ta sẽ đều bị xử tử. Cho nên ngươi hãy buông tha chuyện này đi!”

“Cho dù là như thế nào thì ngươi vẫn không nói cho ta biết Thân Vương tộc Tremere là ai sao?”

“Đúng vậy. Shere, ngươi nên thu lại suy nghĩ này đi. Ngươi vẫn biết là ta có thể đọc được những suy nghĩ trong lòng người khác, ý tưởng đánh cắp tài liệu cơ mật này của ngươi không tốt chút nào!”

Shere cúi đầu, khẽ cười, sao anh có thể không biết Claire có năng lực đọc được ý nghĩ của người khác chứ! Cái chủ ý ôi thiêu này của Tô Lị chỉ là lý do để cho anh hạ quyết tâm mà thôi. Ngay từ đầu, anh đã biết phương pháp này của cô không thể nào thực hiện được rồi.

“Claire, ngươi hãy đồng ý với ta, ngươi không được nói chuyện này cho bất kỳ ai. Cứ coi như ta trở lại Ma Giới chỉ để thăm ngươi mà thôi.”

“Chuyện này thì ta có thể đồng ý với ngươi. Ngươi muốn ở lại biệt điện của ta bao lâu cũng được, nhưng dù sao thì đức vua cũng không hề mong muốn ngươi trở về Ma Giới.”

“Đức vua Atlan vẫn luôn lo lắng ta sẽ cướp ngôi vua của ông ta sao?” Khóe miệng Shere không hề che giấu sự chế nhạo.

“Ta vẫn hi vọng ngươi có thể cướp lại vị trí thuộc về ngươi. Không phải cái vị trí trên cao kia vốn là của cha ngươi - Troy Trask đại nhân sao?”

Shere ngẩng đầu nhìn về mặt vô cùng nghiêm túc của Claire, đôi mắt anh ta phảng phất màu ánh kim mờ mờ có vẻ như nói thật, dường như không hề có ý tứ đùa bỡn.

Claire và cha của Shere cùng là một thế hệ Huyết Tộc, tuy ông ta lớn tuổi Shere rất nhiều, thế nhưng bộ dáng bên ngoài lại rất trẻ tuổi. Khi Troy Trask đại nhân vẫn còn là đức vua, anh ta vẫn luôn rất kính trọng cha Shere, vì vậy khi biết Shere chính là kết tinh của đức vua với một con người, Claire vẫn luôn yêu thương và tôn trọng Shere.

Shere buồn chán nghịch sợi tóc trắng của mình, nói: “Ta không hề có hứng thú với những chuyện đó.”

Claire đã sớm biết Shere sẽ lại trả lời như vậy, cho nên đứng dậy nói: “Ta vẫn luôn tôn trọng sự lựa chọn của ngươi. Ta cần phải đến chỗ đức vua để xử lý một vài chuyện, ngươi cứ ở lại đây đi.”

“Ta không muốn đức vua biết chuyện ta trở về Ma Giới, cho nên lười không muốn đến cung điện chào ông ta.”

“Chuyện này thì ngươi không cần phải lo lắng, biệt điện của ta cách cung điện rất xa, hơn nữa dường như bên Lang Nhân Tộc vừa có động tĩnh mới, cho nên đức vua gọi ta đến để xử lý chuyện này.”

Sau khi Claire đi rồi, Shere cũng đứng dậy đi qua thư phòng của anh ta. Lần trước, sau khi anh phá hỏng kế hoạch của Lang Nhân Tộc thì bọn họ vẫn chưa có động tĩnh gì, có vẻ lần này không phải là tác phong của Lang Nhân tộc, nhưng nếu chuyện lần này là do bọn họ thì anh cũng có thể hiểu được.

Chỉ là... không biết lần này bọn họ sẽ có âm mưu gì...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Shere chậm rãi đi từng bước xuống cầu thang uốn lượn, ánh đèn vàng cam le lói làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo của anh. Shere ngẩng đầu nhìn cánh cửa thư phòng bị đóng chặt, khẽ vươn tay vặn mở nhưng lại bị bắn ngược trở lại, Claire không chỉ khóa cửa thư phòng của mình lại mà còn bày phong ấn xung quanh.

Nếu so ma lực thì có thể Shere không đánh lại Claire, nhưng khả năng kết phong ấn của anh ta khá yếu, loại trình độ này đối với Shere mà nói thì chỉ là giỡn chơi mà thôi. Cho dù là trước kia hay là hiện tại, thuật phong ấn của Claire không hề có hiệu quả đối với Shere.

Sau khi nhẹ nhàng phá bỏ phong ấn của Claire, Shere liền bước vào thư phòng, tuy căn phòng này không lớn lắm, nhưng tài liệu bên trong cũng không hề ít chút nào.

Shere bước vào bên trong, đánh giá xung quanh, có vẻ giá sách đã bị dịch chuyển. Shere không hề suy nghĩ nhiều đi qua các giá sách, ngón tay lần lượt lướt qua từng quyển sách trên giá.

Dọc đường đi đều là những sách thường thấy, không hề có cái gì khả nghi, nhưng khi Shere đi được nửa đường thì đột nhiên trên đầu ngón tay truyền đến thanh âm “sàn sạt”, quyển sách mà ngón tay của anh đang đặt lên cũng bị tụt về phía sau một chút. Shere liền đẩy mạnh quyển sách đó vào bên trong thì xung quanh liền phát ra tiếng “ken két.”

Lấy quyển sách đó làm trung tâm, cả giá sách đó liền di chuyển tách ra hai bên trái phải, điều này làm vẻ mặt Shere ngày càng kinh ngạc. Anh đã quen biết Claire mấy trăm năm, hơn nữa cũng đã từng ở chung với anh ta một khoảng thời gian khá dài, thế nhưng lại chưa từng biết trong thư phòng của Claire lại có một cơ quan như vậy, nhưng có vẻ hôm nay lại bị mình cố tình phát hiện được. Là trùng hợp, hay là Claire có ý thiết kế ra?

Nhưng cho dù là cạm bẫy Claire cố tình thiết kế ra để hại mình thì cũng không hề có ý nghĩa gì, huống chi Claire sẽ không bao giờ làm chuyện bất lợi đối với Shere.

Shere bước vào mật thất bên trong giá sách. Bên trong có vẻ khá rộng, ngoại trừ trên bậc thềm trước mặt có một vài tia sáng từ bên ngoài chiếu vào thì bốn phía xung quanh lại tối tăm hiu quạnh. Bên trên bậc thềm đó có đặt một cỗ quan tài, ánh sáng màu trắng phát ra từ cỗ quan tài đó làm Shere hơi chói mắt.

Shere bước từng bước đến bên cạnh cỗ quan tài đó, nắp quan tài màu đỏ thẫm được đặt ngay ngắn, bên trên còn khắc hoa văn hoa tường vi. Cả người

Shere giống như bị khổng chế, đưa tay đẩy nắp quan tài ra. Nắp quan tài từ từ được đẩy ra, khi Shere nhìn thấy người đang nằm trong quan tài thì trên mặt lại hiện lên vẻ không thể tin được.

Bên trong là một người đàn ông trong khá trẻ tuổi, có vẻ chỉ hơn Shere vài tuổi, hơn nữa người đó lại có một mái tóc màu bạc dài giống như anh. Hai mắt người đàn ông đó nhắm nghiền, hàng lông mi dài màu bạc yên tĩnh dán lên gương mặt tái nhợt, bộ dáng của người đàn ông này cứ như đang “ngủ” vô cùng bình thản.

Shere cẩn thận nhìn kỹ lại khuôn mặt của người đó thì lại giật mình phát hiện... dường như có vài nét giống với mình, chẳng lẽ...

Không có khả năng! Nhưng tại sao người này lại được giấu dưới mặt thất trong thư phòng của Claire?

“Người đoán không sai, người nằm ở đó...” Đột nhiên Claire xuất hiện ở cửa mặt thất, cúi đầu mỉm cười nói: “Đúng là cha của ngươi.”

***

“Rầm!”

Tô Lị đang nhàn nhã tựa lưng vào ghế thưởng thức ly trà do Beucke vừa bung đến, thì đột nhiên trên bàn xuất hiện một chồng tài liệu, khi cô ngẩng mặt lên thì lại nhìn thấy vẻ mặt cực kì không tốt của Alar.

“Dường như Lang Nhân tộc đã chiếm được một nửa các khu phố Luân Đôn rồi, có vẻ bọn chúng đã thành lập được một vài căn cứ bí mật. Nếu ta đoán không sai thì kế hoạch của bọn họ là chiếm đóng bộ thành phố Luân Đôn, hoặc là muốn biến nơi này thành khu vực riêng của bọn họ. Trên bàn là những tài liệu về số người đã bị bọn chúng giết chết mấy ngày nay.”

“Cậu có tra ra được căn cứ của bọn họ ở đâu không?”

“Làm sao có thể tìm được trong thời gian ngắn như vậy!”

Tô Lị cầm lấy một chồng tài liệu dày trên bàn: “Dù sao thì những chuyện cậu tra được cũng rất giá trị rồi! Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà cậu đã tra được nhiều thông tin như vậy, nên tối nay tôi sẽ dành cho cậu một phần thưởng... đó là tối nay, tôi sẽ dẫn cậu đi dạo chơi Luân Đôn.”

Khi nghe đến mình có thể đi chơi thì Alar đã bắt đầu không yên: “Thật sao? Nhưng cô muốn đi chơi ở đâu?”

“Chơi trò chơi mạo hiểm. Tôi đảm bảo cậu nhất định sẽ kinh tâm động phách!” Vẻ mặt Tô Lị vô cùng gian xảo, vừa nhìn Alar vừa cười.

“Hừ! Trên đời này làm gì có chuyện khiến cho ta sợ hãi chứ, ăn bữa tối xong thì chúng ta sẽ đi!”

“Được!”

Có đôi khi Alar cảm thấy Tô Lị chính là một con người chỉ biết hại người khác để bản thân mình có lợi. Mặc dù ở bên ngoài cậu bắt nạt cô rất nhiều, thế nhưng Tô Lị không phải cô gái sẽ nhìn nhin cho qua mọi chuyện, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ tức giận khi bị cậu bắt nạt, thế nhưng về sau chỉ cần có cơ hội thì nhất định cô sẽ nghĩ biện pháp chinh lại mình.

Giống như hiện tại..

Bởi vì gần đây xuất hiện dã thú cắn người, cho nên lúc này ngoài đường không có một bóng người. Alar bị Tô Lị bắt một bộ tây phục mà cô đã tốn rất nhiều công để chuẩn bị, trên cô áo thắt nơ con bướm, quần ngắn tới đầu gối kết hợp với tất lưng và giày da. Tô Lị đặc biệt trang điểm cho cậu nhóc vô cùng đáng yêu, rồi lại bắt Alar lượn qua lượn lại mấy vòng ở những chỗ hẻo lánh.

Dọc đường đi, Alar đều phồng mang trợn má, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Sau khi Alar đi được năm sáu vòng thì rốt cuộc cậu không chịu nổi nữa, tức giận quay sang quát Tô Lị đang trốn trong chỗ tối: “Vì sao ta phải làm cái chuyện ngốc nghếch như vậy hả?”

Tô Lị vội vàng đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo Alar nói nhỏ thôi, sau đó nói nhỏ với cậu nhóc: “Tất cả những chuyện ngày hôm nay cậu làm đều là vì Shere, nếu cậu làm tốt thì sau khi Shere trở lại nhất định sẽ khen ngợi cậu. Hơn nữa, chính cậu nói cậu muốn chơi trò chơi mạo hiểm, bây giờ trò chơi còn chưa bắt đầu, chẳng lẽ cậu muốn trở thành người vừa lâm trận mà đã bỏ chạy sao?”

“Cô...” Alar nghĩ mãi mà không ra, nếu Tô Lị chỉ đơn thuần dẫn cậu ra ngoài để chơi trò chơi thì cần gì phải trang điểm cho cậu thành như vậy, đã vậy cô lại còn bắt cậu đi qua đi lại trên con đường vắng tanh hơn nửa tiếng đồng hồ!

Alar nghĩ như thế nào cũng cảm thấy chuyện này là Tô Lị đang cố tình chinh mình!

Tô Lị lấy chiếc đồng hồ quả quýt trong túi ra, xem ra hiện tại đã đến lúc rồi, vì vậy vội vàng phát tay nói với Alar: “Sắp đến giờ rồi, cậu tiếp tục đi!” Tô Lị nói xong liền nhanh chóng trốn trong chỗ tối.

Giữa trưa, Tô Lị có xem qua tài liệu mà Alar đưa, cô cũng không biết vì sao những nam sĩ và nữ sĩ bị giết đều có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, trong đó lại có thật nhiều thiên kim quý tộc hoặc thiếu gia nhà quyền quý. Tô Lị đang nghi ngờ có lẽ mục tiêu hành đầu của Lang Nhân Tộc chính là diệt trừ tầng lớp quý tộc, sau đó sẽ dùng làm bàn đạp từng bước một khuếch trương thế lực ở Luân Đôn.

Mà Luân Đôn lại chính là nơi mà Shere quản lý, bản thân anh là một Thân Vương, nếu như địa phận của mình bị cướp mất thì có lẽ thân phận Thân Vương đó của Shere sẽ không giữ nổi mất.

Trong khi Tô Lị đang mải mê suy nghĩ thì đột nhiên có hai bóng người cao lớn đi về phía bọn họ với một tốc độ vô cùng nhanh. Dựa vào ánh sáng mờ ảo của đèn đường nên Tô Lị mới kịp thời nhìn thấy hai người họ, cô vội vàng nhỏ giọng gọi Alar vẫn đang ngẩn ngơ không biết chuyện gì.

“Alar, mau chạy đi! Đây... Alar...”

Alar đang quay lưng về phía Tô Lị nên không nghe thấy gì, cậu vẫn tiếp tục đi về phía trước. Tô Lị đang định chạy lại kéo Alar chạy đi, nhưng cô chưa kịp hành động thì một trận gió đã lướt qua và hai người kia đã xuất hiện trước mặt Alar.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện hai người cao gần hai thước làm cho Alar hơi hoảng sợ, nhưng sau khi lấy lại bình tĩnh trong nháy mắt, cậu liền bĩu môi hỏi: “Hai người có chuyện gì sao?”

“Ồi cha! Hóa ra là một cậu bé Huyết Tộc!” Một tên có vẻ hơi thấp hơn tên còn lại kinh ngạc nói.

Tên đàn ông cao hơn nhìn chằm chằm Alar một lúc, sau đó quan sát bốn phía xung quanh, gã ta nhanh chóng đánh hơi được ở nơi này ngoại trừ tên nhóc Huyết Tộc trước mắt thì còn mùi vị của một con người. Sau khi xác định không còn ai, gã híp mắt nhìn Alar, lạnh lùng nói: “Giết đi!”

“Ngươi quả nhiên quá máu lạnh rồi! Nhưng ngươi đã nói như vậy thì... ta đành phải giết tên nhóc này thôi...” Gã ta vừa cười nhìn Alar, quanh người vừa tản ra một hơi thở tàn bạo, cả người gã đột nhiên biến thành dã thú vô cùng to lớn.

Tô Lị đang trốn ở trong chỗ tối, phát hiện được có điều gì đó không thích hợp, vội vàng biến chiếc vòng tay thành Tập Tự Kiếm. Khi con dã thú kia sắp vô tới Alar thì Tô Lị đột nhiên chạy ra, đẩy cậu nhóc tránh sang một bên.

Alar vẫn đang bị vây trong trạng thái hoảng sợ, kinh ngạc trừng mắt nhìn Tô Lị đang đứng chắn trước mặt. Lúc này cậu nhóc mới phát hiện hình như Tô Lị đang muốn quyết chiến với dã thú, vì vậy đây là lần đầu tiên cậu nhóc cảm thấy cô giống như một vị anh hùng!

Nhưng Alar lại không thể nào ngờ được động tác tiếp theo của Tô Lị đã khiến cho cậu được mở rộng tầm mắt, làm cho cậu rất muốn ném hết những lời khen ngợi lúc nãy xuống Thái Bình Dương!

Tô Lị cầm cây kiếm trong tay... ném xuống dưới đất, sau đó nhún vai nói: “Tôi đâu hàng! Tôi không đánh lại hai người!”

Hai người kia cũng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy hành động của Tô Lị, nhưng sau đó liền cười nói: “Hóa ra là một cô gái xinh đẹp.” Một tên quay sang nói với tên còn lại: “Chúng ta phải làm sao đây? Có nên giết hết không?”

“Giết hết đi!”

Tô Lị cảm thấy cả người lạnh toát!!! Bọn họ sẽ giết cô luôn sao?

“Hai người muốn giết chúng tôi thật sao?”

Câu hỏi bất ngờ của cô gái trước mặt làm cho hai gã nổi lên hứng thú. Cả hai đều không trả lời mà im lặng chờ cô nói tiếp.

“Chắc là hai người biết Shere – một Thân Vương của Huyết Tộc đã từng bị Lang Nhân Tộc bắt cách đây không lâu đúng không? Tôi nghĩ chắc hẳn Lang Nhân Tộc sẽ hận Shere thấu xương nhỉ? Chỉ cần hai người có thể đảm bảo an toàn cho hai chúng tôi, tôi sẽ nghĩ cách giúp mấy người đối phó lại Shere. Sao nào? Giao dịch này không tôi đâu đúng không?”

Alar nghe Tô Lị nói vậy liền giật tay mình ra khỏi tay cô, tức giận nói: “Cô muốn hại anh Shere sao?”

Tô Lị xoay người, lấy hai tay để lên vai Alar, dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Alar, nếu tôi không làm như vậy thì ngày hôm nay, chúng ta sẽ phải chôn thân ở nơi này. Mạng sống là quan trọng nhất, nếu muốn bản thân mình có thể sống sót thì cuối cùng cũng phải có một người khác hy sinh. Đây là điều không thể tránh khỏi.”

Alar dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn Tô Lị, hy vọng rằng có thể tìm được một chút ý đùa cợt trên gương mặt cô, nhưng đáng tiếc là biểu cảm của Tô Lị vô cùng nghiêm túc. Cậu biết Tô Lị là một người rất sợ chết, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ cô sẽ vì bản thân mà vứt tính mạng của anh Shere cho đám Lang Nhân Tộc.

Hai gã Lang Nhân Tộc chẳng thể nào nhìn ra biểu cảm đùa bỡn trên gương mặt Tô Lị. Nhưng lúc trước, một nửa nguyên nhân khiến cho Shere có thể thoát khỏi tay tộc trưởng là vì có một cô gái đột nhiên xuất hiện, và hiện giờ, cô gái đó đang đứng ngay trước mặt bọn họ.

Khi đó, vì muốn cứu Shere ra ngoài mà cô gái này đã không sợ chết chạy đến can dự của Lang Nhân Tộc, thế nhưng bây giờ lại vì muốn bo bo giữ mình mà hãm hại Shere. Nói thật thì bọn họ không thể tin vào điều đó được!

“Vì sao đột nhiên cô lại muốn giúp chúng ta? Cô có mục đích gì?” Người đàn ông vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, đôi mắt màu xanh biếc của gã nhìn chằm chằm Tô Lị không rời.

“Mục đích của tôi rất đơn giản, hai người thả Alar và tôi sẽ làm con tin để các người uy hiếp Shere.”

“Dựa vào cái gì để chúng ta có thể tin lời cô nói?”

“Nếu hai người không tin thì có thể giết tôi ngay lúc này; nhưng nếu bây giờ giết chết tôi thì các người sẽ không còn lợi thế để uy hiếp Shere. Lưu chúng tôi một mạng thì Lang Nhân Tộc còn có khả năng đối với Shere, hai người có thể tự so sánh quyền lợi trong chuyện này, có tin lời nói hay không thì chỉ cần dựa vào suy nghĩ của cả hai mà thôi.”

“Chúng ta có thể giữ lại một mạng của người, nhưng hình như lúc này tên nhóc này gọi Shere là anh, nếu như đã là em trai của Shere thì chúng ta không thể tha cho nó được!”

“Nếu Alar bị thương dù chỉ là một cọng tóc thì tôi không thể trở thành công cụ để các người uy hiếp Shere được! Còn nữa, nếu Shere biết Lang Nhân Tộc giết chết em trai duy nhất của mình, tôi nghĩ ngài ấy sẽ có khả năng giết hết toàn bộ Lang Nhân Tộc đấy! Tôi hoàn toàn tin tưởng Shere có năng lực làm được chuyện này!”

Lời nói của Tô Lị nhất thời làm bọn họ không thể cãi lại được. Sau một hồi trầm tư, suy nghĩ thấu đáo lợi ích, bọn họ quyết định nghe theo lời Tô Lị, thả Alar đi rồi đi đến nắm chặt cổ cô: “Tốt nhất là cô đừng giờ trò gì!”

“Cho dù tôi muốn thì tôi có thể thắng được hai người sao?” Tô Lị vẫn không hề sợ hãi nói, sau đó quay đầu nhìn Alar rồi hét: “Alar, cậu hãy chạy đi, không cần quay đầu. Trước khi trời sáng, tôi sẽ trở về!”

Alar đang sửng sốt, không biết Tô Lị đang tính toán chuyện gì, khi Tô Lị hét đuổi cậu đi, Alar mới giật mình, vội vàng chạy về phía trước.

“Rõ ràng cô chỉ là một con người, vì sao lại muốn cứu tên nhóc Huyết Tộc đó?” Một gã Lang Nhân Tộc đi đến trước mặt Tô Lị hỏi.

“Không vì điều gì cả, nhưng hai người không biết hiện tại chúng ta nên rời khỏi đây sao?”

Gã thấy Tô Lị nói cũng có đạo lý, đang định đi thì đột nhiên một tia sáng màu bạc từ phía xa lao đến, xẹt ngang qua bàn tay đang để trên cổ Tô Lị.

Cách đó không xa, Tô Lị bất ngờ nhìn thấy một gương mặt khá quen thuộc, hóa ra đó là tên Huyết Săn mà cô đã từng gặp qua vài lần – An Belle Mont.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Sự xuất hiện của An làm Tô Lị vô cùng kinh ngạc. Dù sao đã lâu lắm rồi cô không gặp anh ta, suýt nữa thì cô đã quên mất mình từng quen biết một Huyết Săn!

Nếu bình thường, anh ta đột nhiên xuất hiện khi cô gặp nguy hiểm thì có lẽ cô sẽ vô cùng vui mừng, ba quỳ chín lạy ngay trước mặt anh; nhưng hiện tại, đối với sự xuất hiện này của anh thì lại hoàn toàn trở thành một trình giảo kim!

“Ôi chào. Lúc này là ma cà rồng và con người, bây giờ lại thêm một Huyết Săn. Thu hoạch ngày hôm nay của chúng ta quả nhiên rất phong phú nha!”

“Nhanh chóng giải quyết hấn ta đi!” Gã đàn ông lau vết máu trên cổ tay, vết thương do kiếm bạc gây ra không thể tự động khép lại được.

“Các người chính là dã thú cắn người ở Luân Đôn trong những ngày gần đây – Lang Nhân Tộc đúng không?”

“Phải thì sao? Người đã là thợ săn ma cà rồng thì tốt nhất hãy chuyên tâm giết tên Huyết Tộc kia đi, chuyện của Lang Nhân Tộc chúng ta không đến phiên người nhúng tay vào.”

“Mặc kệ các người là Lang Nhân Tộc hay là Huyết Tộc, nhưng nếu người đã xem con người là con mồi, thì ta có nghĩa vụ phải khai trừ các người.” An lấy ra Thập Tự Kiếm, chĩa thẳng vào mặt gã người sói.

Bàn tay gã ta vẫn không buông cổ Tô Lị ra, chỉ xoay người nói với tên bên cạnh: “Hấn ta giao cho người.”

Tên người sói gật đầu với gã, sau đó quay sang nhìn An cười nói: “Người không có phần thắng đâu. Ta đây sẽ rù lòng từ bi cho người hai con đường, một là ta sẽ cho người một con đường sống, để người có thể chạy thật nhanh rời khỏi đây; hai là ta sẽ giết chết người. Người chọn điều nào đây?”

“Ta chọn ta sẽ giết chết người!”

Thấy An không biết tốt xấu, gã người sói cũng không muốn cùng đối thủ nói những lời vô nghĩa, nhanh chóng biến thân thành sói. Gã ta vốn dĩ đã cao lớn, nay biến thành bản thể lại càng cao to hơn vài phần.

Tô Lị thấy thế thì thảm nghĩ không tốt. Tuy rằng cô không có nghĩa vụ phải đi giúp An, nhưng ít ra vừa này anh ta chỉ muốn giúp cô, bây giờ cô chỉ biết đứng nhìn anh ta bị giết chết thì trong lòng cũng sẽ cảm thấy hơi băn khoăn.

Tên người sói vung bàn tay khổng lồ thẳng đến trước mặt An, anh ta đang muốn dùng Thập Tự Kiếm chống lại công kích, nhưng đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng người dùng quyền trượng ngăn cản tên người sói lại.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc khi đột nhiên xuất hiện thêm một người nữa. Beucke dùng một chiêu đánh tan công kích của tên người sói, sau đó lại dùng một tư thế vô cùng thân sĩ ném quyền trượng ra phía sau, tay kia thì để trước ngực, xoay người chụp tới phía đối diện: “Thật ngại quá, ta đến đây để đón tiểu thư Lily.”

Beucke đột nhiên xuất hiện, người kinh ngạc nhất lại là Tô Lị. Bình thường, Beucke là một ông lão vô cùng hiền lành, cô chưa bao giờ biết rằng ông cũng là một ma cà rồng mạnh đến như vậy. Hôm nay cô được chứng cảnh này, quả nhiên là đã được mở mang tầm mắt.

Sự xuất hiện của Beucke làm cho hai gã Lang Nhân Tộc phải nhủ mảy, có vẻ chuyện này ngày càng khó giải quyết, chỉ sợ ông lão này không phải là người dễ đối phó.

“Beucke, tôi không sao. Ông dẫn An rời khỏi đây trước đi đã.” Để một ma cà rồng đi cứu một thợ săn ma cà rồng, Tô Lị biết lời nói này rất kỳ quái, nhưng lúc này cô không muốn quản nhiều chuyện như vậy, cô không thể để bất kỳ ai phá hỏng kế hoạch của mình!

“Tiểu thư Lily, xin thứ lỗi cho ta không thể làm như vậy! Trước khi đại nhân quay về Ma Giới đã dặn dò tôi phải bảo vệ thật tốt tiểu thư!”

“Vậy thì càng tốt! Ta sẽ cho người cơ hội được chết cùng nhau!” Gã Lang Nhân Tộc đã biến thành người sói rống lên, giờ móng vuốt sắc nhọn vung về phía bọn họ.

***

Shere khẽ nhíu mi, tuy rằng anh đã đoán được kết quả, nhưng sự thật được nói ra từ chính miệng của Claire vẫn làm anh không khỏi kinh ngạc. Cha của anh... từ trước khi anh được sinh ra đã bị hạ lệnh lập sát, theo lý thuyết thì ông phải hồi phi yên diệt rồi mới đứng, nhưng tại sao đột nhiên ông lại xuất hiện bên trong thư phòng của Claire?

“Claire, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

“Giống như ngài nhìn thấy, chính ta đã giấu Troy Trask đại nhân ở chỗ này.” Claire bước đến gần, ngồi lên bậc thềm, dùng tay đỡ lấy nắp quan tài.

“Đáng lẽ ông ấy phải hồi phi yên diệt rồi mới đứng, nhưng vì sao lại ở chỗ người?”

Claire nhìn người đàn ông nằm trong quan tài, suy nghĩ một lúc lâu rồi mới trả lời vấn đề của Shere: “Shere, người biết ai đã lĩnh mệnh đi lập sát Troy Trask đại nhân không?”

“...”

“Không sai, đúng là ta.” Cho dù Shere im lặng không nói, nhưng Claire vẫn có thể đọc được ý nghĩ trong lòng Shere.

“Claire, người đừng tùy tiện xem suy nghĩ của ta!”

Claire cười cười. Cho dù gặp phải chuyện gì thì Shere vẫn sẽ không biểu hiện ra ngoài, luôn giữ một vẻ mặt thờ ơ với mọi chuyện, nếu không đọc ý nghĩ trong lòng Shere thì sẽ chẳng thể nào biết cậu suy nghĩ cái gì, và tiếp theo cậu sẽ làm gì.

“Lúc trước, ta nhận được mệnh lệnh phải lập sát Troy Trask đại nhân, ngài chính là một người khiến ta kính nể, thế nhưng đức vua Atlan lại cố ý để ta đi lập sát ngài. Người biết cảm giác phải ra tay giết chết người mà mình tôn kính sẽ như thế nào không? Thân là Huyết Tộc nên sẽ không già không chết, thế nhưng một khi trái tim bị cướp mất thì sẽ hồi phi yên diệt. Lúc đó, quả thật là ta đã giao trái tim của ngài cho Atlan, nhưng Troy Trask đại nhân không hồi phi yên diệt là do ta đã đặt Chén Máu vào trong cơ thể của ngài, vì vậy ta mới bảo vệ được cơ thể của ngài, nhưng ngài sẽ mãi mãi không thể tỉnh lại được!”

Lúc này, biểu cảm của Shere mới hơi thay đổi một chút. Chén Máu chính là một trong mười ba thánh khí của Lilith, đó là một cái chén có chứa đầy máu. Claire để vật đó vào trong cơ thể Troy Trask đại nhân nên máu tràn ra từ Chén Máu có thể cung cấp năng lượng cho toàn bộ cơ thể, mà lực lượng cường đại vốn có sẵn trong người ngài sẽ làm cho máu không ngừng tuần hoàn, vì thế mà thân thể ngài mới được bảo vệ hoàn hảo như vậy. Nhưng Chén Máu chỉ có tác dụng không khiến ma cà rồng bị hồi phi yên diệt chứ không thể hồi sinh lại được!

“Vì sao người phải làm như vậy?”

“Troy Trask đại nhân là đức vua duy nhất ta tán thành. Bản thân người là con của ngài nên cũng là đức vua đời tiếp theo trong lòng ta. Vì để người trở thành vị vương giả tiếp bước ngài, ta tuyệt đối sẽ không để người phạm sai lầm một lần nữa.”

“Claire, thật xin lỗi đã khiến người thất vọng, nhưng người biết rõ là ta chán ghét điều này mà! So với một Ma Giới vĩnh viễn không có thiên lý, ta lại thích ở Nhân Giới tự do tự tại hơn.” Khi Shere nói những lời này, đột nhiên anh lại nhớ tới lần đầu tiên anh gặp được Tô Lị.

Đúng rồi, lúc trước anh muốn Tô Lị có thể mãi mãi ở bên cạnh mình nên đã định sơ unction cô, thế nhưng khi đó cô đã dùng gương mặt vô cùng quật cường

đối diện với hai chiếc ranh nanh của mình và nói... cô không hề có hứng thú với chuyện ngày nào cũng phải trốn trong bóng tối, hằng đêm đi ra ngoài hút máu người để duy trì sự sống, nếu muốn cô vì sinh mệnh vĩnh hằng mà từ bỏ sự ám áp của ánh nắng mặt trời, vậy thì cô tình nguyện tìm đến cái chết còn hơn.

Lúc đó, anh không hiểu con người vẫn luôn mơ ước sinh mệnh vĩnh hằng kia mà, thế nhưng vì sao cô gái này lại không cần? Và hiện tại, khi suy nghĩ lại thì anh đột nhiên có thể hiểu được suy nghĩ lúc đó của Tô Lị.

“Nếu như vậy thì ta cũng sẽ không ép người nữa. Thế nhưng ta sẽ làm mọi cách để cho Troy Trask đại nhân có thể thức tỉnh.”

“Thức tỉnh? Người đang nói sáng sao?”

“Không! Ta đã tìm ra một phương pháp có thể thức tỉnh được đại nhân. Hiện tại, đại nhân chỉ thiếu một trái tim, nếu ta có thể tìm được một trái tim thích hợp có thể dung hợp với cơ thể ngài, thì ngài sẽ có thể thức tỉnh!”

“Một trái tim thích hợp? À... có lẽ sẽ có!” Giọng nói của Shere vô cùng trào phúng.

“Đương nhiên rồi! Trái tim đó chính là của Huyết Tộc mạnh nhất Ma Giới, cũng chính là thủy tổ của chúng ta – Lilith!”

Shere hơi kinh ngạc khi nghe được cái tên Lilith: “Người muốn dùng trái tim của Lilith để làm cho ông ta sống lại?”

“Không sai. Nhưng là năm đó, sau khi đại chiến của Huyết Tộc kết thúc, cô ta đã chạy trốn đến Nhân Giới, hơn nữa đã biến mất. Ta biết cô ta đã từng cứu người, dùng sinh mệnh của cô ta để đổi lấy sự sống đại nhân là chuyện người khó có thể chấp nhận, nhưng dù sao đại nhân của là cha của người, nếu tìm được Lilith thì có thể khiến cho đại nhân thức tỉnh không phải tốt hơn sao?”

“Cho dù tìm được Lilith, người sẽ cướp trái tim của cô ấy như thế nào? Người vẫn biết chúng ta không thể nào là đối thủ của Lilith chứ?”

“Nhưng chỉ cần người chịu hỗ trợ thì tất nhiên ta sẽ có biện pháp lấy được!”

“Nếu ta không giúp người thì sao?”

“Ta nghe nói ở Nhân Giới, người đang sống cùng với một cô gái loài người tên là Tô Lị. Nếu người thích cô ta, ta có thể làm cho cô ta vĩnh viễn ở bên cạnh người.”

Shere hơi bức mình, khẽ nhủ mi lại: “Người đang uy hiếp ta?”

“Sao ta lại phải uy hiếp người? Ta làm như vậy chỉ để cứu cha của người thôi.”

“Nhưng có lẽ ông ấy vốn không cần người cứu. Dù sao mẹ của ta đã chết, ông ta sống lại cũng không có ý nghĩa gì. Một mình sống cô độc trên đời còn không bằng chết và quên đi tất cả!”

Shere rất rõ cảm giác này, một mình cô đơn nhìn những người xung quanh mình lần lượt chết đi, mà chính bản thân mình lại không thể cảm nhận được cái chết là như thế nào... cảm giác đó anh biết rất rõ.

Khi Lilith biến mất, anh đã từ suy nghĩ mình sẽ biến mất cùng cô, thế nhưng anh sợ khi mình biến mất sẽ không thể tìm được Lilith, cho nên anh cố gắng gượng sống và tiếp tục tìm kiếm cô, một mình cô đơn sống đến hiện tại, cho đến một ngày Tô Lị đột nhiên xông vào trong thế giới của anh.

“Không! Đại nhân sẽ không cô đơn nữa, vì ngài đã có người bên cạnh!”

“Người muốn làm gì thì mặc kệ người, ta sẽ không ngăn cản, nhưng ta sẽ không giúp người. Còn nữa, người đừng nên động đến Tô Lị.” Shere đứng dậy, đối diện với ánh mắt của Claire. Anh không biết vì sao Claire lại có chấp niệm sâu như vậy với cha mình, nhưng anh biết chẳng qua cha mình đã từng cứu Claire một mạng trong trận chiến giữa Ma Đẳng và Mật Đẳng năm đó.

“Claire, người ở trong này sao?” Đột nhiên ngoài thư phòng vang lên giọng nói của người đàn ông làm cho cả hai người cùng hoảng sợ. Claire vội vàng đứng dậy đang định đóng cửa mật thất lại, thế nhưng tên kia đã bất chợt từ thư phòng đi vào, khi thấy Claire và Shere đang cùng ở trong thì vui mừng nói: “Hóa ra người ở đây! Ôi! Shere trở về rồi sao?”

Gã ta không nhìn biểu tình kinh ngạc trên gương mặt Shere và Claire, đứng đĩnh đi đến, khi nhìn cổ quan tài thì vẻ mặt liền thay đổi.

“Đây là cái gì?”

“Southorn...” Vẻ mặt Claire vô cùng phức tạp nhìn Southorn, hẳn ta là người của đức vua Atlan, nếu như hắn ta phát hiện đại nhân vẫn chưa bị hồi phi yên diệt thì hậu quả sẽ không tưởng được!

Nhưng lúc này... bọn họ đã không thể ngăn cản được rồi!

Thấy vẻ mặt Claire không thích hợp, Southorn di chuyển tức thời tới gần cổ quan tài, khi thấy người đang nằm bên trong thì vô kinh ngạc, lùi ra phía sau hai bước!

“Troy... Troy Trask đại nhân...” Southorn kinh ngạc, hai mắt mở to nhìn về phía Claire: “Người dám cãi lại mệnh lệnh của đức vua, không ra tay lập sát Troy Trask đại nhân?”

“Năm đó ta đã dâng lên đức vua trái tim của Troy Trask đại nhân, nhưng đức vua không hạ lệnh không cho phép ta được bảo vệ cơ thể ngài ấy không bị hôi phi yên diệt.”

“Người biết rõ mục đích của đức vua chính là đuổi tận giết tuyệt Troy Trask đại nhân, nếu đại nhân không chết thì đức vua sẽ không thể buông tha dễ dàng cho người. Claire, thật xin lỗi, ta phải bẩm báo cho đức vua biết chuyện này.”

Southorn nói xong liền nhanh chóng biến mất khỏi mặt đất. Khuôn mặt Claire nhăn nhó, không ai có thể so sánh với tốc độ dịch chuyển tức thời của Southorn, lần này thì mình đã gặp phải đại họa rồi!

“Shere, người trở về Nhân Giới đi. Chuyện này không quan hệ gì với người cả.”

“Cho dù ta muốn về thì đã không còn kịp nữa rồi!”

Atlas luôn không vừa mắt với Shere. Sự kiện lần này lại chính là cơ hội để ông ta trừ bỏ cái đinh trong mắt, chắc chắn Atlas sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, cho dù anh có trốn thì cũng vô dụng, cho nên Shere rất thân thiện tiếp nhận chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Sau trận chiến cùng Lang Nhân Tộc, tuy Beucke giành được chiến thắng trong gang tấc nhưng cũng bị thương không nhẹ, mà sau khi gã người sói cầm đầu nói một câu “Sau này còn nhiều cơ hội.” thì lại buông tha Tô Lị một cách vô cùng dễ dàng rồi chạy mất. Vốn dĩ thoát khỏi nguy hiểm như vậy phải làm mọi người đều vui mừng, thế nhưng biểu cảm lúc này của Tô Lị lại hoàn toàn ngược lại.

“Belle Mont đại nhân, xin hỏi ngài muốn tiếp tục đánh hay muốn dừng đây?” Tuy rằng trên người Beucke đã dính đầy máu, thế nhưng ông vẫn vô cùng thân sĩ xoa người hỏi An.

An cất Thập Tự Kiếm đi nói: “Hôm nay đến đây thôi.” Sau đó anh ta xoay người đi đến bên cạnh Tô Lị hỏi: “Cô vẫn không muốn đi theo ta sao?”

“Tất nhiên rồi!”

An chăm chú nhìn cô một lúc lâu, phát hiện Tô Lị cố tỏ ra nghiêm túc nhưng dường như có chút không vui nên hỏi: “Ta thấy từ đầu đến giờ cô đều nói ra những lời kỳ quái. Có phải cô có chuyện gì giấu chúng ta không?”

“Đều tại hai người phá hỏng hết kế hoạch của tôi đấy!”

Biểu cảm An hơi kinh ngạc: “Cô cố tình để bọn chúng bắt cô đi? Vì sao cô lại làm vậy?”

“Lang Nhân Tộc luôn ở Ma Giới, thế nhưng lần này lại đột nhiên tiến vào Nhân Giới, không những vậy mà lại dám làm loạn ngay trên địa bàn của Shere. Tôi cũng không biết mục đích lần này của họ là gì, nếu bọn họ muốn gây bất lợi cho Shere thì tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Cũng chính vì điều tra mục đích của bọn họ nên tôi mới phải làm như vậy, nếu biết được sào huyệt của bọn họ là tốt nhất. Vốn dĩ tôi đã có thể biết được sào huyệt của bọn họ ở đâu, thế nhưng vì hai người mà kế hoạch này đã thất bại mất rồi!” Tô Lị nói xong còn ném cho cả hai người một ánh mắt oán trách.

“Vì muốn điều tra mục đích của bọn chúng mà cô lại mạo hiểm như vậy sao? Chẳng lẽ vì Shere mà cô có thể không quan tâm mạng sống của mình ư?”

“Tất nhiên là không phải rồi! Tôi đã tính toán hết tất cả, sao có thể để bọn họ lấy mạng của mình dễ dàng như vậy được! Trung Quốc chúng tôi có một câu châm ngôn: Bắt giặc bắt vua trước, không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Ôi trời! Tôi có nói thì hai người cũng không hiểu được đâu! Thôi quên đi, chúng ta giải tán, tôi sẽ nghĩ biện pháp khác! Beucke, chúng ta về thôi.”

“Vâng, tiểu thư Lily.”

Tô Lị xua tay, xoay người đang định đi về cùng Beucke, nhưng đột nhiên phía sau lại truyền đến giọng nói của An: “Vì sao cô lại tốt với Shere như vậy? Cô làm vậy có đáng giá không?”

Tô Lị dừng cước bộ lại, nghiêng đầu, thân nhiên nói: “Vi sa ư? Làm gì có nhiều vì sao như vậy, chỉ đơn giản là tôi thích Shere mà thôi.”

Thích... thích đến nỗi muốn vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh!

***

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi xảy ra sự kiện kia, Luân Đôn yên tĩnh đến thần kỳ.

Cả thành phố chìm trong yên tĩnh làm người ta cho rằng vụ thảm sát do dã thú làm loạn xảy ra mấy ngày trước chỉ là ảo giác.

Nhưng càng yên tĩnh quá mức thì Tô Lị lại càng lo lắng. Shere trở về Ma Giới đã mấy ngày, đến bây giờ vẫn không hề có tin tức nào, cũng không biết anh có tra ra được thân phận của vị Thân Vương cuối cùng kia không.

Trong lúc Tô Lị đang do dự có nên tìm người đi tìm hiểu tin tức hay không thì đột nhiên Josie lại ôm vẻ mặt buồn phiền xuất hiện trước mặt cô.

Nghe Ian nói có Josie đến tìm, cô liền vội vàng chạy lộp cộp xuống nhà, không thèm quan tâm đến bộ váy ngủ trên người cùng với mái tóc rối như tổ chim.

“Josie, có tin tức gì của Shere sao?”

Về mặt của Josie đã không còn tươi cười, hồn nhiên như lúc trước, khi vừa nhìn thấy Tô Lị thì vội vàng kéo tay cô, sốt ruột nói: “Lily, chúng ta phải làm bây giờ? Shere xảy ra chuyện rồi!”

Khi nghe Josie nói Shere đã xảy ra chuyện, sự lo lắng trong lòng Tô Lị đã sắp trào ra ngoài, nhưng cô cố quăng nguyên nhân có thể khiến cho Shere gặp chuyện không may ra sau đầu, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh giữ chặt tay Josie, an ủi nói: “Josie, ngại đừng vội, rốt cuộc là Shere đã xảy ra chuyện gì?”

“Đức vua muốn bắt Shere đi vào Mộ Địa Trăm năm rồi, nếu Shere mà đi vào đó thì sẽ mất hết ma lực đấy!”

Tô Lị cũng biết ma cà rồng bị bắt vào Mộ Địa Trăm Năm là khái niệm gì, nhưng có vẻ tình huống này rất không tốt nên cô đành phải nhờ Josie giải thích cho cô hiểu.

Mộ Địa Trăm Năm là nhà tù dành riêng cho những Huyết Tộc phạm tội nhưng không bị khép ngay vào mức tử hình. Ma cà rồng bị nhốt trong Mộ Địa Trăm Năm, hằng ngày, trái tim sẽ phải nhận hàng ngàn giày xéo, cho đến khi trở thành xác chết khô thì thôi.

Ma cà rồng nào bị nhốt vào Mộ Địa Trăm Năm, trong vòng một trăm năm đó không được phép đi ra ngoài. Bên ngoài Mộ Địa Trăm Năm được Nữ Vu phong ấn, cho dù là ma cà rồng cường đại đến đâu đi nữa cũng không thể phá bỏ được phong ấn này. Phàm là ma cà rồng bị nhốt vào bên trong, ma lực sẽ bị xói mòn theo thời gian, hoặc là do không được bổ sung máu mà sẽ dần biến thành cái xác khô.

Mộ Địa Trăm Năm được Nữ Vu lấy chính máu của mình làm thuốc dẫn, phía trên dùng ma lực cường đại thi triển thuật đại phong ấn, chỉ cần sau một trăm năm thì phong ấn sẽ tự động phá bỏ. Sau khi phong ấn được phá bỏ sẽ biến thành máu dung nhập vào tội nhân bị nhốt bên trong, đến lúc đó ma cà rồng đó sẽ được hồi sinh, nhưng sau khi rời khỏi Mộ Địa Trăm Năm thì lại còn yếu hơn cả Huyết Tộc tân sinh.

“Lily, chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu như Shere bị nhốt vào Mộ Địa Trăm Năm thì... Trời ơi!!! Ta không thể nào tưởng tượng nổi hậu quả của chuyện này! Có lẽ ngoại trừ Lilith thì không ai có thể cứu hắn cả!!!”

“Lilith?” Tô Lị lấy tay vuốt vuốt mái tóc của mình rồi hỏi: “Ngài cảm thấy tôi có giống Lilith không?”

Josie lập tức lắc đầu: “Không giống, không giống. Lilith đẹp hơn cô rất nhiều!”

“Tôi không nói đến khuôn mặt, ý tôi là cảm giác! Ngài có cảm thấy tôi giống Lilith không?” Tô Lị ôm trán, quả nhiên vị Thân Vương này chỉ như một đứa trẻ nhanh nhẹn nhanh miệng!

“Cảm giác thì có một chút! Nhưng Lilith lạnh lùng hơn cô rất nhiều, cũng không thích nói chuyện, lúc cô ấy cười cũng là bên ngoài cười mà trong không cười, làm cho mọi người xung quanh cảm thấy... vô cùng khủng bố...”

“Nếu tôi đóng giả thành Lilith đi cứu Shere thì ngài thấy như thế nào?”

“Ta cảm thấy ta sẽ chết không có chỗ chôn...”

“...” Tô Lị nhìn chăm chăm Josie một lúc lâu rồi hỏi tiếp: “Cleves đâu rồi?”

“Cleves đã đến Ma Giới xin đức vua giảm nhẹ tội cho Shere rồi, nhưng lần này còn có trưởng lão Claire cũng bị bắt cùng với Shere, ta nghĩ đức vua sẽ không bao giờ bỏ qua cho bọn họ đâu!”

“Tôi phải nhanh chóng đến Ma Giới, nên bây giờ chúng ta phải đi lấy Huyết Giới. À đúng rồi, ngài có biết Lilith thích mặc những kiểu quần áo như thế nào không?”

Josie ngơ ra một lúc, cuối cùng cũng gật đầu.

Tô Lị vỗ vỗ lên vai anh, trịnh trọng nói: “Tốt lắm!” Rồi xoay người đi về phía tầng hầm.

Josie vô cùng kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng Tô Lị biến hóa thành ma cà rồng một lần nữa. Ma lực của cô mạnh hơn lần trước rất nhiều, hơn nữa hiện giờ cô đang mặc một bộ váy màu đen, tóc đen dài gọn sóng, khi Tô Lị không nói chuyện thì lại hoàn toàn giống Lilith!

Khi Tô Lị tỉnh lại sau cơn đau đớn như dao xé, câu nói đầu tiên khi nhìn thấy mình trong gương lại là: “Môi không đỏ rồi!”

Tô Lị lấy ra một thỏi son đỏ và tô lên môi, màu đỏ thắm của đôi môi lại làm làn da trắng nõn càng thêm tái nhợt.

Josie nhìn Tô Lị một lúc lâu, sau đó lại gật đầu nói: “Có lẽ cách này có thể dùng được, Cleves có biết một vài huyền thuật, chỉ cần để hắc biến khuôn mặt cô trở thành Lilith là được!”

Tô Lị gật đầu, xoay người nhìn thẳng vào gương, tiếp tục luyện tập một vài biểu cảm của Lilith. Cô đã từng thấy Lilith trong giấc mơ không ít lần, biểu cảm của cô ấy không thường xuyên thay đổi. Tô Lị cố tình mở to hai mắt, làm ra bộ dáng thật đáng sợ...

Điều khác nhau rõ nhất giữa Tô Lị và Lilith chính là xung quanh người Lilith luôn tỏa ra khí thế vô cùng cường đại, mà khí thế không phải điều có thể bắt chước được, vì vậy Tô Lị không thể nào học được loại khí thế giống như Lilith. Điều cô có thể cố gắng hết sức ngay lúc này là nỗ lực luyện tập để bản thân có thể cho đối phương một cảm giác giống như của Lilith.

Nhưng khi đặt chân đến Ma Giới thì đột nhiên hai chân của Tô Lị lại mềm nhũn...

Trước khi Josie quay về Ma Giới thì đã báo cho Cleves biết, vì vậy khi anh ta nhìn thấy Tô Lị thì lại kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Shere thế nào rồi?” Tô Lị không đề ý đến câu hỏi của Cleves, hiện giờ trong đầu cô chỉ còn Shere mà thôi.

“Đức vua đã quyết tâm phải bắt cho bằng được Shere và Claire đại nhân vào Mộ Địa Trăm Năm, ta hết cách rồi!”

“Nếu như có mệnh lệnh của Lilith thì đức vua có cãi lại không?”

Cleves kinh ngạc nhìn Tô Lị đứng thấp hơn mình một cái đầu. Lilith là thủy tổ của Huyết Tộc bọn họ, là Huyết Tộc thuần chủng cao quý nhất, là Huyết Tộc tồn tại từ thời viễn cổ đến bây giờ, số tuổi gấp mấy trăm lần bọn họ, vì vậy không ai dám cãi lại mệnh lệnh của Lilith, đương nhiên là bao gồm cả đức vua Atlan.

“Bộ dáng bây giờ của cô... chẳng lẽ cô muốn giả mạo Lilith, ra lệnh đặc xá cho Shere?”

“Đúng vậy, tôi sẽ cố gắng làm bản thân mình thật giống Lilith, nhưng tôi cần ngài dùng phép thuật biến gương mặt tôi thành Lilith.”

Cleves vẫn hơi do dự, Tô Lị vốn không biết chuyện ngàn năm trước có một bộ phận Huyết Tộc vì làm phản Lilith mà dẫn đến chiến tranh, tuy hiện tại bọn họ đã là thành viên của Ma Đảng, thế nhưng nếu như họ biết Lilith đã quay trở về thì chắc chắn chiến tranh là điều không tránh khỏi. Tuy anh biết không ai có thể ngăn cản chuyện Tô Lị đóng giả Lilith, nhưng anh vẫn không thể để Tô Lị mạo hiểm như vậy được.

“Cleves, ngài làm sao vậy?”

“Ta...” Shere sắp bị áp giải đến Mộ Địa Trăm Năm rồi, người có thể cứu được hắc cũng chỉ có Lilith mà thôi. Sau khi đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng Cleves cũng hạ quyết tâm: “Tô Lị, sau khi cô cứu được Shere, cô phải cùng Josie trở về Nhân Giới ngay lập tức.”

Tô Lị cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu: “Được!”

Kể từ lúc Cleves và Josie dẫn Tô Lị vào cung điện, dọc đường đi, bộ lễ phục lộng lẫy màu đen đã bị hai bàn tay cô vò thành vô số nếp nhăn, thế nhưng cô vẫn luôn ngẩng cao đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh đi qua ngang qua hai hàng Huyết Tộc.

Lilith vô cùng kiêu ngạo, cho dù đang ở trên đường, phàm là Huyết Tộc nhìn thấy cô đều phải quỳ xuống, cúi đầu chào cô. Cô ta không bao giờ cho phép bọn họ liếc nhìn mình một cái.

Chuyện Lilith bất ngờ xuất hiện ở cung điện đã gây nên một trận sóng to gió lớn. Trong chính điện, đội ngũ đang áp giải Shere và Claire cũng bị bất động ngay tại chỗ, tất cả mọi người chứng kiến, bao gồm cả đức vua Atlan đều vô cùng kinh sợ khi nhìn thấy Lilith bước vào.

Cleves và Josie đi về phía trước vài bước, sau đó xoay người quỳ gối, nói với Lilith: “Hoan nghênh Lilith đại nhân trở về!”

Câu nói này vang vọng khắp chính điện làm tất cả mọi người xác định được đây không phải là nằm mơ, người trước mắt bọn họ chính là Lilith, thủy tổ của bọn họ đã thật sự trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Khi nhận rõ được sự thật đang diễn ra trước mắt, tất cả ma cà rồng trong chính điện đều đồng loạt quỳ gối xuống, ngay cả Atlan đang do dự cũng phải quỳ một chân xuống, chỉ có một mình Shere vẫn đứng thẳng, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Lilith.

Lilith đi đến gần Shere, khoe miệng khẽ nhếch lên: “Đã lâu không gặp, Shere!”

Huyền thuật của Cleves vô cùng hoàn hảo, nếu không phải là người rất hiểu rõ Lilith thì không thể nào nhìn thấy thân phận thật sự của Tô Lị. Về điểm này thì Tô Lị hoàn toàn không phải lo lắng, cô chỉ lo mình không thể bộc lộ hết khí chất của Lilith mà thôi.

Nhưng dựa trên phản ứng của những người ở đây thì có thể thấy được bọn họ đã nhận định cô là Lilith, vì vậy cô không khỏi cảm thấy yên tâm.

Lilith đưa tay sờ lên gò má của Shere, nhưng giây tiếp theo đã bị anh ôm vào trong lòng: “Mấy trăm nay qua ngươi đã đi đâu?”

Tô Lị thoáng do dự, nhưng vẫn vỗ nhẹ lên lưng anh: “Ta đi đến một thế giới mà ngươi không biết. Lần này vì ngươi nên ta đã trở về.”

Sau đó Lilith khẽ đẩy Shere ra, kiễng chân in lên má anh một nụ hôn, rồi đi đến trước mặt đức vua Atlan.

“Atlan, ngừng đầu lên đi!”

“Không biết lần này vì chuyện gì mà đột nhiên Lilith đại nhân lại trở về?”

Tô Lị hơi ngừng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào ông ta: “Sao? Đức vua tôn quý của chúng ta không biết mục đích ta trở về lần này sao?”

Atlan cúi đầu: “Xin đại nhân hãy nói cho ta biết!”

“Vậy thì ta đây sẽ nói thẳng, lần này ta tới là để dẫn Shere đi. Ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi nhốt hấn vào Mộ Địa Trăm Năm!”

“Shere và Claire đã phạm tội, theo lý vẫn nên chịu phạt, bổn vương cũng chỉ làm việc theo quy định, xin đại nhân không vì việc tư của mình mà phá hỏng quy định.”

“Quy định? À... vậy xin hỏi Shere đã vi phạm quy định nào mà phải nhốt hấn vào Mộ Phần Trăm Năm?”

Atlan vẫn quỳ trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi, người trên đỉnh đầu làm cho ông ta cảm giác vô cùng áp bách, trong lòng luôn thấp thỏm không yên. Bản thân ông ta đã là đức vua cao quý, thế nhưng đây là lần đầu tiên ông phải quỳ gối trước một người khác.

Nhưng người trước mắt này chính là thủy tổ của Huyết Tộc, cô ta chỉ cần động một ngón tay thì cho dù là ông ta cũng không có khả năng đánh thắng được.

“Sao vậy? Ngươi không nói được sao?” Tô Lị lẳng lặng nhìn Atlan đang quỳ bên dưới, không khí trong chính điện vô cùng ngưng trọng: “Nếu ngươi không thể nói bọn họ đã vi phạm vào quy định nào thì không thể bắt họ vào Mộ Địa Trăm Năm. Ta ra lệnh cho ngươi bãi bỏ lệnh nhốt Shere vào Mộ Địa Trăm Năm!”

Tô Lị vung tay, giọng nói vang dội làm cho người khác không cách nào phản bác!

Hai tay Atlan nắm chặt lại, do dự một lúc, nhưng cuối cùng cũng phải nói: “Vâng, đại nhân!”

Tô Lị đang suy nghĩ nếu Atlan từ chối nghe theo mệnh lệnh của mình thì cô nên làm gì tiếp theo, nhưng khi nghe ông ta đồng ý thì mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lilith hài lòng cười, xoay người khoác một tay vào tay Shere, nhìn đám người xung quanh nói: “Các ngươi đứng lên hết đi! Shere, chúng ta đi thôi.”

Sau khi đi ra khỏi hoàng cung, thần kinh Tô Lị luôn buộc chặt cuối cùng cũng được nói lỏng. Tô Lị ôm cánh tay của Shere, hai chân mềm nhũn, khẽ run.

“Lilith, ngươi làm sao vậy?” Shere vội vàng đỡ lấy cô.

Cleves từ phía sau đi đến, nhỏ giọng nói: “Đi mau! Thừa dịp bọn họ chưa phát hiện, ngươi hãy dẫn cô ấy về Nhân Giới trước đi!”

“Chờ một chút!” Không biết từ khi nào mà Claire đã giành lấy Tô Lị với một tốc độ cực nhanh, điều này nhất thời cả đám bọn họ vô cùng kinh ngạc.

“Shere, ta cần mượn Lilith đại nhân một lát. Đại nhân, xin thứ lỗi!” Claire nói xong liền nhanh chóng biến mất cùng với Lilith.

Shere phát hiện có điều gì đó không ổn, vì vậy nhanh chóng biến mất theo Claire.

Nơi mà Claire dẫn Tô Lị đến chính là một thất bí mật bên trong thư phòng của anh ta.

Sau khi đến nơi, Claire vội vàng buông tay Tô Lị ra, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, Lilith đại nhân. Ta đã vô tình mạo phạm ngài, xin ngài tha thứ.”

“Nói đi! Ngươi dẫn ta đến nơi này là có mục đích gì?”

“Ta cần đại nhân giúp ta một việc.”

Tô Lị nhíu mày: “Nói!”

“Đại nhân biết Troy Trask đại nhân chứ?”

Tô Lị tìm trong đầu mình những tư liệu liên quan đến cái tên Troy Trask, cuối cùng lại dừng trên người Shere. Troy Trask là họ của Shere, nhưng người trước mặt này là một trưởng lão, vì vậy không thể gọi anh là đại nhân được.

“Cha của Shere.” Có thể để một trưởng lão xưng hô thì chỉ có cha của Shere thôi, Tô Lị trả lời rất chính xác vấn đề của anh ta.

“Không sai. Nếu ngài đã tới sứ Shere thì chắc hẳn cũng biết nguyên nhân chúng ta bị bắt đến Mộ Địa Trăm Năm đúng không? Nếu đã như vậy thì ta không cần nói vòng vo nữa, ta hy vọng ngài có thể cứu Troy Trask đại nhân, để ngài ấy được sống lại lần nữa!”

Tô Lị kinh ngạc, không nói nên lời cả nửa ngày. Sau khi cô bình tĩnh liền dùng ánh mắt sắc bén nhìn Claire: “Muốn ta giúp ngươi cũng không phải là không được, nhưng ta cần tài liệu về Thân Vương Tremere. Nếu ngươi giao cho ta thông tin về người đó thì ta sẽ xem xét lời đề nghị của ngươi.”

Claire do dự một lúc, Lilith biến mất lâu như vậy nhưng bởi vì cứu Shere mà xuất hiện, không những vậy còn giúp hẳn ta điều tra về Thân Vương thần bí đó. Tuy anh biết quan hệ giữa Shere và Lilith không bình thường, thế nhưng trong lòng vẫn có hơi nghi ngờ.

“Ngài muốn tư liệu về Thân Vương Tremere... chuyện này tất nhiên là được !”

Claire vung một tay lên, trong không khí liền xuất hiện một đồng chữ viết mà Tô Lị không thể hiểu nổi, những chữ cái đó không ngừng bay nhảy xung quanh ngón tay Claire, dần dần hình thành nên một vài hàng chữ, bay đến trước mặt Tô Lị.

“Đây là tài liệu về Thân Vương Tremere.”

Tô Lị nhìn những dòng chữ trước mặt, theo thói quen đang định há hốc mồm, nhưng lại nghĩ hiện tại mình đang là Lilith, vì vậy nhanh chóng khôi phục bộ dáng cao ngạo nói: “Ngươi hãy đưa nó cho ta.”

Claire nhíu mày, không suy nghĩ nhiều, giơ tay về phía trước, những dòng chữ đó liền hóa thành một trang giấy rơi vào tay anh ta. Mặc dù Claire không biết Lilith tại sao phải làm vậy, nhưng vẫn dưng bằng hai tay lên cho cô.

“Bây giờ thì ngài có thể giúp tôi rồi chứ?”

Tô Lị cất tờ giấy đó đi, về mặt vẫn không thay đổi nói: “Ngươi cứ nói phải làm thế nào trước đi, ta sẽ quyết định xem có giúp ngươi hay không.”

“Làm thế nào à? Phương pháp rất đơn giản, đó là ta cần trái tim của ngài...” Claire vừa dứt lời đã giơ tay về phía ngực Tô Lị, giống như muốn trực tiếp đâm thủng qua lồng ngực của cô.

Tuy hiện nay ma lực của Tô Lị đã mạnh hơn trước, nhưng cũng không thể nào cường đại như Lilith, và tất nhiên là cô yếu hơn rất nhiều so với một trưởng lão như Claire.

Mặc dù cô đã nhanh chóng nghiêng người miễn cưỡng tránh thoát khỏi công kích của Claire, nhưng cô vẫn rõ một điều là mình không thể đánh thắng được anh ta.

“Ngươi muốn làm phản?”

“Sao thế, Lilith đại nhân? Tại sao ma lực của ngài lại yếu đến như vậy?” Claire nhíu mày, Lilith vốn là thủy tổ Huyết Tộc, tại sao lại yếu đến mức này? Tuy bất ngờ nhưng đây lại là một cơ hội vô cùng tốt!

“Đại nhân, ta cũng không muốn làm phản, ta chỉ làm mọi cách để Troy Trask đại nhân sống lại mà thôi, nhưng phương pháp lại chỉ có một, đó là lấy trái tim của ngài dung hợp vào cơ thể của đại nhân. Vì vậy ta đành phải xin lỗi Lilith đại nhân thôi!”

Tốc độ của Claire vô cùng nhanh, lần công kích đầu tiên đã thất bại, vì vậy lần này anh ta không thể đánh mất cơ hội lần thứ hai được. Khi cô thấy bàn tay của Claire đang đánh về phía mình cô chỉ còn cách lui về phía sau hai bước.

Nhưng khi bàn tay của Claire sắp xuyên thủng lồng ngực của Tô Lị thì đột nhiên có một người xuất hiện, kịp thời ngăn cản.

“Claire, dừng lại đi!”

“Shere, mau tránh ra! Đây là cơ hội duy nhất để làm cho cha ngươi sống lại!”

“Đây không phải Lilith.”

“Cái gì?” Claire buông tay, ngẩng đầu nhìn Shere.

Tuy anh vẫn luôn cảm giác cô gái trước mặt có vài điểm không giống Lilith, ma lực của cô ta cũng yếu hơn Lilith rất nhiều... nhưng vì sao cô gái này lại

giống thủy tổ của bọn họ như đức?”

“Vậy cô ta là ai? Vì sao khuôn mặt cô ta lại giống Lilith đại nhân đến vậy?”

“Cô ấy là Tô Lị!”

“Tô Lị? Là cô gái loài người mà người đang sống chung ở Nhân Giới sao? Cô ta vì cứu người mà dám cả gan giả mạo Lilith đại nhân để lừa Atlan?”

“Đúng vậy. Cho nên bây giờ ta phải nhanh chóng dẫn cô ấy trở về Nhân Giới.” Giọng nói của Cleves bất ngờ vang lên, anh và Josie cũng rất vất vả mới đuổi kịp đến đây.

“Nếu đức vua Atlan hoặc người khác biết được Lilith đại nhân là giả, thì không chỉ một mình Tô Lị bị Atlan băm thành trăm mảnh mà ngài và Shere cũng khó thoát chết!”

Về mặt Cleves vô cùng nghiêm túc, không giống như nói đùa. Claire lại vô cùng khiếp sợ đối với chuyện mà bọn họ dám làm, vì vậy vội vàng gật đầu, nói: “Vậy các người đi nhanh đi!”

Claire thần thờ ngồi bên quan tài, sau khi đám người kia biến mất, anh mới lộ ra nụ cười chua xót.

...

Sau khi trở lại Nhân Giới, Cleves nhanh chóng khôi phục lại khuôn mặt cho Tô Lị, thế nhưng ngay lúc này Josie lại đột nhiên ngất xỉu, Cleves thấy vậy cũng vội vàng đưa Josie về lâu đài của mình.

Sau khi thay xuống bộ váy hoa lệ màu đen, Tô Lị thông thả đi đến thư phòng của Shere, trong lúc lơ đãng lại thấy được vẻ mặt cô đơn của Shere.

“Ngài đang thất vọng vì người đến cứu ngài không phải là Lilith sao?” Tô Lị bước đến bên cạnh Shere, nghiêng đầu hỏi.

Shere ngẩng đầu nhìn cô: “Không bằng nói yên tâm đi!”

Thấy vẻ mặt cô ngu ngơ không hiểu gì, Shere cũng không có ý định muốn giải thích mà chỉ bình thản nói tiếp: “Không có gì, em không cần suy nghĩ nhiều đâu!”

Tô Lị bĩu môi, cô cũng không thêm đề ý đến những lời nói từ trên trời rơi xuống của Shere, chỉ lấy một tờ giấy và đưa cho Shere.

“Cái gì vậy?”

“Tài liệu về Thân Vương tộc Tremere.”

Shere không nghĩ tới cô có thể dễ dàng lấy được thông tin từ chỗ Claire, vì vậy vô cùng kinh ngạc nhận lấy tài liệu và mở ra xem.

Nhưng nội dung bên trong tài liệu lại làm Shere kinh ngạc hơn cả chuyện Tô Lị có thể lấy được tài liệu của Thân Vương Tremere.

Tô Lị đứng một bên nhìn vẻ mặt Shere liên tục thay đổi, không khỏi tò mò hỏi: “Sao rồi? Bên trong viết cái gì vậy? Thân Vương tộc Tremere là ai?”

Shere đang định trả lời thì đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại ở trên bàn, anh để tài liệu xuống, nhắc máy lên nghe: “Alô!”

“Shere, là ta – Cleves đây!”

“Cleves à, sao rồi? Josie đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là Josie bị tiến vào trạng thái hôn mê kỳ mà thôi.”

“Bị người khác cưỡng chế tiến vào hôn mê kỳ sao?”

“Không phải. Mấy ngày ở Ma Giới hần cũng đã bắt đầu chuẩn bị rồi. Hôm nay lại đúng vào ngày hần bước vào hôn mê kỳ, người không cần lo lắng.”

Shere gật đầu, nếu Josie đã chuẩn bị tốt thì anh cũng không cần phải lo lắng nữa, anh chỉ dặn dò Cleves đặt Josie vào trong quan tài cẩn thận, rồi cúp máy.

Tô Lị đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, sau khi Shere cúp máy mới vội vàng hỏi: “Josie tiến vào trạng thái hôn mê kỳ sao?”

“Ừ.”

“Khi nào thì ngài ấy mới tỉnh lại?”

Shere lắc đầu: “Chuyện này chúng ta không thể không chế được. Nếu nhanh thì một năm hai năm, nếu chậm thì có thể mười năm, thậm chí là hơn trăm năm.”

Lời nói của Shere làm cho Tô Lị rơi vào trạng thái hôn mê kỳ mà thôi, nhưng vì sao cô lại cảm thấy đây mà một chuyện rất đau khổ vậy chứ? À đúng rồi, có lẽ là bởi vì Josie cứ nằm ngủ như vậy thì có khả năng từ này về sau cô không còn được gặp lại ngài ấy nữa!

Sinh mệnh con người thật yếu ớt, lần này từ biệt... có lẽ là cô sẽ không thể gặp ngài ấy.

Nhưng nếu có một ngày Shere cũng bước vào trạng thái hôn mê kỳ thì cô có thể đợi đến ngày anh tỉnh lại sao? Hoặc là cô có thể sống đến giây phút anh tỉnh lại được không?

“Em đang nghĩ gì vậy?” Thấy cô không nói chuyện nên Shere ngẩng đầu hỏi.

“Không có gì. À đúng rồi, Thân Vương tộc Tremere là ai?”

Shere chống tay, cầm tờ giấy kia lên rồi nói: “Là một người mà chúng ta không ta không thể nào tưởng tượng ra được!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

“Là một người rất khó giải quyết sao?”

“Cũng có thể coi là như vậy!” Shere nghiêng mặt sang một bên rồi nói tiếp: “Nhưng sự thật này cũng khiến người khác quá kinh ngạc đấy! Ta vẫn luôn nghĩ người là người của Ma Đảng, vậy mà thân phận của người lại chính là Thân Vương tộc Tremere!”

Trong lúc Tô Lị không hiểu Shere nói vậy có nghĩa là gì thì đột nhiên một cô gái cầm chiếc ô bằng ren vừa cười khanh khách vừa nhảy từ cửa sổ phía sau vào.

“Ta cũng vô cùng kinh ngạc khi các người tra ra được điều này đấy!”

“Bản thân người là Thân Vương tộc Tremere, nhưng tại sao lại đi theo Ma Đảng?”

“Vi cái gì à? Hay là đại nhân thử đoán xem!”

Tô Lị đứng một bên nhìn Shere, xong lại nhìn cô gái mới xuất hiện trong phòng. Nếu quả thật thị lực của cô không có vấn đề gì... thì Thân Vương tộc Tremere lại chính là Feiya sao???

Chuyện này là lừa gạt người khác đúng không? Rốt cuộc thì ai là người tạo ra cái trò chơi biến thái này vậy?

“Ta cũng chẳng muốn chơi cùng người nữa! Nếu người đã đến đây thì hãy ngoan ngoãn giao nhẫn Thân Vương ra đây đi!”

“Nếu ta không giao cho người thì người cũng sẽ dùng biện pháp cứng rắn để cướp đi. Mà hôm nay bản tiểu thư ta cũng không muốn đánh nhau, nên nhẫn này ta sẽ giao cho người. Không cần khách khí!” Feiya tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, ném nó cho Shere.

Shere gơ tay nhặt lấy chiếc nhẫn của Feiya. Dù sao thì Feiya không giống với những Thân Vương khác, nên vốn dĩ anh đang tính toán sẽ cậy mạnh cướp đi nhẫn của cô ta, nhưng không nghĩ tới Feiya lại dễ dàng đưa nhẫn cho mình. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Shere!

Khi Shere ngẩng đầu nhìn Feiya thì cô ta đã tung người nhảy về phía cửa sổ, nhưng đột nhiên Feiya lại hơi nghiêng đầu về phía sau, nói: “Các người sẽ đưa những chiếc nhẫn này vào bức họa kia thật sao?”

“Ý của người là gì?”

“Không có gì! Ta chỉ muốn nhắc nhở các người mà thôi.” Feiya nói xong liền nhảy ra ngoài cửa sổ và biến mất.

Tô Lị nghĩ mãi vẫn không hiểu Feiya đang nhắc nhở bọn họ chuyện gì, mãi sau mới nhìn Shere thì thấy anh cũng đang nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trong tay. “Shere, nhẫn này...”

Shere nhìn chiếc nhẫn một lúc, sau đó thấy nó lên không trung rồi nhanh chóng bắt được, nắm chặt nó trong tay và đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Bức họa của Lilith được lấy ra, ấn ký ngôi sao bảy cánh kia chỉ còn một thiếu một mảnh nhỏ. Shere không chút do dự lấy viên kim cương trên chiếc nhẫn Thân Vương của Feiya ra và cho vào chính giữa ấn ký.

Tô Lị nhìn chằm chằm không dám chớp mắt, về mặt vô cùng khẩn trương nhìn Shere bỏ viên kim cương vào, chăm chú quan sát những biến đổi của bức

họa.

Nhưng cả hai người đều phải thất vọng vì sau n phút, bức họa vẫn không xảy ra hiện tượng kỳ quái gì, cho dù Tô Lị có dùng tay của mình sờ đi sờ lại thì bức họa vẫn không có phản ứng nào.

Cuối cùng Shere đành nói: “Thôi, quên đi!”

“Vì sao không có phản ứng gì vậy? Chẳng lẽ ngay từ đầu chúng ta đã hiểu lầm điều gì rồi sao? Bầy chiếc nhẫn Thân Vương này không hề liên quan gì đến Lilith sao?”

Nếu quả thật cô đã nhầm lẫn ngay từ đầu, vậy thì không phải những chuyện mà bọn họ làm trước đây đều tốn công vô ích sao? Và bọn họ lại phải bắt đầu lại từ đầu ư?

Nhưng nói thật là... khi nhìn thấy bức họa không có phản ứng gì thì trong lòng cô lại đột nhiên mừng thầm. Cô mừng vì Lilith không trở lại, mừng vì bản thân cô không phải biến mất.

Có lẽ Feiya nói không sai, quả thật cô không phải là người tốt gì, cô cũng không phải thánh mẫu Maria, ai ai cũng sẽ ích kỷ, và cô cũng vậy!

“Không sao, chúng ta sẽ cùng nghĩ cách khác! Mấy ngày nay em đã phải vất vả nhiều rồi, bây giờ em về phòng nghỉ ngơi đi!”

Tô Lị ngẩng đầu nhìn Shere. Cô biết anh đã hy vọng điều đó nhiều như thế nào, thế nhưng về mặt lúc này của anh lại còn thờ ơ hơn cô rất nhiều. Tô Lị không thể suy đoán được suy nghĩ lúc này của Shere, vì vậy chỉ có thể ngoan ngoãn trở về phòng của mình, dù sao thì cô sắp không chịu nổi nữa rồi, phải về phòng ngủ một giấc mới được!

...

Đã đến bữa tối mà Tô Lị vẫn chưa xuống, vì vậy Alar liền lo Choi chạy lên phòng cô, không thèm gõ cửa mà trực tiếp mở cửa đi vào: “Ha ha, cô chết luôn trong này rồi sao?”

Khi nhìn thấy người đang nằm trên giường, vẻ mặt đang tươi cười của Alar lập tức biến thành sững sờ. Người đang nằm trên giường mặc một bộ váy quý tộc màu đen, tóc đen cuộn sóng dài tới eo, làn da tái nhợt và đôi môi đỏ như máu; khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đang tức giận vì Alar đột nhiên bước vào phòng.

Alar kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt... Cô gái này không thể nào là Tô Lị được!

Lilith dùng ánh mắt sắc bén nhìn Alar: “Người là ai?”

Alar bị ánh mắt của Lilith làm cho phát sợ, lui về sau một bước, lắp bắp nói: “Hà... ta... ta là Alar. Tô Lị đâu rồi?”

“Người không cần biết!” Lilith đứng lên, khi đi ngang qua người Alar còn liếc nhìn cậu nhóc một cái lạnh thấu xương.

Alar bị khí thế trên người Lilith làm cho hoảng sợ, cả người cứng cứng đứng tại chỗ, qua nửa ngày vẫn không dám động đậy!

Lilith đi xuống dưới lầu, vô cùng quen thuộc đi đến chỗ Shere. Khi Beucke, Ian và Ess thấy cô cũng vô cùng kinh ngạc, sau đó vội vàng nhanh chóng quỳ gối xuống, Ryan Lane đứng bên cạnh cũng sững sờ, thế nhưng vẫn cúi đầu quỳ xuống giống mọi người. Ryan Lane thâm nhủ mảy, tại sao bọn họ đang chờ Tô Lị, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một cô gái hoàn toàn xa lạ như vậy?

Shere đang dùng bữa tối thì thấy Lilith xuất hiện, anh nhanh chóng giấu ánh mắt phức tạp, để dao nĩa trong tay xuống: “Lilith, người đã trở lại rồi sao? Tô Lị đâu rồi?”

Lilith vung tay để đám người đang quỳ trên mặt đất đứng dậy, thông thả đi đến bàn ăn. Ian nhanh chân kéo một chiếc ghế ra cho Lilith. Lilith ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười nhưng bên trong không hề cười, ngồi xuống vị trí vốn là của Tô Lị, từ từ nói: “Người nghĩ sau khi ta trở về, cô ta còn có thể ở lại đây sao?”

“Ta chỉ muốn biết cô ấy còn sống hay không thôi.”

“Khi nào tâm tình của ta tốt thì ta sẽ nói cho người biết. Nhưng chẳng lẽ người không vui khi ta trở về sao?” Lilith nhấp một ngụm máu do Ess mới mang ra, thế nhưng sau đó vẻ mặt cô liền tức giận, ném ly máu xuống nền đất: “Đây là cái gì?”

Ess thấy Lilith nổi giận nên vội vàng cúi đầu, Shere ra hiệu cho tất cả mọi người lui xuống, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đó là máu nhân tạo.”

“Máu nhân tạo? Là thứ thấp kém gì vậy? Shere, người biết rõ ta thích uống máu tươi cơ mà, sao người lại để ta uống thứ ghê tởm này khi ta vừa mới quay về chứ?”

“Hiện giờ máu tươi không dễ kiếm như lúc trước, máu nhân tạo chính là nhu yếu phẩm, người cần phải tập thích ứng đi!”

“Rõ ràng nơi này có mùi vị của con người, vì sao người lại muốn lừa gạt ta? Shere, ta muốn máu tươi!”

“Lilith, ta rất vui khi ngươi có thể trở lại, thế nhưng ta cũng phải nói cho ngươi biết một điều, đó là bây giờ thời đại đã thay đổi rất nhiều. Ngươi... đã biến mất mấy trăm năm nay rồi!”

“Là thời đại thay đổi hay là ngươi thay đổi? Trước kia ngươi chưa bao giờ nói với ta như vậy. Ngày xưa nếu ta muốn cái gì, không cần ta phải ra lệnh thì ngươi đã làm tất cả theo ý ta. Hiện tại ngươi lại ba lần bốn lượt chống lại lời nói của ta?”

Shere im lặng một lúc, sau đó đứng dậy đi đến bên Lilith, ôm cô vào lòng: “Ta không thay đổi gì cả! Ta vẫn luôn thích ngươi như trước đây, chỉ cần ngươi đừng bao giờ rời khỏi ta nữa.”

“Đã lâu như vậy mà ngươi vẫn còn thích ta... chứ không phải thích Tô Lị sao?”

“... Tất nhiên là không rồi! Không phải ngươi muốn máu tươi sao? Ta đây cho ngươi!”

Lilith nhìn cái cổ trắng nõn của Shere, há mồm cắn xuống.

...

Shere nhấp ngụm cà phê mà Beucke vừa mang tới, ánh mắt vẫn không thể rời khỏi chiếc vòng tay trên bàn. Sau khi Tô Lị biến mất, trong phòng chỉ còn lại chiếc vòng tay sắc vi chữ thập của cô. Thư phòng yên tĩnh làm người khác hoảng sợ, ai cũng không dám nhúc nhích.

Lilith thích buổi tối ra ngoài đi dạo, còn buổi sáng sẽ nghỉ ngơi trong nhà, bởi vì ban đêm là thời gian tốt nhất để bắt con mồi, nhưng Shere thì ngược lại, vì anh phải nguy trang bản thân để thích ứng với cuộc sống ở Nhân Giới, cho nên anh đã sớm quen với thời gian nghỉ ngơi của con người.

Đợi sau khi Lilith đi ra khỏi nhà, Alar mới cẩn thận đi vào thư phòng của Shere, làm nũng ôm cổ anh.

“Anh Shere, Tô Lị đi đâu mất rồi? Chẳng lẽ Lilith trở về thì Tô Lị sẽ biến mất luôn sao?”

Cô ấy chỉ biến mất tạm thời mà thôi. Ta sẽ nghĩ cách đưa cô ấy quay về.”

“Anh, em muốn Tô Lị trở về. Lilith rất đáng sợ!”

Shere giấu đi vẻ buồn phiền trong ánh mắt, khẽ vuốt lên đầu Alar, mỉm cười nói: “Ngươi yên tâm, cứ giao cho ta. Ngươi về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Alar gật đầu, buông tay đang ôm Shere ra, vô cùng ngoan ngoãn quay về phòng của mình.

Shere ngẩng đầu nhìn Beucke đang đứng cách đó không xa, nói: “Từ ngày mai ngươi hãy chuẩn bị một ít máu tươi.”

“Vâng.”

Shere lại nghiêng đầu nhìn Ryan Lane vẫn luôn trầm mặc không nói gì từ đầu đến giờ: “Ngươi cũng đi xuống đi.”

Ryan Lane ngẩng đầu lên, do dự không biết có nên hỏi thắc mắc trong lòng của mình ra không, nhưng cuối cùng anh vẫn không nhận được nên đành hỏi: “Lilith đại nhân đã trở lại, bức họa kia cũng biến mất... vậy tiểu thư Lily thì sao? Cô ấy có quay lại được nữa không?”

Shere vẫn trầm mặc không nói, anh cũng không biết Tô Lị đã biến mất, hay cô đã quay trở về thế giới của mình. Nhưng hiện tại anh biết Lilith sẽ không nói tình hình của Tô Lị cho mình biết, cho dù Lilith có nói thì anh cũng không biết mình có thể làm cho Tô Lị quay về đây được nữa hay không!

Thấy vẻ mặt Shere cũng đang buồn phiền, Ryan Lane đành phải cúi đầu, xoay người đi ra ngoài, để một mình Shere được yên lặng suy nghĩ.

Nói thật thì Shere cũng không biết mình nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với Lilith. Đứng là những năm qua anh vẫn luôn tìm kiếm Lilith, thế nhưng khi cô quay về thì bản thân anh lại không hề vui vẻ như suy nghĩ trước đây, giống như đã thiếu thiếu một thứ gì đó.

Shere cũng không hề thừa nhận rằng... khoảng thời gian chưa đầy một năm kể từ khi mình chung sống với Tô Lị, cô ấy đã vô tình làm thay đổi tình cảm mà anh dành cho Lilith suốt mấy trăm năm qua.

Mà anh cũng càng ngày càng không hiểu bản thân mình, anh luôn lo sợ Tô Lị sẽ gặp phải chuyện không may, sợ hãi nguyên nhân làm cô biến mất. Rốt cuộc thì những cảm giác đó xuất phát từ lời hứa hẹn với cô, hay bởi vì một loại tình cảm khác mà anh dành cho?

Nhưng bây giờ anh chỉ biết, nếu thật sự Tô Lị đã biến mất khỏi thế gian này thì nhất định anh sẽ vô cùng khản trương, không biết phải làm sao, như lần Lilith đột nhiên biến mất cách đây mấy trăm năm.

***

Sau khi Tô Lị tỉnh lại, cảm giác lãnh lẽo từ bốn phía tấn công làm cô không khỏi rung mình một cái. Áo ngủ mỏng manh trên người cô không thể chống lại sự giá lạnh xung quanh, vì vậy cô đành phải dùng hai tay ma sát vào nhau để có thể cảm nhận được chút ấm áp.

Sau khi Tô Lị nhéo mình một cái thật mạnh thì mới phát hiện cô không hề nằm mơ. Cuối cùng, Tô Lị đành phải chấp nhận số phận, đứng dậy đi chân không trên nền đất lạnh lẽo, nhìn xung quanh để xác định xem mình đang ở đâu.

Bầu trời âm u, không khí xung quanh thì quỷ dị, nơi mà Tô Lị có thể nghĩ tới đó chính là Ma Giới. Nhưng lúc này, trên đường không hề thấy bóng dáng của một ma cà rồng nào, điều này làm cô vô cùng khó hiểu.

Đột nhiên trên đường xuất hiện một cậu nhóc cầm một bông hoa chạy ngang qua người Tô Lị. Tô Lị vội vàng xoay người gọi, nhưng hình như cậu nhóc đó không nghe thấy nên vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Tô Lị thấy vậy nên đành phải đuổi theo cậu nhóc kia. Tuy là một ma cà rồng nhưng dù sao vẫn chỉ là một cậu nhóc, nên tốc độ của cậu không nhanh bằng người trưởng thành, Tô Lị chỉ cần chạy một lát là có thể đuổi kịp cậu: “Cậu nhóc... cho tôi hỏi một chút...”

Tô Lị vươn tay định kéo tay cậu nhóc lại, thế nhưng bàn tay của cô lại xuyên qua người cậu. Cô kinh ngạc nhìn bàn tay của mình, nhúu mày... vì sao cô không thể đụng vào cậu nhóc kia?

Tô Lị do dự một lúc rồi lại đuổi theo cậu nhóc lúc nãy. Bầu giờ cô không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Nếu sau khi cô tỉnh dậy, ông trời sắp xếp cho cô nhìn thấy cậu nhóc đó, vậy thì có lẽ cô cứ đi theo cậu thì sẽ biết được chuyện gì đang xảy ra!

Cậu nhóc kia chạy đến một tòa lâu đài, vừa vào đã đóng sầm cửa lại. Tô Lị mang theo nghi hoặc trong lòng, giơ tay sờ lên cánh cửa, và quả thật đúng như điều mà cô đoán, bàn tay của cô có thể xuyên thấu qua cánh cửa, và vô cùng dễ dàng đi vào bên trong.

“Cái này tặng cho ta sao? Thật đẹp quá!”

Tô Lị đang đi trên cầu thang thì đột nhiên trên lầu vang lên một giọng nói vô cùng dễ nghe. Tô Lị đi về phía phát ra âm thanh đó, cửa phòng không hề đóng, cậu bé lúc nãy đang ngồi trong lòng của một cô gái, mà người đó lại chính là Lilith!

Hai người là mẹ con sao? Vậy cậu bé đó là con của Lilith à? Tô Lị thầm đoán trong lòng.

“Eggers, cảm ơn người đã chạy đến đó hái Mạn Châu Sa Hoa cho ta!”

Eggers? Sau khi tìm kiếm trí nhớ về cái tên này, Tô Lị lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Eggers... là tình nhân cũ của Lilith sao? Người mà đã phản bội Lilith đi theo Ma Đẳng sao?

Hiện tại Eggers vẫn chỉ là một cậu bé, đột nhiên Tô Lị lại cảm thấy Lilith có sở thích nuôi dưỡng tiểu tình nhân nha! Eggers như vậy, Shere cũng như vậy!

Vì vậy ý tưởng muốn cướp Shere lại bên người của cô càng ngày càng mãnh liệt!

Một ngày cứ thứ thế lặng lẽ trôi qua, bọn họ không hề phát hiện bên cạnh còn có một người đang tồn tại, mà Tô Lị cũng tự biết lúc này mình chỉ là một linh hồn mà thôi. Cô đoán có lẽ linh hồn của mình đã rời khỏi thân xác cũ, cho nên lúc này cô mới xuất hiện ở Ma Giới. Dù sao cô vẫn chưa tìm ra cách để quay trở lại, thôi thì cứ đánh thuận tiện xem ngàn năm trước, rốt cuộc Ma Giới đã xảy ra chuyện gì!

Và trong khoảng thời gian này, Tô Lị đã may mắn chứng kiến được quá trình biến đổi tính cách của Lilith, và cũng như quá trình Eggers trưởng thành...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn hình đầu lâu trên tay và gương mặt của người trước mắt, vẻ mặt của Tô Lị không hề lộ ra biểu cảm giật mình như cô đã tưởng tượng, cô vẫn chỉ bình tĩnh “Ồ” một tiếng biểu thị sự kinh ngạc, sau đó lại tiếp tục nhàm chán đùa nghịch ngón tay của mình.

Feiya là Thân vương tộc Tremere, mà người tên Eggers lại chính là người mà cô đã từng gặp ở Hungary. Đường như trên đời này không có gì có thể khiến cho cô cảm thấy khiếp sợ nữa rồi.

Phần lớn thời gian của Lilith đều ở bên Eggers. Những lúc buồn chán, Tô Lị sẽ thường ngồi ngắm Eggers, đó là một người vô cùng dịu dàng, cho dù đối mặt ai, anh ta đều dùng khuôn mặt tươi cười với họ. Nếu để Tô Lị dùng từ ngữ để diễn tả con người của Eggers, thì cô chỉ còn biết dùng hai từ thiên sứ để nói đến anh ta.

Anh ta và Shere cũng có vài điểm khá giống nhau. Shere đối xử với cô và cả Alar cũng rất dịu dàng, nhưng đó là đối với hai người họ mà thôi. Điều này cũng làm cho cô cảm thấy Shere và Eggers có điểm hoàn toàn khác nhau, cô vẫn luôn thấy vẻ dịu dàng của Shere còn xen lẫn chút không có nhân tính, trừ những chuyện liên quan đến cô và Alar thì anh vẫn luôn giữ bộ dáng thần nhiên, giống như những chuyện khác không hề liên quan gì đến mình.

Ngoại trừ vẻ đẹp của Shere thắng Eggers một bậc thì lại không hề có những đức tính hoàn mỹ như Eggers, thế nhưng cũng vì điều đó mà lại làm cô thích anh đến phát điên đi được!

Sau khi linh hồn của Tô Lị đi đến Ma Giới đã được chứng kiến hết quá khứ của Lilith. Lúc trước cô xuyên không đến Thế kỷ XVIII của Anh Quốc là vì bức họa của Lilith, có lẽ lần này cũng là do bức họa kia đã dẫn cô đến nơi này.

Mà thời kỳ này chính là thời điểm chiến loạn của Ma Giới, các chủng tộc của Ma Giới đồng loạt tranh chấp lãnh thổ, đúng lúc đó trong Huyết Tộc lại xảy ra nội chiến, điều này làm cho Ma Giới tràn ngập tình phong huyết vũ.

Lilith thân là thủy tổ của Huyết Tộc nên phải tự mình dẫn dắt tộc nhân chống đỡ ngoại tộc, chấn chỉnh loạn lạc, thế nhưng vào thời điểm chiến tranh đang bước vào giai đoạn gay gắt, đột nhiên khắp Ma Giới truyền ra lời đồn về 13 thánh khí, đó là những thánh khí mà Huyết Tộc dùng để cất giữ ma khí, hơn nữa mỗi một món đều chứa một lực lượng ma khí vô cùng cường đại.

13 thánh khí tập hợp ở cùng một chỗ sẽ có lực lượng hủy diệt toàn bộ Ma Giới, ngược lại, nếu ai chiếm được 13 thánh khí thì sẽ khống chế được toàn bộ Ma Giới.

Nhưng lúc này cả 13 thánh khí đều đang ở trong tay Lilith – thủy tổ của Huyết Tộc, vì thế vốn dĩ là tranh đoạt lãnh thổ thì nay đã tâm của bọn họ càng lớn, vọng tưởng từ trên người Lilith cướp được 13 thánh khí, trở thành đẳng vương giả của Ma Giới.

Lilith phải liên tục tự mình xử lý chiến loạn và chém giết kẻ thù, vì vậy tính cách của cô ngày càng lãnh khốc vô tình. Ngày qua ngày, sự chuyển biến trong tính cách của Lilith càng lan rộng, làm cho linh hồn của Tô Lị đứng phía xa cũng cảm thấy vô cùng khủng bố. Toàn thân Lilith luôn tỏa ra một loại khí thế làm cho cô biết rõ thế nào là Vương giả phong phạm.

Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, ở một thời đại không biết đến hai từ hòa bình này thì bạn phải không ngừng chiến đấu, có như vậy thì mới sinh tồn được ở cái thế giới đầy bất công này!

(Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn: vật đổi sao dời, kẻ thích ứng được thì sẽ sống.)

“Lilith, chúng ta đến Nhân Giới đi!” Vì mấy ngày gần đây, Lilith không mở miệng nói chuyện nên Eggers hơi lo lắng, chiến tranh không ngừng bùng nổ làm cô tiêu hao rất nhiều ma lực, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì mất.

“Nếu ta đến Nhân Giới thì chiến tranh sẽ kết thúc sao? Chỉ sợ đến lúc đó chiến tranh sẽ càng bùng phát lớn hơn bây giờ mà thôi, Huyết Tộc chúng ta ở Nhân Giới không thể nào để lộ thân phận được, chỉ còn cách giải quyết bọn họ ở Ma Giới thì ta mới yên tâm.”

“Ta chỉ sợ thân thể của ngươi chống đỡ không nổi mà thôi. Ta biết ngươi rất mạnh, mạnh đến nỗi không cần ta hỗ trợ, thế nhưng ta vẫn sẽ lo lắng.”

Nghe Eggers nói như vậy, rốt cuộc thì Lilith cũng mỉm cười, lấy tay vuốt nhẹ lên gò má Eggers nói: “Eggers, cảm ơn ngươi. Chờ đến khi chiến tranh kết thúc, chúng ta sẽ đi Nhân Giới, được không?”

“Được, ngươi nhớ giữ lời đấy!”

Lilith vô cùng lạnh lùng khi đối mặt với người khác, nhưng chỉ ở trước mặt Eggers, cô mới để lộ ra khuôn mặt tươi cười. Điểm này không hề giả, vì sau một thời gian quan sát Eggers lâu như vậy, Lilith rút ra một kết luận: Eggers hoàn toàn là một người tốt!

Nhưng điều này cũng là điều mà Tô Lị đã suy nghĩ bấy lâu nay, nếu như Eggers là người tốt, vậy vì sao ở thời điểm cuối cùng, Eggers lại phản bội Lilith? Chẳng lẽ anh ta bị người khác uy hiếp?

Thế nhưng cánh tượng Eggers dẫn dắt thành viên của Ma Đảng thảo phạt Lilith đã từng xuất hiện trong mộng của cô nha!

Cô đã suy nghĩ vấn đề rất lâu rồi, thế nhưng vẫn không thể nào tìm ra được câu trả lời. Chỉ có những lúc này, Tô Lị mới ý thức được chỉ số thông minh của mình quả thật không đủ dùng. Trong lúc Tô Lị vẫn còn đang thắc mắc vấn đề này thì Lilith đột nhiên đi ra khỏi lâu đài, linh hồn của Tô Lị cũng vội vàng theo cô ta đi ra ngoài đường.

“Các ngươi có nghe được tin gì không? Đức vua muốn kết hôn với một con người đấy!”

“Cái gì? Tại sao lại như vậy?”

“Nghe nói lúc trước đức vua đến Nhân Giới một chuyến đã yêu một cô gái loài người, hơn nữa cô gái đó đã mang trong mình giọt máu của đức vua, vậy mà đức vua lại muốn cưới cô gái đó, chuyện này quả thực là hoang đường!”

“Chỉ là một con người đê tiện mà lại dám vọng tưởng muốn kết hôn cùng với đức vua cao quý của chúng ta sao?”

“Đức vua còn muốn vì cô ta mà buông tha vương vị và chạy đến ẩn cư ở Nhân Giới đấy!”

“Trời đất ơi, thật hoang đường!”

“Đúng vậy. Hiện tại, Thân Vương Atlan và các vị trưởng lão đang ra sức khuyên can đức vua, không biết tình hình kết quả sao rồi?”

Tiếng nghị luận của vài cô gái quý tộc ở góc đường đã thành công thu hút sự chú ý của Tô Lị. Người mà bọn họ nhắc tới chính là cha của Shere, Tô Lị đã từng gặp ông qua trong trí nhớ của Lilith, đó là một người đàn ông có khuôn mặt tương tự Shere, thế nhưng hơn Shere ở chỗ cả người tràn đầy khí khái hào hùng, cử chỉ vô cùng cao quý và tao nhã, đúng là một người đàn ông phong độ.

Khi Lilith đi ngang qua, bọn họ liền vội vàng chấm dứt cuộc nghị luận, đồng loạt nhấc váy, khụy gối xuống thi lễ với Lilith.

Lilith không thêm đề ý nhiều đến cuộc nói chuyện của bọn họ, cô cũng không có thời gian rảnh rỗi để bận tâm đến điều đó, hiện tại Ma Giới đang loạn trong giấc ngoài, cô phải nhanh chóng tiêu diệt những phần tử nổi loạn, vì vậy chuyện ở cung điện chỉ có thể giao cho Troy Trask và đám trưởng lão giải quyết.

Những ngày gần đây, nội chiến bên trong Huyết Tộc không ngừng diễn ra, điều làm Lilith lo lắng nhất là có vẻ bên trong Huyết Tộc xuất hiện hiện tượng kết bè kết đảng, cô cũng không biết mục đích của họ là gì, nhưng hiện tại Lilith chỉ còn cách bình ổn được chiến loạn bên ngoài, sau đó mới bắt đầu điều tra mục đích chia bè kết phái của bọn họ.

Nhưng chờ đến khi Lilith đuổi hết được ngoại tộc ra khỏi lãnh thổ của Huyết Tộc thì điều nghênh đón cô lại chính là sự phản bội của đồng tộc.

Và điều làm Lilith không thể tin chính là... người cầm đầu đám Huyết Tộc phản bội mình lại là người vẫn luôn sớm chiều ở chung với mình – Eggers.

Tô Lị cũng dùng vẻ mặt không thể tin nhìn bọn họ, trong màn ảo ảnh đó, cô vẫn luôn tập trung mọi chú ý của mình vào Eggers, nhưng cô lại không hề nhìn thấy chút dấu hiệu phản bội Lilith trên gương mặt anh ta, nhưng cảnh tượng trước mắt cô lại chính là giấc mơ mà cô đã từng nhìn thấy rất nhiều lần, và lúc này, nó đang chính thức diễn ra trước sự chứng kiến của cô, và của cả Lilith!

Vì không để các trưởng lão hoặc những huyết tộc khác thấy được tình hình, nên Eggers đã ở trong Ma Giới tạo ra một không gian thứ hai, người bên ngoài không thể tiến vào trong, cũng không thể biết được tình hình bên trong như thế nào, mà người ở bên trong cũng không thể nào đi ra được.

Hiện tại Tô Lị chỉ là một linh hồn cho nên bọn họ không thể tổn thương đến cô, và cô cứ thế đứng một bên quan sát hết toàn bộ cuộc chiến ghê người này, dường như từng chiêu thức bọn họ tung ra đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Dựa trên nhân số lúc này thì rõ ràng Lilith đã bị vây vào thế yếu, hơn nữa lúc trước vì phải chiến đấu với ngoại tộc nên cô đã tiêu hao rất nhiều ma lực, hiện tại sau khi gắng co mấy ngày trời thì Lilith đã lộ ra vẻ lực bất tòng tâm.

Nhìn thì thế chất đầy mặt đất, Tô Lị không khỏi khiếp đảm kinh hồn, Lilith thân là thủy tổ Huyết Tộc quả nhiên quật cường đến dọa người, nhưng trải qua trận chiến kéo dài lâu như vậy, ma lực của cô ta cũng đã dần dần cạn kiệt.

“Eggers!!! Vì sao? Vì sao ngươi lại phản bội ta???”

“Lilith, thật xin lỗi, ta bất buộc phải làm vậy, ngươi hãy giao 13 thánh khí cho ta, ta sẽ dừng trận chiến này ngay lập tức.”

“Đây chính là nguyên nhân ngươi vẫn luôn ở lại bên cạnh ta suốt bao năm qua sao?”

“Đúng vậy.”

Khi Eggers trả lời câu hỏi kia, dường như Tô Lị đã nghe được thanh âm gì đó phát ra từ người Lilith. Eggers vẫn luôn lợi dụng Lilith, đừng nói là Lilith, ngay cả Tô Lị cũng khó có thể tiếp nhận chuyện này. Những năm qua, hóa ra Eggers vẫn luôn giả nhân giả nghĩa bầu bạn với Lilith...

Người đã từng nói sẽ luôn ở bên cạnh cô, người từng nói chỉ cần cô cần anh, anh sẽ mãi mãi đứng bên cạnh cô... thế nhưng lúc này, chính anh lại là người cầm đầu đám phản loạn, tìm mọi cách để dồn cô vào chỗ chết!

“Eggers, ngươi phản bội ta!!!” Vì sự phẫn nộ của Lilith mà Huyết Trượng trong tay cô cũng lóe lên tia sáng đỏ rực, phát ra tiếng vang ầm trời.

“Lilith, thật xin lỗi.”

Tô Lị có thể nghe thấy sự bất đắc dĩ trong lời nói của Eggers, điều này làm cho cô nghĩ đến việc thật ra Eggers không hề phản bội Lilith mà có thể anh ta đã bị người khác uy hiếp.

“Eggers!!! Ngươi dám phản bội ta!!!”

Tiếng hét tê tâm phế liệt của Lilith vang vọng khắp bầu trời, vốn dĩ trong cơ thể chỉ còn sót lại chút ma lực thì nay cô lại càng điên cuồng chém giết. Trong lúc đám huyết tộc đang chuẩn bị cùng nhau công kích Lilith thì Eggers lại giành trước một bước, dùng một chiêu đánh bại Lilith.

“Lúc này ngươi đã không còn phần thắng. Lilith, hãy giao thánh khí cho ta đi.”

“Trừ khi ta chết!”

Eggers nhíu mày, dùng ánh mắt đau khổ nhìn về mặt quyết tuyệt của Lilith một lúc lâu, sau đó nhắm mắt tung một cước đá cô bay thật xa.

“A!!!” Rõ ràng người bị đá không phải mình, thế nhưng Tô Lị vẫn không nhịn được sợ hãi hét lên một tiếng, sau đó vội vàng chạy tới bên cạnh xem thương thế của Lilith.

Eggers xuất hiện trước mặt hai người trong nháy mắt, anh ta ngồi xổm xuống, nhặt chiếc chìa khóa rơi trên mặt đất lên: “Ngươi vẫn luôn cất giữ cẩn thận chiếc chìa khóa này, có phải là để che giấu những thánh khí đó hay không?”

“Mau trả lại cho ta!” Lilith thấy chìa khóa của mình bị lấy mất, cuối cùng thì khuôn mặt cũng lộ ra vẻ hoảng hốt, vội vàng đứng dậy tính cướp lại, thế nhưng chưa kịp động thủ thì đã bị Eggers dầm dưới chân, không thể nhúc nhích được.

“Cái này đã không còn là của ngươi nữa rồi.” Eggers nắm chặt chìa khóa trong tay, nhấc chân khỏi người Lilith và xoay người rời đi.

Bỗng dung phía sau Eggers xuất hiện thêm một đám huyết tộc, lần này bọn họ đang định đi lên giúp anh ta, thế nhưng lại bị anh ta dùng tay ngăn lại. Eggers đột nhiên xoay người đi đến trước mặt Lilith, đoạt lấy Huyết Trọng trong tay cô.

“Vây mà ta lại quên mất Huyết Trọng mà ngươi yêu thích nhất.”

“Eggers!!!”

“Hử? Ta đây.” Eggers cúi đầu mỉm cười, ghé sát đến tai Lilith nhỏ giọng nói: “Thừa dịp ta chưa giết ngươi, ngươi hãy trốn đi! Hãy chạy trốn đến một nơi mà chúng ta vĩnh viễn không thể tìm thấy ngươi!”

“Không bằng ngươi cứ giết ta đi!”

Eggers đã sớm biết cô sẽ trả lời như vậy, anh đứng dậy, lên dùng tay chuyển dời cô đến một nơi mà đám huyết tộc kia không thấy.

Đám huyết tộc phía sau đột nhiên thấy Lilith biến mất nên vội vàng tiến lên hỏi: “Eggers, ngươi giải quyết cô ta xong rồi sao?”

“Lilith đã bị thương nghiêm trọng, chắc là không trốn được xa.” Eggers hơi hột nói, nhìn về phía trước một lát rồi xoay người bỏ đi.

“Không thể để cô ta trốn mất như vậy được, chờ sau khi cô ta khôi phục lại ma lực, chúng ta sẽ phải táng thân dưới tay cô ta mất. Laka, ngươi dẫn theo người bắt Lilith lại, những người còn lại xem xét xem ở đây có điều gì bất thường hay không. Mau!” Một tên chỉ huy nhanh chóng ra lệnh xuống, thấy Eggers chuẩn bị rời khỏi thì vội vàng kéo lại: “Eggers, hình như vết thương ở sau lưng ngươi rất nghiêm trọng, trước tiên phải xử lý trước đã.”

Eggers nhẹ nhàng kéo tay của gã ta ra, nói: “Không sao.”

Trận chiến ở Huyết Tộc giằng co hết 5 ngày 5 đêm, hiện trường chỉ để lại một mảnh bừa bãi, Lilith bị thương nghiêm trọng nhưng lại đột nhiên biến mất khỏi Ma Giới. Trên đường đi liệp sát Troy Trask, Claire đã vô tình nhìn thấy một chiếc cốc đỏ như máu nơi chiến trường khi xưa, tuy không rõ nơi đây đã xảy ra chuyện gì nhưng anh ta vẫn nhặt chiếc cốc lên và đi tiếp.

Eggers trở lại tòa lâu đài của Lilith, trong tay anh đã có chiếc chìa khóa nên việc mở được mật thất vô cùng dễ dàng, thế nhưng bên trong lại hoàn toàn trống rỗng. Có lẽ trước đó Lilith đã đoán trước được điều gì nên trước khi Eggers phản bội, vì đề ngừa vạn nhất, cô ta đã mang theo tất cả thánh khí theo bên mình.

Và hiện tại Lilith đang mang theo toàn bộ thánh khí đã biến mất khỏi Ma Giới.

Nhóm huyết tộc đuổi theo Lilith bị thương vô cùng nghiêm trọng, thế nhưng bọn họ lại không thích nghe theo lệnh của đức vua hiện tại hay đám trưởng lão, vì vậy đã tự lập thành đảng phái khác, rút lui vào sâu trong rừng rậm, hằng ngày lấy giết chóc làm niềm vui.

***

Eggers đứng trước gương, nửa thân trên để trần, đưa tay chạm nhẹ lên vết thương đang sau lưng. Vết thương kia kéo dài từ vai phải xuống tận thắt lưng bên trái, vết sẹo đó vẫn luôn hiện hữu như mình chứng một điều gì đó.

Khi Feiya vừa tiến vào thì đã chứng kiến cảnh tượng như vậy, cô ta vội vàng che mũi lại nói: “Ngài biết rõ là ta thích ngài, vậy mà ngài lại còn để nửa thân trên trống không mê hoặc ta, nếu ta không nhịn nổi thì phải làm sao bây giờ?”

Eggers nhìn Feiya đang ở cửa phòng, sau đó với tay lấy áo somi mặc lên người.

Feiya bất ngờ nhìn thấy vết thương trên lưng Eggers nên vội vàng chạy lại, kéo áo somi của anh ta ra hỏi: “Chủ nhân, tại sao ngài lại bị thương? Ngài bị thương khi nào? Ai làm ngài ra như vậy?”

Eggers bất đắc dĩ gạt tay Feiya ra, kéo áo somi lên, nói: “Ta bị thương từ lâu lắm rồi. Chuyện ta sai ngươi làm, ngươi đã hoàn thành chưa?”

“Tất nhiên, ta chắc chắn đã hoàn thành nhiệm vụ rồi! Hiện tại thì Lilith đã thức tỉnh, ngài có muốn đi nghênh đón cô ta không?”

“Không, cô ấy vừa mới trở về, cứ để cô ấy ở Nhân Giới chơi vài ngày đi đã, sau đó cô ấy sẽ tới tìm ta sớm thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Lilith đang hấp hối thì lại bị Eggers di chuyển đến một cái hang vô cùng hoang vắng, Tô Lị cũng vội vàng bám vào Lilith đến nơi đó.

Sau khi bình ổn lại khí tức hỗn loạn, Lilith lợi dụng chút ma lực còn sót lại trong cơ thể che dấu đi hơi thở của mình, chuẩn bị chạy trốn đến Nhân Giới. Tuy trong lòng cô không hề cam lòng, nhưng cô biết mình không thể cứ chết đi như vậy được, lý trí nói cho cô biết mình nhất định phải sống, có như vậy thì ngày sau cô mới còn cơ hội để quay về và làm cho những người phản bội cô phải trả giá đại giới.

Lilith lấy tay đè lên mặt đất, trên nền đất đột nhiên nứt ra làm hai, càng ngày càng to. Khi Tô Lị nhìn thấy khe nứt mang theo hơi thuốc đó, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này thật nhanh, thế nhưng giây tiếp theo cô đã cảm thấy cả thân thể mình hút vào bên trong khe nứt đó.

Khi Tô Lị khôi phục lại tinh thần thì đã phát hiện mình đang đứng trên một mảng băng lạnh ngắt, khắp nơi được phủ một lớp tuyết trắng xóa, dày đặc. Ở bên cạnh cô chính là Lilith đang nằm trên nền tuyết, tuyết trắng xung quanh đã bị máu của cô ta nhiễm thành một mảng đỏ hồng, hai màu trắng đỏ đối chọi nhau làm cho người khác có cảm giác ghê người.

Khắp nơi đều giá lạnh, trên người Lilith lại mặc quá ít quần áo, cộng thêm cơ thể đang bị thương nghiêm trọng, điều này làm Tô Lị cảm thấy cô ta đang dần chết nhanh hơn.

Đột nhiên một vài tia sáng xuyên thấu qua linh hồn Tô Lị, chiếu lên người Lilith, theo sau đó là giọng nói của cô gái.

Một cô gái đang mang thai đi xuyên qua linh hồn Tô Lị, cảm ngọn nến đi lại gần, nâng Lilith từ trong tuyết lên: “Trời ơi, tiểu thư có sao không? Có nghe thấy tôi nói gì không?”

Tô Lị đứng ở một bên, cúi đầu nhìn người phụ nữ đang mang thai. Mái tóc đen nhánh của cô gái được quấn gọn gàng ở phía sau, quần áo trên người chỉ làm bằng vải bố, xem ra không phải là một tiểu thư quý tộc. Cô gái đó dùng hết sức nâng Lilith dậy, Tô Lị rất muốn đến giúp đỡ, thế nhưng hiện tại cô chỉ là một linh hồn, không thể tiếp xúc với mọi vật xung quanh, mà những khung cảnh này cũng chỉ là trí nhớ của Lilith mà thôi.

Sau khi cô gái kia nâng Lilith dậy, lúc này Tô Lị mới có thể thấy rõ khuôn mặt của cô ta, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến Tô Lị cảm thấy vô cùng kinh diễm, không phải vì bộ dáng như một cô gái mười tám, mà còn vì vẻ đẹp tuyệt luân của cô ta.

Đây là một người phụ nữ duy nhất có thể so sánh với vẻ đẹp của Lilith mà Tô Lị từng biết!

Nhất thời, Tô Lị lại tự thầm oán trong lòng, quả nhiên thượng đế rất không công bằng! Rõ ràng tuổi mình với cô gái này không kém nhau lắm, thế nhưng vì sao vẻ đẹp lại kém nhau xa như vậy! Ngải có còn muốn để tôi sống hay không!!!

Cô gái kia dùng hết sức mới đỡ được Lilith đến căn phòng nhỏ của mình, tuy rất không cam lòng nhưng Tô Lị cũng phải theo họ đi vào.

Trong phòng nhỏ toát lên một màu đỏ cam ấm áp, ánh lửa bập bùng từ lò sưởi lan tỏa khắp mọi góc ngách làm cả căn phòng cũng muốn đun đưa theo. Cho dù hiện tại Tô Lị không thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh nhưng cô không khó nhìn ra trong phòng này vô cùng ấm áp.

Cô gái kia đặt Lilith xuống giường, sau đó bưng một chậu nước ấm và băng gạc đến để xử lý vết thương cho Lilith.

Một lúc sau, chậu nước đã biến thành một chậu máu loãng làm cô gái cảm thấy vô cùng ghê người, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì mà làm cho cả người cô gái trẻ tuổi đang nằm trên giường này tràn đầy vết thương như vậy chứ?

Sau khi thay đổi vài chậu nước cũng đã xử lý xong đồng vết thương trên người Lilith, cô gái kia tiếp tục dùng băng gạc băng bó vết thương: “Tại sao đã lâu như vậy mà cả người vẫn còn lạnh như vậy???”

Tô Lị ngồi xổm bên giường, hai tay chống cằm ngắm nhìn một loạt hành động ngốc nghếch của cô gái xinh đẹp kia. Chưa xác định được người chết hay sống, vậy mà đã vội vàng lo trong lo ngoài xử lý miệng vết thương cho người ta, điều này làm Tô Lị không khỏi cười to. Thật không biết cô gái này ngu xuẩn, hay là ngốc nghếch. Nói tóm lại, ấn tượng của Tô Lị đối với cô gái này không hề tệ chút nào.

“Á!!!” Đột nhiên cô gái xinh đẹp hét lên một tiếng, bàn tay đang đặt trên mũi của Lilith vội vàng rút về: “Tại sao không có hô hấp? Chết rồi sao? Cô gái này bị mình giết rồi sao?”

Cuối cùng cô gái kia cũng nghĩ đến chuyện xác nhận xem người mình đang cứu còn sống hay đã chết. Sau khi phát hiện Lilith đã không còn hô hấp thì bị hoảng sợ không nhẹ, vội vàng đứng dậy, vô cùng sốt ruột không biết nên làm thế nào cho phải.

Sau khi trầm tư suy nghĩ, cô gái kia chạy ra ngoài mở cửa dò xét, nhú mồm nói: “Đã trễ thế này chắc cũng không thể gọi người khác đến được, thôi quên đi.”

Cô gái lại đi vào, tiếp tục băng bó nốt vết thương và thay quần áo sạch sẽ cho Lilith.

“Trước tiên đành phải để cô ủ khuất nằm ở trong đây một đêm. Sáng mai tôi sẽ tìm người an táng cho cô.”

Biết cô gái này sẽ không thể trả lời, cô gái xinh đẹp kia giúp Lilith đắp chăn, rồi mới đi tìm cho mình một cái chăn, một mồi ngả lưng xuống cái ghế dài bên cạnh lò sưởi và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Rạng sáng ngày hôm sau, đột nhiên bên ngoài nổi cuồng phong, một cơn bão tuyết nhanh chóng ập xuống. Cơn bão tuyết này gào thét suốt năm ngày đêm, làm cho người ta khó bước ra khỏi nhà nửa bước.

Trong năm ngày đó, cô gái xinh đẹp kia chỉ còn cách ăn lương khô qua ngày. Đến ngày thứ sáu, rốt cuộc thì cơn bão tuyết cũng đã dần yếu đi, khi mở cửa thì phát hiện tuyết đã dâng đến ngang đùi.

“Làm sao ra ngoài được đây?” Cô gái vỗ nhẹ lên bụng mình, vô cùng buồn phiền không biết phải làm sao.

Tô Lị đứng bên cạnh nhìn cô gái, vóc dáng của cô rất nhỏ bé, cộng thêm dinh dưỡng không đủ, mặc dù bản thân cô đang mang thai nhưng ngoại trừ phần bụng nhô ra thì cả người vẫn gầy đến đáng thương, có lẽ đã sắp đến ngày sinh nở rồi.

Tô Lị đã ở trong này mấy ngày liền tiếp, thế nhưng lại không hề nhìn thấy bóng dáng của chồng cô ta, không biết nguyên nhân có phải vì cơn bão tuyết vừa rồi hay không, nhưng Tô Lị chưa từng thấy có người tới thăm, có lẽ cuộc sống của cô gái này rất vất vả đây!

Tuy... chính bản thân Tô Lị cũng là người từng sống cô đơn suốt một thời gian dài...

“Ừm...”

Đột nhiên trên giường truyền đến tiếng động làm cho cô gái vô cùng hoảng sợ, không biết có phải phát ra từ trên giường hay không, vì vậy cô gái phải lấy hết can đảm đi lại gần để xem xét.

Vốn dĩ Lilith đã chết thì đột nhiên cánh tay lại động đậy, làm cho cô gái xinh đẹp la toáng lên: “Á!!! Xác chết vùng dậy!”

Cô gái xinh đẹp vội vàng trốn sang một bên, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Lilith.

“Máu... máu... ta muốn máu...”

Cô gái xinh đẹp lại phải lấy hết can đảm nhích từng bước lại gần Lilith, ghé sát lỗ tai của mình để nghe xem Lilith nói gì. Sau khi chần chừ một lúc, cô gái xinh đẹp đành cắn nát một đầu ngón tay, ép máu tươi nhỏ vào miệng Lilith.

Vì lúc trước mất máu quá nhiều, nên khi ngửi thấy mùi máu vô cùng tươi ngon, Lilith liền vội vàng cầm ngón tay của cô gái xinh đẹp hút lấy hút để. Vốn dĩ cơ thể cô gái đó vì thiếu dinh dưỡng nên đã vô cùng yếu ớt, nay lại bị Lilith hút mất một lượng máu lớn, không chống đỡ nổi nên đã nhanh chóng ngã đi.

Sau khi được bổ sung máu, Lilith liền thức tỉnh, khi đứng dậy mới phát hiện dưới chân mình có một cô gái, Lilith đang định tiến lên hút cạn máu cô, nhưng khi nhìn thấy cái bụng đã nhô lên cao thì đành dẹp ý niệm đó đi: “Thôi để người sống thêm vài ngày nữa vậy!”

Khi cô gái xinh đẹp tỉnh lại thì trời đã gần tối, lúc này Lilith đã tắm rửa sạch sẽ, khi nhìn thấy cô gái kia đã tỉnh thì chỉ lạnh lùng hỏi: “Tỉnh rồi?”

“Ừ...” Có vẻ cô gái xinh đẹp kia vẫn còn bị vây trong trạng thái choáng váng nên chỉ hỏi ngược lại Lilith: “Tôi tên là Bella, cô đã đỡ chút nào chưa?”

“Người vẫn còn quan tâm ta, sao không quan tâm đến tình hình hiện tại của mình? Người không sợ ta sao?”

“Sợ chứ!”

“Vậy vì sao không trốn?”

“Trốn cũng không thoát!”

Đột nhiên Lilith cảm thấy vô cùng hứng thú với cô gái trước mặt: “Quả thật người rất thức thời. Đứa nhỏ trong bụng người mang theo ma lực trời sinh, ta cũng biết nó không phải một con người bình thường.”

“Con của ta cũng giống cô, đều là ma cà rồng.”

“À! Đứa bé này không phải là con của Troy Trask đấy chứ?”

“Cô biết anh ấy sao? Hiện giờ anh ấy như thế nào rồi?”

Thế nào sao? Có lẽ cũng đã giống mình... cùng bị Huyết Tộc đuổi giết mất rồi. Hoặc là... đã hồi phi yên diệt.

“Ta không biết!”

Bella nghe vậy liền lộ ra vẻ thất vọng: “Vậy thì thôi, trước tiên cô cứ ở lại đây mấy ngày đi! Vừa rồi có vài ma cà rồng đi ngang qua đây, thỉnh thoảng lại có người bị cắn làm cho mọi người vô cùng sợ hãi. Khắp nơi đều đang lùng bắt ma cà rồng, cô không nên đi ra ngoài, nếu để bọn họ phát hiện thì cô sẽ bị giết đấy!”

Lilith không trả lời, Bella lại nghĩ là cô ta đang cam chịu, mà hai ngày nay Lilith cũng nghe lời không bước chân ra ngoài, chỉ là cô không ăn cơm mà thôi.

Đã hai ngày nay Lilith không được hút máu nên vô cùng đói khát, thế nhưng đêm hôm đó, đột nhiên tiếng hét của Bella lại làm Lilith chú ý.

“Á!!! Con của tôi, con của tôi sắp ra rồi!”

Lilith phát tay thấp sáng hết tất cả số nến trong phòng, máu chảy ra từ chân Bella nhanh chóng kích thích vị giác của cô.

Bella với tay về phía Lilith đang đi đến, thờ dốc nói: “Giúp tôi với... giúp con của tôi với...”

Không biết ma xui quỷ khiến như thế nào, vốn dĩ Lilith cũng không biết chuyện này nên xử lí làm sao, hơn nữa cô còn đang định hút máu của cô gái này, vậy mà chỉ sau vài giờ đồng hồ, cô đã giúp Bella sinh ra một đứa bé vô cùng thuận lợi.

Đứa nhỏ nằm gọn trong tay Lilith, vẫn luôn nhắm mắt không hề nhúc nhích, điều này làm Tô Lị không nhìn được đi lại gần xem xét thật kỹ, nhưng cô lại vô cùng kinh ngạc, không phải vì đứa bé có bộ dáng xấu xí, mà là do nó yên tĩnh quá mức, yên tĩnh làm Tô Lị tưởng rằng nó vốn là một cái tử thai.

Tô Lị không rời mắt khỏi đứa bé trong lòng Lilith, đột nhiên lại cảm khái nghĩ thầm: trẻ con mới sinh ra thật xấu!

Đứa bé này là Shere sao? Vị Thân Vương tuần lãng làm người khác ghen ghét đang nằm ở kia đó sao?

“Con của tôi đâu? Là nam hay nữ? Vì sao nó không khóc?”

“Là một bé trai, nó không giống những đứa bé bình thường nên sẽ không khóc. Một đứa nhỏ như vậy thì nên đi theo ta, đi vào bóng tối vĩnh hằng.”

Lilith cắn nát ngón tay mình, nhỏ từng giọt máu tươi vào miệng đứa bé, đứa trẻ vốn dĩ vẫn nằm ngủ yên, nay lại được nếm thử mỹ vị của nhân gian, vì vậy hai cái tay nhỏ bắt đầu quờ quạng bắt lấy ngón tay của Lilith, nở nụ cười thật tươi hút lấy từng giọt máu của Lilith.

“Cho tôi xem con tôi với!”

Lilith rút ngón tay của mình ra, bế đứa nhỏ đưa cho Bella: “Nhìn đi, thừa dịp ngươi còn sống thì hãy nhìn nhiều vào!”

Vì Bella chỉ một lòng nghĩ đến con trai nên không chú ý đến lời nói của Lilith. Bella ôm lấy đứa nhỏ, vừa vuốt tóc nó vừa nói: “Mái tóc trắng thật giống cha của con. Sau này lớn lên nhất định con cũng rất đẹp giống anh ấy. Con trai của ta chắc chắn sẽ là một người ưu tú giống cha của con, con nói xem có đúng không, Shere của mẹ?”

“Shere? Ngươi đã đặt tên cho nó rồi sao?”

“Ừ, anh ấy đã đặt tên cho con trai chúng tôi từ rất lâu rồi. Ước gì anh ấy cũng có thể nhìn thấy con trai của chúng tôi.”

“Ý ngươi là Troy Trask sao? Hình như hắn đã chết rồi!” Lilith nghiêng đầu, khoe miệng nhếch lên, lạnh lùng cười: “Nhưng ngươi yên tâm đi, ta sẽ để ngươi gặp lại hắn rất nhanh thôi.”

Lilith cúi người, đoạt lấy Shere trong lòng Bella, Tô Lị còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì thì Lilith đã cắn nát cái cổ trắng nõn của Bella, sau đó nhanh chóng hút hết máu của cô.

Lúc Bella chết, trên mặt cô ấy vẫn còn biểu cảm kinh ngạc, Tô Lị vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được vẻ mặt bi thương, tuyệt vọng ấy... Quả thật là một người phụ nữ đáng thương..

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Sau khi Bella chết, Lilith đốt toàn bộ căn phòng, cả đêm bế theo Shere thoát khỏi trần nhà.

Hình ảnh xuất hiện trước mắt Tô Lị chuyển đổi rất nhanh, thời gian và cảnh tượng đã xảy ra biến hóa rất lớn. Khi đó, bề ngoài của Shere đã khoảng bảy tám tuổi, thế nhưng lúc này đã trải qua gần trăm năm kể từ ngày Lilith dẫn theo Shere bỏ trốn.

Lúc này, bộ dáng của Shere đã tương đối đáng yêu, có lúc Tô Lị còn tưởng rằng Shere đã bị người khác đánh tráo.

Nhưng ngắm lại thì trong cơ thể Shere còn có một nửa dòng máu của con người, mà hầu như đứa nhỏ lúc mới sinh đều có da mặt nhăn nheo, giống như những con khỉ con, nghĩ như vậy nên Tô Lị cũng cảm thấy đây là điều hết sức bình thường.

Đã qua hơn một trăm năm mà Shere vẫn giữ bộ dáng của một đứa trẻ, điều này làm Lilith vô cùng buồn phiền. Ma lực trong cơ thể Shere mạnh hơn những ma cà rồng khác rất nhiều, điều này không hề sai, nhưng cũng chính vì vậy mà thời kỳ trưởng thành của Shere sẽ chậm hơn những người khác. Trong khoảng thời gian này, Shere đã kết giao với Cleves và Josie, tình cảm của bọn họ cũng không sai, tuy tuổi của ba người gần như nhau, nhưng hiện tại cả hai đều là có bộ dáng của một người đàn ông rồi.

Những năm gần đây Lilith luôn suy nghĩ biện pháp để ma lực của mình được khôi phục, thế nhưng cô chỉ có thể khôi phục được một nửa ma lực so với lúc trước. Đừng nói là giết sạch những người đã phản bội cô mà ngay cả một mình Eggers... cô cũng không phải là đối thủ của hắn!

Vì vậy Lilith không ngừng huấn luyện Shere, cô tìm mọi cách để kích phát toàn bộ ma lực trong người nó, nhưng cơ thể Shere vẫn còn là một cậu bé, vì vậy không thể nhận một lượng ma lực cường đại trong thời gian ngắn. Vì Lilith lo lắng Shere sẽ bị phản phệ nên chỉ đành bó tay.

“Shere, khi ngươi trưởng thành sẽ trở thành một huyết tộc mạnh nhất Ma Giới, đến lúc đó ngươi nhất định phải nghe lời ta, biết không?”

“Ừ, khi nào ta trở thành huyết tộc lợi hại nhất, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.”

“Cảm ơn ngươi!”

“Vì vậy... Lilith, ngươi phải ở bên cạnh ta mãi mãi!”

Ngày Shere trưởng thành và có năng lực chống lại toàn bộ Ma Đảng, Lilith đã từng nghĩ sau khi báo được thù, mình sẽ mãi mãi ở bên cạnh Shere. Dù sao hiện tại Shere vẫn còn rất ngây thơ, và ngày cô đạt được đỉnh cao quyền lực như trước kia, cô cũng sẽ tìm mọi cách để bảo vệ Shere.

Nhưng cô không thể đợi đến ngày Shere chân chính trưởng thành được, vì ma lực của Lilith đã bắt đầu yếu dần, cả người cũng dần dần tiến nhập vào trạng thái tiêu vong.

Lilith cười khổ, cho dù bản thân mình là thủy tổ, thế nhưng cô đã sống lâu như vậy, cuối cùng thì cũng đến lúc mình phải tiêu vong. Những năm gần đây, cô đã chứng kiến qua bao sự chuyển biến của cuộc đời, có thể xem cái chết cũng như đóa hoa hồng tan trong gió.

Cuộc sống nhàm chán, tẻ nhạt, cô đơn... Lilith đã từng trải qua hết rồi, đối với cô tiêu vong cũng là một cách để bản thân được giải thoát. Thế nhưng khi cô biết mình sẽ thật sự tiêu vong, cô lại có chút không muốn, mà nhiều hơn đó là không cam lòng.

“Shere, sẽ có một ngày ngươi gặp được một người có thể cùng ngươi khóc, cùng ngươi cười, cùng ngươi vượt qua những ngày tháng cô đơn, mà người đó sẽ không bao giờ là ta!”

“Lilith, ý của ngươi là gì? Ngươi muốn rời bỏ ta sao? Cho tới bây giờ ta đều không khóc, vì vậy ta không cần người khác khóc cùng ta, ta chỉ cần Lilith là được rồi!”

Lilith vuốt ve mái tóc mềm mại của Shere, nói: “Không phải, ta sẽ không bỏ ngươi đâu, ta chỉ muốn ngươi độc lập đối mặt với cuộc sống mà thôi. Cho dù có một ngày ta không còn ở bên ngươi, ngươi cũng sẽ tìm được một người mãi mãi ở bên cạnh ngươi.”

“Ta sẽ nhanh chóng trưởng thành, ngươi cho ta thêm một ít thời gian nữa thôi, nhất định ngươi phải chờ ta.”

“Ta rất mong chờ đến ngày đó, ngày ngươi sẽ chân chính trưởng thành. Lúc đó, ngươi sẽ trở thành một huyết tộc không ai có thể địch nổi.”

Cả người Lilith đã dần dần biến hóa, vì vậy cô giao Shere cho Beucke chăm sóc, mà không lâu sau đó, Shere cũng bắt đầu tiến vào hôn mê kỳ.

Nhưng vì không muốn Ma Đảng cướp đi số thánh khí còn lại, nên Lilith đã phong ấn chúng vào trong chính cơ thể của mình, kèm theo đó là ma lực cường đại của thánh khí đã làm gia tăng tốc độ tiêu vong của Lilith.

Cuối cùng, Lilith phong ấn thân thể mình trong bức họa, linh hồn bị phân thành ba hồn bảy vía, tự do phiêu đảng khắp nhân gian cho đến khi hội phi yên diệt thì thôi.

Sau khi thấy hình ảnh cơ thể Lilith vì mất linh hồn mà biến mất, bốn phía xung quanh Tô Lị cũng trở nên đen như mực. Tô Lị ngồi bệt xuống mặt đất, không thể động đậy, hoảng sợ kêu to: “Shere!!!”

“Hắn không nghe thấy đâu!” Đột nhiên phía sau lưng Tô Lị truyền đến một giọng nói, làm cho Tô Lị lại càng thêm hoảng sợ.

Người đó đứng dậy đi đến trước mặt Tô Lị. Trong bóng tối chỉ có hai người thấy được lẫn nhau, Tô Lị há miệng không tin vào mắt mình, cổ họng khô không khóc rặn ra từng chữ: “Li... Lilith???”

“Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp mặt!” Lilith ngồi xổm xuống, mặt đối mặt với Tô Lị.

“Đây là đâu? Tại sao chúng ta lại ở đây?”

“Đây là bên trong trái tim của ta, những thứ cô vừa nhìn thấy chính là quá khứ của ta.”

“Vì sao tôi lại ở trong này?” Tô Lị dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Lilith, dường như nghĩ đến điều gì nên nói: “Lúc đó tôi đã bỏ nhẫn Thân Vương vào bức họa đó đúng không? Nhưng cô cũng không có trở về. Chẳng lẽ tôi và cô đều bị nhốt vào bên trong bức họa rồi sao?”

Lilith nghiêng đầu: “Cô chỉ đoán được một nửa mà thôi. Ít nhiều thì vì cô mà ta mới có thể sống lại, hơn nữa hiện tại ta đã trở về bên cạnh Shere, nhưng nếu muốn chân chính sống thì ta cần phải mượn thân thể của người.”

Tô Lị nhú mày, vẻ mặt nghi ngờ, có vẻ không hiểu ý tứ của Lilith là gì.

Thấy Tô Lị không hiểu, Lilith đành từ từ giải thích: “Hiện tại ta không phải hoàn toàn sống lại. Lúc đó ta đã tiêu vong, bản thể cũng hơi phi yên diệt, chỉ là trước khi tiêu vong ta có phong ấn bản thân bên trong bức họa, tuy có thể bảo tồn hồn phách, thể nhưng cơ thể đã sớm không còn. Không có cơ thể để tá túc thì sau bảy ngày, hồn phách sẽ hơi phi yên diệt, hơn nữa người đã ở trong này hai ngày, vì vậy ta cần thân thể của người.”

“Vậy không phải nếu tôi đưa thân thể cho cô thì tôi sẽ là người biến mất sao? Tôi không đồng ý!” Sau khi hiểu rõ ý của Lilith, Tô Lị không thêm suy nghĩ mà thẳng thừng từ chối.

“Cho dù người không nhường thân thể cho ta, năm ngày sau người cũng sẽ biến mất giống ta mà thôi.”

Lilith vô cùng hài lòng khi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tô Lị: “Cô đừng quên hiện tại chúng ta là một thể gắn liền với nhau. Vốn dĩ cô có thể sống đến bây giờ là dựa vào ba phách của ta để chống đỡ, ta chết thì cô cũng không thể sống được. Nếu cô đưa thân thể cho ta, cô cũng sẽ có được sinh mệnh vĩnh hằng, hơn nữa còn có thể mãi mãi ở bên cạnh Shere, như vậy không phải rất tốt sao?”

Quả thực lời nói của Lilith rất mê người, nhưng Tô Lị biết, cho dù cô đưa thân thể mình cho Lilith hay không thì mình cũng khó thoát khỏi cái chết.

Quả thật nếu không có hồn phách của Lilith thì cô đã chết từ rất lâu rồi, nhưng nếu bây giờ cô giao thân thể mình cho Lilith, vậy thì cô ta sẽ cướp lấy ý thức của mình, sau đó sẽ trở thành chủ nhân duy nhất của thân thể này. Cô đã quan sát Lilith lâu như vậy, cô ta là một người thế nào thì Tô Lị cô cũng có thể nắm được vài phần.

“Cũng đã đến lúc cô phải trả Shere lại cho ta rồi!

“Không được, Shere là của tôi!” Tô Lị bật thốt ra theo bản năng của mình, ngay cả cô cũng vô cùng kinh ngạc trước câu nói của mình.

Nghe Tô Lị nói như vậy, Lilith cũng có chút ngoài ý muốn, khẽ nhú mày nói: “Người biết rõ Shere thích ta, vậy mà lại còn muốn níu giữ hấn không tha? Nhưng dù sao thì ta sẽ làm cho người thấy Shere yêu ta sâu đậm như thế nào!”

Lilith giơ tay lên không trung, một vài hình ảnh nhanh chóng hiện lên.

Lúc đó, Shere bước vào hôn mê kỳ đã hơn một trăm năm, thế giới vẫn thay đổi không ngừng, không vì Lilith tiêu vong mà xảy ra bất cứ thay đổi gì. Sau khi Shere tỉnh lại liền phát hiện không gian xung quanh nhỏ hơn trước kia rất nhiều...

Mỗi ngày, Beucke đều ghé vào thăm Shere, nhưng hôm nay lại thấy anh đã tỉnh dậy, trong mắt ông chỉ lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng quỳ một gối xuống nói: “Hoan nghênh ngài trở về, Shere đại nhân.”

Shere ngẩng đầu nhìn về phía Beucke, mái tóc bạc dài khẽ tung bay, phải mất mấy phút đồng hồ Shere mới thoát khỏi cảm giác mơ hồ sau khi ngủ một giấc dài cả trăm năm. Lúc này, Shere cũng đã phát hiện bản thân mình đã chân chính trưởng thành, anh vô cùng vui mừng nhưng cũng bắt đầu cảm thấy yểu hèn mình khô không khóc...

Biết được điều đó, Beucke vội vàng tiến lên đỡ cánh tay của mình ra. Sau khi hút đủ máu, Shere lập tức hỏi Lilith đang ở đâu.

Beucke trầm nặc một lúc sau đó mới nói: “Xin đại nhân chờ một chút, ta sẽ đi chuẩn bị quần áo thích hợp cho đại nhân.”

Sau khi rời khỏi tầng hầm, Beucke nhanh chóng báo cho Cleves và Josie rồi chuẩn bị đầy đủ quần áo cho Shere.

“Lilith đâu? Vì sao Lilith không tới gặp ta?”

“Cleves đại nhân và Josie sẽ đến nhanh thôi...”

“Ta hỏi Lilith đâu rồi?” Shere cắt ngang lời Beucke: “Vì sao người luôn nói sang chuyện khác? Lilith đâu?”

Beucke vẫn giữ im lặng làm Shere ngày càng tức giận, lúc này đột nhiên Cleves và Josie đi vào, khi nhìn thấy Shere đã tỉnh dậy thì vô cùng vui mừng chạy đến ôm cổ anh: “Shere yêu quý, đã lâu không gặp!”

“Ồi!” Có lẽ bây giờ Josie mới ý thức được cả người Shere đã không giống lúc trước, nên vội vàng đẩy Shere ra, lắc lắc bả vai anh nói: “Shere, cuối cùng thì người cũng đã trưởng thành rồi!”

Shere nhú mày, tuy là sự thật nhưng câu nói đó là Shere cảm thấy vô cùng khó chịu: “Sao các người lại đến đây?”

“Beucke nói người đã tỉnh nên chúng ta mới chạy đến.” Josie vui mừng dí sát mặt mình vào gương mặt tuấn lãng vô song của Shere: “Shere, người cho ta sờ mặt người một cái đi, bộ dáng của người thật sự rất đẹp đấy!”

Cleves đi lên đẩy về mặt vô cùng hưng phấn của Josie ra phía sau, bắt đầu nói: “Người đừng để ý đến hấn. Người vừa mới tỉnh, bây giờ đi nghỉ một lát

đi, buổi tối còn đi săn mồi, có như vậy thì ma lực mới nhanh chóng hồi phục.”

“Trước tiên ta hi vọng các người có thể nói cho ta biết Lilith đang ở đâu?”

“Cái đó... Lilith... Lilith...”

“Lilith biến mất rồi!” Cleves cắt ngang lời nói của Josie, dứt khoát nói.

Khi Cleves nói xong câu nói đó liền cảm giác được hơi thở âm trầm phát ra từ phía Shere. Josie bị Shere dọa cho phát sợ, vội vàng trốn sau lưng Cleves.

“Shere, người đừng gấp. Lilith là thủy tổ của Huyết Tộc chúng ta, ngài ấy sẽ không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu, có thể là ngài ấy định làm điều gì đó nên mới đột nhiên biến mất như vậy.”

Bộ dáng của Shere làm cho bọn họ kinh hồn bạt vía. Bọn họ đã quen biết Shere lâu như vậy, nhưng chưa từng chứng kiến bộ dáng tức giận của Shere. Shere vốn luôn dịu dàng, thế nhưng bây giờ lại tức giận giống như dã thú, đây là lần đầu tiên Cleves thấy được đôi mắt màu tím xinh đẹp của Shere biến thành màu đỏ như máu.

Đây chính là dấu hiệu Shere đã thực sự tức giận.

“Ta đi tìm Lilith, các người không được đi theo.”

Shere chỉ để lại một câu rồi nhanh chóng biến mất. Tuy bọn họ không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng được nghe kể lại câu chuyện Shere trở về Ma Giới, trên đường đi tìm Lilith đã thuận tay chém giết Lang Nhân Tộc ra sao.

Khi bọn họ gặp lại Shere đã là chuyện của một tháng sau. Sau khi trở về, Shere đã bình tĩnh hơn trước rất nhiều, điều này làm bọn họ yên tâm không ít.

Những hình ảnh trước mắt đã biến mất nhưng vẫn làm Tô Lị không khỏi sợ hãi. Tuy đám Cleves không thấy cảnh Shere phát cuồng chém giết đám Lang Nhân Tộc như thế nào, nhưng Tô Lị lại thấy vô cùng rõ ràng.

Đó là một Shere mà cô chưa từng gặp qua, hai con mắt của anh đỏ thẫm, bộ dáng thị huyết của anh làm Tô Lị không rét mà run. Tô Lị nắm chặt hai tay lại với nhau, lúc này cô mới phát hiện hai tay mình đã thấm ra nhiều mồ hôi lạnh như vậy.

Một Shere như vậy... thật sự là rất đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tô Lị vẫn còn sợ hãi, thắm nuốt nước miếng nói: “Rõ ràng cô đã tiêu vong, vì sao lại có thể thấy được những chuyện như vậy?”

“Mặc dù đã tiêu vong nhưng hồn phách ta vẫn luôn ở bên cạnh Shere một thời gian rất dài. Cô cũng không phải ngu ngốc, chắc hẳn hiểu được vì sao ta cho cô thấy những chuyện đó đúng không? Không phải ai cũng có thể dễ dàng phá hủy tình cảm của Shere đối với ta!”

“Ha ha... tất nhiên là tôi biết điều đó chứ!”

“Nếu cô đã biết thì hãy buông tha hẳn đi, giao bản thân cho ta, có như vậy thì chính cô mới không bị thương.”

“Hừ!” Nghe Lilith nói như vậy, Tô Lị lại nhếch miệng cười: “Cho dù tôi biết sẽ có ngày đó, nhưng tôi cũng không hề muốn buông tha cho Shere.”

“Vì sao cô lại cố chấp với Shere như vậy?”

“Tôi sao? Từ nhỏ tôi đã không có người thân, không có bạn bè, Shere là người duy nhất tôi thích, không có anh ấy, cái gì tôi cũng không cần, cho nên tôi sẽ không buông tay anh ấy đâu!”

Lilith ngồi xổm xuống, nắm lấy cằm Tô Lị: “Đây là lý do của cô sao? Quả nhiên là vô cùng nhảm chán.”

Tô Lị hất tay Lilith ra, bắt đầu dĩ xua tay: “Được rồi, tôi cũng không có người bạn nào để tâm sự, bây giờ ngồi đây nói với cô cũng không ngại. Tôi cố chấp với Shere như vậy, thật ra là do bản tính ích kỷ của tôi mà ra, vì tôi không muốn tiếp tục cuộc sống cô đơn như trước kia nữa. Lúc trước tôi nhận lời đồng hành cùng Shere, nguyên nhân lớn nhất là do tôi cảm thấy anh ấy rất giống tôi, đều là một người cô đơn, hơn nữa nếu tôi ở bên cạnh anh ấy thì cái mạng này mới được đảm bảo, chính vì vậy tôi mới đáp ứng yêu cầu của anh ấy.”

“Ta không muốn cô nói, cũng không muốn nghe cô nói.”

Tô Lị lại kéo tay Lilith lại: “Đừng như vậy mà! Dù sao cô cũng chưa từng tâm sự với người khác, không phải sao? Cô cứ ở đây nghe tôi kể về cuộc đời bi thảm của tôi, ít nhất thì điều đó sẽ làm tâm lý của cô cảm thấy cân bằng hơn!”

Lilith nhìn cánh tay bị Tô Lị giữ chặt, tuy rằng trên mặt hiện lên vẻ chán ghét, nhưng vẫn ngồi xuống giống Tô Lị.

“Nhưng ta là người muốn cướp đoạt thân thể của cô!”

“Dù sao chỉ cần tôi không đồng ý, không phải cô cũng không có cách cướp thân thể của tôi sao? Nếu không, dựa trên tính cách của cô thì cô đã sớm cướp mất rồi, đâu cần vào đây nói chuyện với tôi lâu như vậy.”

Chắc, quả nhiên là một cô gái thông minh, nhưng cô lại ghét nhất loại người như vậy, ý mình có chút thông minh liền tự cho là đúng.

Lilith dùng tay chạm nhẹ lên trán Tô Lị: “Nếu muốn nhìn cuộc sống bi thảm của cô, ta đâu nhất thiết phải nghe cô kể, ta tự mình xem là được rồi.”

Xuyên qua vàng sáng đột nhiên xuất hiện trên trán Tô Lị, cả hai cùng nhìn thấy thời đại của cô.

Ban đêm, những bông tuyết từ trên trời rơi xuống phủ kín khắp cả thành phố, bốn phía yên tĩnh chỉ còn tiếng gió gào thét xen lẫn một tiếng khóc nỉ non. Ngoài cánh cửa không tính là lớn của cô nhi viện có một thứ gì đó màu xám trắng, và bên trong đám vải thô đó là một đứa bé vừa sinh ra cách đây không lâu.

Thời tiết mùa đông lạnh giá đã làm tiếng khóc của đứa bé dần tắt. Không ai biết ngoài cửa cô nhi viện đang có một đứa trẻ đang nằm đó. Cuối cùng, vì không chống đỡ được sự giá lạnh nên đứa trẻ đó đã dần chết đi.

Lilith vẫn còn nhớ rất rõ tình huống lúc bấy giờ. Lúc đó, linh hồn của cô đang bám vào trên người đứa bé đó, dùng chính hồn phách của mình dung hợp với cơ thể của đứa bé để nó sống lại, vốn dĩ cô định chỉ phối thân thể nó, thế nhưng không biết vì sao mà một đứa nhỏ mới sinh ra lại có ý chí mãnh liệt như vậy, cuối cùng vì đứa bé kháng cự nên Lilith lại mất đi ý thức, trở thành hồn phách chống đỡ sinh mệnh cho đứa bé.

Nghĩ đến đây, Lilith liền dùng vẻ mặt tức giận liếc nhìn Tô Lị một cái, còn Tô Lị thì chỉ nghiêng đầu, vẻ mặt mơ hồ nhìn Lilith.

Sáng hôm sau, viện trưởng dậy sớm để quét tước lại cô nhi viện thì phát hiện trên mặt đất có một đứa nhỏ, khi bà bế đứa nhỏ lên, nó lại còn nhòe miệng cười với bà.

Viện trưởng sờ lên gò má mềm nhũn của đứa bé thì cảm thấy lạnh như băng, vì vậy vô cùng đau lòng nói: “Thật là một đứa nhỏ đáng thương, bị lạnh nên đầu óc ngu ngơ luôn rồi! Mới sáng sớm đã bị vứt bỏ ở đây, nếu tối qua mà bị vứt chỗ này thì chắc chắn đã chết đông mất rồi. Nào, cùng vào nhà ấm áp nào!”

Những đứa trẻ được viện trưởng nuôi ở cô nhi viện đều được bà đặt tên theo họ của bà. Từ nhỏ, Tô Lị là một đứa trẻ khá hiền lành, đáng yêu, không khóc cũng không nháo, vì vậy viện trưởng lại càng thêm yêu thương cô.

Vì Tô Lị được viện trưởng đặc biệt yêu thương mà cô phải lớn lên dưới sự bắt nạt của những đứa trẻ khác trong cô nhi viện. Tô Lị dựa vào tính tình ngoan hiền cùng thành tích học tập vô cùng xuất sắc nên cô lại càng được viện trưởng cưng chiều.

Tô Lị lại vì muốn chiếm được sự yêu thương và tán thưởng của viện trưởng nên không ngừng học tập, chờ đến khi cô nhìn lại thì mới phát hiện tất cả những đứa trẻ trong cô nhi viện đều vô cùng chán ghét và cô lập mình.

Tô Lị cũng không hề để ý đến chuyện mình bị cô lập, cô chỉ cần viện trưởng yêu thương mình là đủ, không có bạn bè cũng không sao, chỉ cần cô không phải ở một mình là được.

Năm Tô Lị 11 tuổi, viện trưởng đột nhiên mất vì bị bệnh, về phần bà bị bệnh gì, người trong cô nhi viện cũng không thèm nói cho cô biết. Lúc đó, trụ cột duy nhất của Tô Lị đã không còn nữa rồi.

Về sau cô nhi viện đổi viện trưởng mới, mà khi đó lại có người đồng ý giúp đỡ để cô được đi học, nếu đã đến trường thì đồng nghĩa với việc sẽ không còn thời gian chơi với những đứa trẻ trong cô nhi viện, nhưng lại được quen biết nhiều người mới, vì vậy Tô Lị rất vui về đối với chuyện được đi đến trường.

Năm trung học, vì Tô Lị sở hữu một khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc quăn trời sinh của cô lại càng làm vẻ đẹp của cô nổi bật, vì vậy rất nhanh Tô Lị đã được đám nam sinh vây quanh.

Tô Lị suốt ngày được các nam sinh vây quanh dẫn đến việc các nữ sinh bắt đầu ghen ghét. Ở trong mắt bọn họ, suốt ngày Tô Lị chỉ biết ve vãn, làm nũng với các bạn nam.

Tô Lị ngốc nghếch lại cho rằng mình đang kết giao với nhiều bạn mới, vì vậy không hề phát hiện các bạn nữ ghen ghét mình, lúc nào cũng trưng bộ mặt tươi cười chào đón bọn họ, nhưng đối với bọn họ, vẻ mặt tươi cười như vậy thật giả tạo.

“Tô Lị, đi cùng bọn tớ đến toilet đi!” Khi nghe thấy có nữ sinh nói như vậy với mình, Tô Lị lại vô cùng vui mừng, bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ chủ động nói chuyện với mình.

Khi Tô Lị vừa mới đi đến cửa toilet thì đã bị hai nữ sinh nắm chặt tay, làm cho cô không thể nhúc nhích, một nữ khác hất nguyên một thùng nước dơ vào người cô. Sau đó, cô gái kia còn cảm thấy không hả giận, vì vậy liền ném thùng nước vào người Tô Lị, bước lên túm lấy cổ áo cô và cho cô hai bạt tai.

“Tao đã nhìn mày không vừa mắt lâu lắm rồi, suốt ngày mày chỉ biết ve vãn xung quanh đám con trai, tao nhìn thấy mày nhiều đến nỗi ăn cũng không ngon đây!” Nữ sinh kia nói xong liền chán ghét nhìn cô, sau đó lại tặng cho cô thêm một bạt tai nữa: “Mày thật là không biết xấu hổ, ý vào mình có một gương mặt hơi dễ nhìn là đi khắp nơi mê hoặc người khác, hôm nay tao sẽ giúp mày hủy gương mặt này đi vậy.”

Nữ sinh kia nói xong liền rút cái kéo từ trong túi ra. Tô Lị vô cùng hoảng sợ nhìn cô ta, trong lúc đầu óc cô đang hoa lên thì có một nữ sinh khác kịp thời ngăn lại: “Đừng làm vậy, nếu như thầy giáo mà phát hiện thì chúng ta chết chắc.”

“Ừ ừ, hay là chúng ta cắt tóc của nó đi.”

Nghe bọn họ nói vậy, Tô Lị chỉ còn cách liều mạng bảo vệ tóc của mình: “Đừng mà, các cậu không thể cắt được!”

Tuy Tô Lị liều mạng chống cự, thế nhưng mái tóc dài cũng bị cắt đi một phần, mà một vài nữ sinh đi ngang qua cũng dừng dừng như không thấy.

Về sau Tô Lị đành phải xin phép thầy giáo để viện trưởng mới dẫn cô đi cắt một mái tóc ngắn khác.

“Đáng đời.” Khi thấy Tô Lị bị người khác bắt nạt, Lilith lại vô cùng vui mừng, chế nhạo một câu.

Thế nhưng cũng bắt đầu từ khi đó, tính cách của Tô Lị cũng dần thay đổi, thường thường sẽ có những suy nghĩ...

Bọn họ bắt nạt mình, khẳng định là mình rất đẹp! Chính bọn họ không quen được bạn trai lại đổ lên đầu mình, ở cái thế giới xem trọng ngoại hình này, muốn trách thì phải trách bọn họ lớn lên không có được khuôn mặt xinh đẹp giống mình, vì vậy cả đời bọn họ xứng đáng làm một bà cô già...

... Và cứ thế, những suy nghĩ xấu xa và tự mãn bắt đầu xuất hiện trong đầu Tô Lị.

Trong lúc bắt nạt và bị bắt nạt, bị đánh và phản kháng, Tô Lị cứ thế vô tri vô giác bước vào sơ trung năm thứ ba. Vì thành tích học tập của Tô Lị vô cùng tốt nên đã thi đỗ vào một trường trung học trọng điểm của thành phố. Tô Lị cảm phiếu điểm, kiêu ngạo ngẩng cao đầu đi qua đám người từng bắt nạt mình, vui vẻ nhìn bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không làm gì được mình.

Sau khi tốt nghiệp trung học, nhờ sự giúp đỡ của những nhà hảo tâm, Tô Lị chuyển ra khỏi cô nhi viện, ra ngoài tìm một căn nhà trọ, rồi bắt đầu tìm một công việc bán thời gian, nhưng cũng bởi vì vậy mà cô đến trường chậm mất hai ngày. Khi Tô Lị đến nhập học thì các bạn học trong lớp đều đã thân với nhau hết rồi.

Vì có thể quen biết được một người bạn chân chính, trong khoảng thời gian học sơ trung, lúc nào Tô Lị cũng đều giả bộ làm một người tốt, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy hành vi của mình vô cùng dối trá, thế nhưng dần dần nó đã trở thành một thói quen...

Những sự việc sau đó xảy ra với Tô Lị đều vô cùng nhảm chán, vì vậy Lilith bước ra khỏi trí nhớ của Tô Lị: “Từ nhỏ đã bị cô lập và ăn hiếp, cuộc đời của cô quả thật rất thảm thương! Nhưng cái bộ mặt suốt ngày chỉ biết nịnh nọt người khác của cô lại làm ta vô cùng ghê tởm.”

“Nói tôi giả nhân giả nghĩa cũng được, làm một người giả tạo cũng được. Tôi chỉ không muốn cô đơn một mình mà thôi, đến bây giờ tôi cũng không biết mình đã sai chỗ nào!”

Tô Lị dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lúc vừa đến nơi này, quả thực là tôi đã rất sợ hãi, bởi vì tôi biết ở thời đại này, nước Anh sẽ xảy ra một sự kiện khủng bố rất trọng đại, hơn nữa tôi cũng không hiểu rõ lịch sử của nước Anh, vì vậy tôi rất muốn trở về. Thế nhưng càng ở đây lâu, thời gian ở bên cạnh càng Shere càng nhiều, thì tôi lại càng không muốn trở về. Thậm chí đã có lúc tôi thậm chí mong cô đừng quay trở về.”

Khi nghe được câu nói cuối cùng của Tô Lị, Tô Lị liền hí hóp mắt liếc nhìn cô, sau đó cánh tay nhanh chóng vươn ra, nắm lấy cằm Tô Lị: “Lá gan của cô cũng lớn đấy!”

“Hazz... Khó lắm tôi mới nói những lời nói thật lòng với cô.”

Lilith thả tay ra, liếc nhìn Tô Lị nói: “Chắc hẳn cô rất thất vọng việc Shere vì muốn ta trở về mà mặc kệ những chuyện sẽ xảy ra với cô, đúng không?”

Tô Lị xoa xoa hai má, không nghĩ tới bề ngoài Lilith nhỏ nhắn, nhưng sức lực lại mạnh đến như vậy!

“Đúng vậy, tôi rất thất vọng.” Tô Lị xua tay, không hề kiêng kỵ nói.

“Bởi vì cô không có bạn bè hay người thân, cho nên khi có một người đối xử tốt với cô thì cô sẽ cảm động đến rơi nước mắt. Cái này không phải là thích, mà là bệnh sợ cô đơn.”

“Có lẽ cô nói không sai, thế nhưng tôi đã cho rằng ngoại trừ chết thì cái gì tôi cũng không sợ, thế nhưng hiện tại lại hoàn toàn ngược lại, cứ mỗi khi tôi nghĩ Shere sẽ rời xa mình, về sau sẽ không bao giờ được gặp lại anh ấy nữa, thì tôi sẽ vô cùng sợ hãi, sợ hãi hơn cả cái chết!”

Lilith đứng dậy, liếc nhìn vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của Tô Lị, nhưng hai bàn tay đã phát run của cô, nói: “Cô thật là nhảm chán đến cực điểm. Dù sau chắc chắn năm ngày sau cô cũng phải đến cầu xin ta, nếu không cô cứ ở trong này hưởng thụ nốt cuộc sống bi thảm của mình đi.”

“Lilith.” Tô Lị ngẩng đầu, bất ngờ cười nói: “Cảm ơn cô!”

Lilith thoáng dừng lại bước chân, không hề quay đầu và nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Quả nhiên Tô Lị chính là loại người mà Lilith chán ghét nhất!

Sau khi Lilith đi, bốn phía lại khôi phục không gian tối đen vô cùng yên tĩnh, Tô Lị thẫn thờ dài, nằm xuống đầm ngực, vốn dĩ cô muốn dùng khổ nhục kế làm Lilith mềm lòng, để cô ta dẫn mình ra khỏi cái nơi quỷ quái này, nhưng lại không ngờ Lilith là một người tuyệt tình như vậy.

Lúc trước, cô vẫn luôn muốn có một người bạn mà mình có thể trút bầu tâm sự, thế nhưng lại chẳng có ai muốn ở bên cạnh cô. Mặc kệ là ai, dù sao đến cuối cùng họ sẽ lựa chọn cách thật xa cô, cha mẹ sinh ra cô cũng vậy, viện trưởng cũng vậy, những người từng nói sẽ làm bạn với cô cũng như vậy.

Nhưng cô lại không nghĩ ngay cả Shere cũng sẽ rời bỏ cô, cứ mỗi khi nghĩ đến mình sẽ mất đi Shere thì cảm giác sợ hãi đó lại nhanh chóng bao trùm khắp cả người Tô Lị.

Cả người Tô Lị run lên bần bật, cả hai tay ôm lấy đầu, nỗi sợ trong lòng ngày càng lớn làm cô khóc không ngừng.

“Đừng... đừng mà...”

***

Shere nhìn bốn phía xung quanh tòa lâu đài, không hề cảm thấy hơi thở của Lilith, tiện thể xoay người lại hỏi Beucke: “Lilith lại ra ngoài rồi sao?”

“Hình như Lilith đại nhân đi đến trung tâm thành phố rồi.”

Shere nhú mày lại, thường xuyên săn mồi trong thành phố sẽ rất dễ bị phát hiện, nếu vậy thì rất phiền toái. Lilith vừa trở về không lâu, tuy cô ấy có thể săn những con người bình thường, thế nhưng dựa vào ma lực hiện tại của Lilith thì có lẽ ngay cả Tô Lị cô ấy cũng không thể đánh thắng được.

Đã hai ngày trôi qua nhưng cho dù anh làm cách nào cũng không thể moi được chút tin tức nào của Tô Lị từ trong miệng Lilith, nếu Tô Lị gặp phải chuyện không may thì...

Shere không thể tiếp tục suy nghĩ được nữa, vì vậy vội vàng di chuyển đến trung tâm thành phố.

Theo hơi thở của Lilith đến khu trung tâm, mà ở đây còn có thêm loại hơi thở mà Shere vô cùng chán ghét.

Lilith vô cùng bình tĩnh khi bị một đám người sói bao vây xung quanh, vẻ mặt của cô không có gì gọi là sợ hãi.

Shere đi lại gần, nhóm người sói chỉ có khoảng chừng bảy tám người, đối phó với bọn họ vô cùng dễ dàng, Shere chỉ cần vung tay một phát là hai tên người sói đã gãy cổ.

Nhìn thấy đồng bọn đột nhiên bị vặn gãy cổ, đám người sói còn lại vô cùng hoảng sợ, tuy ý thức được có ma cà rồng tới, thế nhưng không nghĩ tốc độ của đối thủ lại nhanh như vậy, ngay cả thời gian chạy trốn cũng không có.

“Ai sẽ là kẻ đáng chết tiếp đây?” Shere giơ bàn tay phải đầy máu lên, vừa cười vừa hỏi.

“Là Shere, mọi người cẩn thận...”

Tên Lang Nhân Tộc cầm đầu còn chưa kịp nói hết câu thì năm tên còn lại đều đã mất mạng.

Shere lẳng lặng nhìn đám thi thể ngã xuống mặt đất, lấy khăn tay từ trong âu phục ra lau vết trên tay, rồi chán ghét quăng khăn tay dính đầy máu tươi xuống, xoay người nói: “Hiện tại cơ thể ngươi vẫn còn rất yếu, nếu ngươi muốn máu tươi thì có thể nói với ta, đừng đi ra ngoài như vậy.”

Lilith cười khê, dường như vô cùng hài lòng với hành động của Shere: “Cuộc săn mồi lần này của ta còn có thu hoạch ngoài ý muốn!” Lilith vừa nói vừa lấy tay chỉ về phía thi thể của đám Lang Nhân tộc.

“Chuyện của Lang Nhân tộc cứ giao cho ta xử lý, ngươi cứ ở trong lâu đài đợi là được.”

“Ngươi đang lo lắng cho ta sao? Ta rất vui mừng đấy, ngươi đã thật sự trưởng thành thành một huyết tộc cường đại, ta còn nhớ ngươi đã nói sẽ bảo vệ ta, lúc này cũng sẽ luôn như vậy, đúng không?”

“...” Shere nhìn Lilith xinh đẹp trước mắt, gật đầu nói: “Ừ, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

“Ta sẽ không bao giờ rời khỏi ngươi nữa. Chỉ mấy ngày nữa thôi, ta sẽ dùng một khuôn mặt mới trở lại bên cạnh ngươi.” Lilith tiến lên dựa vào lòng Shere và ôm thật chặt...

Shere giơ tay lên, chần chừ một lúc lâu nhưng vẫn không ôm Lilith. Nếu là trước đây Lilith nói những lời như vậy, chắc chắn anh sẽ vô cùng vui mừng, nhưng từ khi Tô Lị biến mất, đột nhiên anh không cảm thấy sự vui sướng như đã tưởng tượng, ngay cả chuyện quan trọng nhất là Lilith đã trở lại cũng không hề làm anh tươi cười như trước.

Hai hàng lông mày nhú chặt, hình ảnh của Tô Lị không ngừng hiện lên trong đầu Shere, tuy rằng bề ngoài anh vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng nôn nóng, tâm tình không khác lúc Lilith biến mất là mấy.

Mình làm sao vậy? Cảm giác này là sao? Tại sao mình không thể hiểu được con tim của mình nữa rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

“Shere, cứu... cứu tôi...”

Shere nhìn bốn phía để tìm nơi phát ra giọng nói ấy, thế nhưng xung quanh chỉ là một màu đen bất tận, cái gì cũng không nhìn thấy được. Anh cúi đầu nhìn xuống, ở bên dưới dường như có một đốm ánh sáng le lói, khi tới gần thì mới phát hiện Tô Lị đang nằm ở chính giữa đốm sáng đó.

“Tô Lị!”

Dường như nghe thấy giọng nói của Shere, Tô Lị đang nằm ở bên dưới hơi ngẩng đầu lên nhìn, khi thấy người bên trên là Shere thì vội vàng vươn tay về phía anh: “Shere... mau cứu tôi!”

Phát hiện Tô Lị vẫn còn sống, Shere vô cùng vui mừng, vươn tay về phía cô. Khi anh sắp chạm được tay Tô Lị thì đột nhiên cô lại biến mất, mà đúng lúc đó anh cũng giật mình tỉnh giấc, khi bình tĩnh lại thì hóa ra mình vẫn đang ở trong căn phòng ngủ không một bóng người.

“Đại nhân, ngài có sao không?” Ryan Lane đang ôm quần áo vào phòng thì thấy cả người Shere đầy mồ hôi, ngồi thất thần trên giường, liền hoảng sợ vội vàng chạy đến bên cạnh hỏi: “Ngài gặp ác mộng sao?”

Shere xoa mái tóc ướt đầm, nói: “Đúng vậy, quả là một giấc mộng vô cùng đáng ghét.”

Ryan Lane chỉ biết trầm mặc giúp Shere thay quần áo. Tuy anh biết trước kia đại nhân rất thích Lilith, thế nhưng từ khi cô ta trở về và Tô Lị biến mất, anh chưa bao giờ thấy đại nhân cười.

Dường như trong lòng Ryan Lane đã hiểu được điều gì đó, thế nhưng thân là người hầu anh cũng biết mình không có quyền nói lên suy nghĩ trong lòng. Bất luận là Tô Lị hay là Lilith, Ryan Lane vẫn luôn muốn đại nhân sẽ biết người mà ngài ấy cần là ai.

Sau khi thay xong quần áo, Shere vẫn theo thói quen đi vào thư phòng, để Beucke chuẩn bị sẵn một ly máu và vài món điểm tâm, nhưng khi bước vào cửa thì lại thấy Lilith đang vùi đầu vào cổ một tên đàn ông xa lạ hút máu.

“Hai người đang làm gì vậy?” Shere thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt, lạnh nhạt hỏi.

Nghe thấy giọng nói của Shere, Lilith mới ngẩng đầu lên, thu lại răng nanh, liếm vết máu tươi còn dính trên khóe miệng, cười nói: “Hắn nguyện trở thành đồ ăn của ta. Hắn nói, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Lilith đại nhân thì ta muốn hắn làm gì cũng được. Shere, nhìn xem... con người quả thật rất ngu xuẩn đúng không? Vì cái gọi là dục vọng mà tính mạng của mình cũng không cần.”

“Hắn chết hay sống không liên quan đến ta. Đuổi hắn ra ngoài đi, đừng làm ô nhiễm không gian của ta.”

Nghe Shere nói như vậy, Lilith liền lạnh lùng nhìn tên đàn ông đang ngồi chồm hổm dưới chân, sau đó tung một cước làm gã ngã lăn ra mặt đất: “Người không nghe thấy gì sao? Còn không mau cút đi?”

Gã ta liếc nhìn Lilith một cái, sau đó nom nớp lo sợ đi ngang qua người Shere ra khỏi cửa.

Shere chán ghét liếc nhìn gã đàn ông vừa chạy qua người mình, sau đó quay đầu ngồi xuống vị trí của mình, lấy phong thư màu trắng trên bàn để đọc.

Anh còn chưa kịp mở phong thư ra thì Lilith đi tới giật lấy phong thư từ trong tay Shere, xoay người giờ cao về phía cửa sổ để nhìn rõ nội dung bên trong.

“Nam Tước Kai Mathew... tiếc tối... đại nhân và phu nhân... đến dự...” Lilith ghi nhớ loáng thoáng vài từ trong thư mời, sau đó trả lại cho Shere: “Một người Nam Tước tên là Kai Mathew mời người và phu nhân của người tham dự tiệc tối.”

Shere giờ tay cầm lấy thư mời, có phần khâm phục, vậy mà cô có thể nhìn được nội dung bên trong, chậm rãi giải thích: “Lúc trước ông ta đã hiểu lầm Tô Lị là vợ của ta.”

“À... phải không?” Lilith nghiêng đầu: “Ta sẽ đến bữa tiệc này.”

Shere không nói gì, tất nhiên là Lilith sẽ cho rằng anh đã đồng ý. Sau khi cô cúi người đặt một nụ hôn lên môi Shere mới bằng lòng đi ra ngoài.

Lilith trở lại phòng của mình, tên đàn ông lúc nãy đã đứng một bên chờ sẵn. Lilith đi vào, ngồi xuống giường, bắt chéo hai chân vào nhau, nhìn gã.

Gã ta vội vàng chạy tới ngồi xuống đất, nhẹ nhàng cởi giày Lilith ra và hôn lên bàn chân nhỏ nhắn của cô.

Lilith vuốt đầu gã y như cung chiều một con chó con, vô cùng hài lòng nhìn gã: “Thật ngoan!”

Nghe thấy cô khen ngợi, gã vội vàng ngẩng đầu cười nói: “Vậy Lilith đại nhân thưởng cho tôi cái gì đây?”

“Thưởng sao? Ha ha, không bằng chúng ta làm vài chuyện thoải mái đi!”

Gã ta đứng dậy, bắt lấy tay Lilith, áp đảo cô xuống giường, cẩn thận hôn lên đôi môi cô...

***

Ban đêm, bên trong tòa lâu đài của Nam Tước Kai Mathew có hai người đang từ từ bước vào. Chỉ trong nháy mắt, vẻ đẹp tuyệt mỹ của Shere và Lilith nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Về bề ngoài quá hoàn mỹ ấy làm mọi người không thể tìm được từ nào để hình dung bọn họ. Tuy rằng bọn họ có nghe nói Bá Tước Shere đã hơn hai mươi tuổi, thế nhưng không hề có vị hôn thê, cũng không nghe nói có vị tiểu thư quý tộc nào có thể xứng đôi với anh, hóa ra bên người anh đã sớm có một cô gái tuyệt mỹ như vậy.

Lilith mặc một bộ váy màu đỏ, càng làm nổi bật làn da trắng nõn, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều vô cùng cao quý. Ở trong mắt mọi người, cô và Shere quả thật là trời sinh một đôi.

Thân là chủ nhân của bữa tiệc, ngay khi thấy hai người họ bước vào đại sảnh, Nam Tước Kai Mathew đã vội vàng dẫn theo vợ và con gái đến chào.

“Thật vui mừng khi ngài có thể đến tham dự tiệc tối của chúng ta, Bá Tước đại nhân.”

Tuy Angela rất kinh ngạc khi nhìn thấy Lilith, thế nhưng bà vẫn cúi đầu chào cô, sau đó ngẩng đầu nhìn Shere hỏi:

“Chào đại nhân, tại sao Lily không đến vậy? Lần trước Lily còn nói muốn xem mấy ảnh của tôi, vốn dĩ hôm nay tôi định tặng cô ấy một cái, vậy mà cô ấy lại không tới, nếu vậy thì tôi chỉ có thể nhờ ngài đưa mấy ảnh cho phu nhân thôi!”

Tình cảm giữa Angela và Tô Lị vẫn rất tốt, bà vẫn thường xuyên đến tòa lâu đài của Shere để thăm Tô Lị, cho đến nay bà vẫn cho rằng Tô Lị và Shere đại nhân là vợ chồng, mà cũng vì hai người lười thích nên bà mới hiểu lầm đến tận bây giờ.

Nam Tước Kai Mathew nhìn thấy Lilith bên cạnh Shere đột nhiên hít một hơi, lộ ra ánh mắt sắc bén, vì vậy vội vàng kéo tay Angela ra phía sau lưng mình: “Nếu em muốn tặng Lily mấy ảnh thì lần sau đến lâu đài của Shere đại nhân rồi tặng cô ấy là được mà, đừng làm phiền đại nhân.”

Sau đó ông ta nhìn Shere cười nói: “Xin chúc đại nhân và vị nữ sĩ xinh đẹp này có một buổi tối vui vẻ.”

Lilith tươi cười nói: “Tất nhiên rồi. Thế nhưng ta muốn giải thích một chút, ta mới là vị hôn thê của Shere, Tô Lị chẳng qua chỉ là một người bình thường đến ở nhờ chỗ chúng ta mà thôi.”

Angela dờ dẫm một lúc, sau đó vội hỏi: “Vậy hiện tại Lily đâu rồi?”

“Cô ta vốn chỉ là dân thường, đương nhiên là phải trở về nơi ở phù hợp với địa vị của mình rồi. Thế giới quý tộc không phải là nơi cô ta có thể tồn tại.”

Dường như có thể hiểu được lời nói của Lilith, sau khi cô ta nói xong, đứa bé trong lòng Angela đột nhiên khóc thét lên.

Lilith liếc nhìn Angela một cái, sau đó kiêu ngạo kéo tay Shere, xoay người đi, không thèm để ý đến biểu cảm của cặp vợ chồng phía sau.

Đi được nửa đường, đột nhiên Lilith dừng lại, hai tay nắm chặt, trên gương mặt xinh đẹp đã lộ ra vẻ vô cùng tức giận.

Đột nhiên Shere cảm nhận được một lực lượng ma lực cường đại đang tiến gần lại bọn họ, anh rút một con dao găm ra, xoay người dứt khoát phòng vệ về một phía, cỗ ma lực kia cũng biến mất ngay lập tức.

Cao dao găm xuyên qua đám đông, cắm thẳng vào một cây cột phía sau. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngây người nhìn con dao găm cắm trên cây cột, còn Shere thì chỉ tươi cười lấy ra một chiếc khăn tay đi đến chỗ cây cột, mà trên đó còn găm một con bướm bướm.

Shere rút con dao găm ra, đặt xác con bướm bướm lên khăn tay, cười nói: “Đã quấy rầy mọi người, thật xin lỗi. Ta chỉ không muốn con bướm bướm này quấy rầy cuộc vui của mọi người, mời các vị tiếp tục thưởng thức bữa tiệc.”

Tất cả mọi người đều vô cùng giật mình, im lặng một giây rồi lại bắt đầu thảo luận với nhau về chuyện thân thủ tuyệt diệu của Shere đại nhân.

Shere đi đến bên cạnh Lilith, ôm lấy vai cô đi đến một nơi ít người: “Lilith, ngươi không sao chứ? Sắc mặt của ngươi không được tốt!”

Lilith vẫn còn đang thần thờ, nghe Shere nói vậy liền lấy lại bình tĩnh, nhếch mép cười: “Hắn còn dám xuất hiện ở đây à? Xem ra hắn đã biết ta trở về. Lần này hắn xuất hiện ở đây chắc chắn là để khiêu khích ta!”

“Ngươi tính làm gì?”

“Hiện tại ma lực của ta còn chưa khôi phục hoàn toàn, nếu như Tô Lị nguyện ý giao thân thể cho ta, khi sở hữu một thân thể thật sự thì ta có thể khôi phục được ma lực như trước kia. Đến lúc đó, sẽ không có người nào có thể địch lại Lilith ta.”

Khi nghe Lilith nhắc đến Tô Lị, cuối cùng vẻ mặt của Shere có chút thay đổi, nhưng anh biết hiện tại tạm thời cô vẫn bình an vô sự thì mới thoảng an tâm.

“Thế nhưng lại vì quan hệ với ngươi mà cô ta lại không muốn giao thân thể cho ta. Ta không thể chờ lâu thêm được nữa, cho nên ngươi hãy giúp ta lấy tất cả thánh khí ra. Có thánh khí trong tay thì ta sẽ bách chiến bách thắng.”

“Ma lực của ngươi mới chỉ khôi phục được một nửa, nếu cố chấp lấy thánh khí ra thì sẽ làm ngươi không khống chế được mà tiêu vong, đến lúc đó ngươi và Tô Lị sẽ phải chôn cùng ngươi.”

Lilith khoanh tay, liếc nhìn Shere: “Ngươi đang lo lắng cho ta? Hay là lo lắng cho Tô Lị?”

“...”

“Tô Lị giống ta, đều đã là người chết. Vốn dĩ 500 năm trước ta đã tiêu vong, và Tô Lị chỉ là một thân xác để hồn phách của ta tá túc. Năm đó cô ta bị cha mẹ vứt bỏ, vốn dĩ hồn phách đã tiêu tan, mà hồn phách của ta đang du dương khắp thế gian đã kịp thời nhập vào cơ thể của cô ta, vì vậy mà cô ta mới có thể trùng sinh. Vốn dĩ ta không phải người thường, dù trong cơ thể chỉ có một hồn của ta cũng đủ làm cho một người bình thường sống lại, nhưng sẽ chỉ là một cái xác không hồn mà thôi.

Thế nhưng không ngờ ý thức của Tô Lị lại vô cùng mạnh mẽ, trong cơ thể lại có ba hồn của ta nên có thể sống lại như một người bình thường, nhưng chỉ cần ba hồn của ta thoát ra khỏi cơ thể thì cô ta sẽ hồi phi yên diệt. Bảy chiếc nhẫn Thân Vương đã tập hợp được bảy vía, mà trong cơ thể Tô Lị có ba hồn của ta, nếu ba hồn bảy vía cùng nhập vào một thân thể thì ta sẽ được sống lại.

Hiện tại hồn phách đều đã trở về thân thể của ta. Vốn dĩ Tô Lị đã chết từ 18 năm trước đang ở trong cơ thể ta, nhưng nếu ba hồn bảy vía của ta không có thân thể nhập vào thì ta cũng không thể sống lại hoàn toàn, vì vậy ta cần thân thể của Tô Lị, giữa ta và Tô Lị chỉ có một người được sống. Shere, ta muốn ngươi đưa ra một sự lựa chọn, ngươi muốn ta, hay là muốn Tô Lị?”

“...”

Lilith thấy Shere vẫn trầm mặc nên đành đưa ra một sự lựa chọn khác: “Một khi đã như vậy thì ta sẽ giúp ngươi lựa chọn... ngươi giúp ta giết chết Eggers, ta sẽ trả Tô Lị cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

“Tích tắc tích tắc” Tiếng đồng hồ quả lắc cứ thế vang lên, thời gian bên ngoài đã trôi qua năm ngày, chỉ còn hai ngày nữa là sẽ đến ngày Tô Lị và Lilith cùng tiêu vong.

Cleves nhìn khuôn mặt thông dong của Shere ở phía đối diện, không nhận được đánh hỏi: “Có thật là ngươi sẽ nghe theo của Lilith không?”

“Cái này không phải nghe lời, mà ta phải làm như vậy, bởi vì ta đã đồng ý với cô ấy.” (“Cô ấy” ở đây là chỉ Tô Lị)

“Shere, đừng đi, nếu như cô ấy biết cũng sẽ không để ngươi đi đâu. Eggers không phải là một nhân vật đơn giản, mẹ của ta từng nói hắn chính là người đầu tiên được Lilith biến thành Huyết Tộc, hắn và Lilith giống nhau, đều là Huyết Tộc có sức mạnh không người nào địch nổi. Ngươi đối đầu hắn thì chỉ có con đường chết mà thôi.”

“Ta sẽ không chết.”

“Hắn hoàn toàn khác với người trước đây chúng ta từng gặp. Nếu như ngươi đã cố tình muốn đi, vậy thì ta sẽ đi cùng ngươi.”

Shere trầm mặc một lúc rồi nói: “Vậy cũng được, ngươi về chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành.”

Thấy Shere đồng ý, Cleves mới hơi yên tâm, nếu có hai người thì phần thắng sẽ tăng thêm một ít. Cho dù Shere rất mạnh, thế nhưng cũng không thể

thắng được một Huyết Tộc gần thuần chủng như Eggers. Josie vẫn đang hôn mê, vì vậy anh không thể để một mình Shere mạo hiểm như vậy được.

Sáng sớm ngày thứ hai, cánh cửa tòa lâu đài đột nhiên bị mở toang, Cleves vốn luôn dịu dàng lại đứng đùng đùng nổi giận xông vào.

“Cleves đại nhân.” Beucke thấy thế liền vội vàng chạy theo sau Cleves.

“Shere đâu?”

Nghe thấy tiếng ồn phát ra từ dưới lầu, Lilith liền đi ra. Cô đứng phía trên cầu thang, khoanh tay, nghiêng người nhìn xuống: “Cleves, từ khi nào mà ngươi lại trở nên vô lý như vậy?”

“Lilith đại nhân, Shere đâu rồi?”

Lilith quay đầu, lạnh lùng nói: “Đi Ma Giới rồi!”

“Ngài biết rõ hần đến đó sẽ chỉ có mất mạng mà thôi, vì sao ngài không ngăn cản hần? Hần đã nói sẽ để ta đi cùng, tại sao lại bỏ đi một mình như vậy?”

“Đây chính là lựa chọn của hần, hần sẽ không để ngươi mạo hiểm cùng hần đâu. Ngày hôm qua khi ngươi vừa rời khỏi đây thì hần đã đi Ma Giới rồi.”

Cleves vung tay áo, xoay người đi ra khỏi cửa: “Vậy ta sẽ đến đó, Shere là bạn của ta, ta cũng không hần vì ngươi mà đi chịu chết!”

“Vô dụng thôi.” Lilith lạnh lùng nói: “Nếu như theo tính cách của Eggers thì hần sẽ không để người khác quấy rầy trận chiến của mình đâu, không ai có thể phá bỏ không gian do hần tạo ra.”

Cleves nghe vậy, nhưng vẫn dứt khoát rời đi không thèm quay đầu lại.

***

Ma Giới, bầu trời vẫn luôn u ám như trước, đây chính là lý do Shere không thích nơi này. Không khí ở đây lúc nào cũng thoang thoảng một mùi máu tươi.

Máu tươi không ngừng nhỏ xuống nền đất lạnh lẽo, hai mắt nhiễm đỏ, mái tóc dài màu trắng bạc đã nhiễm không ít máu, nhẹ nhàng tung bay theo gió.

Trong không gian do Eggers tạo ra, chỉ có hai người, một là Eggers lông tóc không chút thương tổn, và Shere khắp người đầy vết thương.

Cho dù có năng lực tự lành vết thương vô cùng cường đại, nhưng đối với Shere, những chỗ bị thương cũng cần có thời gian để tự bình phục. Hơn nữa sức mạnh và lối đánh của Eggers lại vô cùng biến thái, cho nên mới hình thành cục diện như hiện tại.

Tuy lực lượng của Eggers vô cùng áp đảo làm cho Shere phải cố hết sức, thế nhưng trong lòng anh lại vô cùng phấn khích. Eggers hoàn toàn khác với những đối thủ mà Shere từng gặp trước đây, điều này làm cho anh cảm thấy đây là một trận chiến vô cùng giá trị.

Shere giọng cao thanh Thập Tự Kiếm của Tô Lị, dùng sức chém về phía Eggers. Tuy trong người Shere có một nửa là con người, thế nhưng điều đó lại không trở thành nhược điểm như những Huyết Tộc bình thường khác, và Shere lại rất dễ dàng lợi dụng điều này để đối phó với Eggers. Thanh Thập Tự Kiếm này của Tô Lị được làm bằng bạc nguyên chất, là Kiếm Thánh chuyên dùng để đối phó với Huyết Tộc, vì vậy không còn gì tốt hơn khi dùng thanh kiếm này để đối phó với Eggers.

Eggers thoải mái tránh thoát khỏi lưỡi kiếm của Shere đang nhắm tới điểm yếu của mình: “Quả thật là một thanh kiếm không tồi, thế nhưng nếu không thể chạm tới ta thì không có tác dụng gì cả!”

Shere cười khề, trong nháy mắt đã chuyển thanh kiếm vào một cách tay khác, dùng sức chém ngang qua trước ngực của Eggers.

Eggers sờ lên vết thương trước ngực, rồi cười nói: “Không tệ không tệ, không ngờ ngươi có thể làm cho ta bị thương. Nếu như ngay cả một vết thương nhỏ mà ngươi còn không làm được ta mới thất vọng về ngươi đấy!”

“Rất nhanh ta sẽ làm về mặt tươi cười này của ngươi nói không ra lời.”

“Ha ha...” Eggers tươi cười, tinh thần nhanh chóng hăng hái. Tuy đối phương không phải một Huyết Tộc thuần huyết cao quý, thế nhưng lại cường đại hơn những huyết tộc thông thường, hơn nữa tiềm lực của người này vô cùng lớn, không thể khinh thường.

Eggers vốn luôn bị vây trong trạng thái bị động, lúc này mới bắt đầu tấn công về phía Shere. Đã rất lâu rồi Eggers mới gặp được một đối thủ khiến anh phải cẩn thận và hưng phấn như vậy: “Trước khi ta như vậy thì ngươi đã chết mất rồi!”

“Những lời này ta sẽ trả lại cho ngươi nhanh thôi.” Shere nắm chặt thanh kiếm trong tay, ngăn cản công kích của Eggers. Nhưng vì thực lực hai bên cách xa nhau nên Shere nhanh chóng rơi vào yếu thế, anh không phòng bị nữa mà lại nghiêng người chuyển qua công kích phía sau Eggers.

Trong khi Eggers vội vàng tránh thoát khỏi lưỡi kiếm của Shere thì trên bả vai đã xuất hiện thêm một vết thương. Giây tiếp theo, Eggers nhanh chóng xoay người xuất hiện trước mặt Shere, Shere không kịp phản ứng nên bụng đã trúng một quyền của Eggers và bay ra cách đó thật xa.

Shere rơi xuống mặt đất, chặt vật dùng kiếm chống đỡ thân thể, một tay ôm bụng, liếm vết máu nơi khóe miệng. Thật đau nha...

“Ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?” Đột nhiên Eggers xuất hiện trước mặt, ngồi xổm xuống nhìn Shere: “Người trong lòng ngươi là Lilith... hay là cô gái nhân loại kia?”

***

Lilith nhìn theo bóng lưng Cleves, rừ mắt xuống, hàng lông mi dày cong vút tạo thành một bóng mờ trên gương mặt xinh đẹp, trắng nõn của cô.

Sau khi đi vào nội tâm của mình, Lilith nhanh chóng đi đến chỗ Tô Lị, dẫm lên thất lưng của cô: “Này! Nếu cô chưa chết thì mau ngồi dậy đi!”

Trên lưng truyền đến cảm giác đau đớn làm Tô Lị mơ mơ màng màng tỉnh dậy, khi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hung thủ dẫm lên lưng mình chính là Lilith với vẻ mặt hung thần ác sát.

“Trước tiên cô có thể nhắc cái chân cao quý của cô ra khỏi người tôi được không?”

Lilith nhìn chằm chằm Tô Lị một lúc rồi nhắc chân lên.

Tô Lị ngồi lên, bình tĩnh hỏi: “Cô có chuyện gì sao?”

“Shere sắp chết rồi.”

Về mặt Tô Lị vô cùng kinh ngạc, thế nhưng ánh mắt cô lại vô cùng bình tĩnh nhìn Lilith, sau đó lại khoát tay cười nói: “Cô đùa không vui chút nào.”

Về mặt Lilith nặng nề, không giống như nói đùa: “Ta để hán giúp ta đi giết Eggers.”

Khi nghe những lời này, cuối cùng thì Tô Lị mới cười không nổi, bởi vì cô biết Eggers là người như thế nào.

Lúc trước, sau khi kết thúc trận chiến cùng Lilith, Eggers chính là người thành lập một thế lực mới, cũng là người lãnh đạo cao nhất của Ma Đảng.

Tô Lị đứng dậy, vô cùng tức giận kéo cổ áo của Lilith: “Tại sao cô lại làm vậy? Cô muốn hại chết Shere sao?”

“Ta chỉ làm cho hán phải lựa chọn mà thôi, lựa chọn giữa ta và cô.” Tô Lị buông cổ áo Lilith ra, cô ta tiếp tục nói: “Nếu hán có thể quên đi sự tồn tại của ngươi thì ta cũng có thể quên đi sự thù hận với Eggers, cùng hán sống nốt phần đời còn lại. Nếu hán không làm được điều đó và muốn để cô trở lại thì hán phải giúp ta giết chết Eggers, có như vậy thì ta mới trả cô về cho Shere.”

Shere giúp Lilith giết Eggers? Tô Lị há hốc mồm, không nói lời nào, cô cũng không hiểu vì sao Shere lại lựa chọn như vậy.

Shere phải hiểu rõ rằng giữa cô và Tô Lị thì chỉ có một người tồn tại. Nếu cô trở về thì Lilith mà anh yêu sẽ biến mất, nếu đã như vậy thì sao anh lại muốn cô trở về?

“Shere... ngài ấy... thích tôi sao?” Tô Lị cũng không biết bản thân mình đã bị làm sao. Từ nhỏ đến lớn, không có chuyện gì có thể làm cô khóc, thế nhưng từ khi quen biết Shere, sau khi yêu anh, thì loại cảm giác lo được mất được lại làm cô khóc không ngừng.

“Tuy cái gì hán cũng không nói, thế nhưng theo ta thì đúng là vậy.” Lilith dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Shere là do ta nuôi lớn, có lẽ tình cảm của hán đối với ta không phải là tình yêu.”

“Lilith, bây giờ cô có thể cho tôi ra ngoài được không? Tôi cầu xin cô! Tôi phải đi tìm Shere!”

***

Sau khi Cleves đến Ma Giới, anh bắt đầu cảm nhận vị trí của Shere, thế nhưng hơi thở của Shere và Eggers đã bị che giấu hoàn toàn. Tuy vậy, Cleves vẫn còn nhớ nơi xảy ra trận chiến năm đó giữ Lilith và Eggers nằm ở khu rừng rậm trong lãnh thổ của Ma Đảng.

Tuy nhiên Ma Đảng phòng bị vô cùng nghiêm ngặt, sợ là sẽ không thể dễ dàng đặt chân vào lãnh thổ của bọn họ. Shere đã đi vào đó từ hôm qua, không biết tình hình hiện tại của bọn họ như thế nào rồi?

Cleves chỉ hy vọng trước khi mình chạy được đến đó thì Shere vẫn có thể chống đỡ được. Cho dù Shere mạnh đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể đánh thắng được Eggers, hành động lần này của hán không khác gì tự sát, bởi vì Eggers chính là một người bất tử...

Giao chiến với Eggers gần một ngày, Shere đã bắt đầu đuối sức, những chỗ trọng thương trên người chưa kịp lành lại thì Eggers đã tạo thêm nhiều vết thương mới.

“Shere, năng lực của ngươi là gì vậy?”

Eggers xuất hiện sau lưng Shere, Shere vừa vùng kiếm về phía sau thì Eggers đã đứng ở trước mặt anh chỉ trong nháy mắt: “Năng lực của ta là làm thời gian dừng lại.”

Eggers nói xong liền nhảy ra xa, nhìn Shere đang vùng kiếm về phía mình từ trên không, bình thản nói: “Tuy không thể làm thời gian dừng lại quá lâu, thế

nhưng cũng đủ dùng rồi.”

Khi thanh Thập Tự Kiếm đang chuẩn bị khảm vào trái tim của Eggers, thì anh ta vung tay một cái, một trận gió thổi qua tất cả và mọi thứ trở nên yên tĩnh, và mũi kiếm của Shere cách anh ta chỉ 1 m.

Eggers cười nói: “Hôm nay ta thật sự rất vui vẻ! Cảm ơn người đã cho ta một trận chiến sáng khoái như vậy, thế nhưng cũng đã đến lúc phải kết thúc rồi. Bye bye!”

Nói xong, Eggers liền vung tay đâm về phía trái tim Shere, thế nhưng... bàn tay của Eggers lại xuyên thấu qua người Shere.

Là giả?

“Ta cũng rất vui đấy!” Đột nhiên một Shere xuất hiện phía sau lưng Eggers, dùng Thập Tự Kiếm đâm thủng qua trái tim anh ta. “Đúng rồi, ta quên nói cho người biết, năng lực ẩn của ta chính là tạo ra ảo giác.”

“Ha ha ha, người thật sự nghĩ rằng thứ vô dụng trong tay người có thể giết được ta sao?” Eggers xoay người đá về Shere, trong khi Shere vội vàng tránh cú đá thì Eggers đã rút thanh Thập Tự Kiếm ra.

Vết thương trên ngực Eggers không ngừng chảy máu, anh ta dùng một tay che lại, mặc dù đã không còn chảy máu, thế nhưng miệng vết thương không thể khép lại ngay lập tức.

Shere kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình, bởi vì một khi bị Thập Tự Kiếm đâm thủng qua tim thì Huyết Tộc sẽ bị hồi phi yên diệt. “Vì sao người không chết?”

Eggers nhìn ngực của mình: “Đúng là nếu huyết tộc bình thường mà bị Thập Tự Kiếm đâm thủng tim thì sẽ hồi phi yên diệt, thế nhưng...” Eggers nghiêng đầu cười: “Thế nhưng ta lại không hề có trái tim!”

Thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Shere, Eggers lại tốt bụng nhắc nhở: “Trừ khi người chặt đầu của ta, nếu không không có cách nào có thể làm ta chết được!”

Shere liếm về máu ở khóe miệng, cười nói: “Vậy thì thưa dịp này người hãy nói tạm biệt đầu của mình đi!”

Shere xé một mảnh vải từ trên áo xuống, tiện tay buộc mái tóc dài của mình lên, răng nanh nhọn từ từ lộ ra. Anh phất tay một cái, một đoàn hơi không biết từ đâu ra đột nhiên xuất hiện, vây quanh Eggers, còn Shere thì vòng qua phía sau anh ta.

Luận về lực chiến đấu thì hai người họ hoàn toàn tương xứng nhau, luận về sức bật và tiềm lực thì Shere lại hơn một chút, thế nhưng nếu bàn về kỹ năng và năng lực tự phục hồi vết thương thì Eggers lại hơn Shere rất nhiều. Vết thương Eggers gây ra cho Shere, phải mất một thời gian khá dài mới tự lành được, thế nhưng Eggers thì chỉ trong nháy mắt là có thể hồi phục như cũ. Chỉ dựa trên điểm này thì Eggers đã có thể chiếm một ưu thế rất lớn.

Hai người chiến đấu, giằng co một hồi lâu, sau đó Eggers lợi dụng khoảng cách giữa Shere và mình khá gần mà kích phát năng lực làm thời gian dừng lại, khóe miệng hắn cong lên, giao hoát nói: “Không phải ta đã nói rồi sao? Ta có thể làm thời gian dừng lại đấy!” Sau đó, bàn tay của Eggers nhanh chóng xuyên thẳng qua thân thể Shere.

Hai mắt Shere co rút, cúi đầu nhìn bàn tay Eggers đã xuyên qua bụng mình, hai mắt đỏ thẫm cũng từ từ chuyển sang màu tím nhạt vốn có, ý thức bắt đầu mơ hồ.

“Shere!!!”

Kỳ quái, hình như mình vừa nghe được một giọng nói rất quen thuộc. Có ai tới đây tìm mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

“Tô Lị, cô thích Shere sao?”

Tô Lị lắc đầu nói: “Không phải thích, mà là yêu! Lilith, tôi rất yêu ngài ấy, tất cả mọi vật trên thế gian này đều không thể bằng ngài ấy được.”

“Ta có thể tưởng tượng được điều đó. Mấy trăm năm qua, ta không được ở bên người đó, loại cảm giác đau khổ đó ta đã từng nếm qua. Ta cũng không muốn Shere phải tiếp tục chịu đựng sự cô đơn như trước kia, nếu người ở bên cạnh hắn không phải là ta, thì ta sẽ rất lo lắng.”

Lilith thờ dãi: “Là ta sai, là ta cố chấp muốn chuyển sự thù hận của mình đối với Eggers lên người Shere. Cả đời này, Lilith ta chỉ thua trong tay ba người;

người thứ nhất là Eggers, ta thua bởi vì ta quá yêu hắn; người thứ hai là Shere, ta cũng thua vì ta quá yêu hắn, thế nhưng tình yêu này chỉ là tình thân; mà người thứ ba lại chính là Tô Lị cô, ta thua cô bởi vì thua cái tính tình cổ chấp của cô không thua kém gì ta, cho dù ta nói cho cô biết, người trong lòng Shere không phải cô mà là ta, thế nhưng cô vẫn không buông tha Shere.”

“Được lắm!” Lilith mỉm cười nói: “Nếu đã như vậy thì ta sẽ giao Shere cho cô.”

Lilith nhắm mắt lại, hai tay đặt trên ngực mình: “Vốn dĩ cô là người đã chết, dựa vào hồn phách của ta mà trùng sinh, thế nhưng hồn phách trong cơ thể cô cũng không hề hoàn chỉnh. Hiện tại, ta tặng toàn bộ hồn phách hoàn chỉnh của mình cho cô, cô có thể dựa vào thân phận Huyết Tộc thuần huyết sống suốt đời, không già không chết, không thương không diệt.”

“Cô muốn hy sinh bản thân mình để tôi được sống sao?”

“Không phải hy sinh, ta vẫn còn sống đây đây. Ta sống bên trong cơ thể cô, cùng cô tồn tại.”

Tô Lị nắm lấy tay Lilith: “Không có cách nào khác để hai chúng ta cùng được sống sao? Lilith, cô mạnh như vậy, nhất định là sẽ có cách khác đúng không?”

“Không. Ngay cả ta cũng sẽ có một ngày hồi phi yên diệt, tuy quá trình đó có thể phải mất ngàn năm, hoặc vạn năm. Nhưng ta cũng không tặng không hồn phách của ta cho cô, mà ta sẽ nguyện rửa cô, ta nguyện rửa cô đời đời kiếp kiếp phải mãi mãi ở bên cạnh Shere.”

Lilith mỉm cười, thân thể chậm rãi tan biến trong không khí, cho dù Tô Lị làm thế nào cũng không bắt được.

Sau khi Lilith biến mất, linh hồn liền nhập vào trong cơ thể Tô Lị. Hai mắt Tô Lị ngày càng mơ hồ, trí nhớ của Lilith cũng không ngừng tiến vào trong não cô.

“Àm...”

Tô Lị trợn mắt, đột nhiên bật người dậy, nhìn bốn phía xung quanh, sau đó đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, xoay trái xoay phải ngắm nhìn bản thân mình thật kỹ trong gương, khuôn mặt của cô vẫn không thể nói là xinh đẹp, không phải là vẻ đẹp tuyệt mỹ như của Lilith, ừ... đây chính là mình, không thể sai được.

Cô đã thật sự trở lại, Lilith thật sự nhường phần hồn phách còn lại cho mình, để mình sống lại một lần nữa! Tô Lị cúi đầu, gơ tay đặt lên trái tim, nhỏ giọng nói: “Lilith, cảm ơn cô!”

Sau khi Tô Lị thay xong một bộ quần áo lấy từ trong tủ, cánh cửa lại đột nhiên bị mở ra, đằng sau chính là vẻ mặt hoảng sợ của Alar. Cậu nhóc sợ hãi đến mức ngồi xổm xuống đất, lắp bắp hỏi: “Cô... cô là Tô Lị?”

Tô Lị cũng ngồi xuống trước mặt Alar: “Là tôi đây, tôi đã về rồi.”

Nghe thấy Tô Lị nói như vậy, Alar đã khóc lã chã. Cậu nhóc ôm cổ Tô Lị nói: “Rốt cuộc thì cái người hồn đản này cũng đã trở lại!”

Tô Lị ôm Alar, vỗ nhẹ lên lưng cậu nhóc: “Tôi đã về rồi, vì vậy cậu đừng khóc nữa được không?”

Khó khăn lắm Alar mới nghe theo lời cô như vậy, gật đầu nói: “Được! Thế nhưng ta không biết anh Shere đã đi mất rồi?”

“Không sao, tôi sẽ đi tìm ngài ấy, sẽ về sớm thôi.”

Tô Lị đứng dậy, nhưng lại bị Beucke và Ryan Lane ngăn cản.

“Tiểu thư Lily, ta muốn với cô một số việc. Ian, Ess, các người dẫn thiếu gia về phòng trước đi.”

“Có chuyện gì mà ta không thể nghe sao?” Alar lại bắt đầu bực phát tính trẻ con, rất không hài lòng khi Beucke gạt bỏ mình ra một bên.

“Thật xin lỗi thiếu gia, ta có chuyện rất quan trọng muốn bàn bạc cùng tiểu thư Lily, xin mời thiếu gia về phòng trước.”

“Alar, cậu về phòng đi.”

Ngay cả Tô Lị cũng nói như vậy, Alar chỉ có thể buồn bực đi theo Ian và Ess về phòng.

“Tiểu thư Lily, Shere đại nhân sẽ không hy vọng cô sẽ đi Ma Giới tìm ngài ấy đâu!”

“Chẳng lẽ hai người muốn trở mặt nhìn ngài ấy chết sao?”

“Đây là mệnh lệnh của đại nhân, chúng tôi chỉ nghe theo mệnh lệnh của ngài ấy.” Ryan Lane vẫn luôn trầm mặc, nay lại đột nhiên đứng ra ngăn cản Tô Lị.

Tô Lị gơ tay lên, phía trên mu bàn tay phải dần dần xuất hiện một ký hiệu hình ngôi sao bảy cánh: “Vậy thì ta lấy thân phận là Huyết Tộc thuần chủng ra lệnh cho các người, mau tránh ra!”

Về mặt Beucke vô cùng kinh ngạc, sau đó nhanh chóng lui sang một bên và quỳ xuống. Tô Lị nhìn Ryan Lane vẫn không chịu tránh đường, nói: “Anh muốn chống lại mệnh lệnh của tôi sao?”

“Tô Lị, chiều này của cô hoàn toàn vô dụng đối với tôi. Thứ nhất, tôi không phải Huyết Tộc; thứ hai, tôi đã nói tôi chỉ nghe theo mệnh lệnh của Shere đại nhân mà thôi.”

***

Quay trở về Ma Giới, bầu trời nơi đây vẫn âm u như cũ, vài cơn gió lạnh lẽo thỉnh thoảng thổi qua, làm cho cả người Tô Lị không khỏi lạnh run.

Sau khi biến thành Huyết Tộc thuần chủng, quả nhiên Tô Lị mạnh hơn trước rất nhiều. Vốn dĩ lúc trước thực lực của cô chỉ có thể ngang bằng Ryan Lane, thế nhưng vừa rồi chỉ sau hai ba chiêu, anh ta đã bị cô đánh cho hôn mê. Hiện tại trong đầu cô có tồn bộ trí nhớ của Lilith, tuy Lilith không ở Ma Giới một khoảng thời gian dài, thế nhưng nơi này cũng không có biến hóa gì lớn. Tô Lị dựa vào trí nhớ của Lilith, đi thẳng đến nơi ẩn náu của Eggers.

“Là mùi vị của Lilith đại nhân, mùi vị của Huyết Tộc thuần chủng.”

“Không phải Lilith đại nhân đã biến mất rồi sao?”

“Không phải Lilith đại nhân, không phải.”

Tô Lị nhìn xung quanh trái phải, những nơi cô đi qua, vài Huyết Tộc thấp kém đều sợ hãi chụm đầu vào nhau thảo luận.

“Lilith đại nhân chưa chết, ngài đã trở lại!”

“Lilith đại nhân đã trở lại! Đã trở lại!”

Tô Lị làm bộ như không nghe thấy gì, nhanh chóng đi qua trước mặt bọn họ. Những Huyết Tộc này đều là thành viên của Mật Đảng, đối với cô không hề có chút uy hiếp nào. Khi đi đến khu rừng rậm của Ma Đảng, vì tránh xảy ra những đụng độ không cần thiết, Tô Lị đã dùng hết toàn lực để xuyên qua khu rừng rậm này.

Sau khi đi xuyên qua khu rừng, dường như nơi này lại càng hoang vu hơn so với vùng biên cương kia. Tô Lị chăm chú nhìn về phía trước liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Vì sao một Thân Vương của Mật Đảng lại tới nơi này?”

“Ta có việc gấp tìm Eggers, xin tránh đường!”

“Eggers rất bận rộn!”

“Vậy thì nói cho ta biết Eggers đang ở đâu?” Cleves làm như không nghe thấy ý tứ đuổi khách của bọn họ, cứ chỉ vẫn lễ độ như cũ.

“Cleves!” Thấy Cleves bị một đám Ma Đảng vây quanh, Tô Lị liền nhanh chóng đi vọt qua.

Cleves quay đầu, một giây khi nhìn thấy Tô Lị, anh vẫn chần chừ không dám mở miệng, không tin vào ánh mắt của mình: “Tô... Tô Lị?”

“Ừ, là tôi. Cleves, tìm được Shere chưa?”

Cleves quay đầu nhìn về đám người phía trước: “Sắp tìm được rồi, thế nhưng ta đang bị bọn họ cản đường!”

Khi thấy Tô Lị xuất hiện, đám thành viên Ma Đảng vội vàng lui về phía sau, vô cùng hoảng sợ nói: “Là mùi vị của Lilith, trên người cô ta có mùi vị của Lilith!”

“Lilith đã trở về rồi, trở về báo thù chúng ta!”

“Lilith, là Lilith!”

Tô Lị nhìn bọn họ, nói: “Nếu các ngươi dẫn bọn ta đến chỗ Eggers, ta đảm bảo sẽ không giết các ngươi, nhưng nếu các ngươi không nghe theo mệnh lệnh của ta, thì ta không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu!”

“Nhưng chúng ta không thể đến đó được!”

“Là ý gì?”

“Không ai có thể đi vào không gian mà Eggers tạo ra, trừ phi một trong hai người chết!”

Tô Lị tức giận xông lên nắm cổ áo một trong bọn họ, hai con ngươi đã chuyển thành màu đỏ tươi: “Ngươi bớt nói nhảm đi, mau dẫn chúng ta qua đó!”

“Đề ta mang các ngươi đi!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, đám người tách làm hai để Feiya đi đến trước mặt Tô Lị.

Feiya nhìn Tô Lị trước mặt một lúc lâu. Hơi thở của cô gái này không hề giống lúc trước, thanh đối rất nhiều, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, xoay người đi về trước. Tô Lị cũng buông cổ tên Ma Đàng ra, kéo Cleves phía sau đuổi theo Feiya.

Khi đi đến một tòa lâu đài cổ kính thì Feiya dừng lại, xoay người nhìn bọn họ: “Chính là chỗ này.”

Tô Lị nhìn xung quanh, không hề thấy bóng dáng Shere, cũng không hề có dấu vết của đánh nhau.

“Shere đâu?” Tô Lị tức giận, nhìn Feiya hỏi.

“Bọn họ đang ở trong này, không phải lúc này cô cũng đã nghe bọn họ rồi sao? Không ai có thể bước vào không gian do đại nhân tạo ra, trừ khi Eggers cho phép, hoặc là... một trong hai bọn họ phải chết!”

Hai mắt Tô Lị mở to, chẳng lẽ cô phải đứng đây chờ đợi bọn họ đánh cho đến khi người chết ta sống sao?

“Cleves, làm sao bây giờ?”

Cleves vẫn luôn bình tĩnh, thế nhưng bây giờ cũng đã bắt đầu hoang mang, cúi đầu cắn ngón tay cái, dường như đang tính toán điều gì đó.”

“Àm!!!”

Một tiếng động đột nhiên vang lên, giống như một vật gì đó vừa rơi xuống đất. Đám người Tô Lị đều đồng loạt quay đầu thì thấy cả người Eggers đã dính đầy máu, cùng với Shere đang nằm trên đất, trên người cũng đã tràn đầy máu tươi.

“Shere!!!”

Thấy một màn này, Tô Lị không khỏi hoảng sợ thét lên, vội vàng cùng Cleves chạy đến. Phản búng của Shere đã huyết nhục mơ hồ, áo sơ mi vốn trắng tinh đã nhuộm đỏ, đây là lần đầu tiên Tô Lị thấy Shere chật vật đến thảm thương như vậy, cô vội vàng che miệng, nước mắt đã rơi không ngừng.

“Cleves, làm sao bây giờ? Shere... Shere...” Khi thấy Shere đã ngất xỉu, suy nghĩ của Tô Lị càng lâm vào khủng hoảng, nhất thời không biết phải làm gì.

“Cô tránh qua một bên đi, trước tiên ta phải giúp hấn cầm máu đã.” Vừa nói Cleves vừa dùng hai tay đè lên vết thương trên bụng Shere.

Phản búng Shere đã bị xuyên thủng, muốn làm vết thương khép miệng vẫn có chút khó khăn, mồ hôi lạnh trên trán Cleves đã toát ra không ngừng.

“Shere, tôi đã trở lại, ngài đừng xảy ra chuyện gì, có được không? Tôi cầu ngài, ngài mở mắt nhìn tôi một cái đi!” Thấy Shere đã chìm vào hôn mê liền khóc không ngừng: “Đừng để tôi lại một mình...”

Eggers nhìn Tô Lị ngồi khóc bên cạnh Shere, nhú mày hỏi: “Trên người người có mùi vị của Lilith, Lilith đâu rồi?”

Tô Lị nghe thấy Eggers hỏi như vậy, tức giận ngắt đầu nói: “Tôi sẽ không nói cho anh biết đâu!”

“Không nói?” Eggers nắm chặt cổ Tô Lị, hỏi lại: “Ta hỏi người một lần nữa, Lilith đâu?”

Tô Lị bị Eggers nắm chặt cổ, hai chân từ từ rời khỏi mặt đất, bắt đầu khó thở, vội vàng đẩy tay Eggers ra. Cleves đang chữa trị cho Shere, khi thấy Eggers ra tay với Tô Lị thì lại không biết nên làm sao cho phải.”

“Chết, đã chết. Linh hồn Lilith... ở trong người tôi...” Tô Lị không thở nổi nữa, cổ họng đã khô không khóc.

Khi Tô Lị đang sắp tắt thở thì Eggers buông cổ cô ra, cười khổ nói: “Ta đã làm tất cả mọi chuyện để cô ấy quay trở về, một lần nữa quay trở về bên ta, thế nhưng bây giờ người nói cô ấy đã chết sao? Ha ha ha...”

Eggers đã trở nên điên cuồng, cười to, thế nhưng lại nhanh chóng tỉnh táo, hai mắt đỏ ngầu nhìn Shere: “Nếu đã như vậy thì hấn ta cũng không cần phải sống nữa.”

Tô Lị thấy Eggers lại muốn ra tay với Shere, khi quay đầu lại nhìn thấy thanh Thập Tự Kiếm của mình cách đó không xa, cô vội vàng đứng dậy nhặt thanh kiếm, thế nhưng khi Tô Lị đụng vào nó lại bị bắn ngược trở lại.

Tô Lị lại cảm thanh Thập Tự Kiếm lên, trên tay truyền đến một cảm giác bài xích, giống như nó đang kịch liệt phản kháng mình, Tô Lị giật giữ quát: “Mày mau an phận cho tao!” Sau đó cô cầm chặt thanh kiếm, chạy về phía Eggers.

Tô Lị đứng trước mặt Cleves và Shere, hai tay cầm chặt kiếm chĩa thẳng vào Eggers: “Cleves, ngài cứ cầm máu cho Shere trước đi.”

Cleves cũng không hề hy vọng Tô Lị có thể đánh thắng được Eggers, nhưng cũng có thể kéo dài thời gian để mình chữa trị cho Shere. Cleves gạt đầu, tiếp tục dùng hết lực làm vết thương của Shere nhanh chóng khép miệng lại, đồng thời cắt nát cổ tay của mình để bổ sung máu cho Shere.

Có thể làm Shere bị thương nghiêm trọng như vậy, nói thật thì Tô Lị cũng vô cùng sợ người trước mặt, hơn nữa dường như lúc này anh ta đang rất tức giận.

Đúng, rất tức giận!

Vốn dĩ trong cơ thể cô cũng có chút sức mạnh, bây giờ lại có thêm sức mạnh của Lilith, vì vậy cũng có thể miễn cưỡng đối đầu với Eggers. Cô biết trong cơ thể Lilith có tồn tại vài thánh khí, khi Lilith biến mất thì những thánh khí đó cũng đã chuyển sang cơ thể cô, thế nhưng cô lại không biết phải lấy thánh khí ra như thế nào.

--Đề tôi lấy thánh khí ra cho cô, nó sẽ đi ra ở chỗ xương sườn của cô.--

Hình như có giọng nói của Lilith vang lên trong đầu, Tô Lị mừng rỡ mặc niệm muốn lấy Huyết Trượng ra, nhưng khi cô đang định rút nó ra từ phía xương sườn thì Eggers lại thừa dịp cô thất thần, nhanh tay đoạt lấy kiếm của cô, đặt ngược lại lên cổ Tô Lị. Lúc này thì Tô Lị cũng không dám lộn xộn, sợ anh ta nhất thời xúc động mà đâm thủng cổ của mình.

“Mạng của ngươi là do Lilith cho đúng không, nếu như vậy thì ngươi hãy trả lại cho cô ấy đi!”

Tô Lị hoảng sợ, khi mũi kiếm trong tay Eggers chuẩn bị đâm tới thì Feiya vẫn luôn thờ ơ đứng một bên lại đột nhiên chạy tới ôm lấy Eggers: “Đừng, đừng mà đại nhân! Lilith đã chết, nhưng ngài vẫn luôn có ta, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngài. Vì vậy cầu xin ngài hãy quay lại nhìn ta, chúng ta cùng rời khỏi đây, được không?”

Khuôn mặt Eggers không hiện lên bất cứ cảm xúc nào, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

Dường như Feiya đã hạ quyết tâm, ôm lấy Eggers không buông: “Không! Lilith đã chết, Tô Lị là của Shere, bên cạnh ngài chỉ còn có ta, ngài chỉ có thể ở cùng ta mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72

Eggers không thể thoát khỏi tay Feiya, cứ thế im lặng một lúc lâu: “Ngươi ở bên cạnh ta cũng vô dụng, ta không thích ngươi!”

“Không sao cả! Ngài không thích ta cũng được, muốn ta vứt bỏ thân phận cũng được, ta chỉ muốn mãi mãi ở bên cạnh ngài, ta sẽ giống như con ruồi luôn ở cạnh cạnh ngài, cho dù ngài đuổi ta cũng sẽ không bao giờ đi.”

Feiya luôn yêu mình, đương nhiên Eggers biết điều đó, cũng chính vì nguyên nhân đó mà anh luôn lợi dụng cô ta, và Feiya cũng luôn biết rõ.

Dù vậy nhưng cô ta vẫn tình nguyện để mình lợi dụng. Thật là ngu ngốc, Eggers rất không thích một người ngu ngốc như vậy, thế nhưng..

“Feiya, chúng ta đi thôi.”

Eggers nhìn Tô Lị. Vậy mà Lilith lại có thể vì một con người mà đánh mất tính mạng của mình, cô ấy cũng vô cùng ngu ngốc, mà mấy trăm năm qua, chính bản thân mình luôn lấy có tìm kiếm thánh khí để gặp lại người con gái ấy... cũng ngu ngốc không kém.

Eggers xoay người, cùng Feiya đi mất. Năm đó Lilith là người nắm giữ 12 thánh khí, mà có được thánh khí trong tay sẽ có được thực lực cường đại, vì vậy cô nhanh chóng trở thành đối tượng để tất cả thế lực trong Ma Giới công kích. Cô từng nói, Eggers, sau khi chiến tranh kết thúc, chúng ta sẽ đến Nhân Giới.

Những trận chiến vô nghĩa này đều là bắt nguồn từ đồng thánh khí đó. Eggers vốn cho rằng chỉ cần trong tay Lilith không có thánh khí thì chiến tranh sẽ kết thúc. Tuy anh đã từng khuyên cô ấy một vài lần, thế nhưng lần nào cũng bị cô phản đối. Cô nói cô chính là điểm yếu tố quyết định cuối cùng của Ma Giới, nếu để thánh khí rơi vào tay người khác thì chắc chắn sẽ đánh vỡ sự cân bằng này.

Tô Lị cũng vô cùng kinh ngạc khi Eggers đột nhiên cùng Feiya rời khỏi đây, nhưng như thế lại càng tốt, dù sao trong cả ba người bọn họ, không ai có thể khả năng đánh thắng được Eggers. Nghĩ như vậy, Tô Lị thở phào nhẹ nhõm.

Tô Lị xoay người nhìn Shere, lo lắng hỏi: “Cleves, Shere sao rồi?”

“Tình hình không được tốt lắm. Tuy trái tim không bị đâm thủng, thế nhưng lại không tỉnh dậy.”

Cleves liếm vết máu trên cổ tay, sau đó nâng Shere dậy. Tô Lị thấy thế liền vội vàng đuổi theo: “Ngài muốn mang Shere đi đâu?”

“Hoàng cung.”

***

Nơi mà Cleves dẫn bọn họ đến lại chính là tòa lâu đài của Claire. Tô Lị vẫn còn nhớ người đã từng muốn lấy trái tim của mình để cứu sống cha của Shere, tuy người này rất quan tâm Shere, thế nhưng trải qua chuyện kia, Tô Lị vẫn thầm lo lắng anh ta sẽ đột nhiên xông lên moi trái tim của mình ra.

Nhìn thấy ba người đột nhiên xuất hiện ở chỗ của mình, Claire cũng vô cùng kinh ngạc, sau khi Cleves giải thích sơ mọi chuyện, anh ta lại quay nhủ mày quan sát Tô Lị, thế nhưng cũng nhanh chóng sắp xếp đặt Shere vào một cái quan tài.

“Claire đại nhân, ngài có cách làm Shere tỉnh dậy không?”

“Có thể làm Shere bị thương đến mức không thể tỉnh lại, lực lượng của Egges quả nhiên rất đáng sợ. Shere bị một lực lượng cường đại như vậy xuyên thủng qua người, không hỏi phi yên diệt là do mệnh của hắn quá lớn, tuy bề ngoài miệng vết thương đã khép lại, thế nhưng thân thể lại dần bị ăn mòn. Nếu có thể làm vết thương trong cơ thể khép lại thì có lẽ sẽ làm hắn tỉnh lại, nhưng dựa vào năng lực của ta thì lại không thể giúp hắn được.”

“Nếu là Egges thì sao? Nếu như Egges giúp chúng ta thì Shere có thể tỉnh lại không?” Tô Lị nhíu mày, sốt ruột hỏi.

“Tuy trái tim không bị gì, nhưng phần bụng lại bị đâm thủng, chứng tỏ Egges cũng muốn Shere chết, mà ta nghĩ hẳn ta cũng không biết phải làm thế nào để Shere tỉnh lại.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?” Tô Lị tuyệt vọng ngồi xồm xuống đất, dùng hai tay ôm đầu.

“Cũng không phải là hoàn toàn mất hi vọng, ta biết có một người có thể giúp.”

“Ai?”

“Là đức vua Atlan.”

Tô Lị ngẩng đầu nhìn Cleves. Ông ta có thể cứu Shere, nhưng người này muốn Shere chết càng nhanh càng tốt ấy chứ!

“Trước tiên các người cứ giao Shere cho ta, còn hai người nghĩ cách để đức vua Atlan cứu Shere đi.”

“Đại nhân không tiến cung cùng chúng ta sao?”

“Ta cũng rất muốn đi cùng hai người, thế nhưng không thể, hiện tại đức vua đã ra lệnh cấm ta tiến cung, cho nên chuyện này chỉ có thể giao cho hai người mà thôi!” Claire nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô Lị, ngồi xồm xuống, in lên cái trán trơn bóng của cô một nụ hôn, cười nói: “Cô đừng lo lắng quá, hiện tại cô chính là Lilith, ánh mắt phải sắc bén một chút.”

Gương mặt cứng ngắc Tô Lị buông lỏng xuống, vỗ nhẹ lên hai má để mình nhìn giống Lilith một chút.

Không ngoài dự đoán của bọn họ, khi Tô Lị và Cleves đến cung điện thỉnh cầu Atlan cứu Shere và đã bị ông ta từ chối không chút do dự.

Bị từ chối nhanh như vậy làm Tô Lị không cam lòng chút nào, cô đứng dậy bước lên một bước: “Atlan, lúc trước Shere vì cứu vợ chưa cưới của con trai người mà trở thành tù binh của Lang Nhân Tộc, suýt nữa thì bị giết chết, nay mệnh của hắn gần như không còn, ngài lại khoanh tay đứng nhìn, chuyện này không hợp lẽ thường thì phải?”

“Không hợp lẽ thường? Lúc trước Shere đồng ý cứu Lamia là do chúng ta đã dùng nhân Thân Vương để trao đổi, đây là do Shere tự mình đề nghị!” Atlan nhìn Tô Lị phía dưới, khá bội phục sự can đảm của cô, tuy không thấy rõ khuôn mặt người bên dưới, thế nhưng đột nhiên một hơi thở quen thuộc đánh đập đến, làm ông ta vô kinh hoảng: “Người... là là Huyết Tộc thuần chủng? Lilith đại nhân? Không... không thể nào!”

“Đúng vậy!”

“Nếu ngài là Huyết Tộc thuần chủng, vì sao ngài không tự mình cứu Shere, đến cầu ta làm gì?” Tuy ông ta đã sớm biết quan hệ giữa Lilith đại nhân và Shere không hề đơn giản, thế nhưng một người kiêu ngạo như cô ta lại có thể đến cầu xin mình cứu Shere, điều này làm ông ta không thể hiểu được.

“Tất nhiên là ta có nguyên nhân nên mới làm như vậy. Atlan, người cứu, hay là không cứu?”

“Quả thật là bốn vương có năng lực chữa trị vết thương, thế nhưng để cứu một huyết tộc bị thương nặng đến mức lâm vào trạng thái ngủ say thì cần phải tiêu hao một lực lượng vô cùng lớn, sợ là ta không thể giúp được đại nhân rồi!”

Tô Lị thầm toát mồ hôi lạnh: “Người nói điều kiện đi!”

“Nếu ngài đã là Lilith đại nhân, vậy thì trong tay ngài chắc hẳn sẽ có thánh khí, nếu như đại nhân bằng lòng giao thánh khí cho ta, ta có thể cứu Shere một mạng.”

Tô Lị có thể cảm giác được hiện tại trong cơ thể chỉ còn tám cái thánh khí, dùng một cái thánh khí để đánh đổi tánh mạng của Shere cũng không phải là không thể. “Được, ta giao Huyết Trượng cho người.”

“Hình như đại nhân hiểu lầm ý của ta rồi, ta muốn toàn bộ thánh khí trong tay đại nhân kia!”

“Ngươi!!!”

--Tô Lị, không thể giao toàn bộ thánh cho hấn được, thân thể ngươi sẽ không chống đỡ nổi đâu.--

Giọng nói của Lilith vang lên đâu đó trong đầu Tô Lị.

“Ta là người trông giữ thánh khí, nếu giao cho ngươi toàn bộ thánh khí, sợ là sẽ hao phí một lượng lớn ma lực, quả thật công phu sư tử ngoạn của đức vua rất kinh người đấy!”

“Nếu cứu Shere thì ta cũng sẽ phải tiêu hao một lượng ma lực vô cùng lớn. Sức mạnh của đức vua đại giám, chỉ sợ lúc đó toàn bộ Ma Giới sẽ rất náo nhiệt!

“Hiện tại trong cơ thể ta chỉ còn tám thánh khí. Chúng ta mỗi người một nửa?”

Cleves giữ chặt tay Tô Lị: “Cô không thể làm vậy!”

“Tôi có thể nắm chắc!” Tô Lị nhìn Cleves gật đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Atlas nhếch miệng cười. Mỗi thánh khí đều có ma lực vô cùng cường đại, mỗi cái có một tác dụng riêng, nếu trong tay mình có bốn cái, cộng thêm lực lượng của mình thì chắc chắn sẽ dễ dàng chi phối các tộc còn lại. Dùng tính mạng của Shere để đổi lấy 4 thánh khí, đây là cuộc giao dịch không thể nào tốt hơn.

“Được, thành giao.”

Atlas có năng lực chữa trị, cho dù là ngoại thương hay là nội thương đều có thể chữa khỏi, thế nhưng đồng thời ông ta cũng phải tiêu hao một lực lượng ma lực nhất định. Để chữa trị hoàn toàn cho Shere, Atlas đã phải tiêu hao nhiều ma lực nhất từ trước đến giờ.

Tô Lị và Cleves đều phải trong giữ ở ngoài cửa, không thể biết được tình huống bên trong như thế nào? Shere có thể cứu được không? Atlas sẽ không nhân cơ hội này giết chết Shere chứ? Những chuyện này bọn họ không thể nào biết được.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Tô Lị chỉ biết là móng mình đã tê hết lên rồi, trong lòng lại lo lắng không thể nào ngủ được, cuối cùng thì Atlas cũng đã đi ra.

Tô Lị vội vàng chạy tới, trên trán ông ta đã đầy mồ hôi, sắc mặt không tốt chút nào, nhưng Tô Lị chỉ liếc nhìn ông ta một cái rồi chạy đến chỗ Shere.

Sắc mặt của Shere đã tốt hơn lúc trước rất nhiều, thế nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, Tô Lị quay đầu hỏi: “Vì sao Shere vẫn không tỉnh?”

“Không cần phải sốt ruột, những vết thương trên người đều được ta chữa khỏi, nếu như không có gì xảy ra thì một lát nữa hấn sẽ tỉnh lại. Ta đã tuân thủ ước định, có phải Lilith cũng nên giao thánh khí cho ta rồi không?”

“Chờ cho Shere tỉnh lại, ta sẽ giao thánh khí cho ngươi.” Tô Lị nhìn Shere không rời mắt, sợ rằng sẽ có chuyện gì xảy ra.

Tô Lị lấy tay sờ lên môi Shere, có vẻ hơi khô, cô không nghĩ nhiều, hai răng nanh nhanh chóng lộ ra, cắn lên cổ tay mình, sau đó nhỏ từng giọt một vào miệng Shere. Shere được uống không ít máu của Tô Lị, cuối cùng thì cũng đã có động tĩnh.

Tô Lị để mặt mình sát vào mặt Shere, vừa cười vừa khóc: “Shere... ngài tỉnh rồi sao? Thật tốt quá!” Tô Lị nói xong, vì kích động quá mà hung hăng hôn lên môi Shere mấy lần.

Hai mắt Shere mở to, nhưng vẫn mơ màng như trước. Thấy Shere đã có phản ứng, cuối cùng thì Tô Lị cũng có thể yên tâm rồi: “Ngài đói bụng sao? Có cần uống máu nữa không?”

“Đồ ngốc...”

Giọng nói yếu ớt của Shere vang lên làm Tô Lị vô cùng vui mừng, quay đầu nói: “Cleves, Shere có thể nói được rồi! Thật tốt quá!”

“Lily yên tâm đi, Shere không có việc gì đâu. Trước tiên hãy để cho hấn nghỉ ngơi để ma lực phục hồi đã.”

“Shere đã tỉnh, Lilith đại nhân cũng nên tuân thủ ước định đi!”

Tô Lị nhìn Shere, thấy anh dùng vẻ mặt không hiểu nhìn mình, cô đành dùng tay che mắt Shere để anh ngủ một giấc.

“Cleves, ngài mang Shere về trước đi.”

“Vậy còn cô thì sao?”

“Sau khi giao thánh khí cho đức vua, tôi sẽ trở về.” Tô Lị ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Cleves, liền cười nói: “Không có việc gì đâu! Chỉ có

bốn cái thánh khí thôi mà!”

“Lily, khó lắm cô mới có thể trở lại, nếu cô xảy ra chuyện gì thì ta sợ Shere sẽ không qua khỏi mất!”

“Không sao đâu, tôi sẽ không để mình xảy ra chuyện đâu. Tôi đã đồng ý với một người, sẽ không để Shere một mình, vì vậy hai người mau đi đi.”

Cleves vẫn do dự, nhưng vẫn không thể khuyên được Tô Lị nên đành mang Shere về Nhân Giới trước.

***

Sau khi lấy 4 thánh khí ra khỏi cơ thể, ma lực trong cơ thể Tô Lị bị tiêu hao hơn phân nửa. Vì phải bỏ sung ma lực bị mất nên Tô Lị tự động tiến vào kỳ hôn mê, được Atlan sai người đưa về Nhân Giới.

Vốn là Cleves rất lo lắng nếu sau khi Shere tỉnh lại nhưng Tô Lị lại tiến vào hôn mê, không biết ngày nào tháng nào mới tỉnh lại, sợ là sẽ phải lâm vào tình trạng mưa to gió lớn một lần nữa.

Thế nhưng khi nhìn thấy Tô Lị đang hôn mê, vẻ mặt của Shere lại vô cùng bình tĩnh. Có lẽ Shere đã chết lặng, không nói nên lời; hoặc là hần tin một ngày nào đó cô sẽ tỉnh lại, vì vậy Shere lại tiếp tục chờ đợi.

Về chuyện sau đó bọn họ sẽ như thế nào, Cleves cũng không biết.

Shere chỉ lẳng lặng nhìn Tô Lị một lúc lâu, sau đó đặt xuống môi cô một nụ hôn, khẽ nói thầm bên tai Tô Lị: “Chào mừng em trở lại, cô gái của ta.”

Shere dịu dàng vén vài sợi tóc của Tô Lị ra sau tai, nâng tay nhắc nắp quan tài lên đặt kín, sau đó rời khỏi tầng hầm.

***

Hai năm sau.

“A... lại thua rồi!” Josie to miệng than trời than đất nhìn mình bị Shere ăn mất một quân cờ, từng bước từng bước ăn mất hơn một nửa quân.

“Mấy so mấy? Cleves đi lại gần hỏi.

Josie giờ hai bàn tay ra đếm: “Chín so với... không..”

Cleves ha ha cười: “Cả đời này ngươi đừng nghĩ có thể thắng được Shere, ha ha ha...”

Josie buồn bực nhìn Shere, nhìn đồng bánh ngọt bên cạnh Shere, tức giận hỏi: “Có phải Shere ăn đồng bánh ngọt này nên mới thông minh như vậy?”

“Sao lại thế được!” Shere khẽ mỉm cười: “Chỉ là do đầu óc ngươi quá ngu ngốc mà thôi.”

Josie lại không biết xấu hổ, ngẩng cao mặt, đứng lên quàng tay lên bả vai Cleves: “Lão tử không thèm chơi cờ vậy nữa, chúng ta đi đánh bida đi!”

“Ngươi chơi cờ vậy không thể thắng được Shere, thế nhưng chơi bida cũng vĩnh viễn không thể thắng được ta đâu!”

“...” Josie ghen hờn, không nói được gì nữa, bấu môi nói: “Hừ! Nhưng ít nhất thì ta có thể thắng được Lily. Ta ngủ một năm đã tỉnh, còn cô ấy đến giờ vẫn chưa tỉnh đấy!”

“Josie!”

Cleves nhỏ giọng mắng.

Ý thức được mình vừa nhắc đến chuyện không nên nói, Josie vội vàng che miệng lại, trợn mắt nhìn Cleves, sau đó cẩn thận quay đầu nhìn phản ứng của Shere.

Shere nghiêng đầu, cười khê: “Không cần để ý đến ta!”

“Không phải ngươi nói muốn chơi bida sao? Chúng ta đi thôi!” Cleves kẹp lấy cổ Josie, quay đầu nói với Shere: “Ta mang tên này đi trước.”

“Ồi ời! Cleves, ta tự đi được, ngươi đừng lôi ta như vậy!”

Thấy bọn họ rời đi, khóe miệng tươi cười của Shere dần trở nên u ám, hơi cúi đầu nhấp ly trà trong tay, hai con mắt màu tím đã tràn ngập bi thương.

“Anh Shere, em đã trở về.”

Alar đưa mũ cho Ryan Lane đứng cạnh, vừa vào đến cửa đã chạy lại ôm cổ Shere, làm nũng nói.

Shere khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu yêu thương sờ đầu Alar: “Chơi vui vẻ không?”

“Có chứ! Em mua được rất nhiều thứ tốt để tặng Tô Lị, bây giờ em sẽ xuống dưới tặng cô ấy!”

Alar nói xong liền buông Shere ra, vội vàng chạy xuống dưới tầng hầm, đằng sau còn vang lên giọng nói của Shere: “Đừng quên luyện tập hành giả đó!”

“Dạ!” Alar không thèm quay đầu, chỉ xua tay rồi tiếp tục chạy mất.

Đi xuống tầng hầm, Alar khẽ mở nắp quan tài ra, lấy từ trong ngực ra một chiếc vòng bằng ngọc thạch, trên ngọc thạch được đục một cái lỗ nhỏ để xuyên dây chuyền qua.

Alar cẩn thận đeo vòng ngọc thạch lên cổ Tô Lị, nói: “Đây là ngọc thạch mà ta tình cờ mua được, nghe nói có thể bảo vệ hồn phách, vô cùng linh nghiệm. Ta là con trai, không cần mấy thứ này, cho nên ta tặng nó cho cô! Cô phải cảm ơn ta đây, chờ sau khi cô tỉnh dậy thì báo đáp ta là được, nếu không ta sẽ tiếp tục phá cô, để đuổi cô ra khỏi đây!”

“...”

“... Cô mau tỉnh lại đi! Nếu không anh Shere sẽ đi cùng người đàn bà khác đấy!”

Alar cứ ngồi bên cạnh cỗ quan tài kể hết chuyện này đến chuyện nọ, đến khi không có chuyện gì để nói nữa mới bằng lòng đi ra khỏi tầng hầm.

Sau khi Alar đi khỏi, ngọc thạch trước ngực Tô Lị bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng mỏng manh, Tô Lị vẫn ngủ say đột nhiên từ từ mở hai mắt, hai tròng mắt đỏ tươi chuyển động, không gian khép kín mà âm u xung quanh làm cô đoán được mình đang ở trong một cỗ quan tài.

Tô Lị giờ tay mở nắp quan tài ra, ngồi dậy, hoạt động gân cốt chút, rồi sờ lên cổ họng, hình như hơi khát thì phải!

“Shere...” Đã lâu không nói chuyện nên yết hầu đã khô không khóc, giọng nói có chút khàn.

Tô Lị đứng dậy ra khỏi quan tài, lao đảo đi theo mùi vị của Shere, bên trong tòa thành vẫn không có chút sinh khí nào như trước.

Có lẽ bây giờ Beucke đang ở trong phong bếp chuẩn bị thức ăn, Ian và Ess đang quét dọn, còn Ryan Lane thì chắc là đang ở cạnh hầu hạ Shere, Alar có thể đã đi chơi, vậy Shere đâu? Lúc này Shere đang làm gì?

Tô Lị đi đến thư phòng, nhưng lại không thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu, cô không chần chừ liền đi xuống dưới lầu, hóa ra là Shere đang uống trà ở đằng sau hoa viên.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu rồi, cũng không biết mình đã bao lâu rồi không được gặp Shere. Lúc này, mái tóc màu đen dài của anh đã được buộc gọn, vẫn tuấn mĩ làm người khác say lòng như trước.

Ryan Lane đứng một bên nên đã phát hiện Tô Lị trước, anh ta kinh ngạc nhìn cô, sau đó buông lỏng người xuống, trong giọng nói có điều đó vui mừng gọi: “Đại nhân!” Sau đó vô cùng thức thời đi ra chỗ khác.

Shere ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Lị đã đầy nước mắt đứng cách đó không xa, vốn dĩ hai mắt đang ảm đạm không chút ánh sáng lại dần sáng ngời, mỉm cười đứng dậy, giang hai tay ra.

Tô Lị vui mừng chạy lại, ôm cổ Shere, miệng nói không ngừng: “Shere, em đã về rồi, đã về rồi!”

Shere ôm chặt cô gái trong lòng, khẽ hôn lên mái tóc của cô, trong lòng vui sướng không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể nói:

“Hoan nghênh em trở về, cô gái của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.